

İlk maçların ardından

Can Belge 12.06.2008

?ampiyonada bir tur döndük, her takımı birer defa izledik; şu acıklı durumla karşı karşıyayız: 16 takımın ancak yarısı gol atabildi. Yunanistan'ın 2004'teki şampiyonluğunun bu turnuvaya bu denli etki etmesini bekliyor muyduk?

O ekolü kendine şiar edinen çokça takım vitrine çıktı ilk turda, bereket, neredeyse hepsi döküldü; başta bizzat Yunanistan'ın kendisi. Ve bilinçli tüketiciden de azar işiterek bir taraftan... Bunu izlemek istemiyoruz, diyor açık seyirci!

Açılıшта İsviçre, Çekler'den yedikleri golden sonra B planını devreye sokabilenlerden hiç olmazsa. Ama yiyene kadar kaybettikleri zaman onları mahkûm etti. Turnuvaya yenik başladılar. Ardından tüm görkemiyle, Türkiye çıktı sahneye. Ofansif yanı kuvvetli adamlarla defans yapmaya çalıştı, hücumu hiç düşünmeden, sırf savunma zihniyetiyle iki gol yiyip oturdu. B planı olmayanlardandı Türkler...

Avusturya, Hırvatlardan golü dördüncü dakikada yiyince, savunma yapacak zamanı bulamadı bile. Onların da B planı varmış. Hırvatistan'ı boğsalar da, güçleri yetmedi. Almanya'yla Polonya, derbi atları gibi şişinerek sahne aldılar. İkisi de savunmaya boğulmadı. Almanlar her alanda çok etkili ve güçlüydü, istediklerini aldılar.

Fransa'yla Romanya ölüm grubunu açtılar, bilmiyorum kaç telefata verildi, doksan dakika dolana kadar. Ama maçın tamamı, tribündeki tüketicinin protestosu altında cereyan etti: Savunma futbolunu "da" sevenlere edilebilecek iki temel itirazı bu maç topladı bünyesinde: Birincisi, hadi Yunanistan gibi kapasitesi sınırlı bir takım yetenekli rakiplerini geçebilmek için bu oyuna sarılsın ve rekabet olsun.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sunî çimlerin üzerinde Trabzon yıldızlaştı

Can Belge 03.09.2008

Açılış maçı haftanın karakterini ele verse ne iyi olacaktı. 19 Mayıs'ın suni çimleri üzerinde samimi bir mücadele izledik. Ersun Yanal'ın takımı olmaya başladığını gösteren Trabzonspor, gayet pozitif oynamaya çalışan Ankaragücü'nü 2-1 yendi. İzleyici açısından her şey hoş. Ama lige iki yenilgiyle başlayan Ankaragücü taraftarı ve kulüp mensubu bu gastronomik tarafında değil işin. Keza, son otuz dakikada iyice seyirciye oynayan, teknik direktör disiplininden kurtulan Trabzonspor münasebetiyle, Ersun Yanal da oyun alanını sağı solu tekmeleyerek terk etti. Müteakip görüşmede, bu son 30 dakika için çok ağır yaptırımları aklından geçirdiğini de ima etti. Sebep: Hücumda bireysellik, takım savunmasının kenara bırakılması, vs.

Sorumlular kendi paylarını çıkaracaklar kuşkusuz, biz ise Yattara'nın golünü seyretmiş olmanın ayrıcalığıyla yetineceğiz. Gol vuruşundan önce kaleciyi hipnotize etmek bu olsa gerek. Ankaragücü'nde ise soru şu olabilir; Iglesias daha önce girseydi?

TARİH TEKERRÜR ETMEDİ •

Bu gösterişli açılışın arkası pek gelmedi doğrusu: Fenerbahçe, başının belası Belediyespor'u rakip ancak dokuz kişi kaldıktan sonra kolaylayabildi. Fakat Antep maçında gördüğümüz sıkıcı ve durağan oyun tertibini hiç terk etmedi, bu tertibin galibiyet getireceği bir ortam oluşturuldu, diyelim.

Fenerbahçe'deki olumlu görüntü Semih'le Güiza'nın samimi ilişkileri. İkisi de takıma oynuyorlar, gerektiği kadar yardımlaşıyorlar ve birbirlerine saygı gösteriyorlar. Bunun tam tersi ise Kazım'la Uğur Boral. Onlar takımdan ziyade kendilerine oynuyor havasındalar. Taraftar da bunu görüyor.

Eksik adam başına bir gol fatura edilen maçtan sonra, Kayseri-Galatasaray sahne aldı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ermenistan'ı yendik ama hâlâ oynamıyoruz

Can Belge 09.09.2008

İsviçre'de bizim takım hakkında bir şeyler öğrendik: Maçların son bölümünde, bilhassa yenik vaziyetteyken sahnelenen bir kabiliyet gösterisi var. Millî Takım'ın hakiki "potansiyeli". Yani "gizil gücü". Nedense, gizil olmakta da ısrarcı... Bir de, o bölüme kadar sahnelenen, herhangi bir yeteneğe işaret etmeyen ama "oynanma payı" fazla bir iş yapmama hali var.

İsviçre'deki görüntüden hareketle: Birinci verimiz, takımın belirli bir yetenek ve becerisinin olduğu. İkincisi, bu yeteneği göstermekten pek haz etmediği. Üçüncüsü, göstermediği takdirde er geç gol ya da golleri kalesinde gördüğü. Dördüncüsü, gösterdiğinde ise iki gol geri de düşse, gelip maçı kurtarabilecek bir tezat yarattığı... Buradan şu çıkıyor, birinci veride adı geçen beceri öyle azımsanacak bir şey değil. Önemli bir futbol becerisi söz konusu. Ne yazık ki, devlet sırrı gibi gizli kalması gerekiyor!

Neyse, bu tespitle, futbolcu kalitesinde (mantal olguları katmadan, sırf futbola dair yetenek anlamında söylüyorum) artık dünya standartlarını yakaladığımız görülüyor. Mesele, futbolcu güruhunu doğru istihdam edip bir millî takım teşekkül etmek ve onlara, becerilerini sergileme imkânı tanımaktır. Yani, bir millî takım teknik direktörünün temel işlevi. Hepimiz gördük, sofistike yorumlara, derin futbol felsefelerine ihtiyaç yaratacak bir durum yok. Takımın, İsviçre'de yenilgiden kurtulmak için sergilediği istekli, yırtıcı oyunu ortada bir yenilgi hali yokken de oynaması gerekiyor. Oynamıyor olmasının tek sorumlusu herhalde o takımın oyununu idare eden Terim'dir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üçüncü haftanın favori rengi kırmızı oldu

Can Belge 16.09.2008

Haftanın kapanış maçı olsa da, "Trabzon-Beşiktaş" ağırlığı ve yarattığı beklenti nedeniyle önden değerlendirilebilir: Peşinen söylemeli, beklentiler karşılanmadı.

Nedeni açık, Beşiktaş takımı doksan dakikayı dört –kaleyi tutan 0- şutla tamamlayabilecek kadar açıkça yan çizdi. Sağlam'ın bu temel felsefesi işine geldiği ama seyirciye cazip gelmediğinden, maç sonunda yönlendirici ve yanıltıcı bir demeçle üstü örtülebiliyordu. "Pozisyonlarımız var, rakibe vermedik, vs..." Bu sefer, bunu bile diyemedi Sağlam. Elindeki kâğıtta kayıtlı Trabzon kalecisinin maçı sıfır kurtarıyla tamamladığı gerçekliği, onu takımın hücum felsefesini beğenmediğini itiraf etmeye zorladı. Topu bir anlamda futbolcuya attı. Halbuki biz de biliyoruz ki, oynattığı oyun bilinçli tercihiydi, beklediği, başarmaya çalıştığı gibi oldu.

Trabzon kanadı ev sahibi olmakla, kendi seyircisine aynı zulmü çektiremezdi kuşkusuz. Ama onlar da bildik Yanal agresifliğinde değillerdi. Yattara'nın yokluğu, tabii hiçbir zaman bunca gündem tutmamalı ama bahis Yanal'ın takımı olunca, "yaratıcı sağ kanat" başlıbaşına mesele haline geliyor. Ve evet, maçın en net pozisyonu diyebileceğimiz, Serkan'ın sağ çaprazdan sokulduğu pozisyon yapı itibarıyla Yattara'nın Ankaragücü'ne attığı ilk golü çok andırıyordu. Kaleciyi hipnotize ederek vuruş yapan Yattara'nın becerisinin yanında, Allah'ın verdiğiyle Rüştü'ye abanan Serkan'ın arasındaki fark, Trabzon'u yakın olduğu galibiyete ulaştırmayan unsurlardan biri olabilir. İyi de oynadı üstelik Serkan.

Son tahlilde, Yanal yorulan Serkan'ı Barış Memiş'le değiştirip seyirci gözünde kendini kurtarmaya giderken Sağlam, Ali Tandoğan'ı sokarak tribüne değil, yine kendine oynadı ve istediğini alan taraf oldu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağır abiler ligde haftayı kayıpsız kapattı

Can Belge 23.09.2008

Lige şık bir giriş yapmıştı Gaziantep; İnönü'ye o özgüvenle geldiler. Önceki hafta disiplin suçlarından iki kırmızı kart takımı güçten düşürse de top oynamak amacıyla çıktılar sahaya. Çok erken bir gol yemelerine rağmen, kabiliyetli olduklarını gösterdiler de. Ama akıllı değillermiş.

Evvelsi hafta Yozgatlı'nın iki itirazdan atılması uyandırmamış, bu sefer Eduardo, ilk sarıyı hakemi aldatmaktan gördüğüyle kalmadı ikinciye de aynı suçtan yedi, atıldığında dakika 46'ydı. Kabiliyet hususunda Antep'e biraz daha ağır basan Beşiktaş için de problem çözüldü böylece. Çoğu bencillikten kaçanları düşünce 3-0'lık galibiyet Beşiktaş'ı zirveye taşıyacak averajı da arz ediyor.

Antep-Beşiktaş kapanış maçıydı, dolayısıyla assolistti, hakkını verdi. İki takım da futbol oynamak isteyince haftanın en zevkli karşılaşması çıktı ortaya.

Buna karşılık daha vaatkâr Trabzonspor'un sahne aldığı açılış maçı sasıydı. Böylece, Trabzon'un vaadinin Yattara'yla sınırlı olduğu anlaşılıyor. Denizli gibi bir deplasmanda Umut, Gökhan ve Promise üçlüsünü aynı anda kullansalar da, kaçınılmaz iletişim kopukluğu o ofansif kalabalığı faydasız kıldı.

Bir yere gitmeyen futbol bir yana, bir de bireysel rekabetle en itkisel halleriyle başetmeye çalışan Trabzon ileri hattının yardımlaşmama illeti de sinir etti doğrusu. Böyle maça şanslı bir karambol golü, piyango da Gökhan Ünal'a vurdu. Denizli puanı hak etmişti oysa.

Bursa'nın 1-0'lık Kayseri galibiyeti kendi içinde önemli, ama tabii üç puanın bir ekstrası yok, kimi yenersen yen. Halbuki, bugün siz bu satırları okurken, Bursa'ya üç puan daha verilmesi tartışılıyor olacak. Sebebi, geçtiğimiz hafta 3-1 kaybedilen Sivas maçında, Sivas'ın esame listesi kurallarını ihlal etmiş olması.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık Trabzon da ligin tepesinden bakıyor

Can Belge 30.09.2008

Sivas'ı kutlayarak başlayalım; geçen sezon yaptıkları çokça önemli işin arasında bir şey eksik kalmıştı; şampiyonluk yolundaki rakiplerini yenememişlerdi. Bu kez, daha yolun başında, kendi sahalılarında Fenerbahçe'ye karşı 1-0 geri düşme yükünü de sırtlarına alarak, 2-1 galip gelmeyi başardılar.

Fenerbahçe, deplasmana ait yabancılık hissinden biraz arınmış görünse de, netice şimdilik ağır bir fatura getiriyor Aragones'in önüne: Beş haftada, tamamı deplasmanda "kazanılmış" üç yenilgi! Ama kategorik olarak bunu öncüllerinden ayırmak şart; özetle, Fenerbahçe yenilgiye rağmen kabahatli değil, düzelme görülüyor. Alex dışında birileri daha şu gol işine el atsa, önemli bir mesafe kat edecekler. Peki Sivas? Sezer'in galibiyeti getiren dehşet golü bir yana, Musa artık bir numara daha büyük bir oyuncu. Geçtiğimiz sezonun puan vasadı devam ederken şampiyonluğa mâl olan meseleye de bir çözüm getirildiğine göre, söylenecek kötü söz yok.

Büyüklerle kafa tutmakta daha mahir bildiğimiz Belediye'nin Beşiktaş'la kapışması ilginç geçti: 40. saniyede buldukları gol ofsayta takıldı, 180 saniye sonra top kendi filelerindeydi. Beşiktaş erken golle istediği ortamı da elde etti, meğer onların da akıbeti Fener'den ancak halliceymiş: İkinci yarıda duran toptan yediler, ama hiç olmazsa orada durmayı bildiler.

Maç mütemadiyen iki tarafa da göz kırptı, ama kimseye yanaşmadı. 1-0'ken Beşiktaş'ın en elzem adamı Sivok, 1-1'ken de Belediye'nin en kritik oyuncusu Mehmet Ali (Hasagic'in yokluğunda üçüncü kaleciye kalmamak açısından) sakatlanıp çıktılar. İki tarafın da illegal golleri boldu. Zaten, iki tarafın da temel meselesi, ofsayt ya da hücum fauller nedeniyle, akınları bir türlü kitabına uyduramamalarıydı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Yanal'ın yeri Sağlam, gerisi yalan

Can Belge 08.10.2008

Bilmiyorum, yazın Aghahowa'nın Kayseri'ye transferi haberi duyulduğunda Fenerbahçeliler bir tedirginlik yaşadı mı. Sanmıyorum. Muhtemelen, Kayseri'ye böyle önemli bir futbolcu gelmesi heyecan ve keyif yaratmıştır, merak uyandırmıştır. Altıncı haftaya doğru, Aghahowa'nın etkisizliğinden artık yavaş yavaş o merak yerini alışkanlığa bırakmak üzereyken, tam da işte Kadıköy'de Fenerbahçe'ye karşı patladı Nijeryalı. Üç gol atarak Kayseri'ye 4-1'lik tarihî bir galibiyet kazandırdı.

Zaten lige hiç iyi başlayamayan Fenerbahçe de, altıncı haftanın sonunda aldığı bu dördüncü yenilgiyle karıştı! Yeni bir "ne olacak bu Fener'in hali" dönemi... Epeydir yoktu; stadın yapılması, tesisler, kadro zenginliği derken, Fenerbahçe'yi istikrarlı bir büyük kulüp olmaktan alıkoyan arabesk takıntılarından kurtulduğunu düşünmeye başlamıştım doğrusu. Ama Aziz Yıldırım bir yandan kurumsallaşırken, bir yandan da hep o kurumsallaşmanın

önünde durup nostaljik arabesk unsuru canlı tuttu. Sonuçta Fenerbahçe Daum'dan Zico'ya, Zico'dan Aragones'e lüzumsuz geçişler yaparak bu durumu yine yarattı.

Bu orijinal unsurun taklitleri de yok değil. Başka bir "duruş"la bildiğimiz Beşiktaş Demirören döneminde Fenerbahçeleşme atılımlarını hiç azaltmadı; Bosque, Çalimbay, Tigana derken Sağlam'lı dönem de sona erdi. Aklına her bir şey geldiğinde dünyayı yerinden oynatan Yıldırım Demirören bu sefer de UEFA bozgunuyla kıpırdadı. Ertuğrul Sağlam sallandı. Tabii takım da, dolayısıyla. Sonra, herhalde birden aklına, takımın ligdeki iyi hali, rakiplerin perişanlığı falan geldi, çark etti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanrılar kurban istiyor

Can Belge 10.10.2008

Biz millet olarak şunu ya itiraf edelim, ya da böbürlenerek ifade edelim artık: bu dünyada futbolu bizden başka bilen yok. Biz kimiz? Biz, futbola her birimiz kendi cürmü kadar yön veren, teknik direktörlük yapmayan, futbol sevdalıları herkes; kulüp başkanı, federasyon başkanı, yönetici, kongre üyesi, medya üyesi, spor yazarı, muhabir, taraftar, kaşkol bayrak tüccarı ve saire...

Yahut şu bilimsel noktaya ulaşmış bir millet olarak da övünebiliriz: Dünya üzerinde futbolu bilmeyen, futboldan anlamayan tek canlı türü teknik direktör dediğimiz meczuptur!

Ama delilikle sınırdaş dehamızın boğuştuğu derin sorulardan biri, neden ille o mevkie bir adam oturtup onu "teknik direktör" diye aşışlamak zorunda olduğumuz!

Belki de, bir yandan mükemmeli arayıp asla bir nihai varağı olmayan futbolun bu çelişkisi içinde kendimizi boğmak yerine bir günah keçisine muhtaç olunmakla ilgili yine dahiyaneye bir çözüm bu.

Oysa çalıntı. Dışarıda da var teknik direktör denen şey.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstatistikler yanıltmıyor

Can Belge 10.11.2008

Hayli derinlikli bir istatistik bile, Galatasaray'ın Kadıköy'den aldığı puanı kaydetmiyor. Yani istatistiksel açıdan tek ihtimalli bir maç çıkıyor ortaya. Oysa iki takımın son dönem performansları, bilhassa hafta içi oynadıkları Avrupa maçlarındaki düzey, Galatasaray'ın galibiyete çok daha yakın olduğunu gösteriyor.

Günün gerçekleri ise başka bir noktaya çekiyor dikkati: Fenerbahçe'de Alex yok. Orta sahada alternatifi de yok. Galatasaray'da ise Kewell teknik direktörün tercihiyle kenarda, buna karşılık Lincoln, Arda, Baros. Ve hâlâ yedeklerde Aydın, Nonda... Başka türlü bir zenginlik var Galatasaray'da.

Galatasaray'ın fazlasıyla üstün gelen bu teknik özelliklerine karşı Fenerbahçe dengeyi fizikle kuracaksa kuracaktı. Biraz deplasmanda oynuyor görüntüsünü sırtında taşımakla ve favori gösterilen Galatasaray'ın erken bulduğu golle havaya girmesini değerlendirerek bunu yaptı da.

Galatasaray'ın 2. dakikada bulduğu gol tam da bu teknik ayakların topa peşpeşe dokunmalarıyla ortaya çıktı, epey nitelikli bir gol oldu. Buna karşılık Fenerbahçe'nin beraberlik golü epeyce çalışılmış bir ürün, kolayca görülüyor: Kornerde ön direktte Selçuk'u, Sivas'ta da bulmuşlardı. Yine aynı köşeden gelen topu içeri çevirdi, Ayhan çizgiden çıkarttı, korner diğer köşeye taşındı. Dolayısıyla Selçuk da öbür direğe. İkincide atması, Galatasaraylı futbolcuların saha içinde gördükleri tehlikeye tedbir alma reflekslerinin zayıf olduğunu gösteriyor. Bu da açık açık savunma zaafı demek!

Fenerbahçe'nin şansla peyda olan ikinci golü bu zaafı vurguluyor: Semih'in yanlış şut tercihi doğru bir koşu yapan Deivid'e yönelince Emre kesmek isterken kendi kalesini gördü. Üçüncü golde; Roberto Carlos'un Sanctis'ten dönen nefis frikiğine Lugano yettiğinde Galatasaray savunmasından kimseler olay yerinde değildi.

Skibbe'nin Baros ve Ümit Karan'dan devre arasında vazgeçmesi de çok erkene alınmış bir karardı; ikinci devrenin ilk dakikalarında gelen üçüncü gol ve kalan 45 dakika bu hatayı ve sonuçlarını çok belirgin gösterdi. Ortaya çıktığı zaman ilk gol gibi bir şeyi yaratma becerisine sahip Arda'yı misal, 88 dakika boyunca hiç göremedik. Ama o sahada kaldı mecburen.

Fenerbahçe rakibine göre kadro zaafı nedeniyle hiçbir hata lüksü olmadığı maçı neredeyse hatasız oynarken, görev ifa etmek mevzuunda bütün futbolcular aşağı yukarı tam not aldı. İçlerinde Selçuk'u biraz daha öne çıkarabiliriz. Emeğin kaliteyi yendiği bir maç olduysa, Selçuk'u öne çıkarmak da isabetli olur herhalde.

Başta saydıklarım ilave, unutmamak gereken bir istatistiksel veri daha var tabii: Fenerbahçe çok sorunlu dönemlerine noktayı, yahut virgülü neyse, hep bir Galatasaray maçıyla koymuştur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstabullu büyüklerin ilacı Kocaeli

Can Belge 11.11.2008

Lider Trabzonspor için beklendiği gibi Hacettepe sınavı kolay geçmedi. 4-0'lık Belediye galibiyetine rağmen bunca tedirginlik boşuna değilmiş. Colman'ın istisnai golü olmasa, Hacettepe Avni Aker'den puanla çıkmayı başaracaktı belki de. Ama işte oyundan ziyade klas (sınıf da diyebiliriz) farkıyla Trabzonspor bu maçı geçti.

Ama daha geniş anlamda, Trabzonspor'u şimdilik azmi ve lider konumunun verdiği heyecan götürüyor, yoksa futbol çizgileri bir kez düştüğü yerden bir daha kalkmayı başarabilmiş değil. Ersun Yanal bile memnuniyetsizliğini dile getirmekten kaçınmıyor. Osman Özdemir'in yerine Arıca'yı getiren Hacettepe ise yeni hocasıyla ilk sınavından sonra düşme potasına yerleşti.

İkinci Ankaraspor'un rakibi, peşpeşe Galatasaray ve Fenerbahçe maçlarından çıkan Eskişehirspor'du. Bu iki yüksek konsantrasyon ve zihinsel doping maçından sonra iyice yumuşamış bir Eskişehir beklerdim. Kadro

düzeyinde bu gerçekleşti de, büyüklerden alınan puanların bedeli olarak çokça sakat ve cezalıyla... Ama Çalimbay takımını motive etmekteki başarısını asıl bu maçla gösterdi; taş gibi bir Eskişehir çıktı sahaya. Öte taraftan 90. dakikasına 0-0 girilen maç Ankaraspor'un 2-0 kazanması da Kocaman'ın başarısı. İkinciliklerini muhafaza ederek büyükler parantezine giriyorlar. Dört haftada "üç büyük" maç oynayacaklar; bakalım nasıl çıkacaklar. Bunu bizim kadar Aykut Kocaman da merak ediyor.

Beşiktaş için, Kocaeli maçı kolay görüldüğü halde zor geçti diyebiliriz. Zira ilk devre 2-0'a gelen maçı, çok inandırıcı olmayan bir faulden buldukları ilk golle döndürdüler. Rakipteki güven eksikliği bu ilk golün etkisini katladı ve arkası çorap söküğü gibi geldi tabir caizse. Beşiktaş da ilk üçe giren tek İstanbul takımı oldu böylece, 10. hafta sonunda.

Kocaelispor Galatasaray'a, Fenerbahçe'ye ve Beşiktaş'a karşı öne geçmeyi başarsa da, bu maçlardan topladığı puan sıfırda kaldı. Zaten ligin bütünü itibarıyla de Gençlerbirliği ve Ankaragücü maçlarından 1-1'lerle kotardığı iki puan dışında kazandığı puan yok. Yani 10 haftada tek bir galibiyetin yekûnunu bir araya getirememiş. Bu hafta içeride Denizli maçı son duraktır öyleyse: bu maçla birlikte köklü bir değişim başlamıyorsa, Taner Gülleri durur, Kocaeli yolcudur!

Büyük derbi yine kendi kurallarını konuşturdu: Favorisi olmaz. Kadıköy'deyse Fenerbahçe kazanır.

Galatasaray'ı havaya sokan Benfica maçıyla, Kadıköy'de 2. dakikada buldukları şairane gol. Peşpeşe ikisi futbolcuları havaya uçurdu. Fenerbahçe ise 90 dakika müthiş bir disiplin ve azimle mücadele etti. Galatasaray'ın lehine duran aradaki beceri farkı, kâğıt üstünde bile, bu kadar lakaytlıkla, bu kadar özveriyi dengede tutacak kadar açık olamazdı zaten: Fenerbahçe lehine 4-1, ikinci yarıya bakarsak, az bile kaldı.

Netice Fenerbahçe'yi ileri (rakibinin bir puan gerisine) taşısa da, uzun vadede Galatasaray'ın avantajlı olduğunu gösteren bir maçtı: Bu yenilgi elbet ders olacaktır. Galatasaray'ın ihtiyacı olan tek şey biraz ciddiyet ve disiplin gibi görünüyor. Fenerbahçe ise Galatasaray'a karşı derleyip topladığı bu azmi ancak belirli büyük maçlarda gösterebilir, istikrarlı bir çıkış için onların da daha kabiliyetli bir kadroya ihtiyacı olacaktır.

Sivas da, Kayseri de, Gaziantepspor da yapamadı bu hafta... Sivas Şifo'yla mavileşen Antalyaspor kurbanı: Haftanın en zevkli mücadelelerinden birini çok da kötü oynamadan kaybettiler. Antalya iki haftadır, aynı mavi formayla aynı skoru işliyor. Önce atıyor, sonra yiyor ve 2-1 kazanıyor. Ve onları Kocaeli'den farklı kılan sadece bu iki galibiyet, düşme potasını terk etmelerine yetiyor. Umudunu kaybetmeye meyledenlere duyurulur.

Kayserispor ise Denizli'de aynı hüsrânı yaşadı: 1-0... Eski Denizlili Souleymanou ve savunmada Aydın'ın müştereken hediye ettiği tek gol futbolcudan ziyade NBA oyuncusunu çağrıştıran Darryl Roberts'a nasip oldu. Denizli böylece Kayıhan dönemine iyi başladı. Kayseri ise hâlâ aldığı önemli galibiyetlerin "sansasyonel" çağrışımından kurtulamıyor. Bir istikrar sunmadıkları sürece de bu çağrışımından kurtulamayacaklar. Ama bu sezon çok sevdikleri beşinciliğin de talibi daha fazla görünüyor, biraz sıkmaları lazım.

Gaziantep kendi evinde Belediye'ye 4-1 yenilince, bugüne kadar topladığı bütün övgü külliyatı da çöpe gitti. Ama diyelim; böyle yenilgilerin derleyici tarafları da olur. Üçüncü galibiyetini alan Belediye'nin rengi belli ki İbrahim Akın: Erman'ın 85'teki harika golü kadar etkileyici görünmese de, üçüncü goldeki plasesi kaleciyi topun peşinden koşturan bir yumuşak vuruş harikasıydı.

Gençlerbirliği 80'e 2-0 geride girdiği Konya'da Pektemek'in bir gol ve bir asistyle puanı koparttı, Bursa'dan

kaydırılan Samet Aybaba da kötü başlamamış oldu. Bir vakit ikinci sırayı gören eski takımı Bursa ise yoldaş Ankaragücü'yle deplasmanda 1-1 berabere kaldı. Bursa için sorun değil, ama rakipler artık kazanmaya başlarken, Ankaragücü için bir ciddi kayıp daha.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanal on birinci haftayı da devirdi

Can Belge 18.11.2008

İlk üç sıradaki takımlar için zorlu bir haftayı geride bıraktık. İçlerinde bir tek Trabzonspor kayıp yaşamazken, bir puanla yetinen Beşiktaş, Fenerbahçe'ye yenilen Ankaraspor'dan ikinciliği devraldı.

Ligin temposunu bugüne dek hep büyükler koymuştur, gerisi uyamaz, arkada kalır. Bugün büyükler yine müşterek bir tempo tutturma gayreti gösterirken, şunu söylemeli, Sivasspor, Kayserispor ve Ankaraspor henüz bırakmaya niyetli değil. Ama tempoyu belirleyen ve dayatan asıl takım Trabzonspor, ufaktan arayı açmaya da başladı. Gerçi Yanal'ın böyle önden azıcık koşturması bilmediğimiz şey değil ve Trabzonluları en çok tedirgin eden de nefesin bittiği yerde Ersun Hoca'nın feci çakılması. Bakalım! Neticeler harika olmakla, icra edilen iş aynı memnuniyeti uyandırmıyor. Böyle gitmeyeceği kesin; ya netice değişecek, ya oyun. Trabzonlu ikincinin bâki kalmasından korkuyor.

Gençlerbirliği'ni deplasmanda yenmek önemli iş gibi gözükse de, son yıllara bakınca pek öyle değil. Çıtları çıkmıyor eskiden büyüklenip durdukları büyüklere karşı. Daha genel bir açıdan; hani Cavcav'ın yönetim politikalarını hedeften şaşırtan da lige açık açık hafif gelen birkaç takım, son yıllarda. Yoksa çoktan alıp başlarını gitmişlerdi buralardan...

Büyüklerin kendi aralarındaki fark bu hafta Beşiktaş'ın puan kaybetmesi ve Fenerbahçe'nin kazanmasıyla iyice kapanıp tek maçlık marja indi. O fark da, önümüzdeki haftanın görece kolay müsabakalarını saymazsak, bir sonraki hafta Kadıköy'de bizzat ikisinin kapışmasıyla kapanabilir.

Beşiktaş Bursa'da Mustafa Denizli'yle beşinci lig karşılaşmasında üçüncü puan kaybını yaşadı. Eskiye kıyasla çok fena bir performans, ama artık büyüklerin müşterek temposu bu olduğu için kıyametler kopmuyor. İşte ekabirin deplasman marifetleri: Beşiktaş'ın iki galibiyeti var (Gençler ve Antalya); Fenerbahçe'nin tek (Kocaeli) ve Galatasaray'ın tek (Kocaeli)...

Bursa'nın ise Güvenç Kurtar'la ikinci maçıydı. İki haftayı galibiyetsiz ve mağlubiyetsiz geçtiklerine göre, bir şey demek zor. Ama şunu söyleyebiliriz: Liderin beş puan gerisindeyken Aybaba gitti, yeni hocayla bugün dokuz puan gerideler. Öbür taraftan bakarsak; düşme potasının 10 puan önündeydiler, şimdi sekiz puan...

Büyükşehir belediyelerini iki 2-0'la geçen diğer büyükler bu hafta memnun. Galatasaray ofansif ortasahasıyla işi götürüyor. Bu hafta Lincoln 6, Kewell 5. gollerini attılar. Fenerbahçe ise duran top kabiliyetini Alex yokken de ayakta tutmayı biliyor. İki savunmacısıyla bulduğu gollerin ikisi de serbest vuruşlardan. Lugano'nunki önceki hafta Galatasaray'a attığı golün neredeyse aynısı.

Ankaraspor elinden geleni yaptı; işte iki duran topu çıkarınca, Kadıköy'de, yükselişteki Fenerbahçe'ye karşı zayıf

kalmadılar. Zor bir virajdalar, sırada Galatasaray ve bir atlayarak Beşiktaş maçları var. Üç hafta sonra nerede duracakları önemli.

Sivas'ın iyi tarafı, kötü sonuçları alışkanlık haline getirmemesi: İstikrarlı bir şekilde, dokuz haftadır dışarıda hep puan kaybetseler de, içeride hep galipler. Bu da İstanbullu büyüklerin temposunu tutturmalarına yetiyor işte.

Kayserispor ise tempoyu kaybetmek üzere: Antalyaspor'la 0-0 berabere kalarak iç sahada yedinci puanlarını kaybettiler. Onları yarıfta gösteren büyüklerden aldıkları 7 puan. Misal Ankaraspor şu üç büyükler dönemini 7 puanla geçebilseydi, hakikaten çok ilginç bir görüntü oluşurdu ligde...

Gaziantep de yavaş yavaş kaybediyor tempoyu: Gerçi 0-0'lık Hacettepe beraberliğı bir deplasman kazancı; hattâ, dört haftada alınan üç yenilgiden ve yenen dokuz golden sonra yükselişten bile sayılabilir. Ama tabloya sonuç yansıyor ve artık liderin 11, 4. Sivas'ın da 6 puan gerisindeler.

Bu haftanın hoş tarafı, alt sıralara da bir heyecan getirmesi: Gelip geçici değılse, hem Kocaeli'nin, hem Ankaragücü'nün bu hafta galip gelmeleri iyi işaretler. Kocaeli'nin 2-0 öne geçip 5-2 kaybettiğı travmatik Beşiktaş maçından sonra Denizli maçı artık son durak gibi bir şey haline gelmişti. Sekiz dakikada yedikleri iki golden sonra şoka girmeyip 3-2 galip gelmeleri takdire şayan. Serhat Akın, Ahmet Dursun, Murat Hacıoğı gibi epey tecrübeli ve klas bir hücum güçleri var, Taner Gülleri de cabası. Ligdeki bu ilk galibiyet son olmayacaktır.

Ankaragücü de, Galatasaray ve Fenerbahçe maçlarıyla havalanan Eskişehir'i deplasmanda 3-1 yenerek nefes aldı. Bu galibiyetle kendi işini gördüğü gibi üst sıralara heveslenen rakibini de kendi menziline çekti. Böylece, 11. hafta sonuçları, ligin kopuşma noktalarının yerlerini değıştirdi diyebiliriz. Üst sıralara ve şampiyonluk yarışına kümelenen kalabalık artık daha gerçekçi hedeflerin peşine düşecek, kümede kalma yarışı da, galiba sanıldığı kadar az rakip arasında geçmeyecek.

PEK YAKINDA:

Antalyaspor-Kocaeli (22/11; saat: 14:00): Sonuncuyla, potanın üstündeki Antalya varoluş mücadelesi verecekler. Kazananı ve kaybedeni derinden etkileyecek bir maç.

Ankaraspor-Galatasaray (22/11; saat: 14:00): Şampiyonluk yarışında görünen iki takım, Ankara'da kapışacak. Elan iki puan duran Ankaraspor kazanırsa, Galatasaray'ın işi çok zorlaşır.

Trabzonspor-Sivasspor (23/11; saat: 15:00): Geçtiğimiz sezon hükmen neticelenen maçın da bir rövanşı. Lider, 5 puan gerisindeki Sivas'ı ağırlayacak. Bu maçın sonucu da çok fazla takımı ilgilendiriyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seyirciyi büsbütün yok saymasak

Can Belge 25.11.2008

TURKCELL SÜPER LİG PANORAMA

Millî Takım hafta arası 4-2'lik Avusturya sınavında belli ki bir hazırlık maçının gevşekliğinden kurtulamamış. Yoksa bu kadar gol yemezdi. Ligimize baksanıza: Ne yan top zaafımız, ne bireysel hatamız kaldı; o meşhur savunma sıkıntılarımız anlaşılan topluca yok oldu gitti. İki haftada tam sekiz maç 0-0 sona erdi. Bu hafta tam 13 takımımız 90 dakikayı gol yemeden tamamladı.

Beş 0-0'la 12. hafta tarihe geçmiştir herhalde; iki haftadır görünüşü kurtaran Denizlispor. Önce Kocaeli'yle bir 3-2, şimdi de Bursa'yla bir 4-3. Ve Bu hafta, Denizli-Bursa maçını bir kenara ayırırsanız, atılan toplam gol sayısı beş.

Ne oldu böyle, aralık ayına girerken birden herkes bir telaş, ayağını denk aldı? Öncelikle şunu söylemeli; büyük abiler, ne derse desinler, deplasmanlarda silikler. 12 hafta geride kaldı, üç İstabullu'nun toplam deplasman galibiyeti dört. İkisi en dar döneminde Kocaeli'ne karşı, biri Antalya, biri Gençlerbirliği, ki hepsi dipte çıkış arayan takımlar. İkincisi, herhalde Kocaeli ve Ankaragücü'nün de baş kaldırması. Pabuç pahalanınca tedbir hayli arttı.

Galatasaray'la Fenerbahçe bu hafta Ankara'daydı. İkisi de cansız futbollarını aşmak için çaba içinde görünmedi. Fenerbahçe'de Aragonés Deivid'i çıkarıp Maldonado'yu oyuna alırken dakika 60'tı: 0-0 gideduran bir maçta teknik direktörün skordan şikâyeti pek olmadığını gösterir bir hamle değil mi?

Dörtlü savunmanın önüne Ayhan, Meira ve Hakan Balta'yı serpiştiren Galatasaray'da da misal Servet'i çizgiden top çıkartırken gördük. Ne için o zaman bu kadar tedbir? 0-0'lık maçta Skibbe'nin son hamlesi Barış Özбек oluyorsa, onun da beraberliği istemediğini söyleyemeyiz. Özбек'in düşün olduğu kadar yatkın olmadığı sol şutuyla, oynanan oyuna denk bir final sahnesi, seyir eziyetinin de son perdesiydi.

Lider Trabzon'un Sivas'la kolay bir maç edeceği zaten düşünülemezdi. Bir 0-0 da oradan çıktı. Ama sonuç bir yana, haftanın bu önemli maçında, haftalardır sallanaduran Trabzonspor'un aslında dirençli bir takım olduğunu bir kez daha gördük. Evet Yanal'ın takımı kapalı savunmaları aşmakta sıkıntı çekmeye devam ediyor ama, eskisi gibi yapamayınca kendini de vurmuyor. Çetin bir mücadeleyle, yanında biraz seyir zevki de sunan bir 0-0'dı ve hem Sivasspor'un hem Trabzonspor'un mücadele azmini karşılıksız bırakmamış oldu.

0-0 aslında Kayserispor'un işi. Bu hafta Konya'daki, bu sezonki dördüncü 0-0'ları. Beşi de ev sahibinin lehine sonuçlanmış beş 1-0'ın ancak üçünü kazanan taraf olduklarına göre Kayserispor'un gol atamadığı 6. maçı izledik. Bunca paraya hazırlanan bir kadro için iyi bir netice değil. Ama nihayet Tolunay Kafkas da bu durumdan şikâyet etmeye başlamış. Hiç olmazsa.

Son 0-0 da Antalyaspor-Kocaelispor maçından: Çuvala gol yiyen Kocaeli adına olumlu bir deplasman sonucu. Savunma öz güvenleri biraz daha artacaktır, rakipten kesilen iki puan da cabası.

Böyle bir haftada Eskişehir'i 2-0 yenen Beşiktaş, kuşkusuz çok büyük parsa topladı, morallendi, vesaire... Üç puanın yancısı bana sorarsanız Holosko; iyi halini sürdürürse Beşiktaş'ın büyük kazancı olur. Ahlâken de bir şeyler göstermiş olmalı, meselâ muhteris Bobo'ya.

Belediye'ye 1-0 yenilen Hacettepe 13. haftayı da 7 toplam golle geride bırakmış oldu. Acıklı bir durum. Dolayısıyla, Antalya'nın bocalama devrinin nihayetiyle, 17. sıraya gerilediler. Kocaeli de sanki yavaş yavaş lige ısınıyor, bu gidişle son sıraya Hacettepe oturacak.

Asıl, Antep'e 2-0 yenilen Gençler'in durumu vahim. Cavcav Mesut Bakkal'ı bir kez daha kovaladı, Samet Aybaba'yla ne hayal ettiyse... Şimdi 16. sıradalar. Cavcav'ın iki sezondur yaptıklarına bakınca (iki sezonda yedinci hoca Aybaba) düşmeyi en fazla hak eden takım da Gençlerbirliği gibi görünüyor maalesef.

Gaziantep 2-0'la yeniden üst sıralara yanaştı, haftaya Sivas'a konuk olacaklar. Cetvel de iki takım arasında epitopu dört puan fark koymuşsa, önemli maçıdır.

Denizlispor dramatik bir ekip; 2-0 dan 3-2 yenilmeyi geçen hafta başarmışlardı; bu sefer, Bursa'ya karşı ramak kaldı. Aynı senaryonun üstüne iki gol bulup, bu sefer 3-2'den 4-3 yaptılar, kazanıp rahatladılar. Ivan Lieteva iki güzel golle parlıyor, ilkinde kaleciye de bir pay çıkarmak lazım ama, ikincide bir kontrol/vuruş becerisi göz ardı edilemez.

PEK YAKINDA:

28/11 saat 20:00; Kayserispor-Trabzonspor: Trabzon'un çilesi devam ediyor; Sivas'tan sonra diğer Anadolu devi, deplasmanda Kayseri... Beşiktaş maçından beri bu maçı pusuda bekliyorlar sanki.

29/11 saat 19:00; Fenerbahçe-Bişiktaş: Fenerbahçe için çok zor bir iç saha maçı. Ankaragücü'ne bırakılan puanlarla, bu maçta Beşiktaş'ı yakalama şansını kaybettiler. Kazansalar bile, ödül farkı iki puana düşürmek olacak .Motive olmak güç, diğer yandan kaybedilmesi halinde taraftarı kaşıya alma tehlikesi de mevcut. Ama yenilgi ihtimaliyle, ligden kopuş maçı olarak görmek gerçekçi olmaz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanan her zaman haklı mıdır?

Can Belge 02.12.2008

İki haftalık kuraklıktan sonra yeniden 20 gol barajını aştık. Aşarken de, gol yememek gibi müşterek bir maharetimiz olmadığı, atamamaktan mustarip olduğumuz bir kez daha ortaya çıktı.

Maç ardından değerlendirme yapan teknik teknik direktörlerimiz "kötü gol" yediklerini söylerler hep. "Kötü gol attık" diyen yoktur; işe yiyen tarafından bakınca, –ortada bir ürün varsa, yiyen de atan kadar kendine pay çıkarmak istiyor kuşkusuz- bu "kötü gol" denen şeyin büsbütün savunma arızasıyla ortaya çıktığını varsayabiliriz. Bu hafta böyle gollerin çokluğu dikkat çekti.

Yenen gol kötüyse, atılamayan gol neden öyle olmasın? Bu sefer de aynı mantıkla, savunma maharetinden önce golü kaçıranı bakabiliriz. Sebep basit, bencillik.

Çok göz önünde iki maçı böyle kötü goller, bencillikler ve birtakım yan arazlar nedeniyle, kazanmaması gereken takımlar kazandı bu hafta.

Derbiye dört stoperle giren Mustafa Denizli çok eleştiriliyor. Oysa Cisse atılana kadar (yan araz) Beşiktaş'ın "genel" oyununda bir kusur bulmak çok zordu: Fenerbahçe'nin "malûm" golünü yemek bir "oyun" kusuru

olamaz. Selçuk'un ön direk korner gollerini bu satırlarda bile defâatla dile getirdik, muhakkak tedbir alınmıştır. Güiza'nınki büsbütün oyun dışı bir goldü. Beşiktaş ise nasılsa dört stoperle parçalıyordu. Derbinin kısa hikâyesi; Fenerbahçe güvensizdi, çalışılmış golle biraz toparlansalar da, Beşiktaş'ın derhal cevap vermesiyle kanları çekildi. Teslim bayrağını çekmek üzereyken gelen şans golü, üstüne Cisse'nin atılması... Şartlar böyle dengelendi.

Bütün bir camianın bir yıllık umutlarının tamamını bağladığı bir maçta, skor güç bela 2-1 giderken Uğur'la Kazım'ın şahsi menfaatlerini herkesin gözü önünde takım çıkarına yeğ tutmaları büyük cesaret. Zira ortak görüş, "Fener üçüncüyü atsa fark olur"du. Atamamalarının bariz sebebi bu ikili. Holosko'nun 90. dakikadaki golü, ofsayt nedeniyle, musibet sayılamadı.

Galatasaray'ın da Hacettepe'yi yenecek mecali, çok açık bir şekilde, yoktu! Yan arazların çok öne çıkmasıyla, Galatasaray biraz mecburen kazandı. Gollerin tamamını "kötü goller"den sayabiliriz. 3-1'den sonra Ümit Karan'ın mükerrer bencillikleri de eksik olmadı.

Ligin en zor gol atan takımı Hacettepe Ali Sami Yen'de bir gol buluyor, üç dakika sonra 10 kişi kalıyor. Devre başında bir penaltı, sonra bir kırmızı kart daha... 3-1 yeniliyor.

Kararlar, yanlış oyuncuya gösterilen bir sarı –dolayısıyla kırmızı- kart dışında kitaba uydurulur uymasına. Ama bir saniyelik refleksle eliyle kart işareti yapıp hemen toparlanan Tozo bu ihlalle atıldıysa, bundan sonra ligde kart talep edeni atmayan her hakem onun ahını alacaktır.

Böylece ligin üst sıraları iyice kalabalıklaştı; iki puanlık yere beş takım sıkıştı. Lider Trabzon tek başına, bu hafta Kayseri'den aldığı beraberlikle üç puan önde gidiyor. Kayseri ise üç puan geride. Halbuki kazansa ateşi iyice harlayacak, birinciyle yedinciye dört puanlık mesafeye sıkıştırarak... Üstelik, haftalar sonra bir kazanma yetisi de gösterdiler. Bilhassa Umut Koçin'in duran top kabiliyetiyle çok pozisyon buldular. İşte Trabzon'un övülesi direnci burada sözü hak ediyor. Belli bir seviyenin üstüne çıkamadıkları maçlarda bile, hadlerini bilir tavırlarıyla direnç gösteriyorlar.

Ligin en istikrarlı takımı Sivasspor: ilk iki hafta bir tersyüz olma durumu var, içeride Kayseri'yle beraber kalıp dışarıda Kocaeli'ni yendiler. 3. haftadan itibaren ise, içerideki bütün maçlarını kazanıp dışarıda hiç kazanmadılar. Ama sadece iki kere yenildiler. Bu hafta Gaziantepspor'u 3-0'la geçerken, galibiyeti her iki devre başında buldukları –yine Antep adına "kötü"- goller getirdi. Musa'nınki ise "iyi gol"dü... Beşiktaş'la hempuan, üçüncü sırada duruyorlar.

Ankaraspor'un Fener maçıyla başlayan dört haftasına dikkat çekmiştim. Ankaragücü'yle bu hafta üçüncüyü geçtiler, bütün alabildikleri, Galatasaray'dan bir puan. Haftaya İnönü'deler. Beş haftadır yenilmeyen Ankaragücü'nün son üç hafta bilançosu 7 puan. Aynı yekûna ulaşan Kocaeli hâlâ son sırada ama yerini Cavcav'ın takımlarından birine terk etmeyi düşünür bir halleri var. İçeride Belediye'yi de yenemeyen Gençlerbirliği avantajını yitirmiş durumda. Şifo Mehmet'le mavi renge büründüğünden beri yenilmeyen Antalya ise üç haftadır berabere: Bu hafta Bursa'daki 1-1'de galibiyeti yine 1-0 öndeyken bencillik yüzünden kaçırdıkları söylenebilir. Denizli'nin sakarlığı içler acısı: iki haftadır yürek hoplatan maçlarını Eskişehir'e 3-0'dan 4-3 yenilerek zirveye taşıdılar. Ümit Kayıhan'da gözyaşları içinde koltuğa çöktü kaldı.

PEK YAKINDA:

06/12 14:00 Hacettepe-Gençlerbirliği: İki kardeş, ikisi de çok zor durumda. Biri gözden çıkacak da, acaba hangisi? Beraberlik olmaz gibi görünüyor.

06/12 19:00 Beşiktaş-Ankaraspor: Beşiktaş üst sıralardaki takımları yenemiyor. Bu ilgi çekici istatistiği sınamak için bir maç daha işte. Aralarında sadece iki puan fark var. Ankaraspor kazanırsa üst sıralar iyice renklenir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonluğa yarım düzine aday

Can Belge 09.12.2008

TURKCELL SÜPER LİG PANORAMA

Şampiyonluk mücadelesinin ilk defa bu kadar kalabalık olmasının bariz getirilerinden birini yaşadık bu hafta. Liderliğe göz diken Beşiktaş "pit"e girmiş araba gibi vızır vızır arkadan gelip önüne geçenleri seyretmek zorunda kaldı, ikinci başladığı haftayı altıncı sırada kapadı.

Başta tabii, son üç haftayı tek puanla geçen Ankaraspor, kayıplarını ciddi biçimde telafi etti. Bir taraftan da, tek marifetlerinin fikstür icabı Fenerbahçe'den kalanı toparlamak olmadığını gösterdiler; başta Özer, çok iyi bir oyunla Beşiktaş'ı kendi evinde yenip beşinciliğe çıktılar.

Beşiktaş tarafına bakarsak: Sadece iki beraberlikle puan kaybeden Ertuğrul Sağlam'ın yerine gelen Mustafa Denizli'nin sekiz maçta üç yenilgisi, iki beraberliği var. Yani 13 puanlık kayba karşılık 11 puan toplamış durumda. Sağlam'ın yerine Denizli tercihinin bu durumda uzun vadeli planlamış olması gerekiyor ki, o zaman da değişikliğin neden sezonun başında değil, altıncı hafta yapıldığını açıklamaları lazım. Yoksa bizzat yönetim kurulunu teşkil ettikleri lider takımı altıncılığa alaşağı etmelerini anlatmak için mizah unsurlarına başvurmaları gerekecek.

İlginç olan, sezon başından beri genel performansıya en çok eleştirilen Fenerbahçe'nin, bu sezon en çok övgü toplayan Beşiktaş'ın 14. hafta itibarıyla üstüne çıkması: 1-0'lık Denizli galibiyetiyle Fenerbahçe'nin kötü bir starta rağmen yarıya ortak olduğunu ilan edebiliriz. Az pozisyonlu maçın sebebi, muhtemelen Denizli'nin son üç haftaki performansı. Yenilen 10 gol Fener maçı öncesi Kayıhan'ı ürkütmüş, başka türlü bir Denizlispor izledik. Ve kendi ifadesine göre, başarılı da olmuş. Şerefli mağlubiyetin başka türlü bir ifadesi olsa gerek...

İkinci deplasman galibiyetiyle dördüncü sıraya çıkan Fenerbahçe için aydınlık günler başlıyor sanki. Aragones'le geçirdikleri çok ciddi sarsıntılara direnerek kötü sonuçları alışma sürecine bağladıkları anlaşılıyor. Misal Del Bosque'ye gösterilmeyen sabrın meyvalarını almaya da başladılar. Elbette epeydir ciddi bir biçimde sallanan Denizlispor'u, üstelik marifetsiz bir oyunla yendiler diye Fenerbahçe birden iyi takım oldu demiş olmayayım. Ancak rakiplerinin kayıpları vesilesiyle de olsa yarışın merkezine oturdukları için kazanacakları özgüven bundan sonra sahaya yansımaktır.

Galatasaray da hepsini dört dakikaya sığdırdığı Lincoln menşeli üç güzel golle Ankaragücü'nü Ankara'da yenip ikinci deplasman zaferine imza attı. Özellikle ilk golde, topu ayağının dışıyla Baros'un önüne bırakışı müthişti.

UEFA dönüşlerinde ağır yenilgiler yaşamaya meyyal takım bu deplasman zaferini sezon başını andırır sanatkar manevralarla süslediği için, haftanın en göze hitap eden maçı da çıktı ortaya.

Ankaragücü'nde ise yenilginin sonunda Ünal Karaman'ın istifası geldi. Zaten, bir teknik direktörün kariyerini ciddi sarsabilecek bu ortama neden geldiğini pek anlamamıştım, erken gördü gerçeği. Beş hafta maç kaybetmeyerek başarılı olduğu ve takımı düşme potasından çıkardığı halde, kendi ifadesiyle "bir protesto" olarak bıraktı. Bu takımı toparlamak artık daha da zor olacak.

Lider Trabzonspor'un geriye düşmeye rağmen kazandığı Kocaeli maçıyla rahatı iyice yerine geldi. Yanı sıra, Umut Bulut'la Gökhan Ünal arasında daha uyumlu bir görüntü de Trabzon'un kazançları arasında sayılabilir bu hafta. Verkaçları, paslaşmaları ve ilk goldeki kolektif katkılarıyla dikkat çektiler.

Kocaeli açısından da ilginç bir görüntü var: Dört büyük maçın tamamında öne geçmeyi ve bunların hepsini kaybetmeyi başarmak hiç kolay değil. Durumu düzeltmeye başlamışlardı, Trabzon'da kabul edilebilir bir kesinti oldu. Önümüzdeki hafta içerideki Antep maçıyla kaldıkları yerden bekliyoruz.

Sivasspor içerideki galibiyetlerine bu hafta bir deplasman galibiyeti ekleyince kendini ikinci sırada buldu! İstanbul'da Belediye'yi 3-0'la geçmeleri, diğer yarışmacılar için de ciddi bir gözdağı! Sivas'ı takdir ve tebrik etmekten artık vazgeçmek zorunda kalacağız, zira her tebrikte biz bu durumu olağandışı ilan etmiş oluyoruz, oysa Sivas her hafta bize bunun artık olağan durum olduğunu anlatmaya çalışıyor. 14. hafta itibarıyla, ligin en istikrarlı, en zor yenilen iki takımından biri Sivasspor, dolayısıyla ikinci sırada duruyor.

Kayseri'nin 0-0'ları da başka bir olağanlık herhalde: Bu hafta Gaziantep'te elde ettikleri bu sezonki beşinci 0-0'ları. Antalya'nın dört maça çıkan beraberlik serisi de üç 0-0 barındırıyor. Bu hafta Eskişehir'le puanları paylaştılar. Bu haftanın üçüncü 0-0'ı ise Konya-Bursa maçından.

Hacettepe-Gençlerbirliği maçının kaybedeni için sıkıntı çok büyük olacaktı; Hacettepe 3-0'la ağır da bir yenilgi aldı ağabeyinden. Beklenmedik bir biçimde, en zayıf halka Hacettepe gibi görünüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devre yaklaşırken Sivas yerini buldu

Can Belge 16.12.2008

TURKCELL SÜPER LİG PANORAMA

Bu hafta lig, kendi hiyerarşisine uygun bir temayül gösterdi: Trabzon istisna olmak üzere, üsttekiler kazandı, alttakiler kaybetti. Aralarında kalan ikili ise berabere kaldı. Trabzon'un kaybetmesiyle Sivas zirveye çıktı.

Haftalardır istikrarla ilerleyen Sivas, liderliğin işaretini aslında geçen hafta deplasmanda Belediye'yi yenerek vermişti. Zira deplasman galibiyetinin, kendi istikrar tablolarında bile yeri yoktu evvelce. Bu hafta ekstranın üstüne yatmayıp buzlu Sivas zemininde Hacettepe'yi de 2-1 yenince zirveye oturdular. İki golle galibiyetin mimarı Tum, 3. haftadaki Bursa maçından beri ilk defa gol atıyor. Sivas'ın son beş haftada tek puan kaybı Trabzon'daki beraberlikten ibaret, ona da kayıp mı dersiniz, kâr mı, size kalmış...

Trabzonspor ise liderliği Bursa'da 2-1 yenilerek bıraktı. Oyun vasağı pek aşmasa da, plan ve kurduğu baskı sebebiyle Trabzon'un yenilmeyi pek hak etmediği söylenebilir. Kurtar'ın son dakikalarda oyuna soktuğu Sercan'ın yan hakemin gözünden kaçarak attığı gol, öyle anlaşıyor ki Bursalıları da sevindirmedi. Galibiyete rağmen hocaya bağırıp çağırmayı tercih ettiler. Sanıyorum, zirveye bu kadar çok Anadolu kulübünün talip olması Bursa taraftarında bir frústrasyona sebep oluyor.

Galatasaray iki haftalık Ankara macerasını altı gol ve altı puanla kapatarak son dönemin en kârlı takımı oldu. Ankaragücü'nden sonra Gençlerbirliği'ni de üçlü gol pakediyle geçtiler. Başrolde Lincoln, ama Sanctis'in çok önemli katkılarını katiyen unutmadan, Galatasaray iki haftadır çok ciddi güç gösteriyor. Bir püskürdüler mi rakip gözünü açınca tabelada 3'ü görüyor, sonra oynasın oynayabilirse...

Gençlerbirliği'nin halini artık büyüklere karşı, diğerlerine karşı diye ayırmanın anlamı kalmadı. Büyükleri geçtik, galiba zaten artık kazanmaları istisna... Taraftar Engin'i protesto etti. Oyundan alınırken yaptığı hareket için Aybaba "bize karşı yapmadı, ama ceza alacak," diyor. Engin de "taraftara yapmadım," diyor.

Lige çok kötü başlasa da, son 9 haftanın en istikrarlı takımı Fenerbahçe: 7 galibiyet, 2 beraberlikle... Bu hafta erkence 10 kişi kalan Antalyaspor'u 2-0'la kolay geçtiler. Şifo Mehmet döneminde hiç kaybetmeyen Antalya'yı ilk yenen takım da Fenerbahçe oldu böylece. Mehmet Hoca Fenerbahçe'yi çözdüğünü söylemişti maçtan önce; dertlerini çözmüş anlaşılan; iki arıza, Ertuğrul'un sakatlanması ve Volkan'ın atılmasıyla, biraz daha etkili olabildiler ama Fenerbahçe sezonun en rahat maçını oynadı. Gerçi fazla rahatlığın bedelini son dakikalarda ödeyebilirlerdi, bir nizami gol hakeme takıldı, bir boş kale kaçırdı Antalya. Eğer bu idiyse Mehmet Hoca'nın planı, bravo doğrusu!

Beşiktaş galibiyetiyle zirve yarışına yeniden yapışan Ankaraspor bu hafta da Denizlispor'u 2-0 yendi. İlginçtir, Güvenç Kurtar gideli çok oldu, ama Denizlispor oyun planıyla ilgili rakip hocaların diline düşmekten kurtulamıyor. Bu sefer de Aykut Hoca, "katiyen eleştiri olarak almayın," diye başlasa da Denizlispor'un uzun top oyununa dokundu. Bu dokunma uzun zamandır var: Bülent Uygun, Tolunay Kafkas... Denizlispor'un "olmayan" oyun planından, top şişirmesinden yakınmışlardı, kaybettikleri puanlar sonunda. Ankaraspor kaybetmedi, Murat Tosun'un iki golüyle üç puanı alıp zirveye iyice yaklaştı. Özer Hurmacı da yine müthiş bir asistle kendini hatırlattı.

İki haftadır gümrükte bekleyen Beşiktaş nihayet patladı. Bin bir problemle boğuşan Ankaragücü'ne karşı İnönü'deki 1-0'lık galibiyet gerçi pek "patlama" gibi durmuyor ama, bilhassa ilk yarıdaki oyunun normal getirisi bayağı ciddi bir fark olmalıydı. Nobre'nin nasıl goller kaçırabildiğini gösteren bir maç oldu.

Emreciksin'den bahsetmek lazım herhalde. Büyük kulüplerin ve Fatih Terim'in dikkatini çekeli beri çok iştahlı. Ayağına hâkimiyeti ve şutlarıyla öne çıksa da, öne çıkma merakıyla sinir de bozuyor. Takımı bunca kötü, kendi bunca gözdeyken zor tabii iyi bir ayar tutturmak, ama insan kendine oynadığını bu kadar da belli etmez ki!

Kayseri ve Antep de bu haftanın galipleri: Kayseri Belediye'yi 2-0 yenerken bu sezon 9. kez gol yemedi. 7 golle en az gol yiyen takım onlar. Galatasaray ve Fenerbahçe'den misal, 10'ar gol daha az yemiş olduklarını belirteyim. Atamama sorunuyla ilgili, Tolunay Kafkas'tan müjde: Devre arası çok iyi bir santrafor geliyormuş!

Antep ise deplasmanda 5-2'lik Kocaeli galibiyetiyle sıvrıldı bu hafta. Maç hakkında söylenecek tek kelime Tabata. Müthiş pasları, çalımları ve nihayet *hat-trick*'iyle, haftanın yıldızıydı.

Haftanın tek beraberliği Eskişehir-Konya maçından, bir 0-0... Eskişehir'in dördüncü 0-0'ı. İlginçtir, ilk iki ve son iki maçı bu skorla bitti.

PEK YAKINDA:

21/12 15:00 Gaziantepspor-Bursaspor: Zirveye oynayan geniş güruhun peşine takılmış, ama içinde kendine yer arayan ikilinin Antep'teki hesaplaşması çetin geçmeye meyyal. Tabata'nın son performansıylada daha da ilgi çekici bir maç.

21/12 19:00 Galatasaray-Beşiktaş: Bu sezon ilk üçte kendine zor yer bulan İstanbul beyleri için yine bir kırılma maçı. Kaybeden için psikolojik yükü de ağır olacak. Buna, her halükârda Fenerbahçelilerin maçı diyebiliriz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim lig adeta ismiyle müsemma

Can Belge 23.12.2008

TURKCELL SÜPER LİG PANORAMA

Alıştığımız gibi olmasada, 16. hafta maçlarından sonra usulen devreyi kapattık. Bir ayağı kısa liginiz, şu ana kadarki performansıyladünyanın en heyecanlı ligi. Yarışı şampiyonluğaa oynayan kaç lig vardır ki?

İkisi birden şampiyonluğaa ortak iki büyüğün derbisinden hisse alan tek Fener değil meselâ: Sivas, Trabzon, Ankara, Kayseri, hatta Bursa'yı yenen Gaziantep de derbide puan kaybedecek taraf veya taraflarla ilgili hesaplar içindeydi.

Gaziantep-Bursa maçı zaten bir ayraç vazifesi gördü bu hafta. Ligin tam orta yerinde aynı puanda duran ikiliden muzaffer yaka şampiyon adaylarının peşine takılacak, diğeri orta sıraların yalnızlığına mahkûm olmaya doğru gidecekti. Yine Tabata'nın performansıylada, ev sahibi Gaziantepspor 2-0'la puanını 25 yapıp, liderin 9 puan gerisinde bitirdi devreyi. Şampiyonluğaa oynayan grubun çizgisini de kendi altından çizmiş oldu. Üst taraf, tam sekiz takım, hâlâ şampiyonluğaa aday. Aşağının mezhebi daha çok şimdilik.

Derbi, iki taraf için de çok stresli neticelere gebe olduğu halde, maça herhangi bir gerginliğin yansıdığı söylenemez. İki tarafın da gayet centilmence (aynı zamanda ikramkâr) ve sükûnet içinde götürdüğü maça biraz derbi gerginliği katmak isteyen Cüneyt Çakır'dı sadece. Delgado'yu atması bu huzur ortamında zalimceydi. Ama Beşiktaş'ın da kazanmaya pek niyeti yoktu diğertaraftan. Yaptıkları penaltılarla Galatasaray'a maçı ikram ettiler. Piyango Baros'a çıktı: İki penaltı golüyle bir derbi *hat trick*'i...

Bursa'da hakkı yendiği müştareken tespit edilen Trabzonspor bu hafta Eskişehir'i pek oynamadan, biraz itelenerek geçti: 2-1. Yine de, geri düştükten sonraki mücadeleleri her zamanki gibi takdire şayan. Mesele, içeride ya da dışarıda bir türlü sahaya tam bir üstünlük yansıtıp net bir galibiyet alamıyor olmaları. Gökhan'ın artık kaderine isyan ederce attığı iki gol var, ama yine biraz hakemlik mevzular da var. Tayfun'un kırmızısı ilginç meselâ: "Sarı kart görmek" deriz ya, o hakikaten ilk sarıyı görmedi, arkası dönüktü. 78'de çat diye ikinci sarıdan

kırmızıyı görünce tabii, "hani bunun ilk sarısı?" diye soruyor.

Bir başka hakem faciası da Konya'dan: Anelka'nın golüyle ünlü Konya kalesi yine bir Fenerbahçe maçında, elle yıkıldı. Elle gol atılır, gözden de kaçır ama, bu kez yine kendi içinde bir hikâye Anelka'yı bile gölgede bıraktı sanki: Gol verilmedi, sonra verilmeme nedeninin ofsayt olduğuna karar verildi, öyle olunca ofsayt olmadığı akla geldi, eh ofsayt yok diye, bu sefer gol verildi. El mevzu bahis hiç edilmedi. Yahut o kale için özel, el serbest, bilmiyoruz, açıklayın.

Sivasspor bu hafta Ankara'da, Gençlerbirliği'ni 2-1 yenerek devreyi lider kapadı. Bunu ikinci sezondur yapıyor, üstelik bu sezon rakiplerine karşı da elini boş tutmadan. Dolayısıyla, artık Sivas'ın vaziyeti bir sürpriz olarak yer bulmuyor medyada, şampiyon olabileceklerine herkesi ikna ettiler nihayet. Bu hafta hakikaten esaslı oynayan Gençlerbirliği'ni orada yenmeleri önemli bir gösterge.

Ankaraspor Antalya'da iyi götürdüğü maçta tek puanı komik bir golle kurtardı – küme mücadelesi veren Antalyaspor için komik olmadı tabii. 87. dakikada Kaleci Ömer'in uzaklaştırmak için vurduğu top kendi arkadaşına çarpıp ahesteden boş kaleye süzüldü, Antalyalıların çaresiz bakışları altında. 1-1 bitti maç. İki takım da işlerine yarayan bir skor alamasa da, golün şekli Ankaraspor'u aldığına razı etti kuşkusuz. Oysa ilk devre iki topu direktten dönen de onlardı.

Üst grubun son üyesi Kayserispor son haftalarda çıkışta: Hacettepe'yi deplasmanda 3-0 yendiler ve Beşiktaş'ın bir puan gerisine sokuldular. Zirveyle mesafeleri ise 7 puan. Kalabalığın içinde biraz gölgede kalsalar da, bazı işleri üstlerinde yer alanlardan daha iyi yapıyorlar. Üç haftadır gol yemiyorlar meselâ. 16 maçta yedikleri toplam gol zaten 7! Bütün sıkıntı, buna paralel, atamamaktan kaynaklanıyordu, iki haftadır daha üretkenler.

Aşağı tarafta kümeye oynayanlar zaaf gösterdikçe, yavaş yavaş bir orta sınıf çıkıyor ortaya. Bursaspor şimdilik en bariz orta sınıf. Kocaeli'ni 5-0 yenen Belediye de düşmeyle falan işi olmayacağını açık açık koydu ortaya. Eskişehir'le Konya da puan olarak şimdilik biraz daha rahat görünüyorlar.

En aşağıya gelince: İşte iki haftadır beş yiyen Kocaeli, beş hafta üst üste yenilen Hacettepe ikinci yarıya devrim niteliğinde değişikliklerle girmesi gereken takımlar. 16 maçta 9 gole muvaffak olan Hacettepe'nin bu soruna çare bulması şart görünüyor. Kocaeli'nin derdi ise yedikleri, 40 gol yemişler, takım olmakla ilgili sorunları var. Bunları aşamazlarsa, bu iki takımın kümede kalma yarışına bile ortak olmaları zor.

Yarışma, bu hafta 1-1 berabere kalan Denizlispor'la Ankaragücü, onlara ilaveten Gençlerbirliği ve şimdilik çizginin altında ikamet eden Antalyaspor'la sınırlı görünüyor. Hacetepe'yle Kocaeli kendilerine çeki düzen vermezlerse, ikramiye sadece birine çıkacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kupada da üç büyükler hükümler

Can Belge 13.01.2009

Lig arasında, Fortis macerasıyla vücudu sıcak tutalım. Son maçlara gelirken, gruplar yavaş yavaş şekillenmeye başladı, büyükler işlerini büyük ölçüde gördü, yayıncılar, sponsorlar rahatladı. Gruplardaki vaziyeti ve takımların

şanslarını hızlıca değerlendirip tabloya bakalım.

A Grubu'nda Beşiktaş, cumartesi günü Gaziantepspor'u deplasmanda 1-0 yenerek dört maçını da galibiyetle tamamlayan ilk takım olarak, son hafta maçları öncesi liderliği garantiledi. Beşiktaş, Trabzonspor ve Gaziantepspor gibi halen ligdeki şampiyonluk yarışında varlığını sürdüren takımların çokluğuyla cehennemi andıran bu grupta son maçlara kalan rekabet, ikincilik için Gaziantepspor'la sürpriz bir şekilde Antalyaspor arasında artık. Güzel bir tesadüf olarak, kozlarını da karşı karşıya paylaşacaklar: Maç, iki puan gerideki Antalyaspor'un sahasında (Ligde, yine Antalya'da, Gaziantepspor 4-1 kazanmıştı). Beraberlik Antep'in.

Grupta hiç galibiyet alamayan Trabzonspor'la puan dahi alamayan Gaziantep Belediye ise Trabzon'da şeref sayısına tenezzül edecekler. Belediye'yi İnönü'de Beşiktaş'a karşı oynadığı iyi futbolla hatırlayacağız.

B Grubu'nda maçlarını tamamlayan takım Kayserispor. İçeride Altay beraberliği ve Galatasaray yenilgileriyle kötü başlasalar da, Malatyaspor'u ve Ankaraspor'u yenerek toparlandılar ve yedi puanla, maç fazlasıyla (ve gol fazlasıyla) liderliğe yerleştiler. Yine de akıbetleri belirsiz, hatta umutsuz gibi: Son maçını puansız Malatya'yla İstanbul'da oynayacak Galatasaray'ın arkasında kalacakları kesin görünüyor. Bu durumda Altay-Ankaraspor maçı, oynayanlar kadar Kayserispor için de önem kazanıyor. Dörder puanlı Altay ve Ankaraspor birbirlerini yenmek zorunda. Kazanan rakibini geçtiği gibi averajla Kayserispor'u da geçmeyi garantiliyor. Bu durumda, Kayserispor'un şu anki liderliği sadece bir aldatmaca olarak kalıyor. Üç takımı ilgilendiren enteresan bir durum: Altay yenerse Altay, Ankaraspor yenerse Ankaraspor, berabere biterse Kayserispor turu geçiyor. Varın, Altay'ın son dakikada Galatasaray'dan yediği o iki golü yemediğini, hatta sadece birini yediğini düşünün. Feyyaz Uçar ve öğrencilerinin bir alacakları var bu gruptan! 30'unu aşkınlar başka bilir, şimdi başka düzlemde bir Feyyaz-Aykut mücadelesi bekliyor bizleri.

Büyüklerden arınmış tek grup takvimce de biraz arkadan geliyor. Bu yazı Sivasspor-Denizlispor maçı oynanmadan önce yazıldı. Dolayısıyla karmaşayı açıklamak için bir adım gerideyiz: Rivayete göre Denizlispor lider, akşama Sivas'ta son maçına çıkacak. Orada kazanırsa zaten mesele yok. Bu durumda, üçüncü sırada duran Sivasspor'un (puanı 4) başı ağrıyor. Son hafta, gruptan çıkmaya meyyal son takım Manisaspor'la (puanı 5) Manisa'da yüz yüze gelecekler. Alan gider, orası malûm, ama Sivas Denizli'yi yenemezse Manisa'da deplasman beraberliği de kurtarmayabilir. Puan cetvelinde görüldüğü gibi vaziyet karışık. Galibiyetsiz Alanyaspor'la puansız Konyaspor'un Konya'daki maçı formalite, onun dışında üç takım da çıkabilir. Dışarıda kalan, ihtimal küçük olmakla birlikte Denizlispor dahil hepsi olabilir.

D Grubu'nda maçlarını tamamlayan Ankaragücü'nün o haliyle dördüncü sırada durması vahim. Bir Tokatspor galibiyetiyle grubu tamamladı ve elendi. Sadece Eskişehirspor'dan puan alabilen Tokatspor da artık oyun dışı. Ama gruptan çıkmaya en yakın duran Bursaspor'a konuk olarak son hafta da bir işlev görmeye çalışacaklar. Bu grubun lideri ve işini dördüncü maça bırakmayan takımı üç maçını da galibiyetle kapatan Fenerbahçe. Onlar da Eskişehirspor'u nezaketen ağırlayacaklar. İşbu tabloda, evinde Tokat'ı konuk eden ve zaten iki puan da avantajı olan Bursaspor tura çok daha yakın görünüyor. Eskişehirspor İstanbul'da Fenerbahçe'yi yenip Bursa'nın da Tokat'a puan kaybetmesine mecbur. Yani Fenerbahçe'nin yanına Bursaspor'un adını yazmıyorsak, orta çaplı bir mucize bekliyoruz, demektir.

Böylece: Beşiktaş'la Fenerbahçe'nin matematiksel garanti belgeleri ellerinde, Galatasaray'ınki de Malatya'dan Ali Sami Yen'de alacağı tek puana kalmışsa, kupa formatı amacına ulaşmış demektir. Bir tek, Beşiktaş'la aynı gruba tesadüf eden Trabzonspor kayıp.

Buralara kadar gelen ikinci lig temsilcileri içinde Altay'la Manisa şanslarını son haftaya taşıdılar, ikisi de son hafta kendi sahalarında oynayacakları maçları kazanırlarsa turu geçebiliyorlar. Tokatspor, Alanyaspor, Gaziantep Belediye ve Malatyaspor ise elendiler.

Resmen garantileyen Beşiktaş ve Fenerbahçe'ye katılacak diğer altı takımı, şanslarının yüksekliğine göre sıraya dizerek bitirelim. (*) işaretini, beraberlikle amacına ulaşan takımlar için kullandım.

A Grubu: Gaziantep (*)/ Antalya

B Grubu: Galatasaray (*)/ Ankara/ Kayseri/ Altay (ikisi çıkacak)

C Grubu: Denizli (*)/ Sivas/ Manisa (ikisi çıkacak)

D Grubu: Bursa (*)/ Eskişehir

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kader bağladıysa bir kere...

Can Belge 20.01.2009

Geçtiğimiz haftaki değerlendirmenin üstüne, son hafta maçları aşağı yukarı beklediğimiz gibi sonuçlandı. Belki tek sürpriz, beraberlikle işini görecektir Gaziantepspor'un Antalya'ya yenilip elenmesi.

A Grubu, enternasyonal bir hadise olsa basınımızın derhal "ölüm grubu" nitelemesini kazanacak bir değeri: Beşiktaş, Trabzonspor... İki büyük favoriye ekleniyor gözüken, Tabata'lı kadrosuyla ligde fırtınalar estiren Gaziantepspor... Üstelik, Antep Belediyesi'nin de gruba dahilyle, üstü kapalı bir avantaj da ekleniyordu Gaziantepspor'a. Ve çıkışta 3-1'lik Trabzonspor galibiyetiyle bu avantaj pekişti, iki büyük favori kadar Gaziantepspor da söz sahibi oldu grupta. Antep Belediye'nin tecrübeden ziyadesine ihtiyacı yoktu ama, bu ateşe düşen bahtsız takım da Antalyaspor'du. Bakın ne oldu!

Üçüncü haftalar sona erdiğinde, kendi Belediyesi'ne ilaveten Trabzonspor'u dahi yenmiş bir sükseyle Gaziantepspor altı puanla ilk sırada, tek puanını yine Trabzon'dan koparmış Antalya ise Belediye'ye tahsis edilmiş son sıranın bir üstünde, Trabzonspor'la birlikte duruyordu. Kalan iki haftaya düşen beş puanlık fark ve fikstür icabı artık rahatlamış Beşiktaş'la içeride oynanacak maç Gaziantepspor'u daha da avantajlı kılıyordu. Lakin dörtte dörde göz diken Beşiktaş'ın kimseye eyvallahı olmayınca, Antalyaspor da Belediye'den istediğini 3-0'la alınca, son hafta, beraberlik yine Gaziantepspor'a yaramakla birlikte, iş Antalya'da bu iki takımın kapaşmasına kaldı: Beraberlik yeter düşüncesi de, Gaziantepspor'un sonu oldu. Dijehoua'nın bir gol bir asistyle Antalyaspor 2-0 kazanıp Beşiktaş'ın peşine takıldı. Bu performanslarından dolayı, naçizane, kupanın yıldızı seçiyorum Antalyaspor'u.

Yine lig performanslarını göz önünde tutarak, B Grubu'nun da dişli bir personel teşkil ettiği söylenmeli: Büyüklerden Galatasaray'ın yanına ligde şampiyonluk koşusunu bırakmayan hem Kayserispor'u, hem Ankaraspor'u getirdiği için...

Galatasaray, akranları gibi dörtte dörde gidemediyse, ilk maçta deplasmanda Ankaraspor'la 1-1 berabere kaldığından. Diğer üç maçını kazandı ve o da fazla zorlanmadı. Ama ikincilik meselesi bu grupta da hoş bir duruma vesile oldu: Dörder puanlı Altay ve Ankaraspor'un işi, İzmir'deki kapişmaya kalmıştı. Ama yedi puanla maçlarını tamamlayan Kayseri de devredeydi. İşte ligin ilk yarısı boyu, yemediği gollerle övünüp, atamadıklarıyla fazla ilgilenmeyen Kayserispor, kısırlığının faturasını ağır bir biçimde bu grupta ödedi. Zira Altay-Ankara maçında beraberlik Kayserispor'un işine yarasa da, herhangi biri tek farkla bile kazandığı anda, gol fazlasıyla Kayserispor'u geçiyordu.

Altay'ın öne geçtiği, 47'de Ankaraspor'un 3-2 yaptığı maçın geri kalan dakikaları herhalde en çok Kayserili futbolcuları heyecanlandırdı. Lâkin perdeyi erken açıp erken kapayan maç, 3-2 konuk takımın üstünlüğüyle sona erince, Galatasaray'a refakat eden de Aykut Kocaman ve öğrencileri oldu. Kayseri averajdan değil, gol eksiğinden geri kaldı.

Dört büyüklerden arınmış C Grubu'nun ağır topu Sivas, burada da borusunu öttürdü ve üç galibiyet bir beraberlikle gruptan lider çıktı. İçeride Manisa beraberliğiyle kötü başlayan Denizli ise bunu Konya'yı deplasmanda yenerek telafi etti. Alanya galibiyetiyle yedi puana çıktı ve son maçında Sivas'a yenilse de, elindeki yedi puan çıkacak ikinci takım olmasına yetti. Bu grupta hikâye edilecek yegâne olay, Son hafta deplasmanda Manisa'ya konuk olan Sivas'ın, bir farklı yenildiği takdirde rakibiyle kol kola gruptan çıkabilecekken böyle bir duruma meydan vermemesi, herhalde.

Fenerbahçe'nin zorlanmadan dörtte dörde ulaştığı D Grubu, rekabet açısından en zayıf gösteriyi sundu: Eskişehirspor, Bursaspor'un yerine gruptan çıkabilmek için son hafta konuk olduğu Fenerbahçe'yi yenmek (ki 3-0 kaybetti) ve Tokat'ın da Bursa'dan puan çıkarmasını beklemek (ki 6-0 kaybetti) zorundaydı... Zaten Çalimbay'ın kupayı ciddiye almadığını maç sonu demecinde de gördük. Kısa mesafede açık ara bitti grup.

Altı ikinci lig takımını içine alan grup aşaması, böylece hiçbirine yol vermedi. Ligde yüksek uçan Gaziantepspor'la Trabzonspor'un yanı sıra, Geçtiğimiz senenin finalistleri Gençlerbirliği ve Kayseri de son sekize kalamadı. Kalan sekiz takım çeyrek finalde şu şekilde eşleşti:

Galatasaray-Sivas: önümüzdeki hafta ligde oynanacak maçın da ışığında, çeyrek finalin yıldızı, yine basın diliyle bir nevi erken final. Beşiktaş'ın Antalya'yla, Fenerbahçe'nin Bursa'yla eşleşmesi ise kaderin bir cilvesi. Yahut statünün bir rezaleti mi demeli? Ve Denizlispor-Ankaraspor. Denizli geçerse, büyük takım yüzü görmeden yarı finale ulaşmış olacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivasspor için fark etmiyor

Can Belge 27.01.2009

İki ağır karşılaşmayla döndük futbola: Lider Sivas'la 3. Galatasaray ve 2. Trabzon'la 4. Fenerbahçe'nin eşleşmeleri zirvede şedit bir fırtına estirdi. Bulutlar dağılınca gördük ki, Sivas iki puan daha açmış aray.

Futbol keyfi açısından, Kadıköy'ün zemini elbette Sivas'ın buz ve çamur deryasına göre avantajlıydı. 0-0'dan başka şansı yok gibi görünen Sivas-Galatasaray maçındaki denge Ümit Karan'ın kırmızı kartıyla bozuldu ve o

imkânsız zeminde Sivas iki güzel golle galibiyeti aldı. Buna karşılık Kadıköy'de, Fenerbahçe-Trabzon maçından, hele Trabzonspor adına gol çıkmaması ancak forvet oyuncularının kişisel sorunlarıyla açıklanabilir herhalde.

Sivas, bu sezon evinde Galatasaray ve Fenerbahçe'yi yenip, Beşiktaş ve Trabzon deplasmanlarından puanla dönerek geçtiğimiz sezonki eksikliğini giderdi. Böylece, ligin gerçek anlamda ortası 17. haftayı, averajla değil, 2 puan farkla lider bitirdiler. Galatasaray tarafı mağlubiyetin sebepleri arasında kuşkusuz eksik kalmayı başa çekecek. Oradan hareketle, ya hakeme gidecekler, ya da makul olup hatayı içeride arayacaklar. Ama bu noktada yenilginin müsebbibi gibi duran Ümit Karan'ın yaşadığı psikolojik sıkıntılara anlayışlı yaklaşmak ve hayli zor günler geçiren futbolcunun dünyasını karartmamak da önemli.

Fenerbahçe evinde Trabzonspor'u yenemeyince bu sezon ilk kez ikinciliğe fırlama fırsatını kaçırdı. Fakat zaten oyun Fenerbahçe'yi galibiyete götürecek gibi de değildi; Kadıköy'de beraberlik süregiderken 65'te Aragones Alex'i çıkarıp Josico'yu sokuyorsa, bir şeylerden korkmuş demektir. Aslında savunmanın önüne değil, sanki arkasına bir adam alması icap ederdi; zira Trabzon 90 dakika arapaslarla arkaya adam kaçırmaya devam etti. Bunların çoğunda topla buluşan Umut ya da Gökhan, hepsinde arkadaşı da civarda olduğu halde hiçbir şekilde yardımlaşmayı beceremeyince, Trabzonspor Kadıköy'den gol çıkaramadı. Bir nevi kendini kanıtlama derdindeki iki futbolcu Yanal'a değil, Aragones'e çalıştılar. Vitrin ve zihniyet meselesi...

Zirve kendi içinde bu hesaplaşmayı yaşarken, Ankaraspor sessiz sedasız bir 3-0'la açtı ikinci devreyi. Çok erken bir golle direnci kırılan Konyaspor şanssız günündeydi herhalde. İki penaltı, bir kırmızı kart hakemin gaddarlığından değil, Ankaraspor'un oyununa çaresiz kaldılar. Başta Özer, fırsatı bulmuşken her işe sanat bulaştırmaya kalkmasa daha kötü de olurdu akıbetleri. Ankaraspor bu haftayı yükselerek kapatan takımlar arasında. Ama hem Fenerbahçe'nin hem Beşiktaş'ın üstünde olup ancak dördüncü olabilmek de bu sezona özgü bir talihsizlik!

Eski Denizlili Yusuf'un ilk maçında Denizli'yi ağırlayan Denizli'nin Beşiktaş'ı, Denizlili Kratochvil'in golüyle 1-0 kazandı, tabir caizse.

Gözler özellikle tartışılan yeni transferin üzerindeydi. Yusuf bu baskı altında kendini ezdirmeyi, ama takım onun kadar da renkli değildi. İyi direnen Denizlispor golü kendi kalesine atarak kendi çabalarını mahvetmeyi başardı. Böylece düşme potasıyla hemzemin bir konumda kaldılar. Beşiktaş ise, zirveyle arasındaki farkın açılmasına müsaade etmeyen iki takımdan biri oldu.

Yeni sahası bitmeden eskisini yıkan Kayserispor Adana'da ağırladığı Gençlerbirliği'ne 3-1 yenildi. Tolunay Hoca'nın vaat ettiği yabancı golcü gelmediği gibi savunma becerilerini de kaybetmişler sanki: İlk kez üç gol birden yiyorlar.

Aynı şekilde Gaziantepspor da Eskişehir'de bıraktığı iki puanla üstteki mücadeleden kopmaya meyletmış görünüyor. Belediye'yi 2-0 yenen Bursa'yla ve yukarı hamle edemeyen Kayserispor'la, böyle arada bir yerde, ödüksüz bir mevki için mücadele edecekler belli ki.

Aşağının can alıcı maçlarından biri Ankaragücü-Antalya eşleşmesiydi. Ankaragücü'nün ilk yarıya oranla biraz toparlandığını, çokça pozisyon bulduğunu söylemek mümkün. Ama maçı tek golle kazanan konuk takım olunca, üzerlerindeki ağırlık kalkmadı, bilakis iyice çöktü. Antalya ise altın bulmuş oldu.

Kritik maçlardan biri de Kocaeli-Hacettepe maçıydı. Kocaeli Taner Gülleri performansıya 4-0 kazandı ve ikinci

devreye daha ümitvar başlayan taraf oldu. Bir maçı daha gol atamadan geçiren Hacettepe (17 maçta 9 gol) bu sıkıntıyı çözmezse, ikinci yarının figüran takımı olacak. Bir gol için 180 dakika beklenir mi?

PEK YAKINDA:

31/01 14:00 Kayserispor-Sivasspor: Araları 10 puana çıktı, ama hâlâ Kayseri için umut tükenmedi, bu artık, son şans.

31/01 15:00 Ankaraspor-Trabzonspor: Ankaraspor için avantajını artırmak için büyük bir fırsat. Trabzon için de çok zor maç.

01/02 14:00 Ankaragücü-Konyaspor: Kaybeden için ağır sonuçlar doğuracak karşılaşma her iki takım için de çok önemli. Sert geçmesi beklenebilir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun meyvesinin en lezzetli haftası

Can Belge 03.02.2009

Gökhan Ünal, Nonda, Alex ve Tell İşte, dört büyükler adına birer muhteşem gole imza atan kare as.

Bu hafta, şampiyonluk yarışındaki kalabalığın dayatmasıyla, beş karşılaşmayı canlı izledik. Kayserispor'la lider Sivas arasındaki açılış maçı, elverişsiz zeminin –onun bunun- katkısı kuşkusuz çok müdahildi ama aslında tam da beklenebileceği gibi 0-0 sona erdi. İlk haftaya düşen Sivas'taki versiyon da aynı neticeye hapsolmuştu. Son dakikaları olaylı geçen maç genel resmiyle yenilmekten korkan iki takım sundu; biraz daha risk alan ve gole yaklaşan taraf Sivas'tı. Kayserispor bu sezon altıncı 0-0'ını idrak ederken 11. kez gol yemedi, 8. kez gol atamadı. Kesatlığın kaynağını orada aramak lazım.

Bu golsüz didişmeyi, ardı sıra harika gollerle bezenmiş karşılaşmalar izledi. Zorlu Ankaraspor'a konuk olan Trabzon, erken vakit Gökhan'ın sağ ayağından çıkan müthiş golle işi kolayladı: Tanju'nun Neuchatel'e attığını andırır bir falso ve fazladan bir şandelle, topu kalecinin uydusu gibi, asla uzanamayacağı yörüngede döndürerek arka köşeye yerleştirdi. Herkesin başka bir şeyler yapmasını beklediği bir anda yarattığı bu gol, Aykut Hoca'nın da dediği gibi, Ankaraspor'un sonu oldu: "Güçleri ve tecrübeleri maçı çevirmeye yetmedi". İkinci gol de Umut'a nasip oldu. Böylece, doğrudan şampiyon adaylarına üst üste konuk olan Trabzon dört puanla bu iki haftayı çok kârlı geçti.

Denizli'de, tipik bir Galatasaray paslaşmasının ürünü olarak Baros'un ilk golü güzel bir takım çalışmasıydı, kabul. Ama Nonda'nın oyundan alınacağını çıktığı anda Sabri'den gelen topa 25 metreden yaptığı sert plase şıklık açısından onu gölgede bıraktı. Galatasaray da, Sivas'ın puan kaybettiği haftayı deplasmandan aldığı üç puanla kârlı ve memnun kapatan takımlar arasında.

Doğrusu Fenerbahçe, Kadıköy'de üst üste iki maçla yeni döneme başlarken pek de istediğini almış değil: İki deplasmanla başlayan Galatasaray bile üç puan toplamışken, kendi evlerinde iki puanda kaldılar. Bu da, taraftarın hem takımla hem yönetimle arasının açılmasına sebep.

Gaziantepspor'un Kadıköy'de maçının tamamına hâkim olduğu söylenebilir. Aynı ilk hafta Antep'te olduğu gibi... Ve yine benzer dakikalarda, Erman Özgür'ün Tabata'yla girdiği hayli uzun menzilli duvar paslaşmasının neticesinde öne de geçtiler. Ancak bu kez de, Alex'in istisnai golü geldi. Savunmadan sekip yükseklik kazanan topa yere düşmeden sol çaprazdan solunun dışıyla öye bir vurdu ki, maçı kazanmaya çok yaklaşan ve bunu tamamen hak eden Gaziantep'li bile, duruma rıza gösterdiler. Maçın hoş anlarından biri de Tabata'nın, köşeye giden frikiğini 'uzayarak' çıkartan Volkan'ı yüzünde şaşkın bir ifadeyle alkışlamasıydı.

İç sahada iki maçla başlayan Beşiktaş ise vaziyeti en iyi değerlendiren takım: Sivas ve Trabzon'un 2'ser, Galatasaray ve Ankara'nın 3'er, Fenerbahçe'nin 4 puanına mal olan iki haftayı 2 gol ve 6 puanla kayıpsız geçtiler. Antalyaspor maçını çözen de, Tello'nun epey çaprazdan uzak köşeye, Delgadovari şandelli ve falsolu sert şutu oldu. Beşiktaş da bu şık golle haftayı kaparken, iki haftalık performansla yeniden Fenerbahçe'yi geçti, beşinci sıraya yükseldi.

Haftalardır hakemleri şikâyet edip duran Rıza Çalımbay'ın keyfi bu hafta yerindeydi: Taş gibi bildiğimiz Belediye'yi, 6-1 yendiler. Fakat bu sarsıcı neticenin mazeret hanesi de kalabalık Belediye için: 12. dakikada kendi ceza alanında yok yere topu Engin'e kaptıran Ekrem rakibini önlemek için penaltıya sebep olduğu gibi atıldı da. Üstüne, Eses'in her gelişinden gol çıkarması, sebep oldukları ikinci bir penaltı, kendi kazandıkları penaltıyı kaçırmaları, ve benzeri... Bütün bu silsilede ve başta oyunun kaderini tayin eden ilk penaltıda (dolayısıyla kırmızı kartta) hakemin hata yaptığı görüşü de var Belediye tarafında; ve ben de bu kanaati paylaşıyorum.

Düşme hattından uzak durmaya gayret eden iki takımla, hatta sabit iki takımın mazluma zulüm iki maçı bu hafta: Gençlerbirliği deplasmanda Kocaeli'ni 2-0'la geçerken, altı puanla başladı ikinci yarıya. Kocaeli iyice uzakta kaldı. Ve Konyaspor da deplasmanda Ankargücü'nü 3-1 yenerek aranın tamamen kapanmasını önledi. Özellikle bu maça çok şeyini bağlayan Ankaragücü için talihsiz bir sonuç.

Gol atmaktan bütünüyle kopan Hacettepe Bursa'da, hiç olmazsa yemeyince bir puanı kopardı. Puan bir umuttur kuşkusuz, ama Hacettepe'nin en son 13 Aralık'ta gol attığını da hatırlatmak isterim, Şubat ayına geldik artık!

PEK YAKINDA:

08/02 14:00 Antalyaspor-Denizlispor: Düşme potasının hemen üstünde duran iki takım. Aşağıda Ankaragücü puan kaybedeni geçmek için hazır bekliyor. Stresi yüksek bir maç.

08/02 14:00 Gaziantepspor-Ankaraspor: Kadıköy'den puan çıkartan Gaziantep Ankaraspor'a yaklaşmanın peşinde. Haftanın en ilginç karşılaşmalarından biri.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süper Lig'de iş artık ciddiye mi biniyor?

Can Belge 10.02.2009

İstanbul'un büyükleri birbirlerini kıstas alır, biri kötü gidiyorken diğeri de tekliyorsa mesele yoktur. Sonuçta imtiyazlı bölgeler onlara tahsis edilmiştir. Yine biri değilse, öbürü koltuğa oturacaktır. Ama bu sezon, işler değişiyor galiba.

İçeride Kayseri'ye takılan Galatasaray'ın öfkesi hakeme: Tam da golü bulup işi kolaylamışken, ne lüzum var tertemiz Lincoln'ü atmaya, değil mi? Onu bir meczup olarak görmek lazım: Malum, sarı kartı varken gol sevincinde bayrak direğini söküp Bünyamin Bey'in gözüne sokmuş (ve kurtulmuş) biri o! Belli ki mevzuattan muaf, koruma altında bir nadide. Hakemi aldatacak, yine cebinde sarı kartla faul atışına mani olmaya falan çalışacak, kimse sesini çıkarmayacak. Oysa bana sorsanız; kaybedilen puana sebep, ilkin Lincoln'ü gösteririm; üstüne soyunma odasında hırslıdan gözyaşlarına boğulan Arda'nın, ender kontra fırsatlarında aşırı özgüvenden kaynaklanan top kullanma hatalarını eklerim. Skibbe'nin Tobias macerasını, hattâ, futbolun özüne saygımdan Galatasaraylıların zaman geçirme illetini bile üst sıralara yazarım da, hakemin kararlarını, dahası, Kayserispor'un pırlıtsız dahlini bile neticede etkin bulamam.

Ya Fenerbahçe? Başlarının belası Belediye'ye 2-0 yenildikleri maçta iki gol de ofsayt. Hakemler skoru etkilemiş ama, ne olacak iki santim ayardan? Oyun ortada, sorun başka yerde. Hiç değilse şunun cevabını alsak: Devre arasına Fener 1-0 yenik girerken, rakip eksik kalmışken, ligdeki konumdan kaynaklanan mutlak üç puan ihtiyacı ayan ve beyanken; oyuna kim girerse girsin, çıkacak adamlar Alex ve Güiza mı olurdu?

Biliyorum, bu kadar basit bir soru çoktan soruldu. Bunu tartışmak abes. Zira Aragones'le Fenerbahçe akademik bir takım... akademik bir top oynuyor dolayısıyla. Sakin sakin, satranç kafasıyla... Öyle basitçe, gol lazım ofansif adam girsin, savunma lazım defansif adam girsin... Olmaz. Ama burada Belediye'nin dahlini saymamak ayıp olur: On kişi kaldıktan sonra, merhametsiz rüzgârı arkalarına alan 11 Fenerli'ye karşı müthiş direndiler. Bir tek... Şu Piero beyle konuşup ofsayt çizgisine dikkat etmeyi öğrenmeleri lazım, şansları her zaman yaver gitmeyebilir.

Beşiktaş Konya deplasmanını çevirse hakikaten büyük avantaj yakalayacaktı. Arzusunun, iştahının yerinde olmaması için sebep yok, son üç galibiyetle özgüven meselesi de kalmamış olmalı. Eh Konya da, nispeten dertsiz, uygun bir rakipti. Yine de, beklendiği gibi, top falan oynanmadı. İki takım da oyunun savunma yönündeki başarılarını vurgulayan demeçlerle 0-0'ı bir biçimde taltif etmeyi başardılar. Ama oyun, Beşiktaş'ın vasat bir savunma karşısında şampiyonluk hevesiyle bile canlanamadığını gösteriyorsa, Mustafa Denizli'nin ciddi ciddi düşünmesi lazım. Zira klasik rakiplerin benzer zaafı şampiyonluk için yeterli olmayacak gibi.

Ankaraspor'un Gaziantepspor'a yenilmesi, ileriye dönük manzarada bir tadilat ihtimali yarattı: Sanki Gaziantepspor da yukarıdaki güruha katılmak ve payına düşeni almak niyetinde. En azından Ankaraspor'u biraz daha aşağı çektiler. Lâkin zirveyi tutan Sivas'la Trabzon'a yaklaşmak bu hafta için mümkün olmadı.

Sivas, Galatasaray üçlemesinden sonra içeride Kocaeli maçıyla bir vites düşürüp dinlenebildi. Gerçi Sivaslıların dedikleri gibi, canını dişine takan Kocaeli de kolay lokma olmadı. İşte burada, tam da Yıldız'ın eksikliğinde Kamanan sahne aldı ve kulübün transfer politikalarını bir kez daha akladı. Geldiğinde işe yaramadığı gibi giderken de tazminat alanlar bir yana, Kamanan maliyetini karşıladı bile. Sivas da yenilgisizliğini 9 haftaya çıkardı.

Trabzonspor-Ankaragücü dramatik futbol hikâyelerinden: Trabzon erken gol buldu; rahat götürür derken 76'da Barbaros'un şok golü geldi. Trabzon tarafı kendi evinde hiç beklenmedik bir puan kaybına hazırlanırken, uzatma dakikalarında bir duran topla galibiyet golünü buldular. Böylesi galibiyetlerin, hele duran bir topla icat

olunmuşsa, şampiyonluk muştulayıcısı olduğunu hatırlatmak bilmem bana düşer mi...

PEK YAKINDA:

15/02 14:00 Denizlispor-Konyaspor: Konya için yırtma maçı. Kazanırlarsa, küme düşme ihtimalini çokça aşarlar. İç sahada Denizli bu şansı tanımak istemeyecektir. Aslında, düşme potasının tamamını ilgilendiren bir maç.

15/02 19:00 Beşiktaş-Trabzonspor: Haftanın sorusu: Bir beraberliğe kaç takım sevinebilir? Konuk Trabzon başta, arkaya düşen Fenerbahçe'yle peşindeki Ankaraspor. Beşiktaş'la arayı açıp Trabzon'a yaklaşacak Galatasaray ve biraz daha öne çıkacak lider Sivas... Eh bunca rakibin arasında yenilmediğine Beşiktaş da sevinecek muhtemelen...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonlar Ligi'ne iki yeni temsilci

Can Belge 17.02.2009

İkinci devrenin dördüncü haftasını geride bıraktık; Sivas, Trabzon ve Beşiktaş bu süreci yenilgisiz, ikişer galibiyet ve ikişer beraberlikle sekizer puan toplayarak geçtiler. Sadece birer galibiyet alabilen Fenerbahçe beş, Galatasaray dört puan aldı. İlk grubun içinde seyreden Ankaraspor ise üç toplam puanla artık hayli geride.

Bu performans Sivas'la Trabzon'u Şampiyonlar Ligi ikilisi olarak beş puanlık bir ferahlığa kavuştururken, arkadaki üç İstanbullu bir puanlık bir yere sığıştılar. En kötü performansın sahibi Galatasaray hâlâ averajla grubun lideri. En iyileri Beşiktaş ise bir puan geride.

Galatasaray'da performans grafiği de aşağı doğru: Antalya deplasmanında alınan 1-0'lık yenilgi, etkisiz bir oyunun eseri. Fakat, Kayseri'yi tam tuzağa düşürmüş, işi bitirecekken Lincoln'ün atılmasıyla gelen puan kaybının bu haftaya da etki etmediğini söyleyebilir miyiz? Zira etkisizliğin temel sebebi, takımın bütün üreticilik gereksiniminin Arda'ya yüklenmesi ve Arda'nın da yetersiz kalması. Dolayısıyla Galatasaray'ın grafiğinin esas seyrini gelecek hafta tespit edelim. Burada, Antalya'da ilk kez Galatasaray'ı yenme başarısını gösteren Antalyaspor'a değinelim: Özdilek geleli ve takım, renkleriyle bağdaşmayan mavi formayı giyeli beri dikkat çekici bir çıkış sergileniyor. Pecze'nin yerine Bülent'in getirilmesiyle Sivas'ta başlayan müthiş çıkışı andırdığını söylemek isterim. 9 puanla ikinci devrenin lideri de onlar.

Haftanın derbisinde tabelaya yansıyan beraberlik de olsa, kazanan her bakımdan Trabzon oldu. İkinci yarı performansıya tehdit oluşturan Beşiktaş'ı altı puan geride tuttular. Üstelik oyuna bakarsanız, bunu hak etmediler de. Beşiktaş oynarken buldukları bir kontra fırsatı gole çevirdiler ve golden sonra tümüyle baskıya teslim oldular. Ancak Beşiktaş bir korner dışında gole muvaffak olamayınca sinsi bir deplasmanlı gibi, puanı kapıp kaçtılar. Trabzon adına gerçekten büyük kazanç: Zira farkı kapatamayan Beşiktaş'ı Gaziantep deplasmanı beklerken Trabzon evinde Denizli'yle oynayacak.

Haftanın performansı Fenerbahçe'den: Hacettepe'yi Kadıköy'de 7-0'la geçtiler. Üç Alex, iki Semih... Bu tabii, birilerine bir şeyler ifade ediyor olmalı: 1642 dakikaya 4 gol sıdırmakla, 609 dakikaya 4 gol sıdırmak arasındaki fark, 14 milyon Euro'ya fatura edilirse, hangisinin daha "pozitif" olduğu konusunda kafası karışıyor

insanın. Sade benim değil belli, teknik direktörün de, yöneticinin de...

Skoru Hacettepe'nin ligden kopmasına, işi bırakmasına bağlamak da var ama, Ankara'da Fenerbahçe'yi 2-1 yenen de, Galatasaray'a Ali Sami Yen'de kök söktüren de onlardı. Hep iyi top oynadıkları söylendi, Ama Osman Özdemir gittikten sonra ruhlarını da kaybettiler. Şimdiye kadar yapmadıysalar da, artık motivasyonlarını kaybetmeleri kaçınılmaz görünüyor.

Sivas liderliği kaybetmeye yaklaştığı haftayı yine lider bitirdi ama bir zorlanma hali dikkat çekiyor: Bursa'da, oyun olarak rakiplerinin seviyesine çıkamadılar, bir şans golüyle beraberliği kurtarıp, Trabzon'un da puan kaybetmesiyle yerlerini korudular. Aslında zorlanma hali de gayet anlaşılır, rakipleri de zorlu deplasmanlarda bu sıkıntıları yaşıyorlar. Mehmet Yıldız'ın yokluğu ve bayağı iyi oynayan Bursa'dan deplasmanda alınan puan teselli hanesindeki unsurlar.

Ankaraspor bu hafta kendi sahasında İstanbul Belediye'ye 2-1 yenilince, şampiyonluk yarışından uzaklaştı. Kocaeli deplasmanından üç puanla dönen Kayserispor'a iyice yaklaştı. Belediye'nin iki golünü atan Erman Kılıç sağ ve sol ayak performanslarıyla maçın yıldızıydı.

Aşağı sıralar, Ankaragücü ve Denizlispor'un galibiyetleriyle hareketlendi bu hafta. Ankaragücü altı haftadır yenilmeyen Gaziantepspor'u seyircisiz maçta 3-1'le geçince, Ankara'nın suni çimini mazeret gösterenlere karşı "kötü giden takımın taraftarıyla ilgili endişesi" mevzuu çıktı yine ortaya. Bu maçta, penaltıdan da olsa, Tabata da 10 gol barajına ulaştı.

Haftanın en zor maçlarından biri, Denizlispor'la Konyaspor arasındaydı. Konyaspor kazanabilse, düşme çizgisiyle arasındaki farkı altıya çıkarıp rahatlayacakken, Mesut Bakkal'la "şarj" olan Denizlispor 2-1 kazandı ve Konya'yı da yeniden tehlikeli bölgeye çekti. Konya'da 1-1 biten maçla birlikte, iki takım arasında ikili avantaj Denizli'de. Puan farkı ise şimdi üç.

Bu hareketlenmeye ayak uyduramayan, Hacettepe'yle birlikte Kocaelispor oldu: Yine Taner Gülleri'nin özgün çabasıyla yarattığı golle avantajı alsalar da, çok şanssız bir doksan dakikanın sonunda Mehmet Topuz'a teslim oldular. Biri şanssız (gördüğüm kadarıyla kasıtsız ve masum) bir penaltıyla, biri doksandan sonra gelen bir golle evlerinde mağlup olup kendilerini çok zor bir duruma soktular. Sıradaki maçlar da birbirinden zor.

Haftanın tek golsüz maçı Eskişehir-Gençlerbirliği: Youla'yla oluşturduğu ikili performansla Eskişehir'in gol sorununa derman olan Batuhan sakatlanıp çıkınca, Eskişehir maçı savunma becerisiyle bağladı. Şimdi Batuhan'a derman bulmak lazım.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acaba en orijinali hanginiz bu sefer

Can Belge 24.02.2009

Şahsına münhasır sezon bu hafta da orijinal takıldı: Beşiktaş Gaziantepspor'u deplasmanda 3-0'la geçerken Trabzon evinde Denizli'ye yenildi, Galatasaray evinde Kocaelispor'dan 5 yedi.

Her şey bir yana, şu denklem başlıbaşına ilginç: Bir ligde, şampiyonluğa oynayan bir takım ligde kalma şansını mucizelere bırakmış başka bir takımı deplasmanda 4-1 yenip, rövanş maçında kendi sahasında ikili averajda o takımın gerisine düşmeyi başarabilir mi? Kocaelispor'a 5-2 yenilerek bunu başardı Galatasaray. Kuşkusuz, sonuçları çok ağır olacak.

Burada, bu ilginç maçı mağlup tarafın sorunları çerçevesinde değerlendirmeyelim bu sefer. Avrupa mesaisine kalan takımların lige dönüşlerde sıkıntı çektiğine aşinayız. Sahaya çıkan 11'in Kocaelispor'u yok saydığı da bir ihtimal. Fakat bu çetrefilli bilgiler bütününe çok iyi okuyup değerlendiren bir hoca, Erhan Altın haftaya damga vurdu. Çok cesur bir kadroyla, çok inançlı çıktı maça. Topal'ın hiçbir âkil önlemle önü alınamayacak istisna golüne rağmen, deplasmanda bu müthiş galibiyeti aldı. Maçın yıldızı, her vuruşu ayrı bir incelik taşıyan ve dört gol atan Taner Gülleri: Baros'un misal, önüne müthiş alıp vururken acele ettiği pozisyonla, Taner'in dört golündeki soğukkanlılık arasındaki farka dikkat çekmek isterim.

Bununla bitmiyor. Ligin orijinalitesine bir başka örnek: Geçen haftanın 7-0'lık hezimetinin galip tarafı Fenerbahçe bu hafta Gençlerbirliği deplasmanında 1-0'lık bir yenilgi alırken, mağlup taraf Hacettepe Ankaraspor'u 3-1'le geçti.

Fenerbahçe'nin şampiyonluğa pek niyeti olmadığı anlaşılıyor. Galatasaray evinde çok daha beter bir neticeye toslasa da, yenilgi halinden çıkmak için samimi bir çaba harcadı sonuçta. Sadece, karşısında aşılmaz ve yetenekli bir rakip vardı. Fenerbahçe ise, Trabzonspor'un evinde 3 puan yitirdiğini bile bile, yenilgi halini pek de sorgulamadan bitirdi bir 90 dakikayı daha.

Gençerbirliği Fenerbahçe'yi en son 2000-2001 sezonunda, yine Samet Aybaba'nın yönetimindeyken yenmişti. Onlar için bu nostaljik tarafın yanı sıra, ligin dibindeki ani sıçramaya karşı koruyucu bir kalkan da oldu bu galibiyet.

Beşiktaş'ın deplasmanda aldığı 3-0'lık Gaziantep galibiyeti, o vakte kadar 9 deplasman maçından iki galibiyet çıkardıkları düşünülürse, lig istatistiklerinde bir istisna sayılabilir. Ama Beşiktaş bu sezon üçüncü defa yeniyor Gaziantep'i. Dolayısıyla, Nurullah Sağlam'ın Tabata'nın yokluğuna vurgu yapması biraz havada kalıyor. Beşiktaş onları zaten çözmüş.

Peki; Trabzon'un deplasmandaki 10 maçından sadece 1 (bir) puan çıkartabilen Denizlispor'a Avni Aker'de 2-0 yenilmesi de bir orijinallik değil midir?

Yanal'ın Bakkal'a şansı tutmuyor diyelim. Denizli'nin 9 deplasman mağlubiyetinde Mesut Hoca yoktu diyelim... Ama Trabzon'a da bakalım: Ersun Yanal'ın futbolcu seçimi konusunda vahim hata yapacağına inanmazdım doğrusu. Ama Norveç'in bir orta sıra takımında orta yaşı geçmiş "topçu" bir Brezilyalı'nın Trabzon'a ne vereceğini Tanıl Bora gibi ben de merak ediyorum. Bir Yattara, bunca yıldır bu kadar tartışılırken...

Geliyoruz nihayet lidere: Bu haftanın, bilhassa iç sahada kaydedilen tuhaf maçlarına bir çarpıcı örnek de Sivas'tan çıkıyordu ki... Süleyman Abay buna izin veremedi. Çarpıcı çünkü Sivas maça çok güzel bir golle, iyi başlamıştı ve konuk Eskişehirspor bir değil, en önemli iki silahından yoksundu: hem Youla, hem Batuhan yoktu. Bunca arındırılmış Eskişehir'in Sivas'taki 10 maçının 9'unu kazanan, hiç yenilmeyen Sivas'ı orada 1-0 geriden gelip yenmesi, elbette çarpıcı olacaktı. "Hakem şansı" diyelim, Sivas'ı bu sefer kurtardı. Ama onların da bu haftanın orijinal mağlupları gibi bir özeleştiri sürecine ihtiyaçları var.

Hacettepe'nin Ankara, Konya'nın Antalya galibiyetleriyle, aşağı sıralar kalkındı bir nevi. Bu ayaklanmada ezilenler: Konya'ya yenilen Antalya, bütün yaptığı doğruların üstünü çizercesine, ağır bir bedel ödedi. Ankaragücü'ne yenilen Belediye nispeten rahat, ama henüz işin bitmediğini anladılar. Sivas'ta mağlup olan Eskişehir de, Süleyman Abay'ı affedebilmek için, birkaç galibiyete ihtiyaç duyuyor hâlâ.

Kayserispor'la Bursaspor'un 0-0'ı, ligin o bölgesindeki dinginliğin ve amaçsızlığın da bir ifadesi.

PEK YAKINDA:

28/02 19:00 Fenerbahçe-Sivasspor: Haftanın en ilginç maçı: Galibiyet halinde hâlâ Fenerbahçe yarışa ortak olabilir. Diğer ihtimaller ise Sivas'ı rüyaya çok yaklaştırır.

01/03 13:30 Ankaragücü-Hacettepe: Kazanan bir mutluluk duyacaksa, ancak kaybetmediği için duyacak. Bu maçın anlamı bu: kazanmak çözüm değil ama, kaybetmek ölüm gibi...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taraftara kurban olsun

Can Belge 25.02.2009

Galatasaray günlerdir beklenen kabuk değiştirme sürecine girdi. Kabuk, her zamanki gibi teknik direktör... Gelinen noktada, Skibbe'nin kovulması hangimizi şaşırtabilirdi? Belki yerine gelenin Bülent Korkmaz olması kimimizi şaşırtmıştır, oysa o da genel kurallar ışığında kendini belli ediyordu.

Halbuki, biraz akılla yaklaşırsak şu işlere, değil şaşırmak, hayretten hayrete düşmemek mümkün olmayacak. Örneğin daha yeni yazılan bildiri: Galatasaray'ın bütün sıkıntısı, Federasyon ve hakemlerden kaynaklanmıyor muydu, Skibbe'nin işine son veren yönetime göre? Neden Skibbe'ye dönüldü birden?

Aslında formül basit: Taraftar hakemlere söylenince, yönetim bildiriyle çıktı ortaya. Kocaeli maçında ilk defa, "Skibbe istifa" sesleri üzerine, hocanın işi bitirildi. Yanılmıyorsam, Sabri'ye de bazı tepkiler vardı, muhakkak onunla ilgili tedbirler de alınır. Bu sefer olmazsa ilk sıkıntıda bu yapılır. Galatasaray yönetimi açıkça kendi postunu korumak üzere, taraftarın işaret ettiği her şeyi yok ederek, bir kulüp yönetmiş oluyor. Buna kimsenin itirazı yok, bu işin normali de, doğrusu da böyle Türkiye'de.

Taraftar adında bir canavar uyuyor dağın birinin gerisinde. Arada yönetici yemek üzere uyanıp saldırıya geçiyor. Bunlar da, kendilerini kurtarmak için ellerine ne geçerse, atıyorlar bu taraftarın önüne. Karnını doyurup yeniden uyursa ne âlâ, uyutuyorlar da...

Peki, Bülent Korkmaz seçimi doğru mu? Şu açıdan doğru kuşkusuz: Taraftarın sevdiği biri, kariyerinin başında olduğundan muhtemelen hem dış müdahaleye açık, hem de maliyeti ve tazminatı (taraftar uyanırsa önüne atacaklar ya) uygun.

Ama futbola dair bir akılla yaklaşıncı bu seçim de yaş görünüyor. Bülent'in Erciyes'le siftahı, herkesin takdiri, oldukça başarılı. Fakat Korkmaz, futbolculuğu bırakır bırakmaz, herhangi bir eğitim sürecine girmeden, Mesut Bakkal'ın yardımcısı olarak bu işe başladı, onu bile çok uzatmayıp, derhal Erciyes'te kendi işini kurdu. Bir

mucizeye muhtaç Erciyes'e o havayı getirdi, hedefe ulaşmasa da takımın konumunu yükseltti. Ama sonraki denemelerinin hepsi ciddi bir biçimde başarısızdı.

Başarısız olunur, mesele değil. Zamanla tersi de olabilir. Bülent Korkmaz'la ilgili mesele, Galatasaray'ın nadide çocuğu olarak, teknik direktörlerin geçmek zorunda oldukları hiçbir sıkıntılı yola girmeyip, alt liglerde falan hiç çalışmayıp, ne cevher varsa kendinde, derhal Süperlig'de teknik direktör olmasından kaynaklanan güvensizlik hissi. Bütün kıdemlileri atlayıp babasının işinin başına geçen zengin çocuğu gibi... Özellikle maç sonu demeçleriyle, sadece hakem eleştirisiyle bu havayı destekleyen izlenim...

Ertuğrul Sağlam-Beşiktaş denklemi gibi, Galatasaray'ın başına gelmek Bülent'in en büyük hedefiydi. Ama buraya bu kadar toyken, Ertuğrul Sağlam kadar bile kariyer biriktirmeden gelmesi, kalıcılığını mucizelere bağlıyor. Bu da onun bu işe hakikaten değer vermediğinin, "olmazsa da olmaz" dediğinin bir göstergesi bence.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivasspor'un da tahammülü kalmamış

Can Belge 10.03.2009

Bu hafta biraz hazım meselesine bakalım. Ligin en tepesindeki iki takım, Sivas'la Trabzon haftanın kaybedenleriydi.

Trabzon içerideki son iki maçını iki yenilgiyle bitirdiği için hatta, çok ağır yaralı. Yenilgileri hazmetmeyen bir grup taraftarın istifa çağrısı ve protestolarına rağmen, Ersun Yanal'ın bütün derdi kaçan pozisyonlar. Makul bir oyun analizi ve topun çizgiyi geçmemekte gösterdiği dirence sessiz bir isyanla maç sonu demecini verip gidiyor.

Sivas'ta ise başka bir durum söz konusu: Ankaraspor'un 73'te bulduğu beraberlik golünden sonra yedek kulübesini malûl eden Bülent Uygun, maç sonunda da hıncını hakemden çıkarıyor. Hakeme teğet vaziyette avazı çıktığı kadar bağırırken söylediklerini sonradan, hakemin kendi futbolcusunu azarlamasına ve yedikleri golden evvel Mehmet Yıldız'la ikili mücadeleye giren Ankaraspor'lu futbolcuya faul çalmamasına kızdığını mikrofona söylediği zaman anlayabiliyoruz. Ama hakemin maç boyu inceden Sivas yanlısı tutumu ve hele uzatmada, altı pasta Ankaraspor kalecisi darmadağın edildiğinde sesini çıkarmaması Aykut Kocaman'ın sessizliğinde kaybolup gidiyor.

Üç hocayı söz konusu ettik. Yanal'ın durumu zor; camia şampiyonluk bekliyor, Yanal'ı bir kahraman gibi görmeyi bırakın, gönderilsin diye çalışanlar var. Üstelik, takım her şeyi yapsa da gole muvaffak değil, o da kendi çıkıp golü atacak değil. Yine de sakin, endişesini içinde yaşıyor. Aykut Hoca yine, mağduriyetini değil maçı anlatmaya çalışıyor. Peki, Bülent Uygun ne yapıyor?

Sivas'ta arkasında olmayan kimse yok. Takımı haftalardır oyun oynayamasa da, Türkiye'de işte bazı özel kişilere özel durumlarda çıkartılan özel yasadan faydalaniyor, eleştiriden muaf, endişelenecek hiçbir şeyi yok. Sivas'ın sahada bir haksızlığa uğramadığı da bu kadar aleni iken, neden bu sinir? Sadece hazmedilemeyen bir puan kaybı mı, yoksa daha derin bir mevzu mu, bilemiyorum. Ama herkes Sivas'ın şampiyon olmasını istiyor sözünün artık gerçeği ifade etmediğini biliyorum.

Rutin şampiyon adayları da bu puan kayıplarından faydalanmakta gecikmediler zaten: Galatasaray Bülent Korkmaz'la üçüncü maçında üçüncü galibiyetini Bursa karşısında 2-1'le aldı. Oyunu sormayın. Golleri hiç görmeyin. Korkmaz, "tarafarın istediğı futbolu biliyorum," dedi bir kere, ama elinde sihirli değnek olmadığını da başka bir sefer söyledi.

Beşiktaş Hacettepe'yi deplasmanda 3-2 yendi. Hacettepe son kurşunlarını atmakta olduğundan, garip bir ruh hali sergiliyor: bir yandan cansiperane asılıyor, bir yandan "hemen dağılırım," havasında. Bu gelgitler içinde geçti maç. Beşiktaş maçı hep önde götürse de kolay bir galibiyet olmadı. Ama neticesi, Beşiktaş'ı ikinci sıraya taşıdı.

Sivas galibiyetiyle şampiyonluk yarışına geri dönen Fenerbahçe ise, bu hafta Kayseri'de, nicedir hevesle beklediğimiz Kadir Has Stadı'nın açılış maçında, ev sahibini 2-0'la geçti ve haftanın en kazançlı takımı oldu. 60'lı dakikalara gelmeden kaleci Volkan'ın atılmasına rağmen, 2005'ten beri evinde üç büyüklere yenilmeyen Kayseri'yi yenmek önemli bir başarı kuşkusuz. Takımda bir hava oluşmasının yanı sıra, oyunda da düzelme var.

Kayseri tarafında sakatlıklar döneminden sonra stadyum beklentisi de sona erdi. Henüz oturmayan zemin, bu maça birlikte, Tolunay Hoca için yeni bir mazeret unsuru olabilir. Zira hep mazeretle son yedi haftaya 1 galibiyet (Kocaeli'ne karşı) ve 4 gol (ikisi Kocaeli'ne) düşürme başarısını gösterdiler. Yedikleri ise 8.

Hacettepe'nin Beşiktaş'a yenildikten sonra haftaya Denizli deplasmanı artık son şansı. Yenilirlerse, durumlarıyla ilgili bir şey yazıp çizmeye gerek kalmayacak. Kocaeli ise Bursa'da kurtardığı şans puanının üstüne bir de Eskişehir galibiyeti ekledi bu hafta. ESES ikinci yarının en kaliteli ekiplerinden biri, üstelik maç bırakacak durumu da yok. Dolayısıyla bu önemli galibiyet Kocaeli'de bir potansiyel olduğunu gösteriyor.

Antalya Gaziantep'te yeniden şahlanıyordu ki, son dakikada yediğı golle iki puanı bıraktı, potada kaldı. Belediye kendi sahasında Denizlispor'a 2-0 yenilince onlar da bütün avantajlarını kaybetti. Ve Ankara derbisinde Gençlerbirliği'ne yenilen Ankaragücü de, üst üste getirdiğı üç galibiyete rağmen, olay mahallinden fazla uzaklaşmadan durdurulmuş oldu.

Buna karşılık Avni Aker'de Trabzon'u yenmeyi başaran Konya ve İstanbul'dan galibiyetle dönen Denizli –son 4 haftada 4 galibiyetle- çizgiyle arayı dört puana çıkardılar, haftayı nadasta geçiren Eskişehir'e yetiştiler.

PEK YAKINDA:

14/03 13:30 Antalyaspor-Büyükşehir Bld.: Belediye ve Antalya, oyun olarak önde gitseler de, kritik maçları kaybederek düşme potasında buluştular. İkisi de iyi takım, çok iyi bir maç beklenebilir.

15/03 19:00 Trabzonspor-Galatasaray: Trabzon evinde, Galatasaray deplasmanda kötü; ama derbi maçı olunca işler değişiyor. Haftanın maçı daha çok diğer adaylara yarayacak gibi görünüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir, iki, üç yetmez; dört, beş, altı büyük

Can Belge 17.03.2009

Futbol ve takımlarla kurduğumuz tuhaf ilişki, gelip şu büyüklük meselesinde takılıp kalıyor. Doğaldır, "büyük" diye bir kategori açarsak, herkes oraya girmek ister, ayrıcalıklarından faydalanmak ister. Aslında hepten sorgulamak lazım; Türk futboluna verdiği zarar açısından. Yavaş yavaş böyle bir eğilim olduğu da aşikâr. Fakat bizde yine tersine: Çaktırmadan büyüklerin ayrıcalıkları ortadan kalkarken beliren eşitliğin sonucu yeni talipler doğuyor.

Şimdi Sivasslılar, iki sezondur yaptıklarının karşılığı, büyük sayılıp sayılamayacaklarını soruşturuyorlar. Çoğu da, sanki kategorinin kapı görevlisiymiş gibi icazeti Erman Toroğlu'dan koparmak istiyor. Ve tabii, burada da kriter menfi: "Kötü oynayıp da kazanmaya başladıysak, artık büyük takım olmuş sayılır mıyız, hocam?"

Hocam da sağolsun, acele etmeyin demeye getiriyor da, niye bana soruyorsunuz demiyor. Belli izni verecek, biraz nazlanıyor.

Hakkını verelim, Sivasspor büyüklüğe çok yaraşır faaliyetler içinde. Haftalardır top oynayamıyorlar, ama liderliklerini sürdürecek kadar puan çıkarıyorlar. Bu hafta deplasmanda aldıkları 2-0'lık Ankaragücü galibiyeti, Hakan Kutlu'ya göre "futbol şansıya", Türkçesi, büyük takım olmakla geldi. Beşiktaş maçı öncesi son deplasmanda kazaya uğramamaları önemliydi, başardılar. Fakat onların aşağı seyreden grafiğine karşı performans yükseltip duran bir Beşiktaş çıkacak karşılarına.

Mustafa Denizli'nin işbaşı yaptığı maçın devri, yine üç gollü bir Gençlerbirliği galibiyeti: Yarım sezonda, görevi aldığı noktaya geri geldi. Ama artık bu onun takımı ve Sağlam'inkine göre çok daha üretken bir imajı var. Son sekiz haftayı ortadan ikiye bölelim; ilk dördünde üç iç saha maçı icra edip üç gol atılar (iki galibiyet), son dört haftada ise 11 (4 galibiyet).

Gençlerbirliği 65'te golü yiyene yiyene kadar hücum etmeyi aklından geçirmedi. Bir tek, Cem Can'ın soldaki bomboş arkadaşını ziyan ettiği bir pozisyon geliyor gözümün önüne. Atmak zorunda kalınca, yine bir etkinlik gösteremeden iki tane daha yediler; haftanın en kötüsü onlardı.

Oysa Kocaeli, ilk dakikada Roberto Carlos'tan yediği golden sonra, dengeli bir hücum anlayışıyla, Fenerbahçe'ye çok sevdiği kontra fırsatlarını vermeden oynamanın karşılığını son dakikalarda aldı. Haftanın iyisi de Kocaelispor'du.

İlk devre büyüklere ilaç olmuşlardı, ikinci devre, hem de deplasmanlarda zehir gibiler. Galatasaray'ı beşlemeleri belli uyarı kabul edilmedi Kadıköy'de. Fener golü erken bulduğu halde Kocaeli'nin organize oyunu karşısında çaresiz kaldı.

Peki, tam yükselirken, keyifler yerine gelmiş, kamuoyunda Fener yine herkesi geçecek inancı yerleşmişken, bu durgunluk, kifayetsizlik nasıl yine peyda oldu? Bir hedef etrafında bütünleşme sağlanamadığı için galiba. Böylece takım ruhu oluşmuyor, tetikleyici bir arzu büyümüyor, Aragones arkadaşlarıyla top oynuyor gibi bir görüntü çıkıyor.

2-2 biten Trabzon-Galatasaray derbisi, beklendiği gibi iki takımdan çok diğer rakiplerine yaradı. Haftalardır pozisyon üretilip gol atamayan Trabzonspor'un bu maçtaki farkı, üretmeden atmasıydı. İki harika gol de ortasaha elemanlarından. Bilhassa Alanzinho'nunki şahane bir goldü. Maçın daha iyi tarafı Galatasaray'ın gollerini övmekse, epeydir mümkün değil. Konya'ya, Bursa'ya ve Trabzon'a (Baros'un golü, bilhassa Arda'nın

pası harika ama baştaki faul yüzünden içime sinmedi) atılan golleri düşünün, bir de Bülent Hoca gelmeden evvel Galatasaray'ın attığı golleri düşünün. Biliyorum, sanayileşmiş futbolda golün güzelini aramak safça bir yaklaşım ama, futbol sevgisinin böyle safça bir tarafı da olmalı. Korkmaz döneminin Galatasaray'ı sırf kötü gollerle değil, skoru koruyamamakla da şiar ediniyor.

Kötü gol demişken, geçen haftanın mağduru Bursa, bu hafta Eskişehir'i, deplasmanda Emre Toraman'ın iki golüyle yendi. Her iki gol de, topun kaleciyi çaresiz bırakacak noktaya bırakılması bakımından, kusursuzdu. Tek sorun, Emre'nin golleri kendi kalesine atması. Bu arada Bursa'nın yediği gol de yine, maksadını aşan bir ortaydı aslında.

Hacette Denizli deplasmanından 0-0'la puan çıkardı ama, artık kendinden çok Kocaeli'ne bir şey ifade ediyor, kestikleri puanlar. Kocaeli de, Kadıköy'den çıkardığı inanılmaz puana rağmen, matematiğin acımasız serinliğinde, bir haftayı daha kayıpla kapadı. Sivas'a yenilen Ankaragücü Belediye'yi 1-0 yenen Antalya'nın yerine potanın yeni takımı. Nurullah Sağlam'ı işinden ettirtecek kadar kötü giden Gaziantep'e içeride yenilen Konya da tehlikeyi en yakından hisseden takımlar arasında.

Haftanın dersi Kayseri'den Ankaraspor'a: Rakip eksik kaldıktan sonra 2-0'ı bulup, üçüncü gol fırsatlarında gevşeklik ettiler. Maç 2-2 bitti.

PEK YAKINDA:

21/03 19:00 Sivasspor-Beşiktaş: Liderle takipçisi, liderin evinde karşı karşıya. Sivas düşüşte ama bu maçın havası başka olacak.

22/03 13:30 Büyükşehir Bld.-Konyaspor: Son 4 maçını kaybeden İBB, Konyaspor maçıyla gidişata son vermek peşinde. Bu maçta hakem yönetimine dikkat rica ederim.

22/03 13:30 Gençlerbirliği-Denizlispor: 28 puanlı iki takımın da gözü 30'u aşmakta.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aritmik şampiyonluk yarışının aritmetiği

Can Belge 24.03.2009

Bunca haftanın birikiminden ve hele bu son haftayı gördükten sonra bütün psikolojik mazeretin, güçlük içindeki maneviyatın ve "ruh"la ilintili izahatın yalan olduğuna nihayet ikna oldum: Şampiyonluk denen meret, bu kadar gönülsüzün ayağına bu kadar sık uğrasın, biri de bir hamle edemesin... Ruhla muhla ilgisi yok, yapamıyorlar işte.

Başta Fenerbahçe: Zico'yla Şampiyonlar Ligi çeyrek finali görececek (görmüş) düzeye gelmişken geleneksel kaptisleriyle başa döndüler. Yine durup dururken bir uyum süreci ihtiyacı yarattılar. Şans bu ya, ligin de başını alıp gittiği yok, sanki cümle şampiyon adayı Fenerbey hazır olmadan yola koyulmuyor. Sırf son iki hafta öne geçip kazanamadıkları maçları becerseler bugün averajla liderdiler. Ama koca Fener takımı bir organize olup, şu kolayladığı maçları kazanmayı beceremiyor. Üstelik aynı senary 4'te ofsaytla karışık bir gol, sonra mutlak durgunluk. 86'da beraberlik golü. Bu kez Bursa'da, 90'da bir de yenilgi geliyor.

Galatasaray'a apayrı bir yazı lazım: Yaşadığı ufak tefek sıkıntıyı korkunç bir krize dönüştürme başarısı, belki hatta kitap bile olur. Eskişehir'e karşı Sami Yen'de pozisyon üretememek, rakip 10 kişi kalsa dahi üretememek, rakip 9 kişiye bir de gol yemek, bundan sonra da baskı kuramamak. Bunlar şanssız ya da kötü bir maçta olabilecek şeyler. Tıpkı Kocaeli'den 5 yemek gibi... Ama işte krize dönüştürme başarısı burada: Yönetim devreye girip müdahale ettikçe, başlarına gelen bütün geçici sorunlar kalıcı hale gelmeye başladı. Kocaeli'nden beş golü yiyince Bülent Korkmaz'ı getirdiler ki, peşi sıra gelecek bütün belanın sebebidir. Eskişehir yenilgisini basit kötü maçlardan ayıran, takıma verilen kalıcı zararların bir sonucu ve gelecek zararların da göstergesi olması. Rakip eksik ve takım gerideyken Kewell'ı çıkartıp M. Güven'i sokan oyun zihniyeti kalıcı meselâ. Lincoln'ü hepten kaybetmenin Galatasaray'a maliyetini, birileri hesaplasın. Avrupa'ya veda, pozisyona giremeyen bir takım olma, skor koruyamama, kadronun erimesi... Bu uzun yola başka bir yazıda gireceğim.

Fenerbahçe'yle Galatasaray'ın yarışmama inadı Ersun Yanal'ın da başını ağrıttıyor. Genç hoca Trabzon'a geldiği ilk sezon bir fark yarattı ama, herhangi bir yükseliş yerine şampiyonluk yarışının göbeğinde, hatta zaman zaman zirvesinde buldu kendini. Dolayısıyla, birdenbire beklenti kayıtsız şartsız şampiyonluk oldu. Son altı haftayı tek galibiyetle geçince, şimdi o da başarısız sayılıyor. Kulübü nereden alıp nereye getirdiği ise, tabii ki sayılmaz!

Gaziantep'teki 3-2'lik yenilgi, kötü sonuca rağmen hiç olmazsa sahadaki aksiyonla bir şeyler sundu. Galatasaray'la Fenerbahçe'nin rakipleri Eskişehir'le Bursa'nın kitabı tekdüzeliklerindense, Gaziantep'teki Tabata merkezli esrar çok daha keyifli. İyi oynayan bir takıma yenildi Trabzonspor. Üstelik son dakikada, yine herkesi büyüleyen ve çatalda patlayan bir frikiğin talihsiz üreticisi olarak...

Ehven-i şer Sivas'la Beşiktaş... Ama işte onlar da kopup gidecek kadar değil. Birbirleriyle girdikleri liderlik mücadelesi kuşkusuz fazlasıyla tedbirli olacaktı. Gol atanın kazanacağı türden bir maç, Sivas golü bulunduğu halde 1-1 bitti; liderlik Sivas'ta kaldı.

Bu iki takımın problemi görece az. Sivas'ın Trabzonspor'a benzer bir sorunu varsa, rakibi açmakta güçlük çekmeleri. Ama güçlük olsa da, içeride en azından, mutlaka başarıyorlar. Sivas'ta hiç yenilmediler. Üstelik camia ve taraftar Bülent Uygun'un ve takımın arkasında müthiş bir destekle duruyor. Dolayısıyla Uygun, Yanal gibi dudaklarını kemirmeden maç seyredebiliyor.

Beşiktaş'ın da, geleneksel rakipleri bunca kederdeyken kötü olmasına sebep kalmıyor; bu piyasada istikrarlı bile görünüyorlar. Kadro kaliteleriyle, büyük olmalarıyla ve tecrübeleriyle, çoğunluğu da şampiyon olacaklarına ikna ettiler. Ama beni değil henüz. Zira, böyle bir sezonda bile kopup gidecek farkı yaratmış değiller.

Ankaraspor'un bile yakın zamana dek şampiyon adaylarının arasında dolandığı böyle bir sezonda, Kayseri, Bursa gibi takımların bir fark yaratamaması üzücü. Çünkü sırf şampiyonluk değil, Şampiyonlar Ligi de söz konusu... Kayseri bu hafta Ankaragücü'nü 41'de El Yasa oyundan atıldıktan sonra mecburen yendi, yoksa o dakikaya kadar pozisyonu bile yoktu.

Hacettepe kader maçında, Antalya'ya, öne geçtiği halde 2-1 yenilerek lige veda etmiştir artık. Kocaeli ise Ankaraspor'u yine Taner'in iki gol ve bir asistyle 3-1 yenerek, iddiasını sürdürdü.

Selçuk Dereli'nin yönettiği haftanın en kritik maçında Belediye Konyaspor'u 2-0 yenerek rakibinin üstüne çıktı ve nefes aldı. Diğer kritik maçta ise Gençlerbirliği'yle Denizlispor 0-0 berabere kaldı. Böylece çizginin üstü iyice

sıkıştı. Ankaragücü'yle Kocaeli hamle ettikçe, Eskişehir'e kadar altı takıma rahat yok.

PEK YAKINDA:

05/04 Ankaragücü-Kocaelispor: Çizginin bir boy altında kalan iki takımın talihsiz kapışması. Kaybeden yarışta büyük yara alır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neden Bülent Korkmaz

Can Belge 27.03.2009

Geçtiğimiz sezon çok zor koşullarda kulübe kazandırdığı şampiyonluğa rağmen, Galatasaray yönetimi ve medya, Cevat Güler'in teknik direktör evsafını yeterli bulmadı ve onu, mümkün olduğunca gönlünü kırmadan perde arkasındaki yerine geri döndürdü.

Çok merak ettim... neden yetersizdi?

Bu sezon Galatasaray yine aynı noktaya gelince yine ona gidileceğini bekledim ama teknik direktör Bülent Korkmaz oldu. Besbelli, Cevat Hoca teknik direktör olmaya mezun değil. Peki Korkmaz hangi birikimi, hangi diplomasıyla, tecrübesiyle, o mevkie Cevat Hoca'dan daha çok yakışıyor?

Sorunun cevabı, Korkmaz'ın kulübede, Cevat Güler'in kulağına fısıldadıklarını mağrur bir kumandan edasıyla dinlemesinde yatıyor.

Kumandan edası galiba bu işin sırrı. Zira Bülent Korkmaz'a baktığımızda, saha içindeki vaziyete hâkimiyetini pek göremiyoruz. Buna karşılık "eda" ziyadesiyle mevcut. Fatih Terim bile meşhur tavrını ciddi başarılarından sonra edindi. Korkmaz "teknik"i atlayıp belli ki işe "direktörlük"ten başlıyor. Yoksa ilk marifeti diye, küme düşmeyle nihayetlenen Erciyes başarısı bunca afraya kaynaklık edecek bir CV maddesi olamaz.

Belki Maurinho'ya, Terim'e bakarak, teknik direktörün şovmeni makbûldür diyebiliriz. Ama şovmelik de kendi başına bir incelik, bir yaratıcılık gerektirir. Korkmaz'ın "hiçbir futbolcuya taviz vermem, kimse kulüpten üstün değildir" demeci yaratıcılıktan yoksun olduğu gibi, "kulüp"ten ziyade "ben"den büyük yoktur demeye gidiyor. Şov dediğiniz de böyle kırk yıllık şablonlarla olmaz. Hele, futbol sahasına yansımış birtakım işler olmadan, tek başına bununla hiç olmaz.

Önce onun döneminde Galatasaray'ın geldiği hale bakalım: Ligin en üretken takımı teknik-taktik yetersizlikten mustarip, artık pozisyona giremiyor, 10 kişiye karşı pozisyon üretemiyor, 9 kişiden gol yiyor. En önemlisi, öne geçtiği maçların hiçbirinde skoru taşıyamıyor! Bazı futbolcular yorgunluktan kırılırken, maliyeti fahiş bazıları kenarda şovdan mustarip, atıl duruyor, yozlaşıyor.

Bir de, Cevat Güler'in yapamayacağı malûm Galatasaray teknik direktörlüğünü Bülent Korkmaz'ın hangi birikimle hak ettiğini, geçmiş tecrübesiyle hatırlayalım:

İŞTE TAVIR:

5 Eylül 2007 Bursaspor'da: "Burada kararları sadece ben veririm. Kim gelir, kim gider onun kararını ben veririm. Yöneticilerin işi oyuncu transfer etmek değil, kulübe maddi kaynak sağlamaktır. Takıma kimseyi karıştırmam, benden başka kimse de karar veremez..."

1 Şubat 2008'de: "Gençlerbirliği'ne 2.5 yıllık bir sözleşmeyle geldim ancak 127 gün sonunda görevimize son verildi. Bu dönemde 4 oyuncuyu PAF takıma yolladık ve 8 oyuncuyla yollarımızı ayırdık. PAF takımdan 14 oyuncuyu A takıma aldık ve bazılarını gelecek sene kullanmak üzere başka kulüplere kiraladık..."

18 Nisan 2008'de İlhan Cavcav'ın basın toplantısından: "8 tane futbolcumuzu, Bülent Korkmaz ve Mehmet Kulaksızoğlu'nun oynatmam demeleriyle göndermek mecburiyetinde kaldık. Bunların içerisinde Nic Carle diye bir oyuncumuz vardı. 800 bin Euro'ya kulübümüze mal olmuştu. Bu oyuncuyu sayın Bülent Korkmaz beyefendi, oynatmam demesi suretiyle 384 bin Euro'ya satmak mecburiyetinde kaldık. Bu futbolcu şu anda İngiltere premier Ligi'nde her hafta ilk 11'de oynuyor ve haftanın karmasına giriyor."

İŞTE SONUÇLAR:

Erciyesspor'daki 17 haftalık dönemin sonu:

29. hafta Konya'da 1-0 önde götürdükleri maçı 70'te yedikleri golle 1-1 bitirdiler.

31. hafta 1-0 öndeyken 90'da 9 kişilik Rize'den yedikleri golle maç 1-1 bitti.

Son hafta Sivas maçında 1-0 öndeyken, 89 ve 90'da yedikleri iki golle kaybettiler.

Ve üç puanla küme düştüler.

Tek galibiyet alabildiği Bursaspor'daki 9 maçlık dönem:

4. hafta, 1-0 önde götürdüğü Trabzon maçını 78'de yediği golle 1-1 bitirdi.

6. hafta 1-0 önde götürdüğü Fenerbahçe maçı da 62'deki golle 1-1 bitti.

7. hafta 2-0'ı bulduğu Sivas maçından 56, 69 ve 76. dakikalarda yediği gollerle 3-2 mağlup ayrıldı.

Ayrıldığında Bursa 15. sıradaydı.

Gençlerbirliği'ndeki 10 haftalık dönem:

13. hafta Gaziantepspor deplasmanında 2-1 önde giderken 90'da 2-2 oldu.

16. hafta 1-0 önde götürdüğü Fenerbahçe maçını 66 ve 85'teki gollerle 2-1 kaybetti.

20. hafta 1-0 önde götürdüğü Bursaspor maçını da 32 ve 90'daki gollerle 2-1 kaybetti.

Gençlerbirliği'ne geldiği 11. haftada takım 9 puanla 14. sıradaydı (iki hafta evvel bıraktığı Bursaspor'un 1 puan üstünde), kovulduğu 20. haftada ise, 18 puanla 17. sırada duruyordu (Bursaspor'un 5 puan gerisinde).

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şerefli yenilgiler aldık

Can Belge 03.04.2009

İspanya'yla oynanacak iki kritik maça, "amansız ol" telkinleri ve yoğun kimlik arayışımız eşliğinde geldik. Turkolar falan yine piyasadaydı ama Fatih Terim'in şu "biz kimiz" diye başlayan nutku gibisini bugüne dek görmemiştik.

Seçim süreci, hatta Yazıcıoğlu'nun bir türlü bulunamayan helikopteri nedeniyle hafta sonunu mecburen NTV gibi bir televizyon kanalını sürekli açık tutarak geçiren bir vatandaş, Fatih Terim'in "biz milletiz," diye uzayıp giden söylevini 174, "Amansız ol" tavsiyesini 214 defa dinlemek durumunda kalmış olmalıdır.

Sonunda olduk mu bilemem ama, bunca ağır gündem maddesi arasında maça ilgili algımız canlı tutuldu. Hâsılı, cumartesi gecesini saat 11'de, ilk düdük çaldığında, televizyon başındaki bizler, futbolculardan bile daha motive haldeydik. Ercan Taner'le Rıdvan Dilmen'in işaret ettiği açıkları kapamak için canımızı verecek duruma gelmiştik.

Bunlar işe yaramadı; son günleri anlaşılan televizyon seyretmeden geçiren bizim futbolcular girdikleri gol pozisyonlarını lakayt vuruşlarla harcaıyıp bizleri galeyana getirirken, kendileri hiç önemli bir şey yokmuş gibi yeniden duruş alıyorlardı. Hele ikinci yarı, Semih'in çıkmasından sonra büsbütün bıraktılar. Ayakta duracak halleri yoktu: sanki geceyi Terim'in değil, genç kızların yanında geçirmiş gibiydiler... Aslında iki taraf da tatsızdı, maalesef biz gol de atamadık, 1-0 yenildik.

Turkolar vesaire, bunun üzerine bir süre saklandı. Lâkin pazartesi'den itibaren Fatih Terim yeniden başladı; Ve diyeceez ki...

Çarşamba akşamı saat 9'a kadar iyice aklımıza soktuk: Dünya büyükse, biz de büyüğüz, diyecektik. Bunu demenin ilk yolu, İspanyol milli marşını ısıklamaktır. O heyecanla tribünleri tıklım tıklım dolduranlar bu kutsal görevi başarıyla yaptılar. Bizler de televizyon başında, İspanyolların milli marşı sırasında deprem düdüklerimizi öttürmek, televizyona terlik fırlatmak suretiyle elimizden geleni yaptık.

Ama yine, maç başlayınca futbolcularımızın yeteri kadar motive olmadıkları çıktı ortaya. İlk golü bulduğumuzda misal; ben sevinçten evi dört tur koşup yerime dönene kadar, futbolcular yarım yamalak bir törenle geçiririp çoktan oyuna başlamıştı. Maçın spikeri Fikret Engin'in "falanca maça yanlış penaltı çalmıştı" diye çok fena huylu olduğunu bildirdiği hakemle bile, bizimkiler değil, İspanyollar uğraşıyordu. İyiye gidilmediği ortadaydı.

Nitekim ikinci yarıda İspanyollar hakemle uğraşmanın karşılığını aldılar. İbrahim'in uzaklaştırmak için topa ayağının topuğuyla vurmasına hakem "el" dedi ve penaltıyı çalarak rengini belli etti. Fikret Engin de haklı çıkmanın gururuyla, Riley'nin kirli çamaşırlarını bir kez daha döktü. Bu koşullarda zaten bir şey yapılamazdı,

uzatmalarda gelen ikinci golle bir kez daha yenildik.

Teyakkuza geçtiğimiz bu iki maçlık kritik günleri sıfır puanla geçmemiz kötü oldu. Bu arada Bosna da aynı süreci altı puanla geçirince, dört puan geriye düştük. Artık tüm dikkatimizi Eylül'deki Estonya maçına verip iyi hazırlanmamız lazım. Milli marşları için daha kuvvetli bir ses yöntemi bulmalıyız. Ayrıca şu motivasyon sürecine futbolcuları da dahil etmeliyiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Peki, Trabzonspor'un günahı neydi

Can Belge 08.04.2009

Şampiyonluğu son anda kaçıranlar kulübünde adı hayırla anılmayanların başında gelir Denizlispor; çok can yakmışlığı, çok dümen kırmışlığı vardır. Şimdi tam da gemi aziya almış giderken, Sivas'a güçleri yetmedi. Altı maç sonra –ve Bakkal'la ilk defa- yenildiler.

Kırılma anı, Denizli'nin sayılmayan golü. 1-0 gerideyken çok ince hesapla ofsayttan kaçırdıkları gol yardımcı hakemi aldattı; iki dakika sonra ikinciyi de yediler ve koptular. Böylece Sivas Denizli'de kazandı.

İlk yarının aksine, dört haftadır Sivas içeride kaybettiğini dışarıda telafi ediyor. Skorlar da ilginç bir şekilde tutuyor: Ankara ve Beşiktaş'la içeride 1-1, Ankaragücü ve Denizli'yle deplasmanda. Ama önemli olan, iyi kötü yenilmemek ve telafi müessesesini de unutmamak.

İçerideki son dört maçında 10 puan yitiren Trabzonspor için deplasmanlar da bir telafi sahası olmaktan çıktı malûm. Ve bu hafta, Antalya'daki son deplasman mağlubiyetini, içerideki Belediye maçıyla da telafi edemediler.

0-0'lık maçın senaryosuna aşınayız: Trabzon'un girdiği pozisyonları Gökhan atamıyor, Rakip gole her an yakın duruyor, Yanal kenarda dudaklarını kemiriyor. Olmayacağı belli, olmuyor da... Avni Aker'de son dört maçta sadece Galatasaray'a gol atabildiler.

Beşiktaş'ın yükselen grafiğine bu performansla direnemezlerdi, önce üçüncülüğe düştüler. Ama Galatasaray'la Fenerbahçe'nin bir türlü yükselmeyen performansına da direnemeyecek hale geldiler. Artık beşinciler.

Beşiktaş'ın Kayseri galibiyeti, somut bir üç puan olarak Beşiktaş'ın çıkışını perçinliyor. 21 puanla ikinci yarının lideri açık ara Beşiktaş. Fakat oyun olarak aynı farkı ürettiği söylenemez. Yusuf'un transferini eleştirenlerin aldığı yanıt "bize üç dört maç kazandırsın yeter"di; işte tam da öyle, 10 kişilik Kayseri'yi İnönü'de Yusuf'un golüyle 1-0 yendiler.

Fenerbahçe'ye Trabzonspor'u geçirten hamle Kadıköy'deki 2-1'lik Eskişehir galibiyeti. Normal şartların bu en olağan neticesi, bugün, hele oyuna bakınca, oldukça şaşırtıcı: Eskişehir'in çok rahat götürdüğü bir maçı nasıl kaybedebileceğine dair çokça işaret barındırıyor.

Rıza Çalımbay'ın "oyundan çok memnunum; ezilmedik, başabaş oynadık" sözleri önemli meselâ. Oyunun

büyük bölümünde mahkûm olan Fenerbahçe'ydi. Rıza Hoca'nın bunu algılayamamış olması, zaten planlamadığını gösterir. Böylece, neden Eskişehir'in rahat götürdüğü maçı kazanamadığı da ortaya çıkmış olur.

Pazartesiye sarkan maçta, Galatasaray'ın deplasmanda Gaziantep'ten aldığı 1-0'lık galibiyet de, Gaziantep camiasının kendi kendini sorgulamasını gerektiren bir netice. Son dakikalarda en azından beraberliği kurtaramayarak, Galatasaray'ı da oynamadan kazananlar güruhuna eklediler. Bu durumda, Trabzon'un günahı neydi, sormak lazım.

Aşağı sıralara gelince: Kocaeli tipik bir mucize takımı gibi, İstanbul'da Fener'e, Galatasaray'a kafa tutup, en hayati maçında savsaklıyor. Ankaragücü-Kocaeli maçı haftanın da en önemli maçıydı. Erhan Altın'ın geçen haftaki milli takıma övgülerle dolu maç demeci, ufaktan şahsi oyununun işaretiydi benim için. Bu yenilgiyi hemen Altın'ın rehabetine bağlamayayım ama, 4-0 gibi bir netice teknik yönetimi muhakkak bağlar. Öyle bir yenilgi ki, haftalarca büyük emekle toplanan puanları tek seferde harcıyor. Moral motivasyonu, öz güveni yerle bir ediyor...

Ankaragücü'nde yeni bir Hikmet Karaman, yine bir Ceyhun Eriş dönemi... 100. yılı ikinci ligde kutlamamak için, hakiki bir seferberlik durumu. Bu neticeyle büsbütün bir iyimserlik ve coşku oluştu. Futbolcular da Hikmet Karaman'ın yarattığı farkın altını çiziyorlar. İyi çalışmaya başlamışlar. Gerçi vaktiyle Hakan Kutlu'yu da aynı şevkle övdüklerini hatırlarım.

Diğer önemli maç Antalya'yla Gençlerbirliği arasındaydı; hakemin de skora katkı ettiği maç Antalyaspor'un efsaneleri arasında yerini aldı. 38. dakikada 10 kişi kaldılar ve 1-0 geriye düştükleri maçı 4-2 kazandılar. Bir gol iki asistle Tita, iki gol bir asistle Zitouni rehabilite oldular. Antalya tavan yaptı, bu sezon ilk defa 10'unculuğa çıktı. Gençlerbirliği ise, Konya'nın da 2-0'lık Hacettepe galibiyetiyle, tehlikeyi en yakından hisseden dört takımdan biri haline geldi.

Ankaraspor'u deplasmanda 2-0 yenen Bursaspor'da ciddi bir yükseliş var. Son üç haftada alınan üç galibiyetle, şampiyon adaylarının arkasına takıldılar. Ligin ikinci yarısında lider Sivasspor'la aynı puanı topladılar. Fikstürleri müsait, üstlerindeki gruptan sadece Beşiktaş ve Trabzon'la deplasmanda oynayacaklar; bu istikrarlarını korurlarsa, ligi çok şaşırtıcı bir yerde bitirebilirler.

PEK YAKINDA:

12/04 Galatasaray-Fenerbahçe: İki takım da tam toparlanmaya hazırlanırken biri, belki ikisi birlikte ve belki artık bütünüyle, yarışı bırakacak. Ama kazanan olur ise, o moralle nereye kadar çıkar, bilinmez.

12/04 Gençlerbirliği-Konyaspor: Ankaragücü'nün yükselişinden ödü kopan iki takım, hiç değilse bu maçla rakip sayısını eksiltmek niyetinde. Yahut en azından, kendi paçasını kurtarmak zorunda...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geldik mi büyük derbiye?

Trabzonspor'un şu son beraberliği olmasa, iki güzidemiz dört ve beşinci sıralardan iştirak edeceklerdi müsabakaya; bereket Trabzon derbinin küresel namı için kenara çekildi de, hiç olmazsa biri ilk üçte...

Tabii başlangıç pozisyonlarını değil, varışı tartışmak daha cazip; kim kazanır, kaybeden ne hallere gark olur, filan. Oradan ligin sonuna uzayan bir güzellemeyle bağlayabiliriz.

Galatasaray misal, Bülent Korkmaz'ın motivasyonu ve savunmasıyla, şansı da yaver giderse, bu maçı 1-0 kazanabilir. Böylece, "Fenerbahçe"yi yenmiş olur. Ama Fenerbahçe gözlüğüyle bakanlara göre, "bu Fener gerçek Fener değildir". Aragones teknik direktör, Güiza futbolcu, Volkan kaleci değildir, Emre zaten içlerine hiç sinmemiştir.

Birileri der ki Galatasaray şeytanın bacağını kırdı, Fener'i Sami Yen'in çimlerine gömdü... şampiyonluk yarışında Aslan ben de varım dedi... Mağrur Bülent Korkmaz şampiyonluk vaat eder, öbür hafta gider Belediye'nin rüzgârına gömülür.

Yahut Bülent Hoca'nın şansı o kadar yaver gitmez de, önce 1-1, derken 2-1 olur, Fenerbahçe üç puanı kapıp kaçar. O zaman Aragones'in büyük maçlardaki karnesi kamuya açılır, Fenerbahçe bir kez daha dirilir. Artık kim tutar Fener'i?

İşte, bir sonraki hafta Ankara!

Bu maç iyi yere denk geldi kısacası. Kimse lige ağırlığını koyamadığı için tarihlerinin kayda değer kötü sezonlarından ikisini geçiren ezeli ve ebedi ikili yarıştan bir türlü kopamadı. Nihayet bu maçla, ya biri, ya ikisi birden yarışı bırakacak. Ve maalesef, bu kadar kötü bir sezonun üstüne bir de derbi yenilgisiyle, enkaz haline gelecek. Ne yapalım... bu kulüplerin imkânlarını yönlendirenler düşünsün.

Tuhaf olan kazanan tarafın yine her şeyi doğru yapmış havasına bürünecek olması. Ve bu derbi zaferlerinin oluşturduğu büyüklük duygusunun bu havayı haklı çıkarabilecek bir potansiyel de taşıması. Hiçbir teknik direktörün elinde sihirli değnek yoktur ya; bazen bu derbi zaferleri o işlevi görür işte. Bir ivme, alır o takımı zirveye taşır.

Bu kez böyle bir imkân var mı? İnanmıyorum doğrusu. Zira, öncekilere göre çok daha realist bir sezon geçirdiğimiz kanaatindeyim. Sahaya psikolojik yahut dış etkenler yerine futbolcuların reel güçleri yansıdıkça, büyük takım oligarşisi zorlanmaya başladı. Bir psikolojik itkiyle, bir zafer motivasyonuyla önlerine geleni devirir hale geleceklerine inanmıyorum.

Yine de Galatasaray'ın bu maçtan sonra, ve becerir bir sonraki Belediye deplasmanını da geçerse, son iki maça kadar bir daha puan kaybetmeyebileceği bir fiktürü var hakikaten. Dolayısıyla bu maça daha iştahla sarılan da onlar olacaktır diye düşünüyorum. Ama kim kazanır dersiniz... tabii ki Beşiktaş ve Sivas.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Postmodern derbi

Küresel düzeyde övündüğümüz derbiyi Arda ve Semih'in sözleri yeterince iyi özetliyor: Semih, Arda'nın yumruk atmasını "yadırgayamamış". Kimbilir belki yakıştıramadı, belki anlayamadı. Buna Arda'nın mukabelesi daha da hoş: "Şaşılacak şey değil," diyor. Olacak şey değil tonunda... Eğitim düzeyi, kelime bilgisi bir yana, ikisi de söz birliği etmiş gibi, olan bitenin normalliğini vurguluyor aslında. Ve maalesef öyle de... olanlar mesai rutini, fakat uygulanması biraz agresyon gerektiriyor.

Öyleyse de, bir şeylerin sanki söylenmesi lazım: Bütün bu normal icraatın sonu malûm, sahada olan sahada kalır; futbolcuların dostlukları bitmez. Ama bu horoz gösterisiyle galeyana gelen dışarıdaki kitle ciddi can kaybına temayül ediyor. Derbideki gibi ekleme tribünün üstüne tırmanıp çökertmeleri gibi kasıtsız bir yolla yahut kasıtlı saldırılarla, gördük ki, İtalya depreminde kaybolandan daha fazla can tehlikeye atılıyor. Buradaki sorumluluğun bu kavgacı futbolcularca da biraz taşındığının bilinmesi lazım. Saha içinde her şeyi meşru kılan adrenalin bu kadar tehlikeli olmamalı.

Maçı değerlendirenler, bu rezalete öncüllük eden karşılaşmanın da rezaletin kendisi kadar vahim olduğu kanaatinde. Galatasaray'ın önde basarak Fener ceza sahası önünde yirmi beşe yakın top kapıp hiç açık vermeden ve durmadan pozisyona girdiği ilk yarı için biraz merhametsiz bir değerlendirme bence. Belki, beraberlikten zerre yarar görmeyecek iki takımın da, maç akıbetini belli ettiğinde yönetsel düzeyde hiçbir risk almaya cesaret edememesi eleştirilmeli. Ve son olaylardaki dört kırmızı kartı dahil, maçın her anında adaleti değil, sadece dengeyi gözeten Aydınus da eleştirilebilir. Çünkü belki de, bu kadar beklentiyle girilen bir derbide alınmayan risklerin bedeli, maçın "hiçbir şey olmadan" bitmesine futbolcuların aşırı motive olmuş ruhları da razı olamadı.

Maçta skor adına hiçbir şey olmaması, o saate kadar kendi işlerini görmüş başka herkesin işine geldi tabii. Bilhassa lider ve takipçisi, hayli zorlandıkları ve artık puan kaybı fikrini kabullenmeye başladıkları son dakikalarda buldukları gollerle büyük vurgun yaptılar bu hafta. Trabzon da nihayet avare Hacettepe karşısında, pek süklüm püklüm gollerle de olsa galibiyeti hatırladı, UEFA şansını artırdı.

Ligin son haftalarında iki takımın performansı dikkat çekiyor: Ankaraspor'la Bursaspor.

Ankaraspor'un son 10 haftada toplayabildiği 3 puan, kesin düşüş yapan Hacettepe'nin 6'sından bile kötü. Şimdi 36 puandalar, oysa 33 puanda oldukları 17. hafta lider Sivas da 37'ydi hepsi hepsi. Onlar o 4 puancık farkı 10 haftada kapatamadılar, Sivas da 56'ya kadar gitti bu arada. Şimdi düşme adaylarının arasına girer miyiz, diye endişe içindeler. Bereket Aykut Hoca öngörülü.

Bursaspor ise aynı aralıkta 25 olan puanını 44 yaptı. Ama onları esas sivrilten son dört hafta: dört maçlarını da ikişer golle kazanarak Galatasaray'la Fenerbahçe'nin menziline girdiler. Bu hafta Beşiktaş'la deplasman maçları ilginç. Haftalardır huzur içinde gideduran Beşiktaş hem haksızca kapı dışarı ettiği Ertuğrul Sağlam'ı, hem de vaktiyle âhını alıp davalık olduğu Bursaspor'u alacak karşısına. Bursa kazanmayı çok isteyecektir.

Düşme hattında: Bursaspor'a 2-0 yenilse de, Ankaragücü hâlâ imkânlarını koruyor, zira Konya'yı 1-0 yenen Gençlerbirliği'yle Ankaraspor'u 2-0 yenen Eskişehir bir adım yürüseler de içeride 1-1'le Antep'e takılan Belediye, Kayseri'ye 2-0 yenilen Denizli ve Konya hâlâ menzildeler. Burada, Kocaeli'nin kaderinin tayin edileceği haftalara gelmiş durumdayız: Beşiktaş'a, talihsiz bir penaltı golüyle başlayan dağılma sürecinin sonunda yenildiler ve Ankaragücü maçıyla bozulan kimyaları bir darbe daha aldı. Artık 15. sıranın 6 puan gerisindeler. Bu yarık bir santim daha açılırsa, onlar da bir daha toparlanamazlar. Müteakip üç hafta Denizli, Antalya ve

Konya'yla oynayacakları maçların her biri, ilk Denizli maçından başlayarak hayati önem taşıyor. Denizli'ye kaybederlerse, belki diğerlerinin de hayati bir tarafı kalmaz.

PEK YAKINDA:

19/04 14:00 Ankaragücü- Eskişehirspor: Ankaragücü'nün düşme potasını terk etmek için bir galibiyete ihtiyacı vardı, bu hafta beceremediler. Eskişehir ise aldığı galibiyetle Ankaragücü'nün bir maçlık menzilinden çıktı. Bu maç büsbütün kurtulmak yahut yeniden menzile girmek anlamına geliyor.

19/04 14:00 Denizlispor-Kocaelispor: Kocaeli adına, Ankaragücü maçındaki kaybı telafi etmenin tek ve son yolu. Bu maça muhtemelen onlar da varoluş mücadelesi gözüyle bakacaklar. Ne ki, deplasmanda, yalnız olacaklar. Haftanın en dikkat çekici maçı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbi üzerine

Can Belge 17.04.2009

Derbi olaylarıyla ilgili salı günkü yazımın formatı gereği değinemediğim birkaç meseleye daha girmek istiyorum.

Bir dolu tetikleyici unsur arasında ben, iki takım futbolcu ve taraftarlarının sezon boyu yaşadıkları eziklik duygusunu üstlerinden atmak için aşırı motive oldukları bu dev derbi maçının “hiçbir şey” olmadan bitip gitmesini kabullenemediklerini söylemiştim. Tabii bu, yaşanan rezaletin yanında oldukça naif, hatta iyilikçi bir yaklaşım. Fakat, olaylara kaynak gösterilen birçok yapısal sıkıntı, eksiklik aslında dünden bugüne olmuş şeyler değil, hepsi bu ülke futbolunun ezelden beri süregelen nitelikleri...

Medyanın kışkırtıcı tavrı, futbolcu ve taraftarın eğitimsizliği, yöneticilerin fanatikliği, hakemlerin güven vermemesi, bunların hiçbiri yeni şeyler değil. Ve bunların ürettiği şiddet Türk futbolunun da temel sorunlarından biri. Diğer taraftan şu önemli farkı da unutmamak gerekir: Derbi maçları medya ve yönetim tarafından hangi savaş ortamına çekilirse çekilsin, futbolcular çoğunlukla o savaşın dışında kalmayı başarmışlardır. Yenilen taraf, kazanan taraf, maç içerisinde misal Lazio-Roma maçında olduğu gibi, didişme, horozlanma, küfürleşme gibi nahoşa zaman zaman karışsalar da, ölçü bu son derbideki gibi olmamıştır.

Şunu unutmuyorum: Türk futbolunun kendi etrafında, çoğunlukla saha içinde başlayan ama orada değil, dışarıda büyüyen bir şiddet ürettiği gerçek. Bunun yapısal ve çok derinlikli kökenlerini ayrıca ve mutlaka tartışmak lazım. Meselâ; maç bittikten sonra Adnan Polat'ın akıllara zarar açıklaması: “Galatasaray ve Fenerbahçe ligden düşürülmeye çalışılıyor...” Kendi içinde, geçmiş doksan dakikayı açıklayacak en gülünç fikir olmanın yanı sıra, bahsettiğim o yapısal kökeni besleyen, şiddetin futbolun etrafında yaşayıp durmasını sağlayan zihniyeti de ifşa ediyor. Ama takdir edersiniz, bu açıklamalar Adnan Polat'ın icadı değil, Türk futbolunun en sıkıcı rutininin bir parçası.

Olayların sebebini araştırmak genellikle ve benim bildiğim onları engellemek, onlara çözüm üretmek maksadı taşır. Peki yorumcu yazarların bir kısmının bütün kusuru Sabri ve Emre Aşık'ta, bir kısmının da sadece Lugano ve Emre Belözoğlu'nda bulması, hakikaten bir çözüme doğru yönelmek midir, yoksa tam da yıllardır kendi

kendini üretip duran şiddetin beslendiği ana kaynaklardan biri midir? Bu ülkede, sadece futboldaki şiddeti besleyerek para kazanan yazarlar var. Dolayısıyla o şiddeti beslesinler diye para ödeyen gazeteler var. Demek ki iyi bir şey bu!

Bunları hepimiz biliyoruz, benim de söyleyeceğim yeni bir şey yok. Fakat son derbinin olayları, bütün bu köklenmiş sıkıntıların üstüne, hakikaten biraz futbolcuların yaşadığı tatminsizlikten o noktalara vardı. İki takım da her şeyini o maça bağlamıştı ve iki teknik direktör ve hakemin cesaretsizliğinden, maçta hiçbir şey olmuyordu. Asıl buna isyan edildi gibi geliyor bana.

Yoksa daha önce dediğim gibi, yakıştıramadığını "yadırgayamadım" diye, "olacak şey değil" klişesini de "şaşılacak şey değil" diye ifade edebilen bir eğitim düzeyi, çokça ilkel davranışa zaten sebep olacaktır. Futbolcuların da, hiç olmazsa makul bir kısmının, 24 saat sonunda normal hallerine döndüklerini gördük. Bu açıklamalar yerlerini çeşitli gurur anlayışlarıyla maskelenmiş özür ifadelerine bıraktılar. Adnan Polat'tan ise, hâlâ yeni bir şey duymadık.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umudunu kaybedenlere yeni bir dalga

Can Belge 21.04.2009

Yarıştaki kalabalık sağ olsun, haftada beş maçı canlı veriyorlar. Ve fakat bu hafta da, assolist mevzuatına göre sahne alan Beşiktaş'la Bursa'nın maçına kadar, bu ülkenin bütün futbol üreticilerinden yaka silkecek hale gelmiştik. Bir onlar gayret ettiler.

Trabzonspor'un alacağı vardı: Hepsi birden kötü futboldan üçer puan çıkarırken, Trabzon Gökhan'la Umut'un beceriksizliği yüzünden puan kaybedip durdu haftalarca. Onun için bu haftaki 2-0'lık Gençlerbirliği galibiyetinin bir karşılığı var. Ama Gençlerbirliği'yle müşterek icra edilen oyunun içinde, Alanzinho'nun kıvraklığı bile göze bir şey demiyor. Belki bir tek Yattara'nın golü... Mevzu edilecekse, Yanal'ın iki haftadır Gökhan'ı kenara çekmesi ve Trabzon'un da tam bu iki haftadır nihayet kazanması önemli. Sivas maçına böyle iddialı gelebildiler.

Konya'yla Sivas'ın 0-0'ı şaşırtıcı değil; Konya'nın 5, Sivas'ın 4. 0-0'ına tekabül ediyor bu sezon – üstelik Konya içeride, Sivas dışarıda golsüzlüğe eğilimli. Fakat Bülent Uygun'a göre bu bir puan Sivas'ı şampiyon yapacak. Hesabı kendisinin şüphesiz. Ama Beşiktaş'ın da Konya'dan 0-0'la ayrılanlar arasında olduğunu söylemeli. Aynı 1 puan Beşiktaş'ı neden şampiyon yapmasın?

Derbiden hasarlı çıkan iki güzidemiz iki 1-0 üretti bu hafta; ikisi de bir şey oynayamadı ama, Fenerbahçe yenildi, Galatasaray kazandı.

10 maçıtır kazanamayan bir takımı sağaltmak kuşkusuz Fener'in mesuliyetleri arasında. Sadece 3 galibiyet alıp artık kesin düşen Hacettepe de aynı ödenekten faydalanmıştı. Fakat yine süregelen bir istatistik var; Ankara'da hiç kazanmadı Sarı Lacivertliler. Tek puanı da Ankaragücü'nden aldılar. Ankaraspor'u uzun çile döneminden çıkaran Mehmet Çakır'ın menzilli golü: onun da 23 Ocak'tan beri golü yoktu.

Olimpiyat'ta Belediye'yi 1-0 yenen Galatasaray'ın maçında, özet görüntüye taşınacak pozisyon bulunamadığı için Kewell'in kendini attığı pozisyonlar falan değere bindi. Takımın sakat ve cezalı kadrosu malûm, ligde zirveye oynayacak ayrı bir takım. Ama mazeret mi? "Taraftarın istediği futbol"u bilen Bülent Korkmaz ligin en fazla gol atan takımı olarak devraldığı Galatasaray'ı 7 haftada 7 gole razı etti. Hadi hakkını yemeyelim, yine kendisi dediği gibi, elinde "sihirli değneği" yoktu. Beş golün atıldığı ilk üç haftayı da önceki teknik direktörün kabahatine sayalım, son dört haftada atılan gol 2. Dünyanın her yerinde, taraftar bunu ister zaten.

Şimdi Galatasaray da, ilk devre 10 puan kotardığı Ankara dörtlüsü dönemine giriyor ve bir tek Hacettepe maçı deplasmanda. Kabul, futbol kötü ama bu fikstüre bakınca Belediye galibiyeti çok yararlı. Zira şu dört haftada puan kaybetmek imkânsız gibi...

Beşiktaş-Bursa maçı da doğrusu tatsız başladı. Fakat ilk yarım saatin sonunda Bursa'nın açılmasıyla görüntü birden değişti. Devre sonunda, Toraman atılana kadar müthiş bir Bursaspor seyrettik, Beşiktaş kalesini bir defa Rüştü, üç defa Allah korudu. Fakat 10 kişilik dönemine rasgelen ikinci devrede de Beşiktaş'ın müthiş oyununu seyrettik. Haftanın üçüncü 0-0'ı golsüz maçların da güzel olabileceğini hatırlatan ender örneklerden biri oldu. Ama Beşiktaş adına şu söylenmeli; dördü deplasmandan oluşan son altı hafta içeride sadece Galatasaray ve Fenerbahçe maçları kaldı. Bu zorlu fikstüre girmeden evvel içerideki son maçında puan kaybetmesi tehlikeye işaret ediyor.

Aşağıda iki kritik maç: Kocaelispor bütün kutsal mücadelesine rağmen, doğrudan rakiplerine yenilerek inciri berbat etti. Ve 2-1 kaybettikleri Denizli maçı dramatik bir hikâyet da değil: Taner'siz Kocaeli'nin tadı yok. Denizlispor çok baskılı ve iyi oynadı, Kocaeli mahkûmiyeti tercih etti. Ama bu öyküde erken havaya girenin Kocaelispor değil, Erhan Altın olduğunu düşünüyorum.

Diğer tarafta da Ankaragücü'yle Eskişehir'in müthiş mücadelesi vardı. 3-2 kazanan ev sahibi nihayet düşme potasını –Belediye'ye- terk etti.

Kayseri'yi 2-1 yenen Antalya son iki haftaya yazlıkçı havasında girmenin yolunu yapıyor. Az kaldı, haftaya moralsiz Kocaeli'ni İzmit'te yenerlerse, birlikte geldikleri rakiplerini yolcu eden de bizzat kendileri olmuş olur.

Herkes dükkân kaparken yeni teknik direktörle anlaşılan Gaziantep de iddiasız Hacettepe'yle haftanın son 0-0'ını üretti: Hacettepe sezon başından beri 10 maçta puan alabildi; bunların yedisi beraberlik; beraberliklerin de beşi 0-0. Gitsinler tabii.

PEK YAKINDA:

25/04 16:15 Sivasspor- Trabzonspor: Trabzon farkı iki puan kapadı bu hafta. Ama esas vurgun için belli ki gelecek haftayı bekliyorlar. Üstelik deplasmanda daha rahatlar. Sivas kazanırsa Trabzon kopabilir. Ama Trabzon kazanırsa işler iyice karışır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kısır döngü

Evvelki bir yazımda Bülent Korkmaz'ı, Erciyes'ten beri yaptıklarını göstererek, tavrı ve aldığı sonuçlarla eleştirmiştim. Aslında sonuçlar önemli değil. Geçmiş başarısızlıkları gelecek başarısızlıkların teminatı olarak kabul etmek de doğru bir yaklaşım olmaz. Mesele daha ziyade tavrıyla ilgiliydi. Fakat özde niyetim, vekâleten aldığı Galatasaray'ı şampiyonluğa taşımış Cevat Güler'e reva görülmeyen bir mevkie neden Bülent Korkmaz'ın getirildiğini sorgulamaktı.

Dolayısıyla göreve "getiren" ve "gelen" olarak iki yandan bakılabilir. Kuşkusuz, bu denklemde göreve gelenin kabahati, getirenin yanında çok hafif kalır.

Aynı hatayı Ertuğrul Sağlam da yapmıştı. Üstelik o, bir yükseliş arayan Kayserispor'la elinde ciddi fırsatlar varken Beşiktaş'ın başına geçmeyi seçmişti. Bu ülkede futbolun istatistiği çok basittir; büyük kulüpte şampiyon olamazsan kovulursun. Hele arkan sağlam değilse, hemen! Ve yok olursun. Ertuğrul Sağlam da yükseliş trendiyle herhangi bir teknik direktörü ihya edebilecek Kayseri'de arkasını yapma fırsatı varken, bunu yapmayıp doruğa derhal çıkmayı yeğledi. Belki fırsat bir daha gelmez diye, belki tamamen kendine güveninden... Ve biz onun ne özelliği olduğunu göremeden –belki zaten yoktu- kovuldu. Doğrusu, kariyeri burada bitse hiç şaşırmazdım, ama şimdi Bursa'da, eğer hakikaten varsa özgün bir teknik direktörlüğü; bunu yeniden gösterme ve kariyerini baştan yapma imkânı buldu. Bulmayabilirdi de, bunu unutmayalım.

Bülent Korkmaz da aynı hatayı yapıyor. Kalan altı hafta bu takımı toparlayamazsa kovulması çok muhtemel. Kovulursa da bu meslekte kalması, yeniden motive olması, yeniden başlaması zor. Çünkü onun da teknik direktör olarak ne özelliği olduğunu göremedik. Belki hakikaten gösterecek bir şeyi de yok. Teklif gelince bu riski aldı, bir anlamda mesleğe başlar başlamaz hedefine ulaştı; şimdi onun tamamen kendiyle derdi... başaracak mı, başaramayacak mı?

Asıl mesele tabii ki göreve getiren yönetimle ilgili. Birini göreve getirirken, hiç olmazsa ilke olarak, öncekini neden kovduğunu anlatman gerekir. İlle lafla değil, yapılan seçimle de meram anlatılabilir. Kovulanın sorunu kariyersizliği idiyse, Bülent Korkmaz ne oluyor? Mesele sezonu tamamlayacak geçici birini bulmaktıysa, önceki sezon aynı görevi şampiyon olarak ifa eden Cevat Güler neden olmuyor? Önceki savunma yapamıyorduydu, yenisi de şut çekemiyor. Hiçbir şeyi değiştirmeyen bu "değişiklik" en çok da Galatasaray'ın teknik direktörü denen şahsın tepesindeki tehdit unsurunu korumuş oluyor. Peki, bunu korumakla daha başka neleri korumuş oluyoruz?

Teknik direktör kovulma girdabında çalıştığını hissederse verimli olamaz. Yenmek için cesareti kalmaz, yenilmemek için kafa yorar. Takımı değil, çaktırmadan kendini düşünmeye başlar. Cesaret isteyen hamlelere eli gitmez; "çılgınlık" gerektiğinde yapamaz. Futbolcular üzerinde otoritesini kaybeder, disiplin sorunları baş gösterir. Kadroyu medya yapmaya başlar, kadroya giren giremeyen hesap sorma gücü bulur. Kısaca, her şey darmadağın olur. Ve sonunda kovulur tabii.

Bu bir kısır döngü. Galatasaray yönetimi bu döngüden çıkmak için eline geçen fırsatları yıllardır harcıyor. Sürekli bu kısırılığı besliyor. Gerets gitti, Feldkamp gitti, Skibbe gitti. Döngüden çıkan Gerets'i Marsilya'da görüyoruz, Skibbe'yi de bir yerlerde göreceğiz. Ama Galatasaray'ı yönetenler bu kısırılığı seviyorlar, çünkü onları yaratan ve yaşatan, nihayetinde bu kısır döngüden başkası değil. Ve kısırılığı yaşatmaksa amaç, Bülent Korkmaz da en doğru seçim işte.

Sivas şampiyonların yolunda

Can Belge 28.04.2009

Ligdeki heyecan unsurunu dorukta tutan şampiyonluk (ve Şampiyonlar Ligi) rekabeti 29. hafta itibariyle net çözümler gösterdi: Sivas en ciddi rakiplerinden Trabzonspor'u kendi eliyle yarış dışına itti. Galatasaray ve Fenerbahçe ise kendi arzularıyla çekildiler. Buna karşılık aşağı tarafta, artık son kurşunlarına başvuran Kocaeli'nin Antalya'yı yenmesiyle, heyecan yeniden yükseldi.

Galatasaray'la Fenerbahçe'nin kayıplarına Sivas'ın Trabzon galibiyetini ekleyerek, Şampiyonlar Ligi yolcularını ayırabiliyoruz artık: Beşiktaş'la Sivas. Hiç olmazsa, ikisinin bu hafta oynadıkları futbol, iştirakçilerinin çoğunu kaybetmesine rağmen şampiyonluk yarışının keyifli geçeceğini gösteriyor.

Trabzon'u 3-0'la perişan eden Sivas'ın alamet-i farikası takım oyunu: Sahada geçirimsiz bir kütle olarak hareket eden bir organizma adeta. Rakibi sette beklerken bile şut pozisyonu vermediler; taarruz ettikleri her pozisyonu golle sonuçlandırdılar. Seri paslaşmalarla buldukları üç gol de bu takım oyununun ürünü. Maçın yıldızı da, takım oyunun parlattığı ve bir asist, bir golle gösterisini bitiren sol bek Hayrettin. Yattara, Alanzinho, Gökhan gibi isimlerle iyi bir takım oyununa direnmek de zor haliyle.

Beşiktaş'ı Eskişehir'de galibiyete taşıyan unsur ise Mustafa Denizli. Vaktiyle ağzını yakan "yabancı yönetimini" bu sefer gayet iyi uyguladı: Bobo-Sedar Özkan değişikliğini Sivok-Üzülmöz üstünden yaparak limiti aşmadı, taktiği bozmadı ve kesin sonuç aldı. Galibiyet golü sahada tuttuğu Tello'nun asistiyle Bobo'dan geldi. 82'de oyuna soktuğu Yusuf'un icat ettiği gol ise Eskişehir'in halini özetlemek için bir sembol olabilir ancak. ESES sanki sorunlu oyuncular yuvası: Batuhan olayından sonra Engin'le Youla'nın saha içindeki kavgası takımda disiplin sorunu olduğunu gösteriyor.

Galatasaray Ankaraspor karşısında oyunu güç bela 1-0 önde götürürken Baros'la Hasan Şaş'ı değiştirmek için hayli esprili biri olmak gerekir. "Rakip kanatlardan geliyordu, kanatları kapatmak için bu değişikliği yaptım" açıklaması da aynı mihazın bir ürünü kuşkusuz. Hakemin uydurduğu bir kornerden golü bulup, 90'da hediye edilen bir kornerden yiyince "böyle maçta duran toptan golü yemek bizi üzdü" diyebilmek de keza... Hiç olmazsa bir mizahtır. Fenerbahçe'de o da yok meselâ. Ankaragücü'nün ligde kalma isteği belli ki Fenerbahçe'nin şampiyon olma, olmazsa Şampiyonlar Ligi'ne gitme, olmazsa UEFA'ya katılma isteğinden, artı kadro kalitesinden, artı teknik yönetiminden, artı taraftar desteğinden fazlaymış ki, sonunda o destek de çeşit çeşit kösteğe dönüştü. Fenerbahçe elinde kalan hedeflere de ilgi göstermeyecek anlaşılan.

Böylece Bursa'nın çıkışı da anlam kazanıyor. Beş şampiyonluk adayının arkasına dizilen Ankara-Kayseri-Gaziantep üçlüsünü aştıkları gibi, Bu hafta Denizli'yi 2-0'la geçerek Fenerbahçe'yi de yakaladılar. O kapıdan bir kez girerlerse, üçüncülüğe kadar yolları açık. Sezonun en ilginç takımı olmaya adaylar. Denizli maçı da, söylemek lazım, haftanın en keyifli maçlarından biri oldu. Shin'e dikkat edeceğiz artık.

Aşağıdan iki önemli sonuç: Muvazzaflardan Belediye'nin emekli Hacettepe'ye yenilmesi diğer muvazzafları rahatlatırken, Kocaeli'nin Antalya galibiyeti kafaları karıştırdı. Hacettepe'nin galibiyeti müthiş: Tam bir "Helal olsun Hacettepe'ye, düştükleri halde delikanlı gibi mücadele ediyorlar" durumu... Nedense ancak düştükten sonra. Tabii Belediye için çok fena bir kayıp.

Süperlig'e birlikte geldiği Kocaeli'ni uğurlamaya giden Antalya, 1-0'lık yenilgiyle buradan yine düşme tehlikesi

taşıyarak dönüyor. 35 puan iyi ama, bu hafta Bursa'ya karşı ne olacağı bilinmez. Kocaeli ise yeniden bir umut ışığı gördü. Haftaya Konya'da bu ışığı söndürmemeye çalışacaklar. Kayseri'den 1-1'le 1 puanı kopartan Konya'nın kârlı mı zararlı mı olduğunu da Kocaeli maçı gösterecek.

Aşağı bölgenin en kârlı takımı ise kendinden iyi oynayan Gaziantep'i 1-0'la geçen Gençlerbirliği. Epeydir sesi çıkmayan Mehmet Nas asistini şöyle seslendiriyor: "orta attık, gitti gol oldu şansa" Galibiyet de işte öyle geldi biraz.

PEK YAKINDA:

03/05 Büyükşehir Bld.-Gençlerbirliği: Düşme potasına giren Belediye'nin fikstürdeki en kritik maçı. Alırsa rakibini de yeniden çekecek.

03/05 Denizlispor-Eskişehirspor: Aşağıda bir kıpırdanma olursa başı ilk belaya girecek iki takım. Kaybeden sezon sonuna kadar rahat yüzü göremez.

03/05 Konyaspor-Kocaelispor: Düştüğüne kesin gözle bakılan Kocaeli bu maçı kazanarak aradaki farkı 3'e indirme şansına sahip. Sözlerinin inandırıcı olması için bu maçı kazanmaları şart.

03/05 Beşiktaş-Fenerbahçe: Derbi maalesef Fenerbahçe'nin yarıştan çekilmesiyle isminden başka bir şey ifade etmiyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İkili ilişkiler ve Papermoon

Can Belge 01.05.2009

Ne bereketli dükkânmış birader; hani şu yıllardır söylenegelen "masa başı" belli ki Papermoon'da bir yer adı! Gitmedik, gidemedik, göremedik. Nasıl yerse, kulaklı mulaklı, yahut belki böcekli möcekli; hem garantili tespit ediliyorsun, hem sofradaki muhabbetin açığa çıkıyor. Garsonu mu uzun kulaklı ve dedikoducu, müşterisi mi mikrofon yutmuş, anlamak mümkün değil. Hele, bunca sabıkadan sonra türlü gizli işini konuşmak için hâlâ oraya gideni anlamak hiç mümkün değil.

İşte Galatasaray'ın meşhur 2005/2006 şampiyonluğu: Adnan Polat'la Yıldırım Demirören'in buluştukları ve kupayla lig şampiyonluğunu, ikisine birden talip Fener'den alıp kendi aralarında paylaşmalarının ahdedildiği yerdin Papermoon. En azından, o kanaatin yerleşmesine sebep olan güzide mekân. Bugün hâlâ, her husumette tarafların birbirlerine hatırlattığı, geçmiş şampiyonluğa leke düşürmek icab eden her duruma hızır gibi yetişen en nadide örnek.

Memleket böyle bir musibetten hiç ders almamış gibi, şimdi de Beşiktaş-Fenerbahçe maçı öncesi Yıldırım Demirören Aziz Yıldırım'la yine aynı yerde! Yani şampiyonluk meselesini koyvermiş, buna karşılık 25 yıldır beklediği kupaya ulaşmak için önünde aşılacak bir tek Beşiktaş engeli kalan Fenerbahçe'yle, şampiyonluk yolunda umursuz Fenerbahçe'yi yenmeye mecbur Beşiktaş'ın başkanları hiç kimsenin aklına gelmeyecek bir yerde yemek yiyorlar. Sahaya çıkacak iki tarafın başkanları yetmez, üçüncü unsuru temsilen de bir federasyon yetkilisi orada. Ne tedbirsizlik!

Yahut ne?

Her ne ise, hakikaten bizi bu kadar aptal yerine koyuyor olamazlar. İlle tehlikeli oyunlara kalkışmaları lazım değil; tam da bu tarihte, böyle bir üçlünün sırf hal hatır sormak için bile herkesin şaibeli bulunduğu bu mekânda buluşup yemek yemesi, etrafa pozlar vermesi, kafa kafaya verip seslerini duyurmadan birtakım şeyler konuşmaları inanılacak şey değil. Aslında böyle bir buluşma olmadı. Bu Papermoon'un özgün bir tanıtım kampanyasından başka bir şey değil. Öyle ya, reklamın iyisi, kötüsü olmaz. Çünkü tecrübeyle sabit; Beşiktaş bu maçı kazanıp ve Sivas'ı aşır da şampiyon olursa, kupa da Fener'e giderse sırf bu yemek yüzünden Beşiktaş'ın bu şampiyonluğunun anıldığı her muhabbette Papermoon adı geçecektir. O onun adını geçirince beriki de Galatasaray'ın 2006'daki Papermoon'unu hatırlatacaktır. Bari ligin sponsorluğunu da verseler de hiç ağzımızdan düşmese...

Ama reklam da olsa, Sivas kendini mağdur hissedecek. Papermoon'a uzak üstelik, denetleme de yapamaz. İstanbul ittifakı diye bir şeyden kaçınılmaz olarak tedirgin olacak. Zaten başkanın ağzından, kendilerini şampiyon yapmama eğilimindeki dış güçleri duyduk, alın işte, somut da bir veri. Trabzon herhalde meseleye karışmayacak. Ve bu sefer dış kapının mandalı durumunda kalan Galatasaray'da ise, söz söylemek anlamlı bir biçimde bir önceki yemeğin davetlilerinden Adnan Polat'a düşüyor. Bakalım o ne diyecek!

Biz şunu söyleyelim; Süperlig'in ilk 30 haftası, Papermoon'da yemek yeme ödülü kazanacak iki başkanı belirlemek için oynanıyor. Federasyon yetkilisi de herhalde hesabı çekmek için orada bulunuyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaçış yok biri şampiyon olacak bu ligde

Can Belge 05.05.2009

Sivas'ın Gaziantep yenilgisinden sonra derbiyi de Fenerbahçe'nin kazanması isabet oldu. Hem Mustafa Denizli'nin dediği gibi şampiyonluk yarışının devam etmesi, hem de Papermoon tedbirsizliğinin yaratabileceği şüphe perdesinin kalkması nedeniyle.

Mustafa Denizli'nin cümlesi "Bundan sonra puan kaybeden taraf şampiyonluğu da kaybeder," diye devam ediyor. Şüphesiz, bitime dört hafta kala bu hayli olası. Ama işte manzara bu; biri kaybettiğinde diğeri de kaybederse yarış bitmez, bilakis, arkada kalanlar da katılma fırsatı bulur.

Misal Trabzonspor yeniden giriverdi devreye. Ersun Yanal'ın ayrılmasının uzun dönemde Trabzon için hayırlı olacağını düşünmüyorum. Hoca değişikliği denen müessese genelde 3-4 maçlık bir performans sıçraması yaratmak bakımından işlevseldir. Ardından eskiye dönüş olur (Denizlispor, Galatasaray geçerli örnekler) ama Trabzon'un hesabında bu süre ligin bitimine denk geliyor, ligi sıçradıkları yerde bitirecekler. İşte 4-1'lik Kayseri galibiyeti de bu tür bir enerjik galibiyete benziyor. En azından Şampiyonlar Ligi için ciddi bir biçimde devredeler artık.

Bu davetiyelerin diğer muhatabı Galatasaray'ın ise, Hacettepe karşısında bir kez daha gördük, sosyalleşmeye hiç niyeti yok. Bülent Korkmaz değişik bir şeyler yapmaya çalışıyor: 0-0'a kitlenmiş oyunda pozisyona girip

duran ve fakat hep kaçırın tek adam Yaser'i çıkarıp bir müdafa oyuncusu sokması futbol bilgisinden ziyade iki takım arasındaki güç dengesine güvenerek yaptığı bir poza benziyor. Ama profesyonel futbol bu oyunları kaldırmıyor, iki gol yiyip düşmüş rakibine yenilmeyi başarıyor. Ve bu saatten sonra, bu hafta da Antalya deplasmanından 3 puan çıkartan Bursaspor üsttekilere göre daha gerçekçi bir rakip gibi görünüyor Galatasaray için. Yükselmek umudu kalmadığında, düşmemek de bir değer taşıyabilir.

Fenerbahçe de sırf son iki hafta kaybettiği altı puanla bu haftaki Beşiktaş galibiyetinin anlamını dedikoduların önünü kesmekle sınırlı tutmak zorunda kaldı. Ankaraspor'la Ankaragücü'nü yenmiş olsa, bu galibiyet onları çok geçmeden zirveye taşıyacak panik ortamını da yaratabilirdi.

Fenerbahçe'nin çok iyi, Beşiktaş'ın çok kötü olmasını neye bağlayalım? Tabii önce birbirlerine bağlayacağız. Ama neden? Müthiş tribün desteğine, şampiyonluk iddiasına rağmen Beşiktaş acaba Sivas'ın yenilgisiyle gevşedi mi? O gevşeklik ve aşırı iyimserlik, maçtan önce bazı portrelerde mevcuttu. Fenerbahçe'yi hırslandıran, bir şeyleri ispatlamaya mecbur eden dedikodu ortamı da rakipteki iyiliğin sebepleri arasında sayılabilir. Yani "ince iş"ten pek çıkmayan bir yöneticilik; son virajda boşuna maçlar aynı saatte oynatılmıyor. Beşiktaş yönetimi maçı Sivas'la aynı saatte oynamayı federasyondan ısrarla istemeliydi – zaten Bülent Uygun'un da oynadığı saate itirazı var. Ve rakip takımı kazanmaya mecbur edecek fazladan bir sebep yaratmamak da herhalde çok zor değildi.

Beşiktaş şampiyon olamazsa, yine bir bütün yönetimi tek başına dolduran başkanın gerekli şeyleri yapmaması, ısrarla gereksizleri yapmasından olacak. Olursa hele, hakkını teslim etmek gereken başkan bulmak yine kolay, tek ki Beşiktaş'ta aramayalım. Fazla uzağa da gitmeyelim.

Beşiktaş'ın yenilgisine en çok sevinen kuşkusuz Sivas. Ama mecburen sıkı bir buruntuyla... Antep'te hiç öne geçmemiş olsalar yine iyi. Ama öne geçip de kaybedilen maç, yahut en azından son dakikada Kamanan'ın ayağından kaçan o tek puan Antep'in öğle sıcağı kadar içlerini yakıyor olmalı. Yine de ağır bir bedel ödemekten kurtuldular, zira Beşiktaş kazansa Sivas'ın ikincilikte kalması bile bence mümkün olmayacaktı.

Küme yarışında üç önemli netice var bu hafta: Konyaspor' 2-0 yenilen Kocaeli, Erhan Altın'ın ağzından, düştüğünü itiraf etti. Eskişehir'i 3-2 yenen Denizlispor çok önemli bir iş yaptı. Yenemeseler, haftayı çizginin altında bitireceklerdi. Nefeslenecek alan buldular, bu arada Eskişehir dara düştü. Gençlerbirliği'ni 3-1 yenen Belediye de, düşme potasından çıkamadı ama rakipleriyle tesviye oldu, oynadığı futbol ve güzel goller de umutlarını yeşertti.

Üç hafta evvel çizginin altında duran Ankaragücü'nün son Ankaraspor galibiyetiyle üçleme yapıp 10. sıraya ulaşması da bu ligdeki manevra potansiyeline şaşırtıcı bir örnek. 27. haftada 10. sırada 33 puanlı Eskişehir duruyordu; Ankaragücü 36 puanla oraya ulaştı, Eskişehir hâlâ 33.

PEK YAKINDA:

10/05 Eskişehirspor-Antalyaspor: Huzurlarını bir türlü tamamına erdiremeyen Antalya'yla Eskişehir, aylıklık ettikleri haftaların bedelini ödüyorlar. Haftanın en kritik ve müşahadeye muhtaç maçı.

10/05 Gençlerbirliği-Hacettepe: İşte kardeş takımları aynı ligde tutup fikstürde son haftalara denk getirmenin bedeli: Puana ihtiyacı olan kazanırsa, anlatın kolaysa mücadelenin masumiyetini.

10/05 Sivasspor-Büyükşehir Bld.: İki ayrı dünyanın yolcusu; ama ikisi de iyi takım, ikisi de puana mecbur. Seyredilmesini şiddetle tavsiye ediyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakemler hakkında hiç konuşmadım

Can Belge 08.05.2009

"Bu takımı kurabilmek için yönetim olarak büyük emek sarfettik. 25 milyon Euro'luk transfer yaptık. Lider olduk, puanlar açıldı sonra bir takım hakem hataları başladı. Kimse hakem hatalarının arkasına saklandığını sanmasın. Hataları nasıl indiririz onu tartışalım. Masaya vurmak ile her şey çözülüyorsa, ben bütün masaları kırarım ama haftaya yine maçımız var ve yine o hakemler yönetecek. A. Gücü ve Kayseri maçlarında yanlış kararlar verildi, puanlarımız gitti. Bursa maçında hakem, 90. dakikada ofsayttan gol verdi. Bu da bardağı taşıran en belirgin hataydı. Kaç sene sonra belki ilk kez, ligin ilk yarısını lider bitirecektik. Bu federasyon bizim seçtiğimiz bir federasyon. İşler çok ters giderse ve gerekirse bu federasyonu indiririz."

Sadri Şener, 16 Aralık 2008

"2004 yılından bu yana çeşitli vesilelerle dikkat çekmeye çalıştığım, Üç büyükler gerçeği gizlenmeye, 'iki büyük var' yalanı zihinlere yerleştirilmeye çalışılıyor. Bu oyun tamamen Beşiktaşımıza karşı oynanıyor. Sadece bugün değil son yıllarda sistemli şekilde oynanıyor. Camiamızın görmesi gereken işte bu gerçek. Hiçbir Beşiktaşlı merak etmesin bu oyunu bozacak olan da yine biz büyük Beşiktaş camiasıdır."

Yıldırım Demirören, 27 Aralık 2008

"Beşiktaş'ın karşılaşmasını izledikten sonra Sivasspor'u şampiyon yapmayacaklar gibi bir kanaat doğdu içimde. İnşallah böyle değildir, yanılıyordum ama hislerimde de yanıldığımı düşünmüyorum. Sivasspor'u şampiyon istemiyorlar ve neticede yapmayacaklar gibi geliyor. Bugün sadece bu karşılaşmaya baksak bunun ayrıntılarını yakalayabiliriz, temiz kalpli insanlarla. Ama ben hakemler için konuşmuyorum. Bu geleneğimizi de bozmayalım ama neticede bizi şampiyon yapmayacaklar gibi bir his içimde akmaya başladı. Biz sonuna kadar zorlayacağız ve Allah'ın izniyle de kazanacağız. Hak ettiğimiz şampiyonluğu alacağız"

Mecnur Odyakmaz, 11 Nisan 2009

"Tamamıyla çok güzel bir tezgah ortaya konmuş. İki takım da ligden düşürüldü. Yetkilileri tebrik ediyorum. İkinci yarı başladığından beri senaryo gayet güzel uygulandı. Galatasaray ve Fenerbahçe gibi Türkiye'nin iki önemli takımı devre dışı bırakılmaya çalışılıyor ve başarılı da oluyorlar bana göre."

Adnan Polat, 12 Nisan 2009

"Yarışı bırakmadık. 4 Mayıs sabahı çok şeylerin değişeceğini herkes görecektir. Hacettepe maçından sonra sıralamada yerimiz ortaya çıkacak. Kimse kendini şimdiden şampiyon ilan etmesin. Daha hiçbir şey bitmedi. Bütün bu olumsuz şartlara rağmen şampiyon olacağız. Bu kadar da iddialı konuşuyorum."

Adnan Polat, 17 Nisan 2009

“Saat 15:00’deki maça nasıl sitem etmeyeyim. Geçen hafta Sivas’ta 10 derece en fazla sıcaklık 15:00’te oynuyoruz. Bugün Antep yanıyor saat 15:00’te oynuyoruz. Hangi akla hizmettir bu anlamış değilim. Bu federasyon ya bunları bilmiyor ya da başka bir şey var. Onların gerçeği bu bunu bilecekler. Karşınızda iyi bir takım var iyi pas yapabilen... Gaziantep’in kadrosu bizden geniş. Bugün iyi oynadılar istekli ve arzuluydular, bayağı bir arzuluydular ne hikmetse yüreklerini koyarak mücadelelerini en üst seviyede yaptılar. Aynı böyle devam etsinler.”

Bülent Uygun, 3 Mayıs 2009

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir dalda on beş kiraz

Can Belge 12.05.2009

Futbolun ve ligin kalitesi üzerine-genellikle olumsuz- çok şey söyleniyor. İkisini kuşkusuz ayırmak lazım. Futbolunki biraz belli de, özellikle ligin kalitesinin neye göre saptandığını hep merak ederim. Eğer ligdeki heyecan unsurunu ölçüt kabul buyursanız, alın size bir “kaliteölçer”: Son haftalarda kaç maçı aynı saatte oynatmak zorunda kalıyorsunuz? Diyelim; 9’da 8 ‘kalitesinde’ bir lig yaşıyoruz.

Ölçü güzel ama, bunu zamansal bir veriyle de netleştirmek lazım. Zira her biri tam da düğümü çözmesi beklendiği için aynı anda oynatılan bu maçlar sona doğru azalmalı. Bu 9’da 8 oranı bitime dört hafta kala “ölçüldü”! Üç hafta kala hâlâ 9’da 8 tutuyorsa, onu daha bir taltif etmek gerekir. 9 sabit olduğuna göre, oranı (8) kalan hafta sayısına bölerek bu yükseliş sağlanabilir (30. hafta 9’da 2).

Neyse, önemli olan, biz yine 30. haftanın sekiz düğüm maçından aynı güçle çıktık: Lider Sivas’ın evinde Belediye’ye yenilmesi düşme mücadelesine bir düğüm daha ekledi. Şampiyonluk yarışında avantaj el değiştirdi, Şampiyonlar Ligi yarışında kendini devreye girmiş hisseden takımlar oluştu, Europa Lig aday sayısı altıya çıktı, ve saire...

Biz acı gerçeği daha önceden biliyorduk gerçi ama, Hacettepe’nin matematiksel tabir edilen kesin düşüşü aslında bu hafta gerçekleşti. Fişi abi Gençlerbirliği’nin çekmesi fikstürün cilvesi. Belki kendi ölümüyle abisini kurtardı, o da fikstür yapıcının cilvesi olsun...

Kocaeli de bu hafta Trabzon’a yenilerek kesin düşüşe çok yaklaştı. Ama kalan üç maçını kazanıp 35’i yakalaması matematiksel olarak mümkün. Şu anda 35’te duran Konya, Denizli ve Antalya’dan en az biri hiç kazanamazsa şansı var; ikili averajda Antalya’ya ve Konya’ya üstün, Denizli’yle eşit ama genel averajı kötü. Çoklu averajları hesaplayamadım... Ama kalpleri çarpmaya devam ediyor diyebiliriz.

Kayserispor’la Gaziantepspor –ki bu hafta güruhtan ayrı, pazar akşamı sessiz sedasız karşı karşıya geldiler, Kayseri 3-0 kazandı- ligin diğer rahat takımları. Aynı bölgedeki Ankaraspor’u iki puan eksikinden dolayı rahatlardan sayma eğilimini şimdilik reddedeceğim. Dolayısıyla, kalan haftaları “geçişirme” lüksüne sahip takım sayısı sadece üç.

Bir de hedefe çok yaklaşmış takımlar var: Fenerbahçe Şampiyonlar Ligi’ni umuyorsa –zor ama mümkün ve Fener için mümkünse Bursa için de mümkün- kalan üç maçını kazanıp Sivas’ın 6, Trabzon’un 5 puan

kaybetmesini bekleyecek. Trabzon'u kendileri yenebilirler, ellerinde... Sivas'ın misal Galatasaray'a, Galatasaray'ın Beşiktaş'a yenilmesi, olmayacak şey değil. Yine de, daha gerçekçi hedef Europa Lig için ise, Beşiktaş'ın ilk ikide kalması, hedefe "kupa" yolundan ulaşmalarını sağlamaya yetecek. O bakımdan rahatlar.

Gençlerbirliği de, Hacettepe galibiyetiyle önemli bir puan kabiliyeti sağladı. 41 puan ligde kalmaya yetecekse, kalan üç hafta bu üç puanı toplamak için geniş bir zaman. Fakat arka arkaya Galatasaray ve Sivas'a konuk olacaklarını unutmayalım. O üç puan ihtiyacı gelip son haftaya dayanabilir. İşte o noktada içeride Kayseri maçı Gençlerbirliği'ne bir kez daha fikstürün gülen yüzünü sunuyor. Gençlerbirliği'ni de hedefe varmaya yakın saymak lazım.

Haftaya bir problemimiz var; hedefsiz üç takım fikstürde birbirlerine düşmedikleri için, bizim âlet 9'da 9 veriyor (yahut zaman bazlı 9'da 3). Fakat Sivas'la Beşiktaş ikisi birlikte Ankara'da, aynı anda iki çim saha bulamıyorlar. Dolayısıyla, iki takımın "aynı saat" yahut "aynı saha" arasında bir tercih yapmaları gerekiyor. Federasyon, çim saha talebini, Sivas'ın rakibi Hacettepe'nin hedefsiz oluşunu da değerlendirerek daha makul gördü, aynı saat uygulamasından "özel koşullar" nedeniyle vazgeçti. Bu konunun hafta boyunca, belki önümüzdeki hafta dahi enikonu tartışılacağını tahmin ediyorum. Yani o maçın ayrı bir zamanda oynanması mecburiyetten, bizim kaliteölçere halel getirmez.

Kara bahtlı Ankara: Ligin rahat takımlarından sayılan Ankaraspor'un derdi sürmenaj. Her hafta şaibeye mahal vermemek adına sanki ucunda şampiyonluk olan maçlara çıkıyorlar. Eskişehir, Fener, Galatasaray, Ankaragücü ve Beşiktaş'tan sonra, kalan üç maçları: Denizli, Antalya, Konya... Üçünü de kaybederlerse düşmeyeceklerini kim garanti edebilir?

PEK YAKINDA:

17/05 20:00 Konyaspor-Eskişehirspor: 1 puanlık aralığa dizilmiş 6 takımdan en üsttekiyle en alttaki, en alttakinin sahasında karşı karşıya! Çizginin altında kalan Konya kazanamazsa kalması zorlaşır, zira öbür haftaya da Kadıköy görünüyor.

17/05 20:00 Trabzonspor-Bursaspor: İlginç maç. Trabzon Şampiyonlar Ligi, hatta şampiyonluk peşinde, Bursa ise Europa Lig. Ama Bursa bu maçı alırsa, ikisi birden Europa Lig'e bakacak. Fark ikiye düşerken ikili averajı Bursa alacak.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıldız futbolcunun büyük dilemması

Can Belge 15.05.2009

Genç futbolcularımızla, bilhassa yıldız adaylarımızla ilgili bir mesele dikkatinizi çekmiyor mu? Meselâ, bir vakitler "bu olacak," dediğiniz kaç futbolcu hâlâ takip alanınızda?

Vaziyet, Türkiye’de futbolculuk ömrünün çok kısaldığını gösteriyor. Gerçi bu sorunu dünyadan hepten koparıp buraya odaklamak da olmaz. Futbolcunun insan yanı ve sanayi futbolunun vahşi yanı birarada yaşaması zor bir ikili: futbol yeteneği tespit edilen çok fazla genç, tam da gençliğin cehaleti içinde erken havaya girip fiziksel şartları giderek ağırlaşan bu mesleğin girdabında yok olabiliyor.

Bu bakımdan yıldız futbolcu artık, her geçen gün daha olağanüstü işlere imza atan, daha estetik goller, paslar atan bir adam değil. Bundan çok daha fazla, 22’sinde, 25’inde, 28’inde de futbolun popüler gündeminde kalabilen, kendine yer bulabilen futbolcu. Meselâ, sürekli hiçbir şey olamadığı, elindekinin üstüne koyamadığı için eleştirilen Emre Belözoğlu, tam da bu açıdan, bir yıldız. Zira olgunluk çağında hâlâ bir büyük kulüpte futbol oynuyor. Kenarda beklemiyor, oynuyor.

Buna karşılık İbrahim Akın, Burak Yılmaz, Ali Bilgin, İlhan Parlak, Ferdi Elmas vs... başka bir örnek grubu temsil ediyor.

O kritik tercih ânına geleceğim; aslında bir yarışma programında sorulagelen o nihaî “son kararın mı” sorusunun bir futbolcuya sorulduğu âna: Futbolcu parlar parlamaz, İstanbul’dan gelen “teslim ol” çağrısına nasıl karşılık vereceği çok önemli, zira futbolcuların kaderini bu çağrıya verdikleri cevabın etkilediğini gösteren çok fazla tanıklık var elimizde. Ve istatistikler, maalesef teslim olanların çok azına makul bir ömür biçiyor.

Şöyle diyelim: her futbolcunun piyasa değeri, her birinde ayrı bir dinamikle, İstanbul’a gelene kadar yükseliyor. Geldikten sonra kaderi, ilk 11’de bulduğu yer ve takımın o sezonki performansına göre tayin oluyor. Bir hesaba göre: 11’in 6’sı yabancıya rezerve, bazen en fazla bir iki eksikle bu kontenjan hep dolu zaten. Kendisine kalan beş –hele biri kaleciyse dört– kişilik yerin de eski müdavimleri olduğuna göre, şansı iyice azalıyor. Kendi mevkiinin boş olması ise imkânsız gibi. Bir yılı boşa gidiyor, öbür yılı kiraya... Ama bir daha esamesi okunmuyor, zira okunacak ve hatta okunmakta olan başka genç adaylar aynı kaderi bekliyor!

Peki, futbolcunun kalitesi somut bir varlıksa, nasıl bu yok oluş gerçekleşebiliyor? Futbolun, futbolun gerçeklerine göre değil, medyanın keyfine göre oynandığını kabul etmeye doğru bir zorlama mı bu?

Alt yapı meselesi: Kabiliyeti, fiziksel yeteneği olan, birbirine denk, yahut benzer ayarda çokça futbolcu yetişiyor artık. Aynı iki futbolcudan birinin üstüne türlü tedbirler alınır, diğeri bomboş bırakılırsa, ortaya kuşkusuz ciddi bir görüntü farkı çıkar. Biri ıkınır, diğeri yıldızlaşır. Ama bu farkın iki gencin kabiliyetleriyle ilgili bir fark olmadığını antrenör bilir, medya bilmeyebilir. Yahut, denenmiş olanın reyting getirisiyle, denenmemiş olanın reytingi arasındaki farkı medya bilir, antrenör bilmeyebilir.

Birkaç istisna örnek saymak istiyorum: Tuncay Şanlı, Uğur Boral, Mehmet Topal, Serdar Özkan, Arda Turan, İbrahim Toraman, İbrahim Üzülmüş, vs... Bu gençlerin hepsi, hatırlar ve takdir edersiniz, futbolun çetin koşulları kadar medyaya da direndiler. Reytingleri azaldıkça, medya büyük takımların kadrolarında kontenjan ihtiyacı duydukça, bu futbolcular sistemli olarak yıpratıldı. Ama onlar, ayakta kalan ender örnekler.

Diğerleri, yıldızlarının bir daha parlamayacağını bilerek çoklukla özgüvenlerini ve futbol iştahlarını da kaybedip şevksiz birer emekçi olarak, çeşitli liglerde, gözden uzak, emeklilik bekliyorlar. Bunun sürekli eleştirdiğimiz ligin ve futbolumuzun kalitesine nasıl bir katkısı olduğunu, varın hesaplayın.

Herkesin bir hesabı var

Can Belge 19.05.2009

Problemin çözümüne kaçınılmaz olarak yaklaşıyoruz. Fakat hâlâ sindire sindire; oldubittiye getirmeden. Hacettepe gibi Kocaeli de, düşeceğinin sinyallerini verdi önce, kurtulamaz hale geldi ve bu hafta resmen düştü. Trabzonspor UEFA Europa Ligi'ni bu hafta garantiledi ve gözünü Şampiyonlar Ligi'ne dikti; Fenerbahçe ve Galatasaray'ın şampiyon olamayacakları da bu hafta kesinleşti.

Yukarıda, Şampiyonlar Ligi'nin üç adayı da şanslarını aynen koruyor. Üç takım da maçlarını kazandılar: Rakiplerinden 24 saat evvel sahne alan Sivas, deplasmanda Hacettepe'yi 2-1 yendi. Şık paslardan olma gollerle direniş derdi olmayan rakibi köşeye sıkıştırıp istediğini alacakken son dakikalarda hakemin biraz zorlama bir geri pası kararı karşılaşmanın heyecan dozunu yeniden üretti: Çiftvuruş barajda ele çarpma münasebetiyle penaltıya ve gole dönüştü, barajdaki müsebbip de atılınca Sivas son dakikalarda tek farkı on kişiyle korumak zorunda kaldı. Yürek hoplatan bir son saniye pozisyonuna rağmen, Sivasspor başardı.

Ama gerisi, Sivas'ın umduğu gibi gelmedi. Beşiktaş'ın Ankaragücü'nü çok da zorlanmadan geçmesi yetmezmiş gibi, Şampiyonlar Ligi için ufukta beliren ciddi avantaj da Trabzonspor'un 90 +6'da attığı golle uçup gitti.

Trabzon'daki son saniye golü, ligin ilk yarısındaki maçın rövanşı olmak bakımından ilginç. Hatırlarsınız, Trabzon'u Yasinlerle Hayallerle yollara döken, telafisi müteakip hafta Eskişehir'e ödetilen meşhur maç. O gün Bursa'nın ofsayttan olma son saniye golünü atan Sercan bakın dün yedikleri gol için ne diyor: "19 yaşında olduğum için konuşmayayım, ama ağır konuşmak istiyorum; hakkımız yeniyor"...

Galibiyet şampiyonluk yarışı kadar, Bursa'yı UEFA mevzuunda da menzil dışında bıraktığı için önemliydi Trabzon adına. Küçük hedef gerçekleşti en azından.

Beşiktaş, fikstürüne yatırım yapanları yanıltmaya devam ediyor. Tabii ki üç deplasman ve bir Galatasaray maçından teşekkül eden son dört hafta, nesnel bir zorluğu ifade ediyor. Ama o kadar zorluğun altından kalkmak da bir şampiyon adayının borcu olsun. Başarıyorlar ve beklendiği kadar zorlanmıyorlar da. Bu hafta Ankaragücü'nü erken buldukları gollerle kolaylayıp, ikinci yarıda muhatap oldukları baskıdan da üçüncüyü atarak kurtulmayı bildiler.

Üç takımın üç galibiyeti yarışmayı son iki haftaya taşısa da, Beşiktaş için çıkış yolu gözüktü. İki ciddi deplasmanı 7 golle geçtikten sonra Galatasaray'ı kendi evlerinde karşılayacaklar. Son hafta oynayacakları Denizlispor'un bu haftaki Ankaraspor galibiyeti de, Beşiktaş açısından kâr hanesine yazılabilir.

Galatasaray Gençlerbirliği'ni yenmenin daha olumlu sonuçları olacağını sanıyordu muhtemelen. Ama zirvedeki üç takım da kazanınca, UEFA için yakaladığı avantajla yetinmek zorunda kaldı. Hatta belki o avantajı da, bir gol bir asist üreten Kewell'ı oyuna sokmak "zorunda kaldığı" için kazanmak zorunda kaldı!

Antalya'yla berabere kalan Fenerbahçe için ise artık tek tehlike, Beşiktaş'ın ilk üçün dışında kalma ihtimali. Bursa'nın UEFA şansı, Trabzon yenilgisine rağmen devam ediyor.

Kümede kalma mücadelesinde Hacettepe'yle artık Kocaeli yok; son takım olma ihtimali ise tam sekiz takımın kâbusu. Ama şampiyonluğun Beşiktaş'a yaklaştığı kadar, düşme ihtimali de artık Konya'ya yakın. İçeride

Eskişehir'e 2-1 yenilip 35'te kaldılar. Haftaya Fenerbahçe'ye konuk olacaklar. Yenilirlerse, üç takım otomatik olarak kurtuluyor. Gençlerbirliği'yle Denizli'ye iki haftada bir puan, Ankaragücü'yle Antalya'ya ise 3 puan yetiyor. Yani kazanmak, en azından 1 puan almak zorundalar.

Belediye kazandığı penaltıyı refüze ettiği, üstüne bir de kırmızı kart gördüğü için intihara kalkışıyor sandık ama, Metin'in golüyle Kayseri'yi 1-0 yenmeyi başardılar. Denizli de Ankaraspor'u 2-0 yendi. Son iki hafta Ankaragücü ve Beşiktaş'la karşılaşacak Denizli'nin fikstürü bu maçta galibiyetten başka şans tanımıyordu ama, fikstürü başka şans tanımayan takımlara çata çata, Aykut Hoca'nın devre arası mesaisi de hakem dörtlüsüyle geçer hale geldi. Ve bitmedi: önce Antalya, final Konya'da... Aykut Hoca yine gönülden Fenerbahçeli bu hafta!

PEK YAKINDA:

24/05 Ankaragücü-Denizlispor: Bu maçı kaybeden her halükârda son haftaya titreyerek girecek. Ve ikisinin son hafta fikstürü de birbirinden iyi değil. Konya'nın Fener' e yenilme ihtimalini değerlendirirsek beraberlik Denizli'yi kurtarır.

24/05 Ankaraspor-Antalyaspor: Ankara bu maçı da kaybederse Konya'nın Fener'e puan bırakmasına mecbur. Zira son hafta Konya'ya gidiyor. 36 puandaki Antaya da, kazanamadığı halde son hafta sıkıntı yaşayacak.

24/05 Beşiktaş-Galatasaray: Rakiplerin maçlarına göre, Beşiktaş'ın şampiyonluğu bir Galatasaray derbisiyle kazanma şansı var.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbiyi Galatasaray da kazanabilir

Can Belge 22.05.2009

Ligin nihai fikstürü ilginç ve cazip bir durum çıkardı ortaya: Zirvede, ne var ne yok her şeyi belirleme gücü Galatasaray'da. Fakat fikstürün verdiği güçle, rakipleri yenmek için gereken güç hayli farklı maddeler: Sivas'ı yenerek Beşiktaş'ı, Beşiktaş'ı yenerek Sivas'ı, ikisini birden yenerek Trabzon'u zirveye çıkarmak Galatasaray'ın elinde. Mesele, yenecek güç nerede?

Şu ihtimal de geliyor aklıma; Galatasaray'ın yerine herhangi bir Anadolu kulübü bu fikstüre çakılsaydı, o "güç" kimbilir neleri sorgulatırdı bizlere! Çünkü burada bir tarife meselesi olacak, herkes aynı kampanyadan faydalanmak isteyecek; galibiyeti gücün getirdiğine dair bir kuşkunun olmaması için de, bir "büyük" olmak gerekiyor. Zira başka bir takım galip geldiğinde, işte tam da Bülent Uygun ve futbolcularının şikâyet ettiği gibi, galibiyeti getiren "güç" değil, gücü getiren saikler tartışılır oluyor.

Neyse ki vaziyet bu değil, gücünü ispata davet edilen takım Galatasaray. Diğer taraftan, istatistikler aynı tarife ihtimalinin biraz zor olduğunu gösteriyor: Galatasaray üst üste iki yenilgiyi, bu sezon sadece bir kez, Antalya ve Kocaeli ikilisinden aldı. İki beraberliği sadece 2. ve 3. haftalarda Kayseri ve Antalya ikilisinden aldı. Çifte galibiyet daha sık (3 kere), ama Sarı Kırmızılıların önceki iki haftayı da galibiyetle geçirdiğini unutmayalım: üst

üste üç galibiyeti ise yine sadece bir kez, 30 Kasım'la 21 Aralık arasındaki dörtleme sırasında başarmış. Yani istatistikler, Sivasspor'la Beşiktaş'ın aynı muameleyi görmeyeceklerini anlatıyor. Tabii istatistiklerin, hele böyle konularda hiçbir ehemmiyeti yok. Maçlar oynanır, istatistikler şekillenir.

Biz derbiye bakalım; zira bu maç herhangi bir derbi olmakla kalmayıp, lige son noktayı da koyabilir: Trabzon'un şampiyonluk umudu muhakkak Galatasaray'ın yenmesine bağlı, Sivas'ın da şansını son haftaya taşıyabilmek için evinde Gençlerbirliği'ni yenmesi şart. Ama Sivas evinde hayli sıkıntı çekiyor son zamanlarda.

Beşiktaş'ın ligdeki Fenerbahçe yenilgisinden gayet sağlam çıktığını söyleyebiliriz; iki Ankara deplasmanıya Kupa finalini gol bolluğuyla geçirip rakiplerine gücünü kabul ettirdi. Baskısı hakiki baskı, gerektiğinde atmadan dönmeyecek kadar etkili. Savunma halindeyken hataya meyyal olsa da, bulduğu kontratakları ligde en iyi kullanan takımlardan biri. Beşiktaş'ın oyunun iki türüsünde de başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Yalnız rakip bu sefer Galatasaray!

Skibbe'yle oyunun hücum yönüne ağırlık vererek oynayan Galatasaray Bülent Korkmaz'la tersine döndü. Zaten gol yemekten korkmayacak kadar hücumuna inanmak belli bir özgüven gerektirir ki, böylesi bir sezon ve neticeler silsilesi kimsede o özgüveni barındırmaz. Maçın İnönü'de oynanacak olması ve Galatasaray'ın Korkmaz sonrası üslûbu, mücadelenin Galatasaray'ın yarı alanında geçeceğini düşündürüyor. Fakat Baros'un geniş alan bulmaması için, Mustafa Denizli muhtemelen yine tedbirli bir 11'le, belki çokça eleştiri aldığı gibi, ilk yarıyı risk almadan –boşa– geçirmeyi tercih edecektir. Diyelim, dananın kuyruğu ikinci yarıda, Mustafa Denizli risk almanın vakti geldiğine ikna olduğunda kopar... Ve bütün bu tip maçlarda olduğu gibi, golcülerini gününde olur da pozisyonları değerlendirebilirse Beşiktaş maçı kazanır, ligin son haftası formaliteye dönüşür.

Yahut, meselâ eğer Bülent Korkmaz Beşiktaş'ın iki Fener maçını iyi değerlendirebildiyse, maçın kaderini kendisinden çok daha tecrübeli Mustafa Denizli'nin kararlarına bırakmanın hayrına olmayacağını anlamıştır. Beşiktaş'ın savunma zaafıyla, kendi hücum becerisini kaynatacak bir formüle muhtaç olduğunu biliyordur. Ve Beşiktaş'ın baskısına muhatap olmaktansa ortasahaya hâkim olmanın, iyi pas yapmanın, İnönü'den en az bir puan almaya yeteceğini de öngörmüştür. Belki bunun için biraz cesur bir 11 gerekir. Ama her zaman da savunmadan bir oyuncu sakatlanıp çıkmaz, baştan o dizilişi düşünmek gerekir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş'ın önü açıldı

Can Belge 26.05.2009

"Ballı" teknik direktör kulağa pek aykırı. Denk gelir bazen, ama uzun vadeli bir hakikat olarak bu ancak cehaletin üretebileceği bir hayat görüşü olur. Zira diyelim doğru zamanda doğru takımın başında olmak bilgi ve tecrübeye dayalı pek çok analiz vasfı gerektirir ki, "ballı" etiketini istediği yere yapıştıranların çoğu sanırım bundan yoksundur. Kişiyi hedefe götüren bilinçli güdümün kaynağını çözemeyince "ballı" talihsiz bir tespit olmakla kalır.

Fakat hayatın bir de Şu tarafı var: Susar susar, sonunda dayanamayıp bunu diyenlere isyan eder, bir açıklama yaparsın, hem sert de konuşursun... tam üstüne işte, Beşiktaş-Galatasaray maçı da aynen böyle cereyan eder!

Beşiktaş sezonun ilk derbi galibiyetini, belki yenildiklerinde dahi olmadığı kadar kötü oynayarak aldı. Galatasaray'ın müthiş bir paslaşmayla attığı tek gole karşılık buldukları iki gol, işte ancak "bal"la açıklanır. Üstelik maçta, goller dışında hatırlayabileceğimiz üç önemli pozisyon da Beşiktaş kalesinde mucize eseri bertaraf oldu. Netice tabii, Galatasaray'dan çok başkalarının canını sıktı: Pazar akşamı sahadan galibiyetle ayrılan Trabzon ve Sivaslı futbolcular hüzünlü, yenilen rakipleri ise daha neşeliydi!

Trabzon çarpıcı bir örnek. Eskişehir'de 5-2'lik bir zafer gecesi... 5 gol atan taraf boynu bükük terk ediyor sahayı, hezimetin muhatabı ise neredeyse soyunma odasında şampanya patlatacak; İstanbul'dan gelen iyi bir haberle coşmuşlar. O aynı İstanbul Trabzon'a ise iyi havadisi göndermemişti. 5 gollü istisnaî deplasman galibiyetini anlamak için biraz daha geriye gidelim: İlk 45 bittiğinde Trabzonlulara ulaşan "1 farklı" vaziyet umutsuz değildi belki, Eskişehirliyle ulaşan "4 farklı" vaziyet ise, mutlak kurtuluş anlamına geliyordu. Belki o nedenle ESES ikinci devre tatile çıktı. Meğer ki Gökhan Ünal'ın yokluğu Trabzon'u coşturmuş olmasın...

Sivas da 3-2'lik Gençlerbirliği galibiyetine sevincek durumda değil. Üstelik Trabzon'dan da beter; şampiyonluk umuduyla başladığı haftayı, galibiyete rağmen üçüncülük ihtimaliyle bitirdi. Trabzon evinde Fenerbahçe'yi yenerse, Sivas da yerini korumak için Galatasaray'ı İstanbul'da yenmek zorunda. Ve İstanbul'daki bu maça, "yenersek şampiyon oluruz," diye başlamak başka bir ruh hali, "yenilirse üçüncü oluruz," diye başlamak bambaşka bir ruh halidir. Böylesi kuşkusuz çok daha zor. Ve son hafta neticeleriyle hem Trabzon, hem Beşiktaş büsbütün kaygısız rakiplerle oynarken, Sivas Avrupa ihtimalini riske etmek istemeyen Galatasaray'la didişecek. Sezon boyu verdikleri müthiş mücadelenin karşılığı, son Galatasaray galibiyeti şampiyonluğu garantilemeyecekse, bari Galatasaray'ı yenmeden de Şampiyonlar Ligi bileti olabilirdi. Ama o Sivas'taki Belediye yenilgisi herhalde hiç unutulmayacak!

Gençlerbirliği, Sivas yenilgisiyle 38 puanda kaldı ama, Konya'nın yenilgisi onları da büyük ölçüde rahatlattı. Konya Denizli'ye karşı olduğu gibi, Gençlerbirliği'ne karşı da ikili averajda kötü. Beşiktaş şampiyon olmak üzere Denizli'yi yense (muhtemel sonuç) ve burada üçlü averaja sebep olsa, yine Konya zayıf. Yani Konya'nın artık, tek umudu Antalya. 37 puandaki Antalya haftaya yenilirse, Konya onları geçebilir. Antalya berabere kalır 38 yaparsa, orada da Konya'nın ikili averaj üstünlüğü var. Beşiktaş yüzünden Denizli de devreye girer üçlüye dönüşürse, yine Antalya zayıf. Gençler'in düşmesi için de iki ihtimal mevcut: Ya dört takım 38 puanda bitirecek, ya da Denizli aradan sıyrılacak, üçlü Antalya, Gençlerbirliği ve Konya arasında kurulacak. Bu üçlüde de zayıf halka Gençlerbirliği oluyor. Fakat, sadede dönerken, son hafta Gençlerbirliği'nin evinde Kayserispor'la, Antalya'nın da bu hafta Denizli'yi 3-0 yenerek kurtuluşunu kesinleştiren Ankaragücü'yle oynayacaklarını hatırlatıyorum. Konya'nın işi hakikaten zor.

Ligin ikinci yarısında takdire şayan bir UEFA Euro Ligue mücadelesi veren Bursaspor için Trabzon'dan 96'da yediği gol, yahut bu hafta evinde 2-2 beraber kaldığı maç, tipik bir sonunu getirememek hikâyesi. Galatasaray'a 3 puan mesafede kaldılar, ama averajları işi zorlaştırıyor. Fazladan tek puanları dahi olsa, son haftaya daha ümitli girebilirlerdi. Neyse, son kertede, Bursaspor'un Bursa taraftarıyla barışık ve mutlu görüntüsü, hedefe ulaşılmasa bile, iyimserlik aşıyor.

Deplasmanda Kocaeli'ni yenen Belediye ve Denizli'yi sürklase eden Ankaragücü, bu dertli sezonu iyi bitirdiler. Ankaraspor'un tatsız hakem olaylarının damga vurduğu 0-0'lık maçla Antalya'dan aldığı puan da, bir dönem yaklaştıkları tehlikeden çabuk kurtulmalarını sağladı. Ama artık İstanbul Belediye'nin de altındalar. O Belediye

ki, son haftalardaki performansı ile neredeyse orta sıra takımına kamufle oldu, ama sadece üç hafta evvel çizginin altında durduklarını unutmayalım.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizim penceremizden final gecesi

Can Belge 29.05.2009

Son beş Şampiyonlar Ligi finalinde toplam altı takımın mücadele edebilmesi ve tamamında en az bir tarafın İngiliz olması futbol üstüne düşünenleri ilgilendiren önemli bir konu olsa gerek.

Beş final maçı 10 takıma yer açıyor ve bunun altısını İngilizler işgal ediyor (Iniesta'nın son saniye golü olmayıp Chelsea gelse, İngilizler 7 yapıyordu). Daha tuhafı, İngilizlerden kalan dört kişilik yere de sadece Milan ve Barcelona bilet bulabiliyor. Yani Avrupa'da, son beş yılda İngilizlere sadece iki takım rakip olabilmiş; Barcelona ikisini de kazanmış, Milan birini, İstanbul'dakini kaybetmiş.

İşte son beş yılın tablosu (parantez içindeki ilk rakam katılım sayısı, ikinci rakam galibiyet sayısıdır): Barcelona (2-2), Milan (2-1), Liverpool (2-1), Manchester United (2-1), Arsenal (1-0) Chelsea (1-0).

İki kez katılanlar arasında bir tek Barcelona'nın fire vermediğini ve ilginç bir biçimde bir tek Barcelona'nın iki ayrı teknik direktörle mücadele ettiğini görüyoruz. Liverpool iki denemesini de Benitez'le, Manchester Ferguson'la, Milan Ancelotti'yle yaptı.

Buradan bir doygunluk, onunla dolaylı olarak da hata yapma hakkı çıkarsamak mümkün müdür acaba? Ferguson ve Benitez'in ikinci teşebbüslerinde başaramadıklarını, iki kez Benitez'e çatan Ancelotti'nin ise fizik kuralları gereği, ikinci seferde başardığını veri kabul edersek...

Çarşamba günü finalde biz Türkler, görüntünün üstüne mahkûm olduğumuz Türkçe seslendirmede, Ferguson'un vahim hatalar içerisinde olduğu hususunda eğitildik. Barcelona'nın en iyi olduğu ortasahada oyuncu eksilterek orayı rakibe bırakmak gibi affedilmez bir hata yaptığını, ilerleyen dakikalarda ise "çok geç de olsa" doğruyu bulduğunu öğrendik.

Böyle vahim bir hata yapan Ferguson, elbette finali kaybetti. Böylece yeni kral Guardiola oldu.

Bahsedilen hamlenin bir hata olup olmaması bir yana, ciddi bir risk olduğu aşîkâr. Barcelona gibi bir takıma karşı oynamanın kendisi zaten, başlı başına bir risk, her teknik direktör için. Ama bir önceki sene kupayı kazanan bir takımın teknik direktörü de, takımın kendisi de ikinci sene daha riskli hamleler yapma cesareti bulur gibi geliyor bana. Sadece bu sebeple, bu kupayı hayatlarının hedefi olarak gören Chelseali futbolcuların Barcelona'ya çok daha zorlu rakipler olduğunu düşünmüştüm.

Türkçe seslendirmeye göre ayrıca, Guardiola için böyle yetenekli futbolculara sahip olmak tabii ki büyük

avantaj; rakibin Ferguson yönetimindeki Manchesterlı futbolcular olması, Ferguson'un vahim hataları nedeniyle, bir ölçüt değil. İyi takıma sahip olunca rakip birden Çerkezköy Belediyespor'a dönüşüyor...

Neyse bize özgü seslendirme bozuklukları dışında, dünyaya ortak görüntü gayet güzeldi: Barcelona gibi imkân bulduğunda müthiş top oynayan bir takıma karşı, final müsabakasına olmak/olmamak penceresinden bakmayan, risk almaya tahammülü olan bir takımın direniş çabasını izledik. Keyifli bir final maçı oldu. Hem gözümüze hitap etti; golleri, frikikleri, dar alan paslaşmaları, kurtarışlarıyla hiçbir keyiften mahrum olmadık; hem de duygularımıza hitap etti: kazanan taraf bizi ikna etti, kaybeden için üzülmedik... Dramatik penaltılara kalmadan, temiz iş oldu.

Ve hem baskıları, hem top kullanma tarzlarıyla her daim akıllara kazınan ve Barcelona'yı yenilmez kılan Xavi ve Iniesta; topu azıcık boş alanda yakalarsa fırtına gibi esen Messi, Eto'o ve Henry üçlüsü kadar, bu maç özelinde Puyol'a değinerek bitirmek istiyorum:

Manchester United için, Barcelona'nın eksik bekleri önemli bir kozdu herhalde; ama bilhassa Puyol'un sağdaki mücadelesi hesaplarını bozdu. Puyol pas trafiğini hiç aksatmadan, bindirmeleri ve top alışılarıyla mükkemmel bir bek gibi oynadı, eksiği ancak bitirici bölgede top kullanırken kendini gösterdi. Sırf savunması değil, hücumda da yaptığı kadarı, Manchester'ı sindirmeye yetti.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivas Şampiyonlar Ligi'nde

Can Belge 02.06.2009

Son düdükle her şey 33. hafta modeline dönse de, 90 dakikalar esnasında Şampiyonlar Ligi'ne Trabzonspor'un, ikinci kümeye de Gençlerbirliği'nin gidiyor olduğu dakikalar yaşadık. Beşiktaş şampiyonluğu hiç bırakmadı ama, bütün sezonun heyecanı ve soru işaretleri son 90 dakikalara da yansıdı.

İşin güzel tarafı çekişme; ve tabii bunun sebep olacağı dram... Beşiktaş Denizli'de avucundaki şampiyonluğa sıkıca yapıştı ve taraftarını fazla endişelendirmeden işini gördü. Böylece Sivas'la Trabzon'a gönül verenler meselenin Şampiyonlar Ligi olduğu bilincine varmakta gecikmediler. Dram da orada yaşandı işte:

Fenerbahçe'ye karşı 10. dakikada Umut'la öne geçen Trabzon, İstanbul'dan da Galatasaray'ın gol haberini alınca bileti cepte gördü kuşkusuz. Fakat hikâyede mutlu son Sivaslılar için yazılmıştı. 1996'da Trabzon'dan şampiyonluğu uçuran Fenerbahçe, yine çok benzer bir süreçle -yani açıkça ilk golü yiyip peşinden 2-1 kazanarak- Trabzon'u kendi evinde bir kez daha hüsrana mahkûm etti. Sivas Galatasaray'a yenilse de, iki buçuk seneye yayılan emeklerinin karşılığını bu çok kıymetli biletle aldı.

İkinci dramı da Konya'da yaşadık. Konumları gereği, aslında bu sona hazırdılar. Fakat Kayserispor'un erkenden Gençlerbirliği'ne karşı farklı üstünlük kurmasıyla, yok yere ümitlendiler. Antalya maçı 0-0 devam ediyordu. Konyalılar 53'te kendi maçlarını da kazanır duruma geçtiklerinde cetvelde de düşme çizgisinden kurtuldular.

Dört takım 38'de buluştuğunda düşen Gençlerbirliği oluyordu. Fakat 72'de Antalya golü atıp dörtlüyü terk edince, kalan üçlü içinde yine en zayıf Konya kaldı, maçlar da öyle bitti. Üç 38 arasında en üstte duran Denizli, ilginçtir, genel averajda en zayıfları olduğu halde, maçlar başlamadan evvel düşmeyeceğini bilen tek takımdı! Sonuçta eski usul sıralasak, bugün Denizlispor düşmüş olacaktı.

Haftanın sorusu: "Dokuz sene başkanlık edeceğim, dokuz sene de Raşit Çetiner'le çalışacağım. 9 yılda 9 altyapı sporcusunu A takımda oynatacağım sözleri kime aittir?"

Son haftaya uçuk bir umutla giren son takım Bursa da, deplasmanda 1-0'lık Belediye galibiyetine rağmen Galatasaray ve Fenerbahçe'nin kazanmaları nedeniyle hedefine ulaşamadı. Ligi 58 puanla 6. sırada bitirdi. Böylece. Galatasaray, Fenerbahçe ve Trabzonspor'dan iddialı bir UEFA kadrosu teşekkül ettik, seneye umutluyuz. Ve Beşiktaş'la birlikte Sivas da, elemeleri atlatıp grup aşamasına ulaşırsa, Şampiyonlar Ligi'ndeki rengimiz olacak.

ZAMANLAMA: En çok Tanju Çolak sayesinde aşına olduğumuz *timing* yahut zamanlama meselesi, sadece topla buluşmayı ayarlamakla ilgili bir yetenek değil galiba. Galatasaray'ın form tuttuğu ve yükselişe geçtiği dönemler devre arası ve lig sonuyla bıçak gibi kesildi. Muhtemelen, ligin en çetin günlerinde kolay maçlarda bile hırpalanan Galatasaraylı futbolcular tatil dönemlerini zıpkin gibi geçirdiler. Bu arada, devre arasına 6. sırada giren Beşiktaş ikinci yarı performansı ile beş rakibini de geçip beş puan farkla şampiyonluğa ulaştı.

O günlerde Beşiktaş'ın üstünde duran Ankaraspor ligi küme düşen Konya'nın üç puan üstünde –Beşiktaş'ın 30 puan altında- bitirdi. Fenerbahçe de, Beşiktaş'ı iki maçta da yendiği halde, 10 puan arkada kaldı.

DÜŞENLER: Hacettepe geçtiğimiz yıldan beri takım bütünlüğüyle bir çeşit futbolseverin beğenisini kazandı ama hiçbir zaman üretken bir takım olmadı: Oftaş olarak 30 gol atmışlardı, Hacettepe adıyla 24'te kaldılar ve en yakın rakiplerinden 10 gol daha az atarak küme düştüler.

İkinci dönem keyifli maçlar izlettiren Kocaeli'nin mirası da Hamza Mutlu, Erhan Altın, en çok da Taner Gülleri... Onlar da programsızlığın bedelini ödediler.

İKİLEM: Önümüzdeki sezonla ilgili bir mesele, Ankaraspor'la Ankaragücü'nün birleşmesi. Bu durumda ligdeki takım sayısı 17'ye düşer... Ve şu olasılıklar konuşulur: Konya düşmesin, Karşıyaka gelsin, ya da lig 17 takımla oynansın. Mutsuz bir dram mahkûmunun ocağına güneşi doğurmak insanımızın sevdiği bir olgudur. Bir "İzmir takımı olarak Karşıyaka" da ligimizin uzun zamandır nedense ihtiyaçları arasında. Fakat bu arada ligi 3. sırada bitiren, önceki sezon da finalde –kendi inancına göre haksızca- kaybeden Bolu, İzmir falan tanımaz, hakkını arar... Yazın oynanacak ve bizim gruptaki halimizle katılmamızın hayli zorlaştığı Dünya Kupası nedeniyle ligi erken başlatıp bitirmek vesile sayılıp, 80'li yıllarda bıraktığımız 17 takımlı, bay haftalı bir lige dönmek de tercih edilebilir! Federasyon'un bu birleşmeye izin vermeme ihtimali de konuşuluyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kısa vadenin cazibesi

Can Belge 05.06.2009

Galatasaray ya da Fenerbahçe'nin şampiyon olmamasının gizli, belki de alenî bir çekiciliği var bu ülkede. Bunun gerçekleşme yolu da, bildiğimiz kadarı –kısa bir Trabzon dönemi dışında- Beşiktaş'ın şampiyonluğudur.

Lâkin maalesef her zaman temayül, "onlara bir alternatif" olmak yerine "onların alternatifi" haline gelmek. Dolayısıyla ille üçbüyüklerden birine gönülden bağlı olmayanların bu sevinç vesilesi de giderek tarihe karışıyor. Bugün bilhassa Yıldırım Demirören de bu süreci tetikleyen unsurların başında geliyor.

Galatasaray'la Fenerbahçe'nin şıarı vakitsizlikleri. Onları tahammülsüz, dolayısıyla rakiplerinin gözünde sevimsiz yapan şey temelde bu, her daim aceleleri var. Her sezon şampiyon olmak zorundalar. Asla bekleyemezler.

Buna karşılık Beşiktaş daha uzun dönemli düşünüp, meyvesini toplama vakti geldiğinde iki kulübün "acil" planlarıyla üretebildiklerinin üstüne çıkarak ve seyrek ama peşpeşe şampiyonluklar alarak farklı bir renk olmalıydı. Ama onlar da Seba'dan sonra sabırsız bir kulübe dönüştüler. Seba'nın yaptığı türde yöneticiliğin Beşiktaş için de bittiğini "Ahmet dursun... Seba gitsin..." özdeyişiyle anladık. Taraftara bir anlayış dayatmak mümkün olmadığına göre, taraftar dediğini yaptırdı.

Ve Demirören'le, Beşiktaş'ın bu bahiste iki rakibinden eksiği de kalmadı. Kadrosunu bile Fenerbahçe'den devşirmesi misal. Yıldırım Demirören'in ilkeleri diye bir şeyden bahsetsek, ne söyleyebiliriz? Kulübü yok yere soktuğu onca tazminatla, verdiği demeçlerdeki seviyeyle, nereye koyacağız?

Ama asıl, Del Bosque'yi, Rıza Çalımbay'ı, Tigana'yı, Ertuğrul Sağlam'ı getirmesi, hiçbirisiyle başarılı olamaması. Hepsi, uzun vadede takıma bir şeyler verebilecekken, o vadenin Türk kıstasındaki geçersizliğinden, yollarını erken kesmesi. Deniz balığını kovada yaşatmaya kalkışmak gibi, alenî hatalar bunlar. Bekleyecek vaktiniz yoksa, bir oluşum, bir yapılanma planlamıyorsanız, Del Bosque'ye, Tigana'ya gitmek niye? Velhasıl, çözüm, yine Fenerbahçe'nin gösterdiği yoldan gitmekti: Galatasaray'ın dört senelik şampiyonluk serisine son veren, ama arkasını getiremeyen Mustafa Denizli!

Galatasaray'la Fenerbahçe'nin yeni teknik direktörlerle başladıkları bu sezona Yıldırım Demirören Ertuğrul Sağlam'la devam ederek başladı. Ama 6. haftanın sonunda, Galatasaray'ın 3, Fenerbahçe'nin 8 puan önündeyken o da yeni bir teknik direktörü tercih etti ve Mustafa Denizli'yi getirdi. Çok kritik ve çok riskli bir karardı.

Kharkov'a elenildikten hemen sonra, değişikliğin yapıldığı 6. haftaya baktığımızda şunu görüyoruz: Galatasaray ve Fenerbahçe sorunlu bir sezon geçiriyorlar! Ama Bursa, Trabzon, Sivas, Gaziantep gibi atılım yapan ekipler var. Eğer iki büyük takım sorunlu bir sezon geçirecekse, bu sezonu yapılanmayla harcamamak lazım, diye düşünülmüş ve Metalisk Kharkov'a elenmek vesile edilerek bu riskli karar da taraftarın gözünde yumuşatılmaya çalışılmış olabilir.

Sonuçta, Mustafa Denizli, Demirören'in bugüne kadar yaptığı her şeyden bağımsız olarak geldi ve bu sezona özgü özel koşullarda, kendi prensipleriyle, Galatasaray'la Fenerbahçe'nin yokluğunu da fırsat bilip şampiyon oldu. Peki, bunun arkası nasıl gelecek?

Aziz Yıldırım'ın bunca kötü bir sezondan sonra birden bire "üç sezon üst üste şampiyonluk" vaat etmesi ve derhal Daum'a koşması size bir şeyler düşündürmüyor mu? Daum da Fenerbahçe'yi, Mustafa Denizli gibi

bunalımdan çıkarıp derhal şampiyonluk merhalesine taşıyan ikinci isim. Üstelik Mustafa Denizli gibi, ikinci sezonunda "sen mi şampiyon yaptın" lafına muhatap olup kovulmuş değil, ikinci şampiyonluğu da yaşayıp, ancak üçüncüyü son hafta kaçıncı tahammül edilemez hale gelmiş bir teknik adam.

Şimdi Köln de doğruladığına göre, anlaşılan Daum gelecek, bir dönem uzun vadeli arayışlara girişen Fenerbahçe aslına dönecek. "Misyonumu tamamladım," diye hafiften kaçma temayülü gösteren Denizli de kalırsa, önümüzdeki sezon epeydir görmediğimiz çetin bir teknik direktör rekabeti izleyebiliriz. Yukarıdan aşağı bir yapılanma olmadığına göre, tam bir teknik direktör rekabeti...

Diğer taraftan, Galatasaray'a baktığımızda orada da yapılanmanın, plan programın zerresini görmek mümkün değil; 20 gün sonra sezon açacak takıma yeni bir teknik direktör getirmenin peşindeler. Böyle bir sezonda Galatasaray'a da Lucescu gerekirdi; aksi takdirde, hem plansız, hem acil görüşü kuvvetli bir teknik direktör olmadan, Galatasaray'ın işi hayli şansa kalıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bana teknik direktörünü söyle...

Can Belge 12.06.2009

Üç büyük kulübümüzün teknik direktör seçimleri niyetlerini de anlatıyor biraz. Zaten doğrusu da bu; yaptığın seçimle niyetin açığa çıkmalı. Yalnız niyet, bu tip bir rekabet ortamında sonuca değil, metoda gönderme yapmalı. Malûm, niyet şampiyonluk... ama hepsi için öyle ve sadece biri buna ulaşacak. Metot ise hem her koşulda geçerli olur, hem de teknik direktör dediğimiz mercii daha anlamlı kılar.

Teknik direktör seçimiyle, ne tarz bir takım kurulacağı, nasıl oynanacağı, hangi vadede sonuç alınacağı vs. anlaşılmalı. Kulüplerin kavga-dövüş, alış-veriş, demeç bildiri-dışında, futbolla da ilgili bir karakteri olsa, fena mı olur? Başarı şampiyonluğa sığdırılmaz, futbol daha "seyirlik" bir vasıf kazanır, şiddet azalır... yani bana sorarsanız, hiç fena olmaz. Neyse, belki nihayet bu sezon, bu açılımları da görmek mümkün olacak. Şimdiden sonunu göremesek ve hâlâ "eski tas eski hamam" ihtimali mevcut olsa da, bu sezonki seçimlerde bir bilinçlilik seziliyor sanki.

Fenerbahçe'nin Daum ve Aykut'lu formülü bana şunu anlatıyor: Ülkeyi tanıyan ve çabuk sonuç alabilen Daum, geçen yılın enkazını toplamak üzere getiriliyor. Daha önce, altıncılığa kadar düşmüş Fenerbahçe'yi şampiyon yapmışlığıyla namlıdır. Ama niyetin bunca kuru bir kısa vade hamlesi olmadığını da Kocaman'la görüyoruz. Daum bu sezon takımı hamle ettirirken, arka planda kocaman çalışacak, zamanla, belki bizzat takımı devralacak, yahut yine onun kontrolünde, ama başka bir kariyerli hocayla uzun vade planları işleme konacak – daha doğrusu, sonuçları alınmaya başlayacak. Uzun vadeli planlarda hep eli yanan Fenerbahçe'den özgün ve tedbirli bir çözüm tasarısı...

Galatasaray'ın Rijkaard seçimi müthiş! Ama bu müthiş işler zaman zaman yapılsa da, nadiren iyi sonuç verir. Zira Rijkaard, hakikaten nasıl başarılı olacağı, nesiyle meşhur olduğu bilinmeden, sadece boşta olduğu, CV'sinde Barcelona (üstelik Basklı olarak) yazdığı, Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu olduğu için de getirtilmiş olabilir. Örnekleri bol: Del Bosque, Tigana, Aragones... Getirtilir ve gönderilir, üstelik fakir bir mahalleyi kalkındıracak tazminatla...

Eğer Galatasaray Rijkaard'ın analizini yaparak bu kararı verdiyse, misal önümüzdeki sezon Galatasaray'ın dokuzuncu olması, yahut taraftarın istifa diye bağırması onun gönderilmesi için gerekçe olmayacak demektir. Üstelik, sonuçlar olumlu gitse bile, Barcelona'dan biliyoruz, takımda sorunlar, futbolcularla problemlerin yaşanması muhtemeldir. Taraftarın beğendiği bir yıldız kendini kenarda bulabilir, taraftar sıkılabilir, yönetim sıkışabilir! Yönetimin niyetini, bütün bu olasılıklar peyda olduğu vakit, nasıl reaksiyon göstereceğiyle anlayacağız. Nihayet bir metoda mı baş koydular, yoksa yine kuru bir 2010 şampiyonluğu için mi piyasayı hareketlendirdiler, anlayacağız.

Kötücül olmayıp olumlu taraftan bakarsak, Galatasaray'ın uzun vadede bir futbol karakteri planladığını, bunun için masrafa girdiğini kabul etmek gerekir. Bu da iyi bir şeydir.

Beşiktaş'ın Mustafa Denizli'si de ilginç: Daum gibi, Denizli de takımı kısa vadede toparlayacak bir isimdi, bunu başardı. Denizli'nin uzun vadeli işler yapamayacağını söylemek tabii ki doğru olmaz, ama uzun vadeli bir planlama içinde, en doğru teknik direktörün o olduğu daha tartışılır bir mevzudur.

Beşiktaş'taki mesele hâlâ Demirören'le ilgili. Girdiği hiçbir yolda devam edemedi, bir şey kurmadı, bir anlayış oturtmadı; en önemlisi, kendi düşünce yapısını hiç değiştirmede. Teknik direktör devr-i daimi içinde, Mustafa Denizli tesadüfen denk geldi... Hakikaten hayli talihli bir sezonda, yönetimin bütün bu yanlışlarının üstünü örttü. Dolayısıyla biraz da mecburen yola kendisiyle devam ediliyor; kendi kariyerini bu kadar zedelemiş bir başkan şampiyon hocayı takımda tutamamazlık edemez zira.

İleriye dönük bir program için belki tartışılır ama, kendisi doğru dürüst bir kulüp yapılanması oluşturamayan bir başkanın takımına getirmesi en doğru üç dört teknik direktörden de biridir Mustafa Denizli. Türk futbolunu, ligin karakteristiğini bilen, son derece cin fikirli bir teknik direktör. Kısacası, "Biz bu işi beceremiyoruz," diyebilen her yönetimin muhtaç olduğu teknik direktör! Seçimin yanlış olduğunu söylemek mümkün mü?

Önümüzdeki sezon sıkı bir yarış bekliyor bizi dolayısıyla. Öncelikle Daum-Denizli yarışması keyifli olacak. Ve eğer Galatasaray Rijkaard tercihini hakikaten "Rijkaard"a inanarak yaptıysa, benim mantığım, Galatasaray'ın belki önce biraz geride kalmasını, sonra Beşiktaş'ı geçmesini bekler. Fenerbahçe'nin ise, hem kısa vadede, hem uzun vadede birtakım niyetlerini bilinçli tercihleriyle müşahade ediyoruz, ama şu soru önemli: Kısa vadede Daum Denizli'yle, uzun vadede Kocaman Rijkaard'la baş edebilir mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivas'la Trabzon nere gider

Can Belge 19.06.2009

Geçtiğimiz hafta teknik direktör seçimleri üzerinden üç büyüklerin niyetlerini değerlendirmiştim. Üç takıma da olumlu taraftan bakmaya çalışmışım:

Kısaca, kulüp olarak doğru işler yapamayan Beşiktaş'ın futbol bilgisi ve Türkiye tecrübesiyle acil çözümler üretebilecek ve karşısına "çok güçlü bir rakip" çıkmadığı takdirde şampiyonluğa gidebilecek Mustafa Denizli'yle doğru bir seçim yaptığını söyledim. Galatasaray'ın da Rijkaard'la işte o "çok güçlü takım" olmaya aday olduğunu, ancak bunun bir seneden daha uzun bir zaman alabileceğini söyledim. Fenerbahçe'nin ise Denizli'ye karşı kısa vade planında Daum'la rekabete gireceğini, onun üstünde istihdam edilen Aykut Kocaman'la da uzun vadeli düşündüğünü yazdım.

Fakat geçtiğimiz sezon, şampiyon Beşiktaş'ın arkasından ilk üç sıraya giren iki takım daha vardı, onlara değinmedim. Bu hafta da Sivasspor'la Trabzonspor'a bakalım.

Sivas'ta şimdi Fenerbahçe'de olana benzer bir yapı, üç sene evvel kurulmuştu. Carol Pecze, Bülent Uygun'un altında teknik direktörlüğe getirilmişti. İşler iyi gitmeyince, Pecze gitti, Bülent Uygun devreye girdi ve anında sonuç alındı. Son sırada olan takım ligi 7. sırada bitirdi, son iki sezondur da yaptıkları ortada. Önce UEFA, sonunda bu sene de Şampiyonlar Ligi mertebesinde bitirdiler ligi; sürekli bir yükseliş izliyoruz.

Yükseliş trendinin sonu gelmediyse, Sivas'ın artık tek bir durağı kaldı: Şampiyonluk. Fakat tabii, bu o kadar kolay değil. Her ne kadar, şampiyon adaylarının tamamı içinde en uzun vadeli çalışmış takım Sivas olsa da, işte Denizli'yle Beşiktaş, yahut Daum'la Fenerbahçe –misal sırf duran toparla- öne geçebilir, çünkü bir de kadro kalitesi diye bir gerçeklik var. Ama ne olursa olsun, Sivas'ın istikrara dayalı planı göz ardı edilemez ve şunu da söylemek lazım; kadrosunu büyük ölçüde koruyor ve takviye de ediyor. Şampiyon olunamayacağına dair olumsuz bir inanç oluşup takıma sirayet etmezse, Sivas'ın bu istikrarlı tablosuyla yarışta devam etmesi mümkün ve hakkı, daha fazlası da zaten her koşulda sürpriz kabul edilmeli.

Şampiyonlar Ligi biletini son saniyede kaptıran Trabzonspor'u ise, yine kendi yöresel hikâyelerinin bir kahramanı gibi görmek gerekiyor sanki: Onlar da, Sivas gibi önceden ettikleri zenginliği biçme dönemine gelmiş olabilirlerdi... Bir buçuk seneye yakın zamandır çalışan Ersun Yanal'ı, sırf geçtiğimiz sezonun şampiyonluk hevesiyle bitime 6 hafta kala kovalamasalardı...

Şimdi istikrara yaslanan rakipler bir tarafta, Rijkaard'ı, Daum'u getirenler diğer tarafta, Trabzonspor ise, kovduğu Ersun Yanal bir kenarda dururken rekabete Samet Aybaba'yla girmek gibi planlar üretmek zorunda kalıyor.

Yanal'ın kovulması akıl kârı değildi; hangi makul hedeflerle yola çıkıldı, nereye varıldı, geçtiğimiz sezonun başına dönerek hatırlamaya çalışırsak, görmekte zorluk çekmeyiz. Hedeflerin üstüne çıkıldığı halde bir buçuk

senesini dolduran teknik direktörü kovuyorsanız, bir şeyleri öngördüğünüz de beklenir. Ama takım klasmanda yükselmiyor, Yanal'ın yerine gelecek hoca başkanın istifasına kadar bir dizi sıkıntıya sebep oluyorsa ve bu tarihte hâlâ teknik direktörünüzü seçememişseniz, müteakip sezon için hangi inandırıcı gerekçeyi gösterip geride kalandan daha ileriye bir hedef koyacaksınız?

Trabzonspor'un önümüzdeki sezonun biraz da teknik direktörlere dayalı çetin rekabetine Yanal'ı sokmamasına, evet şahsen üzüldüyorum. Ama benim şahsi değerlendirmemin yanında, olup bitene baktığınızda, herhalde siz de doğru bir çizgide yürünmediği konusunda bana katılacaksınız.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon çözüm değil çözümsüzlük üretiyor

Can Belge 26.06.2009

Trabzonspor'un, meselâ maddi gereklilikleri karşılayabildiği halde yeni ve nitelikli bir teknik direktör getirememesi belki coğrafi bir olgu. Fakat daha önce bu kente gelmiş, Trabzonspor'da çalışmış ve memnun kalmış, yahut memnuniyetsizliğin üstünden unutturacak kadar zaman geçmiş denenmiş adayların gelmemesi belli ki beşeri bir olgu.

Öbür taraftan, Ersun Yanal'ın kovulmasının doğru bir hamle olup olmadığını değerlendirmek için tek kıstas; takımın o gittikten sonraki grafiğini parmak marifetiyle izlemek olmasa gerek. Birincisi belki odur, ama tek kıstas olmamalı. Bunu tersten bakarsak daha net görürüz: Trabzonspor Yanal sonrası daha fazla galibiyet alsa da, o başarının sahibi görünen Ahmet Özen teknik direktör olarak kabul edilmedi.

Birincisi, bana öyle geliyor ki, teknik direktörünün işine son veren bir kulüp ya teknik direktörü tarafından içler acısı bir durma düşürüldüğü ve acil çözüme muhtaç olduğu için bunu yapıyordur, ya teknik direktörünün sınırlarını görmüş ve arkada apayrı bir plan geliştirmiş, bunu yürürlüğe koyma vaktinin geldiğine inanmıştır... yahut, yönetilemiyor, duygusal birtakım kriterlere göre anlık kararlara kurban ediliyordur... Dördüncü bir seçenek aklıma gelmiyor. Belki, bizim gibilerin bilemeyeceği, şike, doping, teşvik vesaire, gizli işlere bulaşmış, çaktırmadan gönderilmiştir. Bu seçeneği, böyle bir koku olmadığı için baştan eliyorum.

Sırayla gidelim: Trabzonspor Yanal döneminde sezon başı hedeflerinin altında kalmadı. Sezona Avrupa Kupaları hedefiyle girilmişti ama Trabzonspor Yanal'ın kovulduğu 30. haftada hâlâ şampiyonluk potasında idi. Bunu üçbüyüklerin zayıf performansına bakarak çürütmek de mümkün değil, zira bir önceki sezon 30. haftayı 41 puanla altıncı sırada geçen Trabzon, Yanal döneminde 30 haftada 56 puan toplayıp üçüncü sıraya yerleşmişti. Bir tek sezonda 15 puanlık gelişme kaydeden bir teknik direktör, hiçbir bağlamda başarısız gösterilemez. Bu halde, kulübün içler acısı hallere düşürüldüğü seçeneğini kaldırmak durumundayız.

İkincisi: Kulüp yönetimi Yanal'ın performansındaki olumlu tabloya karşın, diyelim teknik direktör evsafını ve vizyonunu yetersiz buldu. Bu halde, takım uzaktan bakışta ciddi bir yükseliş içindeyken bu kesilmez, alternatif harekât arkaplanda hazırlanırdı. Teknik direktörünün vizyonunu yetersiz bulan bir yönetimin, takdir edersiniz,

kafasında vizyonu yeterli ve Trabzonspor'da çalışmaya razı bir teknik direktör adayı çoktan yerleşmiş, belki ön anlaşma dahi imzalanmış olmalıdır. Dolayısıyla bu seçeneği de eliyoruz.

Bir kulüp yönetimini en aciz gösterecek durum, teknik direktör seçiminde niyet ettiği adaydan kaç sıra uzağa düştüğüne bakar. Zira bir plan program olmadığının en aleni göstergesidir. Trabzonspor yönetimi "eski başarılılar"ı denedi olmadı, "yeni karizmatikler"e yöneldi olmadı, "eski başarısızlar"a kadar gitti, onlar da olmadı. Sonunda Belçika'dan bilinmedik yeni bir aday getirdi ki, ülkesiyle Trabzon'da başarılı bir teknik direktör membaı hissi uyandırmak dışında hiçbir özelliği yok... Bu da işte, Yanal'ı başarısız diye kovan yönetimin başarısı.

Dolayısıyla üçüncü seçenekte buluşuyoruz gibi görünüyor. Trabzonspor anlık duyguların yönetiminde, birer servetle idare edilen üçbüyüklere karşı şampiyonluk arıyor. Hugo Broos'a başarılar dilerim.

Ama şunu sormadan edemiyorum: Teknik direktörünü kovan kulüpler eski hocalarına dönmekten imtina etmezler. Tabii ne kadar eskiyse o kadar iyi. Madem Aybaba'ya kadar, eskiye başvurmaya razısınız, en yakın tarihte, epeyi de başarılı olmuş Yanal'a, niye dönülmesin? Madem kulüp yönetiminde yönetime dair bir ilke yok...

Daha genel bir notla bitireyim: Kulüpler istikrar çabalarını, grafiklerinin kısa vadeli eğilimine göre sekteye uğratabiliyorlar. Trabzonspor'da Yanal ve Sadri Şener döneminde grafiğe uzaktan bakarsak, bir yükseliş temayülü görürüz. Ama yarışın son haftalarına baktığımızda, bu çıkışın kısa vadeli bir inişe döndüğü gerçektir ve yarış da sınırsız devam etmektedir. Bu durumda işte, ülkemiz aklının üretebildiği tek çözüm teknik direktörü kovmak olmamalı! Genel tablo iyiye doğruysa, bunu değerlendirmek ve dönemsel inişlere başka türlü çözümler üretmek gerekir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ronaldinho da gelsin, çok mu?

Can Belge 03.07.2009

Türkiye artık potansiyelini açığa çıkarma yolunda bir ülke olarak, zenginleşmiş üçüncü dünyalılık evsafını da yavaş yavaş bireyselden kurumsala yayarak vücudundan atıyor. Diyelim yurtdışında elektronik mağazasına giren zengin bir üçüncü dünyalının ihtiyaç duyduğu nesnenin en pahalısını, hiç kullanmayacağı, hatta anlamayacağı bir dolu ek özellikle satın alması bu üçüncü dünyalılık vasıflarına bireysel örneklerin en yaygınıdır. Böyle yaparak, nesneyi üreten firmanın reel talep eğrisini de çarpıtır; çünkü kendisi, formasyonuyla, o ürünün hedef kitlesinde olmamalıdır. Ama 100.000 avroya kol saati alan adam, Sultanahmet'in önünde karısının fotoğrafını çekmek için de profesyonel bir makine almaktan kaçınmaz.

Bunun kurumsal boyutuna en çarpıcı örnek, işte "zengin" futbol kulüplerimiz. Her transfer dönemi girdikleri futbolcu piyasasının bütün arz talep dengesini, fiyatları altüst edebiliyorlar. Reel değeri belli bir futbolcu, böylece başka bir kurdan satılır hale geliyor. Buradaki fiyat katıyen futbolcunun kapasitesini saptayan reel

değerden değil, tamamen yerel sansasyonel gücüne bağlı, sanal bir değerden oluşuyor. Buna futbolcunun “medyatik değer”i diyebiliriz.

Bir taraftan bu medyatik değeri de hafife almamak lazım: Örneğin, Ronaldo’nun Real Madrid’e transferinde açığa çıkan paranın büyük bir kısmı bu medyatikliğe gidiyor besbelli. Ama işte, bu tip transferler, dünyada yılın futbolcusu seçiminde adı geçen, yahut bizzat seçilen birkaç futbolcu için geçerli sadece. Ve onlar bile bir fizibiliteye bakılmaksızın alınmıyor, kulüp bütçesinde karşılıksız bir gider olarak kalmıyor çoğunlukla.

Bizim de, kendi boyumuzun yettiği kadar, oyunun heyecanı ve popülerliği adına medyatik değere biraz para kaptırmamız kabul edilebilir. Ancak bizdeki sorun, transferin çoğu zaman futbolcunun işlevinden tamamen bağımsız kalıp, olduğu gibi medyatik değerine yaslanması: Misal 35 yaşındaki Roberto Carlos, savunma sıkıntısı yaşayan bir takımın alacağı oyuncu olmaz. Savunmayı onunla toparlamak üzere tonla para vererseniz, verdiğinizle kalırsınız. Oysa savunma sorununu işlevsel oyuncularla hallederseniz, Roberto Carlos ederinin biraz üstüne gelse de, kabul edilir. Taraftara şıklıktır.

Futbolcu alacaklarını ödeyememek, dolayısıyla futbolcuları disiplinli bir ortamda çalıştıramamak gibi sıkıntıları olan bir kulübün Lincoln’ü alması da benzer bir davranış. Lincoln’le, Beşiktaş’ın Portekiz’den getirdiği hiç tanımadığımız Tello’nun maliyetlerini ve reel olarak takımlarına verdiklerini kıyaslamak yeter, aradaki mantalite farkını görmek için.

Ama işte Tello örneğinde olumlu görünen Beşiktaş da, şimdi Nihat transferiyle aynı hataya düşüyor. Nihat’ın medyatik değeri, bilhassa Beşiktaş camiasında çok yüksek. Bu basitçe şu demek: Taraftarın gözünde kredisi çok fazla. Ama bu çok para eder, demek değil. Beşiktaş Nihat’ı neredeyse gencecik yaşında satarken aldığı paraya geri alıyor. Geçen dönemde çok başarılı olduğu, değerine değer kattığı muhakkak. Zaten Nihat’la şampiyonluğa oynayan bir takımın ondan sonra küme düşmesi, Nihat’ın yüksek bir rakama iyi kötü yine Şampiyonlar Ligi’ne oynayan bir takıma gitmesi, onun reel değerini kanıtlıyor. Ama son iki sezona baktığımızda, ciddi ve uzun süreli sakatlıklarıyla, faydasız, yahut faydasına göre pahalı bir futbolcu olduğu da ortaya çıkıyor. Transfer listesine konması da bu ikinci olgunun işareti. Bu yaştan sonra artık bir satış şansı da yok. Verilen paranın geri dönüşünü performansıyla almak zorundasınız. Demek ki Beşiktaş yönetimi taraftara bu jesti yapmak istedi. Sakatlanmaması için dua etmek de, bu oryantal transferin veçhelerinden biri olmalı o zaman.

Ben de biliyorum, bunlar ince işler. Reel değer nedir, reel değere mahkûm bir futbol kaç para eder, bütün bunların hesabı var her transferde. Futbol dediğimiz ürünü alacak olan taraftarsa, onu memnun etmek mecburiyeti mutlaka var. Fakat talebi belirlemek diye bir olgu da var. Bunu sade kendi tiraj kaygısını gözetken medyanın eline bırakırsak, taraftar da Ronaldinho’yu ister. İsterse, eninde sonunda getirirsiniz. 35 yaşında getirirsiniz, getirebilmek için önce Rijkaard’ı getirirsiniz, getirirsiniz ama bu mantaliteyle gazeteler ayakta kalır, kulüpler değil.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fikstürün cilveleri

Can Belge 10.07.2009

Fikstür imalatı nelere kâdir: Bir çekilişte üç sezon üst üste Fenerbahçe-Trabzonspor maçını son haftaya denk getirmek, lotocu dünyasında milyonda bire tekabül eder. Ama oluyor işte. Fikstür imalatının “belli” kriterleri olursa, memnuniyetsiz olan da şansına değil, özüne küser!

Ve son hafta Fenerbahçe’yle oynamayı alışkanlık haline getiren Trabzon için ilk hafta Sivas eşleşmesi de bir alışkanlık olma yolunda: İki sezon evvel, Trabzon’un 1-0 kazanmak üzere olduğu ve 3-0 hükmen yenildiği başlangıç maçını unutmayalım. Üç sezonda iki kere Sivas’la başlayıp Fener’le bitirmek, tesadüf olabilmek için çok fazla.

Trabzon’un bu açılış-kapanış kaderinin yanı sıra, üç büyüklerin kısmen paylaştığı başka bir özgünlükten bahsedeyim fikstürle ilgili: Bu, ligdeki İstanbul ve Ankara takımlarının çokluğundan kaynaklanıyor: Her üçü de, üç ay kadar bir süre boyunca kesintisiz, Ankara ve İstanbul’dan başka şehir görmeden Türkiye 1. Deplasmanlı Futbol Ligi’ni götürebilecekler. Galatasaray ilk hafta Gaziantep’e gittikten sonra, 12. hafta Diyarbakır’a gidene kadar başka şehir görmeyecek.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arda Turan ne yaman

Can Belge 18.07.2009

Epeydir, futbolcu dünyasında magazin el vukuat bilançosu açık ara önde gidiyor Arda Turan’ın. Bunların bir kısmı öyle şeyler ki, medeni bir memlekette adamı kodese gönderir. Ama tabii bütün bu vukuatı, en olmayacak acayıplığı “flaş haber” diye verip beş dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi davranabilen bir medyadan öğrendiğimiz için, ciddi bir kuşku görüntüsünden kurtulup değerlendirmek de mümkün olmuyor. Sahi mi, değil mi, bilemiyoruz.

Arda meselesinden evvel medyanın flaş potansiyeline bakmak lazım. Burası, bir köye musallat olan cini, yahut ormana inen uzaylıları haber verdikten sonra unutup, eski dünyevi meselelere aynı alâkayla yoğunlaşabilen; fizik kurallarını baştan yazdıracak bir olguyu bildirdikten sonra yeniden bilmemkimin plajda üstelik üstlü yakalanmasına da aşağı yukarı aynı hayreti gösterebilen bir dünya. Biz Arda’nın üstü silah mesajlı tişörtüyle havaalanında kavga ettiğini de, bir kafede kız arkadaşını tokatladığını da, yalanlamalarıyla birlikte bu ortamdan öğreniyoruz.

O zaman şöyle ihtimaller söz konusu oluyor: Hoca Arda’ya takmış misali, sebeplerini ayrı bir yazıda gözden geçirebileceğimiz bir yıpratma operasyonu var Arda’ya karşı. Arda’ya sorsak, muhtemelen böyle; Galatasaraylılara sorsak, kuşkusuz sebep bu; Fenerli medyanın Fener’e gitmeyen Arda’dan intikamı...

Yahut Arda hakikaten bunları yapıyor. Ya hepsini yapıyor, ya bir kısmını... Hangi kısmını yaptığı muhakkak önemli. Kimi, Arda’nın “kız arkadaşıyla yaz tatilinde yatta” yakalanmasını da yazıyor ki, bu doğruysa, problem nerede? Ama kimi, işte tokat attığını, tehdit ettiğini, kavga çıkardığını, neredeyse artık şantaj-tahsilât işlerine girdiğini, hafiften mafya liderliğine soyunduğunu da ima ediyor ki; bu kuşkusuz ciddi bir problem. Bunların ne

kadarını yaptığını bilmemiz lazım. En azından suç kapsamına giren birtakım eylemleri ihbar eden o kısım medya, bunların hakikatle bağdaşıp bağdaşmadığı konusunda bizi kusursuz olarak bilgilendirmekle de görevli olmalı; ki biz de bazı davranışların şahsa özel yahut umumi özgürlük kapsamına girip girmediğini bilebilelim.

Arda'nın gençlere örnek olma ödevi falan ayrı bir konu; oraya hiç girmeyeceğim. Suç kapsamına giren birtakım eylemlerin sosyolojik veya psikolojik analizi de ayrı bir konu. Genç yaşta aşırı ün ve servet edinen, "az eğitilmiş" Türk erkeğinin potansiyeli, türlü mevzularda karşımıza çıkıyor. Ün denen bela çeşitli kişilik problemlerine de sadece burada sebep olmuyor zaten, her yerde var. Bu çeşit davranışı özendiren tek şeyin para-şöhret-eksik eğitim üçlüsü olduğu da son derece kuşku, zira şöhret denen şeyi üretip tüketmenin merkezi olarak "medya"tik bir taraf da var.

Medyanın bizi aldatmadığını, yazılan haberlerin doğru olduğunu varsayalım. Ortaya, kamuya açık yerde kadın dövme varan sakillikler çıkıyor. Fakat diğer tarafta da, Arda'nın bu kötü şöhretine paralel müthiş Galatasaraylılığı yazılıp çiziliyor. Bu da iyi şöhreti işte: Galatasaray için yaptığı, yine medyadan öğrendiğimiz fedakârlıkların boyutu, ortalama bir Galatasaraylının gözünde Arda'nın cinayete varana dek yapabileceği her olumsuzluğu aklayabilecek düzeyde. Ama Arda'nın yaptığını hoş görmek şeklinde değil, düpedüz, "bunca Galatasaraylı bir adam bu söylenenleri yapmış olamaz" inancı! Bu dogmatik güvencenin tek dayanağı "Galatasaraylılık" gibi sübjektif bir değer; kimine göre erdemlerin en büyüğü, kimine göre tam tersi...

Böylece geliyoruz memleketin genel eğilimlerinden birine: Ortada "bir kısım medya"nın –öznenin yalanlamasıyla birlikte- ihbar ettiği bir kabahat var. Kabahatin kabahat olduğunda hemfikiriz ama, medyaya güven olmadığından, kabahatin işlenip işlenmediği konusunda ikiye ayrılıyor. Safsata diyenler "Galatasaraylı" oluyor; habere inananlar "yandaş medya..." Kendi içimizde Arda'yı tartışsak da "yapmıştır, yapmamıştır," düzeyinde kalıyoruz. Hiçkimse, "yaptıysa haklıdır zaten," demiyor. Ahlâken birleşmiş kitleyi fiilin varlığı mevzuunda ikiye bölen medyanınsa –en azından sporda- zaten tirajdan başka derdi yok. Tam da bu dertle işte, Arda'nın her yaptığını öpüp başlarına koymuyorlarsa, yanlarına "kâr" kalmadığını söyleyemeyiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tazminat Devri

Can Belge 24.07.2009

Futbol piyasasının kendi içinde bir takım istatistiksel performanslara dayanarak ürettiği rakamları bambaşka bir mecraya çeken görgüsüz zengin tavrımızdan bahsetmiştim. Dışarıda dört lira eden bir futbolcunun burada başka kriterlerin devreye girmesiyle 14 lira edebilmesi gibi. Bu uçukluğun tezahürlerinden biri de dört liralık adamı 14 liraya aldıktan sonra ortaya çıkıyor: Dört liralık adam tabii ki en fazla o kadarlık oynuyor ve ondan kurtulmak icap ediyor; kulüplerimiz bir o kadar parayı da kurtulmak için veriyor. Sonunda kurtulduğunda, ortaya çıkan tablonun yalın ifadesi şu oluyor: Dört liralık adamı 24 liraya mal etmiş ve fakat üç liralık performans dahi almamışsınız!

Futbol piyasası bir yana, kulüp yöneticilerimizin her birinin son derece başarılı birer unsur olarak geçindiği iş

dünyasında, bu tarz bir ticari alışverişin adı ne olurdu acaba? Misal kerizlik diye gülerler miydi, kendi aralarında?

Yabancı kısıtlamasının bu ekonomik komediyi tetikleyen bir tarafı var: Hem yerli futbolcunun fiyatını ve elindeki pazarlık kozunu yükseltiyor, hem de sözleşmesi devam eden ve kontenjanda yer işgal eden yabancı futbolcunun... Bir tarafta bonservis unsurunu ortadan kaldırarak kulüpleri uzun dönemli sözleşme yapmaya zorlayan Bosman kanunları, diğer tarafta sözleşmeli futbolcudan kurtulmayı gerektiren yabancı kısıtlaması... Zor bir ikilem.

Buna, yönetimin kendi vaatleri dışında, tiraj kaygılı medyanın taraftara sürekli "özel isim" ihbar etmesini de ekleyin. Başta çıkardığımız gülünç tablonun, hiç değilse nedenlerini büyük ölçüde görmüş oluyoruz. Ama bu nedenler dünyada bir tek bizde mi geçerli? Değil.

Sorun, bizde geçerli olan başka şeylerin de olması. Bunlar, bu çoğu dünyayla ortak meselelerde, başka yollar tutmamıza sebep oluyor.

Futbol üzerine yazmaya başlayalı beri, kendi çevrem dışında da bir futbol seyircisiyle, belli bir mesafeden tanışma imkânı buldum. Bir kısmı bana yakın, bir kısmı çok uzak bir zihniyetle yaklaşıyor. Meselâ flaş bir transfer olarak basına yansdıktan sonra Lincoln'ün -maliyeti ve takıma verebilecekleriyle- transferini eleştirdiğimde, beni sadece Galatasaray'a zarar vermek için "yazı yazdırılan biri" olarak görenlerin sayısı endişe vericiydi. Muhtemelen görüşümü paylaşan, yahut en fazla yanlış düşündüğüme inananlar, yazıyla ilgili yorum döşenmek ihtiyacı duymamıştır. Yazmamaları onların yok olduğu anlamına gelmez. Mesele, Türkiye'de, futbolda da, belki hattâ en başta futbolda baştaki tavrı takınan güruhun gönlüne göre bir medyanın, yine onların gönlüne göre bir yönetim anlayışının var ve hâkim olması. Diğerlerinin, olan bitene seyirci kalmak zorunluluğunun her daim sürmesi...

Yapılan transferler bu nedenle işlevsel değil, medyatik... Ve işte tam da bu nedenle ben bazen aklımı kaybedip Aragones'in, Rijkaard'ın buraya başka bir hesapla gelmiş olabileceğini düşünebiliyorum: Bir yandan Del Bosque'nin hiç çalışmadan kazandığı para, diğer yandan bu ülkede böylesi bir maliyet üreten bir hatanın da katiyen düzeltilecek bir kusur gibi görülmemesi, neden sağlam bir sözleşmeyle gelip de kasten başarısız olmasınlar, diye düşündürüyor bana. Öyle bir tazminat söz konusu ki, kariyerlerinde boşa geçecek bir senenin lafı olmaz!

Futbolcuların, performansla dayalı kısa mesleki ömürleri bu kurnazlığa imkân tanımaz çok şükür. Ama orada da medyatik transferin eninde sonunda geldiği nokta, gönderilmek oluyor. Yeri geldiğinde acımasız bir takasın gönülsüz mağduru da olabilen futbolcunun bu bakımdan yönetime karşı elinde koz tutması çok doğru. Kulüp, medyatik imajını tükettiği futbolcuya hiç olmazsa köle muamelesi çekemiyor. Bilakis, verim alamadığı birine bir de tazminat ödemek zorunda kalıyor.

Böyle bir yazının, belki en azından büyük kulüpler kapsamında bu tarz başarısız transferlerin dökümünü yapmak gibi bir mesuliyeti de olmalı. Öyle kapsamlı bir araştırma yapamadım ama, Fenerbahçe'nin son dönemde bu konuda elindeki parayı daha iyi kullandığını söyleyebilirim. Kastettiğim anlayışın tipik bir örneği olan Ortega davasında bile haklı çıktılar. Pahalı ama yaşı geçmemiş oyuncular alsalar bile, satarken üç aşağı beş yukarı verdiklerini aldılar. Roberto Carlos'tan bir geri dönüş muhtemelen beklenmiyordu, Güiza'yı ise göreceğiz. Aragones'te sıkıştılar.

Galatasaray'la Beşiktaş'ın ise vukuatı daha çok. Galatasaray'ın ağzı, Lincoln'den yanacağı kadar yandı ya, yanmaya devam edeceği de anlaşılıyor. Sözleşmesi feshedildi ama, Brezilyalı yıldız iki yıllık alacağının peşini bırakmayacağını söylüyor. Beşiktaş da takas denediği Zapatochny'yle, Gordon'la az uğraşmadı. Şimdi yine, uğruna Bobo'yu göndermeyi planladıkları ismi gizli tutulan çok flaş bir transfer söz konusu. Kimdir bilmiyorum ama, sezon sonunda cebine para koyarak göndermenin yolunu aramayacaklarına da emin olamıyorum doğrusu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tecrübeden mustarip: 5-0

Can Belge 30.07.2009

Sivas'ın 5-0'lık yenilgisini evvelki hazırlık maçları ihbar edermiş meğer; bu maçlar ölçü olmaz –bir yere kadar. Kırmızı kartları delilden sayarsak, takımın ve hocanın o maçları gayet ciddiye aldığını, performans sınavı verdiğini ve boyunun ölçüsünü aldığını görüyoruz. Sivasspor iyi seçilmiş bir hazırlık maçı gibi görünen PSV karşısında, maçın içinde de sonunda da, Türk futbolunun 90'lı yıllara kadar hiç değişmeyen acz/sinir denklemini eksiksiz sergiledi.

Anderlecht maçında da o fiziki eksiklik meydandaydı. Futbolcular, resmî bir müsabakanın gerektirdiği terbiye sınırları içinde kalmaya özen gösterecekler de, tanık oldukları, yüzleştikleri kişisel zaafı sinirlerini epeyce yıprattı. Maçın akışına eşlik eden spikerimizle birlikte, hatta onun önderliğinde bile diyebilirim, fiziki ve aleni aczini kendi kendisine çaktırmamaya çalışan bir topluluğun bütün aşağılık komplekslerini yaşadık!

Ciddi bir şeyler eksikti. Görüntü 14 yaş altı bir takımla, profesyonel bir takımın eşleşmesini çağırırsa da, ortada başka bir sıkıntı olduğu muhakkak. Sivasspor tarafının maç sonuna yetişen iki değerlendirmesi, biri Musa'dan, biri Bülent Uygun'dan olmak üzere, aynı noktaya temas ediyor: Tecrübe eksikliği –ki bu da 14 yaş altı benzetmesini ima ediyor. Oysa, sahada meydana çıkan farkın çok azı tecrübeyle açıklanabilir. Anderlecht'in sahaya çıkan 11'i 25,8 yaş ortalamasıyla genç bile sayılır. Üstelik, kadroyu teşkil eden oyuncuların çok azı, adı Avrupa'da Anderlecht'ten daha çok şey ifade eden bir kulüpte oynama fırsatı bulmuş. Çoğu milli bile olmamış, Avrupa kariyeri eksik, vasat oyunculardan kurulu bir takım Anderlecht.

Maçın yıldızlaşan isimlerinden Faslı Boussoufa 1984 doğumlu, Şampiyonlar Ligi'ndeki ilk golünü Sivas'a attı. De Sutter keza, Brugge'de yıldızlaşıp Trabzonspor'un listesine girmiş bir oyuncu, onun da Sivas'a attıkları bu klasmandaki ilk golleri. Maçın en etkili isimlerinden Suarez henüz 21 yaşında, A takım tecrübesi bile daha yeni başlıyor. 1981 doğumlu Chatelle Gent, Genk ve Mechelen'den ibaret kariyerinde doruk noktası olan Anderlecht'e bu sezon geldi. Kadroda Belçika ligi şampiyonluğu dışında bir tek Juasz MTK'yla bir kere Macar ligi şampiyonluğu yaşadı. Ve nihayet, Anderlecht de Şampiyonlar Ligi'nde üçüncü ön eleme turu oynamak durumunda olan takımlardan biri!

Tecrübe deyince, Bülent Uygun kuşkusuz kulübün mazisini kastediyor. Bu da, Türk futbol retoriğinin bitmez demagogilerinden. Sivasspor Süperlig'i Galatasaray ve Fenerbahçe'nin önünde bitirdi. Bu iki takımın tecrübe

bakımından bir eksiği olmasa gerek. Ve Fenerbahçe, iki sezon evvel Şampiyonlar Ligi ön elemesinde Anderlecht'le eşleştiğinde kimse Anderlecht'in tecrübesinden falan çekinmedi, Fenerbahçe rakibini içeride dışarıda yenerek turu geçti. Geçemeseydi, sebebi Zico'ya da sorulurdu, muhtemelen rakibin tecrübesinden bahsetmezdi.

Gelgelelim: Sivasspor'la Fenerbahçe'nin kadro değeri ve kapasitesi aynı olmasın. Zaten kimse, bu eşleşmede Fenerbahçe gibi Sivasspor'u da favori görmedi. Mesele, iki takım arasında, 5-0 diye özetlenebilecek bir farkın olup olmadığı. İşbu demeçler, bu farkın, en azından Bülent Uygun'un, dolayısıyla da futbolcuların kafasında olduğunu gösteriyor. Tecrübeden kasıt, bu olmasın?

Seyrettiğim maç 5-0 değil, 10-0 da bitebilirdi. Zayıf tarafın fiziken hazırlıksızlığı, başta dediğim gibi, fundamental eksikler gibi görünüyordu. Top kontrolü, pas becerisi, şut kabiliyeti, akıl... Her bakımdan geri kaldı Sivasspor. Misal, pas atmanın gerektirdiği zekâ, "var olanı görebilmek"le ilgilidir. Pas almanın gerektirdiği zekâ ise, "var etmek"le... Sivas'ta ikincisi hiç yoktu, o olmayınca, pas vermek de mümkün olmadı. Çok nadir, isabetli bir kaçış ve isabetli bir pas birbirini izlediğinde, top kontrolü eksik kaldı. Daha temel, kalabalık hücumla kalkma teşebbüslerinde, bu sefer ofsayda yakalanma zaafı baş gösterdi. Stoperler uyumsuzdu, kaleci çaresizdi. Bütün bunların üstüne, haksızlığa uğramış birinin mağrur öfkesi ve mücadele azmi hiç eksik değildi. Ama bu koşullarda işe yaramadığı gibi, öfke kontrolü kaleminden yine eksi hanesini doldurdu.

Artık maçın rövanşından falan bir umudumuz kalmadı gerçi, ama Sivas takımı için bunu söylemeyelim. Takımın bundan sonraki kulvarlarda sırtını yaslayacağı güç, öfke ve motivasyon olmamalı. Böyle vasat ama organize bir oyun, gelir o motivasyonu yerle bir eder işte. Uygun'un bu takımı yeniden pas alıp verebilen, savunma yapabilen bir takım haline getirmesi gerekiyor. Bunu yaparsa, 5-0 da kamçılayıcı bir ekstra güç olabilir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyüklerin haftası

Can Belge 19.08.2009

İlk iki haftanın sonunda, belli bazı aksaklıkları olmakla birlikte, üçbüyüklerin bu sezonu yine kendi aralarında götüreceklerine dair işaretler belirginleşti. Sivas, Kayseri ve Gaziantep'te pek ışık yok; buna karşılık Eskişehir, yine Belediye ve Bursa daha iyi başladılar. Sürpriz ise Diyarbakır.

Maçlarını zorlansalar da farklı kazanan Galatasaray'la Fenerbahçe'de iki yeni transfer: Keita ve Dos Santos haftaya damga vuran yıldızlar arasında. Dos Santos'u alışverişin hep "alış" tarafında gördüğümü söylemiştim geçen hafta. Bu hafta, muhtemelen milletimizi mest eden o son golde de aynı sorun vardı. Sol açıkla yardımlaşmaması becerdiği gösteriden daha akılda kalıcıydı bence. Şansı fazla yaver gitti, bacak arası yaparken çarpan top önüne düştü falan... sonunda istediğini yaptı ve gördüğüm kadarıyla, medyadan takdirnameyi kaptı. Öbür yanda Galatasaray'ın galibiyetinin mimarlarından Keita, yine perdeyi kapatan golün icrasında topu çok belirgin bir biçimde Baros'a aktarmayı denedi. Araya giren savunma oyuncusu topu kendi kalesine atınca, hedefine öyle ulaşmış oldu. Tuhaf olan, yapması gerekeni yapıp pas verdiği halde, maç sonu demecinde "belki

Baros'a vermesinin daha doğru olacağını, ama kaleye vurmayı tercih ettiğini" söyledi.

Neyse, iki büyüğümüz iki yeni yıldızının perdeyi kapadığı haftayı açık skorlarla geçti ve taraftarlarını memnun etti. Emre'nin korner balı, Galatasaray'ın penaltıları diye günü karartmayalım daha yolun başında. Karanlıktan nasiplenecek varsa, iki haftayı puansız geçen Sivas'la Denizli'dir... Doğrusu, iki takımda da hiç olumlu ışık göremedim.

Hem seyircisiz, hem pazartesi oynamak zorunda kalan Beşiktaş da Antalya karşısında ortamın gerektirdiği tatsızlığa ayak uydurdu. Antalya da Beşiktaş da futbolu yukarı çekemediler ama Holosko ve Tello'nun gollerıyla 2-0 kazanan Beşiktaş ilk haftaki kaybına rağmen rakiplerinin peşine takıldı.

Haftanın sürprizi Diyarbakır: Avni Aker'de geriye düştüğü maçı Tazemeta'nın iki golüyle 2-1 kazandı. Medyanın toplama takım mertebesinde gördüğü Diyarbakır, hakikaten sezon başlamadan hoca değiştirerek, kadrosunu yeni yeni şekillendirerek, epeyi dezavantajlı girdi lige. Ama Ziya hoca çok oyalanmadan bir disiplin vermiş. Bu işin uzun vadesi belli olmayacağından, herkesin kendini bir nebze devaynasında gördüğü şu ilk haftalar ne toplanmalar kârdır.

Trabzonspor'un da işte kendini devaynasında görenlerden biri olduğu çıkıyor ortaya. Sivas'ı deplasmanda harcayan Trabzon, Diyarbakır'a "beş atarım" havasına girmiş sanki... Lakin takım önemli değil, bir kere Ziya Doğan kolay kolay beş yemez, hele gevşek takımı hiç affetmez!

Bu sezon hücum oyuncuları seçimi bakımından en ilgi çekici bulduğum takım Belediye: İbrahim Akın, Herve Tum, Taner Gülleri, Gökhan Kaba, Bebbe... İlk hafta İbrahim Akın'ın golüyle Beşiktaş'tan puanı koparmışlardı. Akın bu hafta da Kasımpaşa karşısında sahnede idi. Recep Tayyip Erdoğan Stadı'nda müthiş oynadı. Gerçi şahsi oynama illetine mahkûm olduğu anlar gördük ama, genelde faydalı ve etkiliydi. Bu sezon iyi şeyler bekliyorum Belediye'den.

Geçtiğimiz sezonu yapılanarak ve git gide daha iyi bir hale gelerek geçiren Bursa ve Eskişehir, haftanın en iddialı maçlarından birine çıktılar. Eses Youla'yı Ümit Karan ve Mehmet Yılmaz'la takviye edince, esaslı bir gol gücüne sahip olmuş. İlginç bir biçimde Ümit de gol vuruşlarından çok asistleriyle parlıyor iki haftadır. 2-0'dan yakalanmalarına rağmen 3-2 kazanmayı bildiler kendi evlerinde. Ligin uyuz futbol üreticilerine de bir başka dünya gösterdiler.

Uyuz futbol deyince, Kayserispor bu işte markalaşmaya başladı iyice. Geçtiğimiz sezonu 7'si 0-0, 3'ü 1-1 olmak üzere 11 beraberlikle kapatan Kayseri bu sezona da bu skorlardan birer tane üreterek başladı. Gençlerbirliği'yle 0-0'dan sonra, bu hafta Antep'le içeride, erken buldukları golü koruyamamak vesilesiyle, 1-1 berabere kaldılar. Koruyamamak derken: Antep maçın daha iyi tarafıydı. 81'de yakaladılar, 90'da öpüyorlardı az kalsın!

İki Alman hocanın Ankaralı takımları Gençlerbirliği'yle Ankaraspor'un maçından da bir 1-1 çıktı. Atıp koruyamayan Gençlerbirliği; ama burada iki takımın da çok gol kaçırdığını, defaatle direk dövdüğünü görüyoruz. İlginç olan Ankaraspor'un iki haftadır tek golü son dakikada atması. Bu iki golle dört puan topladılar.

Yine bir son dakika golüyle bozulan bir 1-0 da Ankaragücü-Manisa maçından. Manisa, 10 kişi kaldığı halde Ankara'da Promise'nin müthiş golüyle öne geçti. Fakat Ankaragücü Vassel'le 90'da yakaladı. Böylece iki takım da, ilk iki haftayı ikişer beraberlikle kapadı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atar mısın, yemez misin?

Can Belge 26.08.2009

Beşiktaş'la Galatasaray arasındaki çarpıcı farklılık üzerinden başlayalım bu hafta. Her takımın kendine has sorunları vardır, bu ikisinininki tam zıt. Üçer maç oynadılar, biri 15 gole vesile olurken diğeri 4'te kaldı. Dolayısıyla, Galatasaray'ın daha eğlenceli sıkıntıları olduğu söylenebilir.

İstatistik marifetiyle: Galatasaray'ın meselesi, iki gol atmadığı maçları kazanamayacağıyla ilgili. Beşiktaş ise, gol yemese dahi kazanamayabileceğini Gençlerbirliği karşısında gösterdi. Mustafa Hoca'nın 10 buçuk nümerodan mustarip olduğu malumumuz. Ernst, Fink ve Uğur'dan müteşekkil duvarı muhtemelen Fink'i biraz daha gole yakın düşünerek tasavvur etti. Sonuç alamayınca onun yerine Nobre'yi tayin ederek şansını denedi. Gole gidemeyen takımı ittirebilmek için bundan başka iki bekini değiştirebildi, o kadar. İlginç olan, maç analizinde karşımıza çıkan "sahada gol atmak için her şeyi yapan" ve "yememek için her şeyi yapan" iki takım tespitiydi. Tarifin biri her iki takıma da uyuyor da, öbürü?

"Gol atmak için her şeyi yapan takım" güzellemesini bari Galatasaray gibi bir unsuru da barındıran bir lig kapsamında destursuz kullanmasak. Bir kere, gol atmak için her şeyi yapmak, mantık gereği bir fedakârlığı gerektiriyor. Bu da, futbol bağlamında olsa olsa, yediklerine katlanmaktır. Beşiktaş gol yeme riski almıyor ki bir kere! Hangi her şeyi yapıyor o zaman?

15'e 4'lük farkın yanına iki rakam daha ekleyerek konuyu kapatayım: Beşiktaş'ın 3 maçta attığı toplam üç gol Galatasaray'ın tek maçta attığı en az gole eşit. Beşiktaş'ın toplamda yediği tek gol de, Galatasaray'ın her maçta hüsnü kabulüdür. Senaryo, Rijkaard'ın da dediği gibi, onun üstüne kuruludur. Lâkin, Galatasaray'ın bu gol bolluğu da, gerek gollerin birçoğunun tartışmaya açık halleri, gerek oyun kapsamından kopuklukları sebebiyle, eleştiriye tâbi olmalıdır. Meselâ Makukula önüne çıkan her kaleye bir gol atma sevdasında olmasa, yahut Elano'nun müthiş şutu direktten geri gelirse, Galatasaray'ın gol ümidi Baros'a kalsa... Kimbilir Kayseri maçı böyle ferah geçer miydi...

Fenerbahçe üç hafta sonunda, bu iki takımın mevzu bahis sorunlarına sahip olmadığını gösterdi. Hem gol yemiyor, hem atıyor. Onların problemi, 3-1'lik Diyarbakır maçının ilk yarısında gördüğümüz, yıllardır süren ve çaresi bulunamamış –artık bulunduyrsa ileride göreceğiz- şevksiz ve durgun oyun. Maç 2-0'a geliyordu, ucundan kurtarınca şahlanıp vaziyeti düzelttiler. Ama başka bir şeyin çaresini Daum'la yeniden buldular galiba: Fenerbahçe artık üç deplasmanın ikisinde puan kaybetmiyor.

Rakiplere gelirsek... Kayseri bütünüyle ışıksız. Savunmasıyla ancak ayakta durabilen bir takımdı, o vasfını da yitirmiş görünüyor, belki artık ayakta da duramayacak. En azından Kafkas'a dayanarak... Öbür tarafta Gençlerbirliği sırf Beşiktaş'a direnebildiği için değil, ikinci yarı sahnelediği ısırganlıkla da başarılıydı. Derli toplu bir oyun oynadılar. Tek eksikleri, onlar da şanslarını çok zorlamadılar. Diyarbakır'ın takım problemlerine belli ki

bir de seyirci ve tribün problemleri eklenecek, işleri fazladan zorlaşacak. Halbuki taraftar dediğimiz, o takımı sevenler anlamına gelirdi...

Asıl Trabzon kötü gidiyor. Sivas galibiyetini üç ağır yenilgi izledi. Diyarbakır'a kaza desek, Toulouse'a Avrupa eksikliği desek, Manisa'ya da bir kulp bulsak, ne işimize yarayacak? Hele golü de Promise'den yiyince... Şampiyonlar Ligi değil de UEFA'yı getirdi diye Ersun Hoca'yı kovarken, UEFA'yı da kovmuş oluyorsunuz işte. Bütün bir senenin emeği de böylece çöpe gidiyor. Yetmiyor, yeni sezon da işte, Süperlig'e yeni gelen iki takım Diyarbakır'la Manisaspor'un peş peşe darbeleriyle, feci başlıyor.

Bursa şimdilik beklentileri karşılıyor. Ankaragücü'nü bir duran toptan Ömer'le (iki haftadır yapıyor bunu) avladılar. Bu duran toplar, bilhassa yandan gelenler zaten haftaya da damga vurdu: Galatasaray'ın iki ve Kayseri'nin tek golü, Bursa'nınki, Ankaraspor'un ki ve Antalyaspor'un ilk golü, yan frikiklerden.

Ankaraspor bu kez atmak için 90'ı beklemedi, Antep'te erken bir golle öne geçti ama 82'de yine Tabata'nın süslediği bir pozisyonda Cesar'ın (ilk hafta Galatasaray'a o müthiş golü atan Brezilyalı) golüne engel olamadılar. Tabata golden 1 dakika sonra kırmızı kartla paydos edince Antep'e başka gol çıkmadı. Üçüncü haftayı da galibiyetsiz geçtiler.

Antalyaspor üstün görüldüğü maçta Kasımpaşa'yı net bir 2-0'la geçti. Net çünkü klasik bir senary ilk gole kadar devamlı baskı, nihayet bir duran toptan skor ve 80'den sonra bir kontratakla ikincisi... Kasımpaşa'lılar beklenmedik bir anda yedikleri duran top golünü bahane ediyorlar, herhalde ilk dakikalarda çizgiden çıkardıklarını yemiş olmayı bekliyorlardı, zira bütün yan toplarda rakibi boş bıraktılar; er veya geç yememeleri mümkün değildi.

Haftanın ikinci 0-0'ı, ilginç bir biçimde forvetlerini çok beğendiğim iki takım, Belediye ve Eskişehir'den. İkisi de puanlarını 5 yaptı böylece. Ligin dibinde puansız bekleyen Sivas'la Denizli'yi ise 2 eylülde seyredeceğiz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atmaz yemez bir Beşiktaş

Can Belge 02.09.2009

Geçtiğimiz hafta, Galatasaray ve Beşiktaş'ın gole ilişkin özgün problemlerinden ayrı tutarak, Fenerbahçe'nin hem atmak hem yememek gibi ideale daha yakın bir konumda olduğunu söylemiştim. Tek sıkıntıları diye, ne zaman gelip bir daha çıkmamacasına yerleştiyse, o durgun ve şevksiz oyuna yer vermiştim. Manisa maçı, Fenerbahçe'nin de kendi özgün problemiyle diğerlerinden daha avantajlı olmadığını koydu ortaya. Talihli bir son saniye golüyle kazandılar.

Fenerbahçe'nin son saniye golüne kadar, talihi birkaç kez yaver gitti aslında: Manisa'nın bir gol ve bir penaltısı atlanmış görünüyor. Esas, yaptığı birkaç güzel işle çok övgü alan Simpson'ın bitirici noktadaki zaafları Fenerbahçe'yi kurtardı. İlk yarıda aktaramadığı basit bir top, ikinci yarıda yine kolay bir pas vermesi gerekirken

çektığı rezil bir şut Fenerbahçe'yi olası gollerden korudu. Bunlar Kanadalının neden ikinci ligden geldiğini gösteriyor. Eğer Manisa'nın bu transferden bir beklentisi varsa, gençliğini ve kendisini geliştirmesini gözetiyor olmalı.

Fenerbahçe kadar talihli olmayan Beşiktaş Gaziantep karşısında da gol bulamadı ve dört haftayı üç golle geçmiş bulundu. Onlardan az gol atan üç takım var ligde. Dolayısıyla yine dönüp Denizli'nin "gol atmak için her şeyi yapan takım" tabirine bakmakta yarar var: Derunî bir niyet olarak bu çabayı takdir etmemek mümkün değil. Üstelik iki forvet, iki savunmasız açık, iki ofansif bek... Göbekte de top yapan iki Alman'la stratejik olarak Beşiktaş gol yememek üzere kurulu bir takım değil. Sorun, açık alan bulamayan Holosko'yla, hâlâ oynayacak düzeye gelemeyen Nihat'ın performansında. Ayrıca, stratejik olarak göbeği değil, kanadı kullanmaya niyetli görünen takımın forveti olarak belki tek başına Nobre, Nihat-Holosko ikilisinden daha etkili olabilecek... Yani şimdilik, Denizli'nin arayış ve beklentileri nedeniyle diyelim, niyet sahaya tam yansımıyor.

Galatasaray bakın bu sefer gol yemedi. Ama Ankaraspor şu ara ligin en belirsiz takımı, asılacaklar mı, bırakacaklar mı, bunlar konuşuluyor. Haliyle konsantrasyon zor, rakip de etkileniyor. Ankaraspor ciddi gol fırsatları buldu ama, son vuruşta çok gevşek kaldılar. Sonuçta, Galatasaray en zorlandığı maçı oynadı, son çeyrekteki gole kadar görece etkisizdi. Elano ve Keita yerlerini eskilere bırakınca mesele çözüldü. Fener'in içeride olduğu haftayı da daha iyi bir averajla kapatarak liderliklerini sürdürdüler.

Sezon başlayalı beri, iki takımın yeni hocalarıyla uyumu ve memnuniyetlerine dair olumlu şeyler duyuyorum: Trabzon ve Gençlerbirliği. Trabzon lige deplasmanda Sivas galibiyetiyle gireli beri, bir daha maç kazanamadı. Gençlerbirliği ise ilk galibiyetini ancak bu hafta, Kasımpaşa deplasmanında, 4-0'la aldı. Ve medya mensuplarına konuşan Doll, "siz beğenmiş olabilirsiniz, ama ben beğenmedim" diye, tavrını öbür türlü koydu. Bu en azından, Trabzon'un Sivas'tan çıkardığı yanlış anlamları çıkarmayacaklarını gösteriyor. Ve başta değindiğim memnuniyet muhtemelen Ankara'da artıyor, Trabzon'da ise bitti bitecek.

Trabzon'dan puanı koparan Bursa'nın bu sezonki lig kapasitesi sanıyorum Trabzon'dan aşağı değildir. Ama Trabzon yakasındaki şampiyonluk hedefi yüzünden, Bursa kadar gerçekçi davranamıyor. Bu sebeple, şampiyonluk yarışına katılan Yanal'ı yeterli görmeyip kovuyorlar, karşılığında çok ağır bedeller ödüyorlar. Ne ki, Anayasa'nın değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddeleri gibi, Trabzon Türkiye'nin dördüncü büyüğüdür ve asla ikincilik onun hedefi değildir. Bu zihniyet zaten hiçbir konuda mantık aramadı.

Maç kazanmanın zorlaştığı bir sezon yaşıyoruz. Geçtiğimiz sezonun ilk 4 haftasında 9 olan 2 maç kazanan takım sayısı bu sezon sadece 5. Kayseri ilk galibiyetini Denizlispor'u 3-0 yenerek alırken, Cangele'nin iki golü de harikaydı. Endişem, Kayseri'nin vasat gol ortalaması nedeniyle, burada fazladan attığı golleri zamana yaymaya kalkması.

Sivas, evinde –deplasmanda da- galibiyeti bırakın, puan alamadı. Bu haftaki Diyarbakır yenilgisi, peşpeşe Şampiyonlar Ligi ve UEFA'dan elenmenin de birikimiyle, iki senedir endişeyle beklediğim duruma sebep oldu: Başarıya alışan taraftar protestoya başladı! Bu Çarşamba, diğer puansız Denizli'yle kritik bir erteleme maçı var. Diyarbakır ise, o çok sorunlu ortamı ve kadrosuna rağmen, 2 galibiyetli 5 takım arasına girebildi.

İki galibiyet başarısını haiz bir başka takım da Eskişehir. İçeride kazanıp dışarıdan puanla dönme taktiğini uyguluyorlar. Antalya'nın şanslı kontrpiye golüne Mehmet Yılmaz ve Youla'nın golleriyle verdikleri cevap artık bir kapanma takımı değil, kazanmaya oynayan bir takım olduklarını gösteriyor. İlginç olan, 4 maçta da 90 dakika oynayan Ümit Karan'ın golle tanışamaması.

Ankaragücü hâlâ Vassel'in çizgisine gelememi. Bu hafta da kendi seyircileri önünde, Belediye'ye karşı beraberlikle yetinmek zorunda kaldılar. Ama Belediye'nin sürdürdüğü anlayışı ve oyun bütünlüğünü Ankaragücü'nün takım oluşuna kıyaslayınca, bu beraberliğe sevinmesi gereken de Ankaragücü gibi görünüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş ümit vermiyor

Can Belge 04.09.2009

Beşiktaş'ın rengini belirleyen, uzun zamandır her bileşeninden çok daha fazla yönetimi. O nedenle, kimse kadroya bakıp, teknik direktöre bakıp, bu takım bu sezon şunu yapar, bunu yapar diye bir kestirimde bulunamıyor.

Geçen seneki şampiyonluk benim açımdan fazlasıyla şaşırtıcıydı, rakipleri tamamen meydandan çekilince başardılar. Onu bile, Sivas ve yeni yapılanan Trabzon'la epey boğuşarak elde ettiler. Ama bunun da Beşiktaş'a fazladan bir maliyeti oldu: Olup biteni değerlendirmekle ilgili bir meziyeti olmayan idare bu şampiyonlukla doğru yolda oldukları sanısına kapıldı ve bunu yaydı. Taraftarın bir bölümünü, belki belli bir kesimi inandırdılar ama, meselâ Mustafa Denizli'nin bu coşkuya pek kapıldığını sanmıyorum.

Şampiyon takım, arkada kalanların yetişme hamlelerine karşın, yerini korumak için iyi birkaç transfer yapmak zorunda kuşkusuz. Üstelik, önceki sezonu biraz özgün nedenlerle geride geçiren Fenerbahçe'yle Galatasaray'ın bu sezon yeni atılımlar yapmadan da, şampiyon Beşiktaş'a yetişecek kapasiteye sahip olduklarını düşünüyorum. O nedenle, Beşiktaş'ın yerini koruyabilmesi için eksik gedik kapamaktan daha teferruatlı atılımlara ihtiyacı olmalıydı.

Şimdi yönetimin yaptıklarına bakalım: Dört bek, (Erhan, Rıdvan, İsmail -5,5M, İbrahim), bir stoper (Ferrari -4,5M), bir ön libero (Fink), bir forvet (Nihat -4,5M) ve nihayet bir 10 numarayla (Tabata -8M) transferi kapattılar. Gönderilenler arasında ise Gökhan Zan, Zapatochny, Cisse ve Delgado dikkat çekiyor.

Bu liste kendi içinde çok özel bir anormallik taşıyor. Ama iki şey dikkat çekici: Birincisi, şampiyonluk, hele Şampiyonlar Ligi'nde bir şeyler yapmayı hedefleyen bir takıma vites atlatacak bir gelişme göze çarpmıyor. İkincisi, parantez içinde Euro üzerinden yazdığım bu transferlerin sırf bonservis maliyetlerinin (22,5M Euro) uçukluğu...

Gidenlerle gelenlere bakıp takımdaki iyileşmeyi bulmaya çalışalım: Ferrari'yle Gökhan Zan farklı meziyetlere sahip iki stoper ama, Gökhan Zan sırf boyuyla bile, Ferrari'ye göre daha özel bir futbolcu. Üstelik Türk... Tabata'nın Delgado'yla yer değiştirdiğini düşünürsek, Tabata'nın çok daha cambaz olduğunu kabul etmek zorunda kalırız ama, 29 yaşına gelene kadar yaptıkları onu da Delgado'dan çok yukarı taşıyor. İyimser değilim ama yine de pay bırakıyorum, Beşiktaş'taki macerasını görmeden değerlendirmemek lazım. Cisse Fink değişikliğinin de takımın seviyesini yükseltecek bir hamle olmadığını gördük. Arada, Beşiktaş'a geçtiğimiz

sezon epeyce puan kazandıran bir Zapatochny kaybı var.

Bir de kazanç diye, Nihat meselesi var: Onu satarken 30 yaşına kadar yapabilecekleri için Beşiktaş ne aldıysa, türlü kronik sakatlığıyla 30 yaşından sonra yapabilecekleri için de aynı parayı vererek geri aldı. Yetenekli, ama şimdilik bir faydasını görmedik.

Burada ilginç olan bek bolluğu. Dört bek birden transfer edilmesi, Mustafa Denizli'nin spesifik bir derdine derman aradığını gösteriyor. Ortasahayı savunması güçlü iki oyuncuyla tutan Denizli'nin belli ki kanat akınlarına, dolayısıyla da bek desteğine ihtiyacı var. Ama dört beke birden mi? Bunların da en az ikisinin atıl kalacağı muhakkak.

Böyle bakınca, ben bir iyileşme bulamadım doğrusu. Takıma fazladan bir güç katmamayı 22,5 milyon Euro'ya mal etmek de, azımsanır bir yöneticilik olmasa gerek.

Dolayısıyla:

Ligde dört haftayı geride bıraktık. Beşiktaş 3 gol attı, 1 gol yedi ve tek maç kazanabildi. Bu arada, Galatasaray'la Fenerbahçe kadrolarının hakkını vermeye başladılar ve aynı dönemi kayıpsız geçtiler. Böylece sinirler gerildi. Mustafa Denizli'nin kargalı demeci, yoğun sıkıntısına işaret ediyor. Hakem mevzuunda şikâyetler bilhassa ve nedense medya mensupları düzeyinde ortaya çıkmaya başladı. Şimdi umutların bağlı olduğu iki şey kaldı; Tabata ve Şampiyonlar Ligi. Ama her ne kadar Denizli'nin takımın form grafiğini Şampiyonlar Ligi'nin başlangıç tarihine bağlı bir gelişme trendine tâbi tuttuğuna inansam da, ben takımda enikonu bir iyileşme olması için rasyonel bir sebep göremiyorum maalesef.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bosna bize bırakmaz artık

Can Belge 11.09.2009

Estonya: Gol becerisi zayıf, savunması güçlü bilinen bir takım. Böyle bir eğilimleri yok değil ama, grubun en çok yiyen takımı onlar. En az atan da onlar değil. Biz de göze hoş gelen, hem estetik unsurlar barındıran, hem baskı kuran bir oyunla 4-2'lik bir netice aldık onlardan. Hücum bölgesinde yer yer çok üst düzey futbolcuların yapabileceği marifetler sergiledik. Bu arada, savunma bâbında da ağzımızın payını aldık. Almış olmalıydık. Zira Estonya'dan, hele kendi evinde, iki gol yenmez.

Şimdi bunun mukabilinde Bosna maçı, sadece 1-1 bitti. Aslında bir mucize! Çünkü 1-1 sıkı bir mücadeleyi, mutlak bir eşitliği ve öncelikle, müdafaayı çağırıştırıyor. Oysa savunmaları çok rahat delinen ve zıpkın gibi çıkan Bosna ve Türkiye söz konusu. Bir yandan ciddi savunma zaaflarıyla cebelleşirken, en büyük mahareti hücumda gösteren iki takım. Böyle maçlarda denklik falan olmaz, en azından belirleyici olmaz. Beraberlik, denk gelirse, 3-3, 4-4 olur ama daha çok, iki golü üst üste getiren rakibin şevkini kırar, maçı alır.

İki taraf da maçın çeşitli kesitlerinde o fırsatı ele geçirdi. Türkiye erken bir golle, özgüvenine özgüven katarak başladı. Estonya maçının hücum baskısı ve zarif pas işlemlerini hemen golün üstüne, Bosna'da da uyguladılar. O arada koparsalar giderdi, olmadı. Çok gecikmeyen beraberlik golü bu sefer Bosna'yı öne çıkardı. Devre bitene kadar Türkiye'nin dörtlük olmaması da bir çeşit mucizeydi.

İkinci yarıda, beraberliği hiç azımsamayan Bosna'nın kenar yönetimi, kendi mahir adamlarının yerine misal Estonya'nın geçirimsiz savunmasına sahip olmayı istemiştir. Skordan memnun bir takımın yapmasına yer olmayan her hatayı yaptılar. Bu arada biçare saldıran Türkiye'nin verdiği her boşluğu da sonuna kadar kullandılar. Ama her nasılsa, gol çıkmadı. Demek ki, hücumda güçlü olmakla gol becerisi yüksek olmak aynı şey değil.

Bosna'nın tipik bir Balkan takımı olarak, bazı belirleyici anlarda bencil gol vuruşları yüzünden eli boş kaldı; Türkiye ise, ilginçtir, şut yerine pası tercih etmekten en az üç gol pozisyonunu heder etti. Ayrıntıya girmiyorum. Atılamayan gollerin maçı oldu ve sonuç, son tahlilde Bosna'ya yaradı.

Şimdi bu maça bakarken, bir taraftan Türkiye'nin futbolda kat ettiği yolu da hatırladım. Çünkü Bosna milli takım olarak futbol dünyasına girdiğinde bizim 80'li yıllardaki halimizi andırıyordu. Onlar da hızla geliştiler ve artık oynadıkları her maça ortak olabilen bir takım haline geldiler.

Bir önceki eşleşmemizde –Euro 2006 elemeleri- yaptıkları, bizim Tınaz Tırpan'la İtalya 90'ı kaçırdığımız performansı hatırlatmıştı. Şimdi, Fatih Terim'le Euro 96'nın yolunu açtığımız ve bizim kuşağın nazarında ilk defa büyük turnuvalardan birine katılmayı başardığımız performansla “yaklaşmış” vaziyetler. Yaklaşmanın bir adım ötesine gidebilmek için bizi yenmeleri gerekiyordu. Başaramadılar. Ama aldıkları puan da çok ciddi bir avantaj kazandı. Tarihlerinde ilk defa böyle ardına kadar açtıkları büyük bir turnuvanın kapısından içeri girebilmek için, –ve en iyi ihtimalle play-off eşleşmesine mecbur olduğuna göre- kalan iki maçta sadece bir galibiyete –yahut Türkiye'nin bir yenilgisine- ihtiyaçları var. Fikstür ise, yedi gol attıkları Estonya'yı deplasmanda, 1-0 yenildikleri İspanya'yı içeride karşılarına çıkarıyor. Aynı dönemde Türkiye de Belçika deplasmanı ve Ermenistan maçlarını oynayacak.

Bu tablo, baktığınız açıya göre bambaşka şeyler gösteren bir ayna gibi: İspanya da, deplasmanda Estonya da, Bosna için garanti maçlar değil; hatta, düpedüz zor maçlar. Ama iki ülkenin maçlara asılmak için sebebinin kalmaması da başka bir varyant. Bilhassa ilki, 10 Ekim'deki Estonya maçı öyle belirleyici ki.. gamsız Estonya'nın o maça asılması için, neler vermeyiz, neler! Aynı tarihte biz Belçika'yla deplasmanda oynarken, tabii, bu sefer de rakibin hiçbir iddiası yokken maça asılmasını yadırgarız, o ayrı.

Bu ilk maçlar Türkiye'nin lehine biterse, 14 ekimde Bosna'nın koskoca İspanya'yı yenemeyeceğine daha bir inanacağız. Yenerse “tuhaf,” diyeceğiz. Biz zaten Ermenistan'la iyi hallerdeyiz. Olmayacak şey yok. Ama bir taraftan insan şu Bosna'nın hayallerine kavuşmasını da istemiyor değil. İlklerin başka bir tadı oluyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arada soğuduk tabii

Can Belge 15.09.2009

On beş gün aradan sonra, fikstür sağolsun, şöyle görkemli bir haftaya hazırlanmıştık: Başta derbi, Bursa-Fener kapışması; Trabzon'un Belediye eşleşmesi, hattâ, Gençlerbirliği-Eskişehir maçı. Umduğumuzu pek bulamadık.

Gençler'le Eskişehir, canlı yayından uzak 2-2'lik bir mücadele kalıbı sergilemişler, sağolsunlar. Gençler öne geçip, geri düşüp beraberliği kurtarmış. Üç gole imza atan Kahe de burada önemli bir rol oynamış. Aksiyon düşkünlerinin şikâyet etmeyeceği bir maç olmuş; karşılıklı goller, kırmızı kart, Doğa'yla Burhan arasındaki şedit tartışma. İki takım da bu sezonun iyileri arasında, ESES zaten üçüncü.

Trabzon da üstüne düşeni yapan tarafta! Belediye deplasmanından 6-1'lik bir "şok" galibiyet çıkardılar. Şok dediğim öyle erken başladı ki, kendini Belediye kurmaylarının yüzünde tam bir saat somut ve görünür tuttu. 27'de maç 4-0 olmuştu. *Hat-trick*, savunma oyuncularına pek nasip olmaz ama, biri topuk marifetiyle, bu maçta Egemen başardı. Trabzon takımı kadar, gol bolluğundan nemalanan Umut gibi, Gökhan gibi, bütün manevi sıkıntı sahipleri de üstlerindeki ağırlıktan kurtuldular. Maç sonunda hâlâ şokta olduğu anlaşılan Abdullah Avcı Trabzon'a iyi gelmeyi bir alışkanlık haline getirmekten bahsediyordu.

Buraya kadar iyi. Ama asıl beklentinin kaynağı olarak ne derbi, ne de Bursa-Fenerbahçe maçları tatmin edici oldu.

Sonuçlar Galatasaray'la Fenerbahçe'yi uçurdu. Galatasaray içinde bir derbi barındıran beş haftalık periyodu 16 gol atarak, Fenerbahçe ise üç deplasman barındıran aynı periyodu iki gol yiyerek, kayıpsız geçmiş bulunuyorlar. En yakın rakip, 6 puan gerideki Eskişehir.

Galatasaray-Beşiktaş maçının basit notu, iki taraf da kötüydü. İşin Beşiktaş açısından can sıkıcı tarafı; Galatasaray çeşitli sebeplerle –biri Arda'nın sürmenajı olabilir- normalden de kötü, Beşiktaş ise, bilhassa 1-0'dan sonra, kendi vasatı içinde iyi sayılabilecek bir haldeyken, 3-0'lık ağır bir yenilgiyle yüzleşti. Galatasaray ilk defa, yeni kalecisinin kurtardığı bir maçtan bahsedebilir. Ayrıca kaleciye dahi lüzum bırakmayan bir kaçanlar silsilesi var ki, başrolde Serdar Özkan, Galatasaray biraz ona da şükredebilir. Ama bu, Beşiktaş'ın adaletsiz bir sonuca mahkûm olduğu anlamına gelmiyor. Oyun olarak üstünlük bir tarafa belirgin bir biçimde geçmese de, bireysel kabiliyetin de futbolda ciddi bir yeri olduğu unutulmamalı. Beş haftayı üç golle geçen bir takım, oyun anlayışı kadar futbolcu kapasitesini de sorgulamalı!

Bursa-Fenerbahçe maçı iyi başladı aslında. Bursa'nın baskılı ve ayağa oynayarak rakibine yüklenmesi iyi bir maça işaret ediyordu. Ama arkası pek gelmedi. Zira Bursa'nın niyeti olsa da hücum gücü yoktu. Fenerbahçe de Bursa'nın güçsüz hücumlarını kabul ederek oynayınca zayıf bir hücumla karşı kuvvetli bir savunmanın karşılaşması çıktı ortaya. Fenerbahçe adına, Manisa maçında olduğu gibi yine talihli bir gol söz konusu: 42'de, Bursa oturmuş bir takım oyunuyla en azından başını beladan uzak tutarken kalecisinin kısa düşen kale vuruşuyla avlandı. Altından da kalkamadı tabii. Golün başlangıcı öyle ama, Alex'in gol vuruşundaki ustalık mutlaka takdire şayan. Ayrıca maçın içinde bütün öldürücü paslar, yine ne hikmetse onun ayağından çıktı. Güiza'nın, Kazım'ın ayağından yeri geldi kötüsü bile çıkmadı.

Bu şahsi oyunculuk Fenerbahçe'yle sınırlı değil; bu hafta dikkatimi en çok çeken Manisalı Güven Varol: Sivas'ı 3-1 yendikleri maçta iki kez ciddi suç kapsamında bencillik etti. İkincisi, savunmanın müdahalesiyle bereket, topu hak eden Kemal'in önüne düştü de, maçın kapanış golü geldi. Simpson'ı yine analım: ilk gol müthiş, ikinci gol de onun sayılır.

Ya Sivas? Beş haftayı kayıpsız geçenler mevcutken, onlar puansızlığı icat ettiler! Uygun düzelme umutlarından söz ediyor ama kabul etmeli, bu sezonun en büyük sürprizi, Sivasspor'un performansı oldu.

Bir şahsilik örneği de Denizli-Diyarbakır maçında: Angelov'un Bangoura'ya atmadığı bir pas var ki, adama futbolu bıraktırır. Onu atsalar ne olurdu bilmiyorum çünkü, sezonun ikinci büyük sürprizi Diyarbakır burada da galibiyeti hak eden ve kaçırın taraf gibi görünüyor. Biraz şansla ilk puanını alan Denizli'nin yeni hocası Nurulah Sağlam'a başarılar dileyelim.

Yeni hoca demişken, Kasımpaşa'ya katılan Yılmaz Vural unutulmaz. Antep'e konuk oldukları ilk maçta 1-0'lık makul bir yenilgi aldılar. Yorumu güç bir durum; Antep ilk galibiyetini aldı, ama oldukça zorlandı. Kasımpaşa demek Vural'la toparlandı mı? Göreceğiz.

Üçüncü büyük sürpriz Ankaragücü. Hamle diye Vassel'i getiren zihniyetin bu ülkede üretip durduğu manzara. Bu hafta Antalya'ya 1-0 yenilerek düşme çizgisine geldiler. Antalya'nın Monaco'yu andıran forması hoş. Ama altın sırt numaralarıyla bir zevksizlik katmamazlık olmazdı. Bu arada Antalya'da mesaisine golle başlayan Necati de ligimize yeniden hoşgelmiş.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtirazım var

Can Belge 23.09.2009

Maçlar dört güne yayılınca, artık bu panoramik yazıları yazmanın da pek tadı kalmadı. Galatasaray maçının ertesinde meselâ Trabzon'un cuma günü oynadığı Belediye maçını ta önceki haftanın maçı gibi koyu bir mazi tortusunun altında hatırlayabiliyorum ancak. Üstünden beş gün geçmiş. Yeni hafta ise üç gün sonra başlayacak!

Keyfimizi kaçırın bu kadar olsa... Bir de Melih Gökçek beyefendinin Ankaragücü ihtirasıyla, aksak bir lige mahkûm olduk. Dokuz yerine sekiz maçımız var, onu da elde tespîh, dört günde izleyebiliyoruz. Ankaraspor'un verdiği zarar bu aksaklıktan ibaret de değil! Takımdaki futbolcuların elan yaşadığı gelecek kaygısını umursamasanız bile, takımın bugüne kadar aldığı puanlarla, bundan sonra dağıtacağı bedava 3-0'lar ciddi bir sıkıntı yaratmayacak mı? Uygulamadaki amaç aynı başa ait iki takımın aynı ligde mücadele etmesinin yaratabileceği eşitsizliği, danişıklı dövüş ihtimalini bertaraf etmektir. Peki, senaryo şöyle olsa: Ankaraspor'a son dakika golüyle evinde yenilen Antalya; 6 averajı ve 6 tam puanı oynamadan cebine atan Ankaragücü'nün bir puan arkasında kalıp küme düşse... Eşitlik sağlanmış, şaibe önlenmiş olacak mı?

Futbol da çok keyif vermedi bu hafta. Kendi evlerinde oynayan Beşiktaş'la Fenerbahçe tatsızdı. Fener Belediye'yi 1-0 yenerken Beşiktaş Kayseri'ye aynı skorla kaybettiler. Klasikleşmeye başlayan tabloya halel getirmeyen sonuçlar; Beşiktaş atamıyor, Fenerbahçe yemiyor.

Ama Fenerbahçe'nin yememesinde Belediye'nin de payı büyük. Fenerbahçe rakibini hiç tutamadı, Belediye atamadı. Kötü bir maçın kodları işte... Oysa sadece bu yememe hali, Türk standartlarıyla kayıpsız bir Fenerbahçe oluşmasına yetiyor.

Beşiktaş ise, evinde yenik duruma düştüğü maçta bile ancak 80'den sonra kıpırdanabildi. Buna, Yusuf'un o dakikalarda oyuna dahil sebep gösteriliyor; tartışılır. Altı uzatmayla bu 16 dakikalık süreci de dişe dokunur iki, en fazla üç teşebbüsle bitirdiler. Hakikaten takımda bir sorun var: Çarşı öyle kolay kolay "istifa" çağrısında bulunmaz!

Neyse, çok şükür pazartesi gecesi Galatasaray çıktı sahneye. Kasımpaşa direnci ve mücadelesiyle, hakem de ilk dakikalarda yaptığı sezona damga vuracak hataya rağmen oyunu sürekli oynatarak haftanın en müthiş mücadelesine katkı verdiler. Bu arada girdiği her maçta gollerini atan Nonda'nın formayı hak etmek için daha ne yapması gerek diye düşünür dururdum, 1-0 gerideyken oyuna girip attığı üç golle herhalde hakkını ispat etti bu sefer.

Bu arada Trabzon toparlanıyor. Altı gollü Belediye galibiyetinden sonra Antalya'yı da 3-1 yenerek bu sezonki ilk Avni Aker galibiyetini aldılar. Aslında 46. dakikada gelen ilk gole kadar pek bir şey yapamadılar. Ama o golle ikinci yarıyı çok rahat oynadılar. Gabric'i beğenmemek mümkün değil. Yardımlaşmacı ve çalışkan tavrıyla çok faydalı oldu. Maçı kopartan gollere müthiş ara paslarla yol verdi. Takımda herkes onun gibi yardımlaşmacı olsa, sadece Umut dört gol atardı Antalya'ya.

Eskişehir bu sezonun en ilgi çekici takımlarından biri. Üç deplasmandan üç beraberlik çıkardılar, içeride kayıpları yok. Ama galibiyetlerin hepsi de meşakkatli. İki maçı geriden gelip kazandılar. Bu hafta Gaziantepspor'u da öyle yendiler. Çalimbay "3-1'ken 'gereksiz' bir gol yedik," diyor; anlaşılan takımın açılıp golleri sıralamasına yol açan ilk golü o da "gerekli"den sayıyor. Ümit Karan da bu arada, penaltıdan oldu ama, ilk golüne kavuştu.

Bu sezon Sivas'ın yerine göz diktiği anlaşılan Bursa, bu amacını da Sivas'ı deplasmanda 3-1 yenerek iyice açık etti. Bursa adına olumlu şeyler söylemek mümkün. Özellikle geçen sezon parlamaya başlayan Shin'in yeniden sahne alması olumlu. Asıl Sivas'ın durumu acayip; yerini Bursa'ya terk etmeye gönüllü olsa bile, son sıraya kadar gerilemenin manası nedir? Şampiyonlar Ligi katılımcısı olarak başladıkları bu sezonda... Uygun mazeretler arasında "yedi günde üç maç" klişesini kullandı tabii; hafta içi Denizli maçına çıktıkları için... Belki Avrupa'dan da bilerek elendiler o zaman!

Diyarbakır'la Manisa'nın kapaşması golsüz bir beraberlikle bitti; beklenir bir sonuç; madem seyirci yok... İki de, aldıklarından memnun, bulundukları orta sıralara yapışmak için de ihtiyaç duydukları bu. Aşağıda hiç kazanma ihtiyacı duymayan bunca takım varken, onlar da bu puanlarla huzurlu bir sezonu yapılandırıyorlar.

Gökçeklerin davası Ankaraspor'u gözden çıkardı ama Ankaragücü de hiç iyi gitmiyor. 6. haftayı galibiyetsiz geçtiler. Bu hafta da fikstürde ev sahibi göründükleri maçta Gençlerbirliği'ne 2-1 yenildiler. Haftaya Antep deplasmanı, arada Galatasaray, sonra Kayseri deplasmanı... Ankaraspor'un bedava üç puanı ancak bu üçlemeden sonra geliyor. Kahe'nin usta golüyle kazanan Gençlerbirliği ise artık belli oldu, bu sezonu öncekiler gibi diken üstünde geçirmeyecek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş ümit vermiyor (2)

Can Belge 25.09.2009

Şampiyonlar Ligi'nin katılan takıma asıl amaçlar dışında başka somut faydaları da olduğunu düşünüyorum. Burada üstünde duracağım, Avrupa'yı ancak televizyondan izleyen bunca takım –futbolcu- varken, o cenahın en itibarlı takımlarıyla kapışıyor olmanın getirdiği yücelik duygusu. Bu hem futbolcunun kendine güvenine hiç azımsanmayacak bir katkı yapar, hem de rakip futbolcuları ezer. Yani, puana, kazanca tahvil edilecek binbir unsurdan bir tanesi olarak işlevseldir.

Fakat tabii bunun da gereklilikleri var. Seyredeni etkileyen bir şeyler yapmak lazım kuşkusuz.. ki adam "Manchester'a nasıl kafa tuttular," diyebilsin! Hele kendi evinde, ismi Manchester diye daha dakika bir gol bir, rakibini ululayıp kendini küçültüp, sonra da ezilmemeyi becerdiğin bir maçı bir de kalkıp "çok iyiydik, şanssızdık," diye tarif edersen, o etki doğmaz tabii. Sonra Kayseri gelir, hiç kendini zorlamadan topunu oynar, o da yener gider. Bu psikolojik sindirme mevzuunda Beşiktaş'ın zaten istatistiksel bir handikabı var artık. Gol atamayan bir takımdan kim niye korksun ki?

Sorun bir taraftan da, böyle durumlarda "iyi oyun" çitasının yerinden oynamaya başlamasıyla ilgili. Rijkaard'ın Panathinakos'a fark atan takımını eleştirmesiyle, Mustafa Denizli'nin Manchester'a yenilen takımı övmesi arasındaki bağ da maalesef doğru kurulmuyor bu ülkede. Futbol, içinde gaz unsurunu ziyadesiyle barındıran bir unsur. Rijkaard'ın "rahat" konumundayken her türlü şovu yaparsın; Mustafa Denizli de zamanında yapmıştır. Oradaki esas mesele, bu yersiz karşılaştırmadan ziyade, Beşiktaş teknik direktörünün "iyi" çitasının fena halde düşmesiyle ilgili görünüyor.

Bu bir mesaj, son tahlilde. Bu futbol iyidir, mesajı... Birileri Manchester ismiyle birlikte o direnişi "iyi"ye yeterli görecektir, birileri de bizim gibi, bunu kabul etmeyecektir. İkinci görüşü desteklemek için yazayım: Güney Kıbrıs'tan Apoel, Atletico Madrid deplasmanında bunu yapıyor, üstelik 0-0'ı da kurtarıyor. Öyle UEFA ligi falan değil, Şampiyonlar Ligi'nde! Apoel övünebilir bununla. Çünkü Güney Kıbrıs birinci ligi Avrupa'nın beşinci, altıncı büyük ligi olmakla şişinmiyor. Avrupa'nın altıncı büyük liginin şampiyonu olarak Beşiktaş, kendi evinde pozisyon bulamadan 1-0 yenildiği bir maçla övünmemeli. Rakip kim olursa olsun, hücumu çok agresif olmayan birini savunup buna "iyi" dememeli.

Çünkü "iyi"nin bu seviyeye indiği yerde başka sorunlar da çıkar ortaya. Birincisi, "iyi" çoğalır! İşte iki senedir sürekli, gol yememekten başka bir şey yapmıyor diye eleştirdiğim Kayserispor gibi, kısır bir standarda hapsolursunuz. İkincisi, "iyi" dediğiniz bu seviyenin üstündeki rakipleri de kabullenmeye başlarsınız. Bu önce iç seslerin daha kolay izin verdiği Manchester, Barcelona olur; sonra mecburen Fenerbahçe, Galatasaray da olur.

Üçüncüsü, bu kısırlığa mahkûm maçlarda, skor mecburen sürekli "şans" ve "hakem" faktörlerine bağlanabilir bir çerçevede kalır. Hani "hakem hata yapsın da sonuca etki etmesin kardeşim!" diye bir kabulümüz vardır ya; 0-0'a kitlenmiş giden bir maçta hakem ne yapsın, her hata sonuca etki edecektir! Yanlış verdiği kornerden gol olsa, 1-0 biri kazandı işte...

Böylece, taraftarın gözbebeği olmak için fırsat bekleyen, özünde kulübe hiçbir faydası olmayan bir "şans-talih-hakem" yazar grubu beslenir. Onlar bu hedefleri hazırlar, yönetim onlara yaslanır, böyle yürümeye, böyle icra etmeye devam ederler.

Kasımpaşa-Galatasaray maçı, bu söylemeye çalıştıklarım bakımdan yardımına koştı doğrusu. Kasımpaşa 10 kişi kalacak ve Galatasaray öne geçecekken başka bir şeyler oldu, sonra Kasımpaşa öne geçti, Galatasaray'ın da anası ağladı 90 dakika. Ama ne oldu? Hakem, henüz hiçbir Beşiktaş maçında yapılmamış önemde –bunu tartışın, skora etkisi, hatanın barizliği, nedir o hatayı "kritik" kılan?- bir hata yaptı, ama skora etki edemedi. Galatasaray, vahşi bir arzuyla, hakemin hatasının da, Kasımpaşa'nın golünün de altından kalktı.

Biliyorum, golleri atamasaydı Galatasaray camiası da hem hakemi, hem MHK'yi ayakta koymamak için ortalığı yıkacaktı. Aynı Rijkaard'la Mustafa Denizli'nin arasındaki "ortam" farkının değişik tezahürleri. Ama bu işin sonrası. Galatasaray'da hiç olmazsa, önce sahadaki skora isyan eden ve bunu değiştirebilen bir takım var. Beşiktaş'ta ise, sadece hakem ve baht unsurlarına odaklanan –nedense- bir spor yazarı takımı var. Bu fark, tabelaya da acımasızca yansıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

7'de 7 ancak Fener'e nasip

Can Belge 29.09.2009

Kayıpsız olmakla mağrur, 10. haftaya 9'da 9'la gelebilecek miyiz diye bekleyen Fenerbahçe'yle Galatasaray bu hafta oldukça sıkıldılar. İkisi de benzer bir durumla karşı karşıyaydılar ama Fener'in verilmiş sadakası varmış.

Fenerbahçe Antalya'da, Galatasaray ise kendi evinde Eskişehir karşısında attıkları golü koruyamadılar. Son dakikalara 1-1'le gelebildiler. Galatasaray Keita'nın uçan vole fantezisiyle son saniye imkânı bulduğunda belirgin bir baskı üstündeydi. Olmadı, kaçtı. Fenerbahçe ise aksine, kendi baskı döneminden çıkmış, Antalya'nın üst üste iki kez golle burun buruna geldiği bir yıkılma dönemindeyken rakibin akıl tutulması geçirdiği son anda, sezonun en ilginç golünü atıp mağruriyet nesnesini korudu.

Akıl tutulmasından kasıt, kazandığı taç atışlarını bile 30 saniye daha geçirir miyim zihniyetiyle kullanan bir takımın, iki gazla bunu unutup 10 oyuncuyla sahanın son 30 metresine doluşması. Kalan 70 metrede, bir kendi kalecileri ve Güiza, Semih gibi golcülerden müteşekkil dört mensuplu bir Fener heyeti... Heyet orta çizginin ofsayt tasarrufundan da faydalanıp dört kişi birden 90 dakika dış biledikleri kaleci Polat'ı son defa ziyarete gitti ve Fenerbahçe'ye bu sezon ikinci son saniye galibiyetini kazandırdı.

Galatasaray'a da "ah" çekmek kaldı. Bir, rakibini kıstırmışken yediği talihsiz gole; iki kendi son saniye kaçırdığına; üç Antalya'nın akıl tutulmasına. Yanlış hatırlamıyorsam üçüncü hafta yazmıştım; Galatasaray iki gol atamadığı maçları kazanamama riski taşıyor diye. İlk puan kaybını böyle yaşadılar işte. Bu maçta ya Galatasaray kayıpsızlığını, ya Eskişehir yenilgisizliğini kaybedecekti; ikisinin de yenilgisizliğini koruması gibi bir orta yolda

anlaşmış oldular.

İki haftadır gövde gösterisi yapan Trabzon'un Ankara'da önemli bir sınavı vardı bu hafta. Ligin en sıkı ekiplerinden Gençlerbirliği'ne karşı da maç 16 dakikada 2-0 gelince –ve üçüncü hafta Abdullah Avcı'yla Mehmet Özdilek'ten sonra Thomas Doll'da "amanın neler oluyor," diye şaşkın şaşkın sahaya bakarken- Trabzonspor "durdurulamaz" fikri hasıl oldu. Ancak "gerçek" Gençlerbirliği o dakikadan sonra ortaya çıktı. 75 dakika Trabzonspor'u hapsettiler ve 2-2'yle 1 puanı kurtardılar. Onlar da ligin hiç yenilmemiş dördüncü takımı. Ama aldıkları beş beraberlik yüzünden, iki yenilgili Trabzon'un averajla altında kalıyorlar.

Haftanın olayı, Diyarbakırspor'un bu sezon ilk defa Bursa'da yine PKK ve Öcalan'la özdeş tutulması... Bu tarz bir sataşma belli ki anons kapsamına da girmiyor. Son tahlilde, değil futbol sahaları, hiçbir yerde görmek istemediğimiz bir ayrımcılık! Ya da ırkçılıktan katiyen azade Türk insanının kendine has misafirperverliği...

4-0'lık ezici maçın *Zafere Kaçış*'ı andırır golleri dahi sorunlu. Atlanan bir ofsaytla ilk gol, yanlış bir penaltıyla ikincisi... Üçüncü gol Diyarbakır kalecisinin kural bilgisizliğinden kaynakladığı için müstahak. Taç atışından gelen geri pasını eline alıp sonra da hayretler içerisinde itiraz ediyor. Ama o da ofsayt ihtimali taşıyan bir gol.

Sezona iyi giren Diyarbakır böylece en ağır yenilgisini aldı. Bursa ise, bu galibiyetin averaj payıyla Eskişehir'i aşıp üçüncü sıraya oturdu.

Sağlam bir yükseliş de Ankaragücü'nden. Gaziantep'i deplasmanda 1-0 geriden gelip Ceyhun'un üç müthiş asistiyle 3-1 yendiler ve Vassel'in sahaya çıkmadığı bu maçta ilk galibiyetlerini aldılar. Averajla 6 puanlı takımların en tepesine yerleştiler. Bir türlü istediği çizgiyi yakalayamayan Antep'te galiba durumu en zor kişi Portekizli teknik direktör.

Sivasspor'u ne yapacağız? Bu hafta da, iki maçı büyüklerle takılan Belediye'ye 1-0 yenildiler ve Kasımpaşa'nın üstündeki yerlerinde kaldılar. Ama Kasımpaşa bile, gerek geçen haftaki direnişi, gerek bu hafta Kayseri deplasmanından çıkardığı 1 puanla bir silkiniş emaresi veriyor, Sivas'ta o da yok. Şampiyonlar Ligi'nde oynamak üzere yapılan hesaplar, nasıl bu kadar ters sonuç verdi, anlamak çok zor.

Kayseri Denizli'yi 3-0 yendikten sonra aynen şöyle demişim: "Endişem, Kayseri'nin vasat gol ortalaması nedeniyle, burada fazladan attığı golleri zamana yaymaya kalkması." Sonra Beşiktaş'ı 1-0 yendiler, şimdi işte içeride, Kasımpaşa'yla yine bir 0-0! İşte bu yüzden yıllardır Kayserispor'dan özgün bir şey bekleyemiyoruz. Maçın özet görüntüsü bile, 1 dakika ya sürdü ya sürmedi. İlk yarıda iki uzak şut, ikinci yarıda direktten dönen bir kafa topu, hepsi bu. Kasımpaşa'nın da toplam iki pozisyonu var ki, netlik bakımından ağır basar.

Sezona iyi girenlerden Manisaspor, en kötülerden Denizli'ye konuk oldu, Ege derbisi nam maçta. Maç sonucu 1-1. Özet görüntülerin söylediği, galibiyeti kaçıran Manisa. Ama beraberliklerin adamı Nurullah Hocamın sözleri, aksi yönde. Maçı o gördü diye itiraz etmeyeyim. Ama Manisa adına Simpson'dan bir gol daha haber edeyim.

Bir yenilgisiz Fener kaldı

Can Belge 06.10.2009

Mütekabiliyet bakımından kabiliyetsiz bir haftayı geride bıraktık. Bir tek Diyarbakırspor yediği ilk gole karşılık verebildi, yoksa golü yiyen cevap bile veremeden yenildi bu hafta. Trabzon'la Gaziantep'in 0-0'ı ise tek beraberlik oldu. Haftaya dört takım yenilgisiz girmişti; bir Fenerbahçe ayakta kaldı.

Flaş sonuç Galatasaray'ın 3-0'lık Ankaragücü yenilgisi. Fenerbahçe de Gençlerbirliği'ni geçince, 10. haftanın derbisi Galatasaray için hevesli bir arz-ı endam gösterisinden ziyade, hayatta kalma mücadelesine dönüştü diyebiliriz; iki haftada nereden, nereye...

Galatasaray bir "sistem disiplini" çerçevesinde hareketlerini, imkân ve özkaynaklarını sınırlayarak kullansa da, futbol kurtları Panathinaikos maçına dahi kalmadan, Galatasaray'ın "oyun disiplini"yle ilgili sıkıntısını değerlendirmişlerdir. En azından rakiplerine verdikleri pozisyonların altından kalkabilecek üretkenlikten uzaklaştıkları görünüyordu. Baştaki görkemli Galatasaray'ı yaratan adamlardan Arda Turan'ın artık herhangi bir disipline bağlı davranıp davranmadığı tartışılır meselâ. Top tercihlerindeki radikal değişim bir yana, topa oynama süresi, istatistiğini bir yerden bulsak, kim bilir kaç dakikadan kaç dakikaya çıktı. Süre arttı ama verimlilik baş aşağı...

Ankaragücü için iyi maç oldu. Birkaç vukuat dışında sıkıntı yaşamadılar. Topa az sahip oldular ama emniyetli takıldılar. Galatasaray'ın topu tüfeği sırtladığını görünce de savunma arkasına sarkmaya başladılar. Netice takdirinizdir.

Fenerbahçe sekizde sekiz ihtimalinin verdiği motivasyonla olacak, sezonun en iyi futbolunu oynayarak, kendisine aslında iyi de karşı koyan namağlup Gençlerbirliği'ni 3-0'la geçti. Ve tabii yine Alex'le yaptı bunu.

Erken gol, büyük takımların derdinin dermanı. Alex 13'te atınca, yedi haftayı beş beraberlikle geçen Gençlerbirliği'ni daha zor bir oyuna mecbur etti. Gençlerbirliği gerçi yine de ayakta kaldı. Volkan'a pek rahat vermediler. Ama senaryoyu kendi istediği şekle sokan Fenerbahçe de rakibin her boşluğunu iyi değerlendirdi. Süper Lig'in "en iyi başlangıç" rekorunu sekiz müteakip galibiyete çıkardı.

Beşiktaş nihayet gol attı. Bir tane attı ve Denizli'yi yenmeye bu kadarı yetti. 400 küsur dakikayı bulmuştu ligdeki bu golsüzlük durumu. Oysa ben, ilk dakikada Nobre'nin yarım metreden boş kaleye kaçırdığını görünce takımın üstünde bir lanet olduğuna ikna olmuştum. Diğer yandan, ligde ancak üç gol atıp 12 gol yemiş galibiyetsiz Denizli'ye karşı bu tek gollü İnönü performansı kimseyi tatmin etmedi. Taraftar grupları maç boyu yönetim ve Demirören'le ilgili farklı görüşlerini beyan ederek, kendi aralarında kavga ederek geçirdiler zamanı. "Demirören yeter!" bestesine başkanın eşinin de tempo tutması ilginç bir fotoğraftı.

Bu ilgisizlik ortamında futbol oynamaya çalışmanın ne zor olduğu malûm. Nurullah Hoca "Beşiktaş'ı hayatımda bu kadar 'dekosantre' yakalamamıştım" diyor. Mustafa Hoca'da sezonun en zor maçını oynadıklarını vurguluyor. Bu ortamda, galibiyetin Tabata'nın golüyle gelmesi –üstüne Galatasaray'ın kayıpları filan- Beşiktaş için itici bir güç olabilir bundan sonra. Herhangi bir güç gösteremeyen Denizlispor asıl, bakalım nereye tutunabilecek.

Haftanın tek beraberliği Avni Aker'de, Trabzon'la Gaziantep'ten. Trabzon'u bu tuhaf puan kayıpları mahvediyor.

Takım nereye kitleneceğine, hangi hedefe odaklanacağına karar veremiyor. Ligin şimdilik en tutarsız takımlarından biri. Ama Allahı var; çift dikiş gidiyor, kazandı mı bir daha kazanıyor, yenildi mi bir daha yeniliyor. Şimdi de iki beraberlik üst üste...

Yenilgisiz son takım Eskişehir de bu arada kendi evinde Kayseri'ye 1-0 mağlup oldu. Geçtiğimiz hafta evinde Kasımpaşa'ya puan veren tutarsız Kayseri, önceki hafta da Beşiktaş'ı deplasmanda yenmişti! Maçın tek golü 6. dakikada Makukula'dan –altı maçta dört golle ligin önde gelen golcülerı arasına girdi. Karşılık peşindeki Eses'in ise erken vakit hem Ümit Karan'ı, hem Youla'yı sakat vermesi şanssızlık. Youla'nın devreyi kapadığı ihtimali dahi söyleniyor.

Özet görüntülerden tespitim, iki takım bu hafta oldukça şanslı kazandı. Biri, üçüncü sıradaki Bursaspor. Manisaspor'un bin türlü hücum girişimi, İsaac'ın harika oyunu falan boşa; Bursa 83'te bulduğu frikik golüne kadar atak bile yapamadı. 90'da da Turgay'la 2-0. Gayet iyi oynadığı anlaşılan ve lig grafiği de iyi giden Manisaspor'da Mesut Bakkal'ın taraftarca istifaya davet edilmesi kabul edilemez bir acımasızlık.

Diyarbakır'ın ısrarlı hücum girişimlerini seyreyleyen İBB daha da acaip. 66'da savunmanın pas hatasına ayak uzatıp atak yapmadan öne geçiyorlar. 90 dakikayı da iki atak ve üç golle bitiriyorlar.

Bu arada Antalya'dan ligin ilk galibiyetini 2-0'la alan Sivas, Bülent Uygun'u kaybetti. Bu kıpırdanmada duygusal bir şeyler olduğu âşikâr. Gelişmeleri bekliyoruz.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe de yenilir

Can Belge 20.10.2009

Futbolun kendi içinde bir gizemi olmasa bunca spor yazarı olmazdı değil mi? Bu gizem sayesinde, yorumları olmayan bir maç, eksiktir. Yine o sayede, aynı maçın yorumları çok çeşitlidir ve hepsi özgüven doludur. Çünkü bir maçı geriye alıp, içinden tek bir unsuru değiştirip tekrar oynatarak yorumun doğruluğunu/yanlışlığını ispatlama imkânı yoktur.

Fenerbahçe sanki bizi bu imkânsızlıktan kurtarıyor. Dokuz hafta boyunca hep aynı maçı oynadılar, fakat farklı skorlar ürettirler. Çünkü işte yorumcu ne kadar sebep bildirirse bildirsın, her şeyi belirleyen, maçın kendi içindeki kırılma anları; bazen Fenerbahçe'yi son dakikada güldürüyor, bazen de, Gaziantep'te olduğu gibi üzüyor.

Sarı Lacivertliler dokuz hafta boyunca sadece Diyarbakır deplasmanında yenik duruma düştüler, onun dışında bütün maçlarda öne geçtiler. Hiçbir zaman ikinci gol için isteklerini çok belli etmediler, rakiplerinin baskısını kabul etmiş göründüler. Bursa ve Belediye maçları o baskının tehdidi altında 1-0 bitti; Gençlerbirliği ve Sivas'a karşı 3-0'a kadar yürüdüler. Manisa ve Antalya gole cevap verebildiler ama son dakikada ikinciye yediler. Gaziantep de cevap verdi, ama son dakikada yemediği gibi, attı ve 2-1 kazandı. Böylece ligde 9. hafta itibariyle,

yenilgisiz takım kalmadı.

Antep'in harika iki golünü atan Julio Cesar ligdeki gol sayısını da altı yaptı. Ligin en şütör ve en skorer oyuncusu. Yıldırım Demirören'in de dikkatinden kaçmamıştır herhalde.

Haftanın iki renkli maçı, Galatasaray-Trabzon ve Denizli-Bursa arasındaydı. İki maçın da gitme gelme hikâyeleri çarpıcıydı. Kazananlar Galatasaray ve Bursa oldu.

Sami Yen'den başlayalım: Galatasaray 2-0'ı buldu, Trabzon 2-2'yi yakaladı. 3-2'ye yaklaştı, kaçırdı. Galatasaray 4-2'ye arttırdı, Trabzon 4-3'ü buldu, 4-4'ü de yarım metreyle kaçırdı. Tabela 4-3'te kaldı!

Galatasaray iyi bir takım, fakat futbolcuların bu bilgiye yaslanarak davranmaları bir sorun. Maçı kafalarına göre bir anda bitirebiliyorlar. Takım savunması iddia edildiği gibi kötü değil, skor açılınca savunmanın gerektirdiği hamallığı zül gören bir kibrin ortaya çıkması mesele. Trabzon'un sıkıntıları ise daha ciddi. En azından, bir telafi mekanizması işlemiyor. Üç haftadır kazanamıyorlar, haftaya Kayseri maçı da pek kolay görünmüyor.

"Sağlam"ların maçı da şaşırtıcı bir biçimde bol gollü geçti. Denizli erkenden öne geçti ama bunu oyuna yansıtamadı, bilakis, zaman geçirmeye falan kalktı. Bursa 2-1'i bulduktan sonra Koffi'nin de atılmasıyla iyice rahatladı ama Roberts'ın beklenmedik ve müthiş golü işleri karıştırdı. Son dakikada Zapatochny'nin Amerikan futbolunu andırır golü gelmese, Bursa iki puanı bırakıyordu. Ama topu ittire kaktıra zorla çizgiden geçirdi ve çok istediği üç puanı kopardı.

Kayserispor ve Gençlerbirliği de net galibiyetlerle 4 ve 5. sıralara yerleştiler. Kayseri geçen hafta Galatasaray'ı 3-0 yenen Ankaragücü'nü aynı skorla geçti. Gençlerbirliği ise Sivas'ı 2-0 yendi. Bu dört takım da bu sezondan beklentisi olan takımlardı. Gençlerbirliği ve Kayseri iyi yolda. Gençler'in bir Fener kazası oldu ama hemen toparlandı, Kayseri de 23 ağustostan beri gol yemiyor. Fakat Sivas ve Ankaragücü için aynı şeyler söylenemez. Şampiyonlar Ligi adayı Sivas Kasımpaşa'nın bile altında, Ankaragücü de Vassel'i herhalde 13. olmak için getirmedir.

Beşiktaş 17 ekim günü İnönü'de oynadığı Kasımpaşa maçında, 17 ağustostan beri ilk kez iki gol attı. Fakat yine cansız, arzusuz, pırıltısızdı. Nihat'ın Çek maçından beri ilk golünü atması, Tabata'nın topuk pası gibi olumlu ayrıntılar bir yana, maçı bir türlü koparamama sıkıntısı devam ediyor. İşte, kendi evinde, Kasımpaşa karşısında bile maçı koparamadığı için, hakemin son dakikalarda yaptığı bir hata sonucu ecel terleri dökabiliyor. Müteakip Eskişehir maçına Sivok, Ernst ve Ferrari'yi kaybettikleri gibi, az daha iki puanı da bırakıyorlardı.

Geçtiğimiz hafta, Belediye'nin iki atak yapabildiği Diyarbakır maçını 3-1 kazandığını hatırlıyorum. Ve aynı esnada, Manisa'nın da Bursa'ya hiç pozisyon şansı tanımadan oldukça etkili olduğunu ama 2-1 yenildiğini... Bu hafta bu iki takım karşı karşıya geldiler. Manisa özellikle Promise'yle İBB'yi bayılttı ama maçı 1-0 kazanan uyduruk bir duran toptan İBB oldu. Sözün özü, Manisa iki haftadır iyi ama kaybediyor; İBB ise tersi...

İyi takım dediğimiz Diyarbakır ise üç haftadır yeniliyor, beş haftadır kazanamıyor. Tazameta gitti gideli yoklar ortada. Bursa'da goller nizami değildi, İBB karşısında iyiydiler, şanssızdılar. Ama bu hafta Antalya'da harbinden dağıldılar. 4-2'lik skor, Antalya'nın pozisyon sayısına bakınca mütevazı bile. Son üç haftada yedikleri gol 11!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex'in istikrarı Arda'da yok

Can Belge 27.10.2009

Kendi kendine haftanın olayı olmaya muktedir derbimiz, yine kendi ürettiği yan olayların arkasında kalmaya özen gösterdi. Henüz ısınma safhasında taraftara oynayanlar öne çıktı; sebepsiz yere sahayı karıştıran "düşünceli" futbolcuların tribünde yarattığı etki yardımcı hakemin başına patladı.

TRT'nin maç esnasında yayında olan spor programı ilginç: "maçın yıldızını seçin" diye kampanya başlatmışlar. Ama zaten programa bakanlar maçı izleme imkânına sahip olmayanlar! Fenerbahçe'de Alex, Galatasaray'da Arda seçiliyor. Alex isabetli, maçı görenler Kazım'ı belki daha öne çıkarır ama, bitirici işleri yapan adam olarak, Alex maçın yıldızı olabilir. Peki, Arda ne oluyor?

Arda önce hakemin başında patlayan, hatta ta ileride Keita'nın atılmasına bile vesile olan bu gergin ortamı tam da bu niyetle tertipliyor olmasın? Sahada hiçbir varlık gösteremeyen, üstelik haftalardır bunu sürdüren Arda, maçı görmeyen taraftarın gönlünde 1 numara. Öyle bir desteği var, ne yapsa meşru...

Kaptanı ve 1 numarası Arda olan takım da bu kadar işte. Fenerbahçe'nin golleri çok ikna edici olmasa da, ciddi bir takım oyunu oynadılar ve genel temayülün aksine, Galatasaray bu sefer hak ettiğinden daha lehine bir skorla sahadan ayrıldı. Fenerbahçe de 10'da 10'una kavuştu.

Bu arada tabii, son beş maçını kazanma başarısı gösteren Bursaspor da Galatasaray'ı averajla atlayıp 2. sıraya oturdu. Averajın nesnesi de bu haftaki Belediye maçı: altı ayrı oyuncunun golüyle 6-0'lık müthiş bir galibiyet. Fakat hep bardağın dolu tarafından ele aldığımız Belediye'nin 10 haftada kalesine ikinci defa altı gol birden buyur ettiğini söylemek lazım. İki haftadır çok pozisyon verdiklerini görüyorduk, Manisa ve Diyarbakır atamamıştı, Bursa affetmedi.

Dördüncü sıradaki Kayserispor 23 ağustostan beri gol yemiyordu. Bu unvanla çıktı Avni Aker'de Trabzon'un karşısına. Makukula'yla öne de geçti, arkasından ikinciye atacak fırsatları da buldu. Ama Broos'un erken değişiklikleriyle çehresi değişen Trabzon Gökhan ve Ceyhun'un golleriyle maçı aldı. Ne yazık ki bu galibiyet, Trabzon'un önceki kayıplarını telafiye yetmiyor, hâlâ zirve yarışının çok gerisindeler.

Beşiktaş'ın serisi ciddi: Sanal Ankaraspor galibiyetiyle başlayan süreçte Eskişehir'i de yenerek üst üste üç galibiyet yaptılar. Geçen hafta Kasımpaşa maçında cezalı verilen kritik oyuncular ve güçlü Eskişehirspor'un saha avantjı bu maçı çok zor kılıyordu. Yani yine bir 1-0'a kanaat eden Beşiktaş'ı bu minimalizmi nedeniyle eleştirmek yerine, bu sefer takdir etmek lazım galiba. Ligin zor deplasmanlarından birini aşarak zirveye yaklaştılar.

Diyarbakır Sivas'ı 2-0 yendiği 30 ağustostan beri kazanamıyordu. İlginçtir, Tazemeta'nın forma giydiği son maç da oydu. Uzun aradan sonra bu hafta Gençlerbirliği karşısında forma buldu ve attığı tek golle de galibiyeti getirdi. Fakat tabii maç o golden ibaret değil, Gençler'in direkleri, kaleciyi, hatta boşluğu aşamadığı pozisyonlar

söz konusu. Futbolcular yenilgiyi genel olarak şanssızlığa bağlarken Doll "idareci" konumunun gerektirdiği gerçekçiliği biraz abartıyor sanki: golleri kaçırdıysak maçı hak etmemişsiniz demeye getiriyor. Yenilgi kötü belki ama Gençler'in oyununda ciddi bir düşüş söz konusu değil. Hurşit'e bilhassa dikkat çekmek isterim.

Diyarbakır bu galibiyetle beş maçlık kötü seriyi kesti. Ama benzer bir şekilde haftalardır çok pozisyona giren ve hep kaybeden Manisa bu hafta da kendi evinde, üstelik Antalyaspor'a kaybederek yarasını derinleştirdi. Yine tipik bir Manisa maçı görüntüleri vardı, Ferhat ve özellikle İsaac'ın kaçırdığı net pozisyonlar, İsaac'ın ofsayt nedeniyle sayılmayan bir golü, Antalya'nın ilk atağının gol olması, vs... Gerçi bu sefer İsaac nizami bir gol de attı ama Antalya ona da cevap verdi. Manisa üç haftayı 0 puanla geçti. Antalya ise iki haftadır kazanıyor.

Geçtiğimiz hafta Fenerbahçe'yi yenen tek takım unvanını kazanan Gaziantep'te müteakiben bir düşüş bekleniyordu. Sivas'ta da Muhsin Ertuğral'ın gelişiyile, sanırım bir çıkış beklentisi mevcuttu. İki takımın Sivas'taki maçını ev sahibi 3-0 aldı. Gençler yenilgisinden sonra ateşli bir başlangıç denebilir. Fakat haftaya Sivas'ı yaralı bir Aslan bekliyor! Gaziantep'te ise, yenilgiye rağmen Julio Cesar'ın parlaklığını kaybetmediğini söyleyeyim. Biri frikikten iki gollü Fener performansını yakaladı yine, ama ikisi de direktten döndü!

Kasımpaşa'yla Denizli ligin en zayıf iki halkası. İkisinin de ceplerinde birer sanal Ankaraspor galibiyetinden başka bir şey yoktu. Kasımpaşa Denizlispor'u 3-1 yenerek, ilk resmî galibiyetini aldı. Kaleci hatasından yediği ilk gole rağmen paçayı kurtarmasını sağlayan iki isim, kadim Cenk işler ve Moritz. Bilhassa Moritz'in golü muhteşemdi. Denizlispor ise yokluk içinde devam ediyor. Ali İpek'in geçtiğimiz hafta Nurullah Hoca'yı istifaya zorlayan tavrından sonra, zaten başka bir şey de ummuyordum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Altı saniye kime göre

Can Belge 03.11.2009

Keyfi uygulamalar futbolu keyifli kılar mı bilemem ama, daha çok konuşulur hale getirdiği kesin. Meselâ, penaltı atışı esnasında 9,15 kuralının kesin olarak uygulandığı bırakın bir sezonu, tek bir maçı bulmak zor. Altı saniye kuralı da hiç uygulanmaz. Aniden uygulanınca da böyle mevzu olur işte.

Galatasaray-Sivas maçında ikinci golün hikâyesi: 1-0 geride oynayan Sivas'ta kaleci Petkovic topu oyuna 15 saniyede sokabiliyor. Kuralın adı altı saniye, Petkovic itirazında, "15 saniye olsa anlayacağım, ama altı saniyeyi çok da fazla geçmemiş olmalı," diyor. Ve hakem de düdüğü 7. saniyede değil, 15. saniyede çalıyor! İki saat sonra Kayseri-Fenerbahçe maçı... Maç 1-1'e gelmiş, iki taraf da gol için sahaya Semihlerini sürmüş; 81. dakikada Suleymanou topu elinden 10 saniyede çıkarıyor, dolayısıyla bir yaptırıma uğramıyor. Neden kural altı saniye o zaman? 10 olsun, şart mı? 10 olsun, ama uygulansın.

Erman Toroğlu'nun yaklaşımıyla mevzu daha da ilginç. Diyor ki; 1-0 gerideki takım zaman geçirmez, hakemin oynatması gerekirdi! Yani bu kuralın hakem yorumuna tâbi olduğunu söylemeye çalışıyor. Şansal Büyüka itiraz ediyor, "sabaha kadar tartışırız"a geliyorlar. Ne lüzum var? İşte TFF'nin internet sitesinden oyun kuralları:

"Kalecinin kendi ceza alanında aşağıdaki dört ihlalden birini yapması halinde rakip takım lehine bir indirekt serbest vuruş verilir: Topu oyuna bırakmadan önce eliyle altı saniyeden daha uzun süre kontrol ederse."
"Zaman geçirmek maksadıyla" diye, yoruma açık bir ibare yok. İfade net, ama uygulama pek öyle değil.

Neyse, tartışma bir yana; Galatasaray'la Beşiktaş bu hafta zirve yarışının kazananları. Galatasaray ilk yarıdaki baskın oyunuyla Sivas'ı alt etmeyi başardı. Sabri bir ölçüm cihazı gibi duruyor Galatasaray'da: öyle stabil bir çizgisi var ki, o iyi görünüyorsa Galatasaray kötüdür, kötü görünüyorsa, iyidir. Sivas karşısında Sabri ilk yarıda kötü, ikinci yarıda iyi göründü. Ama Barış daha ziyade, bana iyi göründü. Acep soluyla şut çekmeye kalkmadığı için mi?

Beşiktaş'ı hem yeni bir 1-0, hem de beş galibiyeti üst üste getirdiği için kutlamalı. Kâğıt üstü bilgisi: Beşiktaş ligin en az gol yiyen takımı. Ama Beşiktaş'tan daha az atmayı beceren de sadece 3 takım var! Ankaragücü karşısında tek golü bulan genç İsmail'di. Ama bu minimalist tablo Beşiktaş'ı tarihinin en iyi başlangıcını yapan Fenerbahçe'yle rekabet edebilir bir mesafede tutmaya hâlâ yetiyor.

Duraklayanlar ise Fenerbahçe ve Bursa. Fenerbahçe yine her zamanki haliyle -ilk golü atıp geride pusuya yatma hali- bu sefer bir 1-1 üretti. İlginçtir, 11 maçın yedisinde ilk yarı skoru 1-0 Fener lehine bitmiş. Kayseri Antep'ten daha iyi işler yaptığı, hele ofsaydı aşabildiği her akında çok etkili olduğu halde ikinci golü atmayı başaramayınca, 1-1'le yetindi. Gerçi Tolunay Hoca dahil, maç sonu demeçleri beraberlikten nedense memnun olduklarını gösteriyor. Daum'un memnuniyeti çok daha anlaşılır bence.

Bursa Antalya'da Ömer Çatkıç'a takıldı diyebiliriz. Deplasman için gayet etkili ve verimli çalıştılar. Ama Ömer çok önemli toplar çıkardı. Lidere yaklaşma fırsatını kullanamadılar. Böylece 5 galibiyetli seri bitti ama yenilmezlik altı maça çıkmış oldu. Bir puan Bursa'dan çok, güvenli yerini sağlamlaştıran Antalya'ya yaradı.

Gaziantep'te yine can sıkıcı olaylar var. Yeni bir Diyarbakır vakası. Oyun Diyarbakır açısından oldukça talihsiz: 42'de öne geçtiler, üstüne pozisyon da ürettirler ama 87 ve 90+2'de yedikleriyle, tıpkı Fenerbahçe gibi, sahadan yenik ayrıldılar. Böyle yenilmenin acısı büyük olur. Üstüne, PKK içerikli satışmalar gelince, Diyarbakır tarafının tepesi atmış. Başkan Galatasaray maçına çıkmayacaklarını söylüyor. Çünkü siyasi slogan atanlarla hakemlerin ortak bir şekilde Diyarbakırspor'u dışladığı kanaatinde. Hakem mevzuunda o kadar ileri gitmem ama, bu satışma şekli hakikaten çok can sıkıcı.

Haftanın üçüncü ve son beraberliği yine bir 1-1'le Kasımpaşa-Eskişehir maçından. İki tarafın da kendini kazanmaya daha yakın saydığı tipik bol pozisyonlu maçlardan. Ama benim gördüğüm, Eskişehir tarafı "iyiydik" tezinde daha haklı. Ümit Karan'ın bir penaltı, bir de direkte patlayan son dakika fantezisi var. Ama ilk altı maçını kaybeden Kasımpaşa'nın toparlandığı da ortada. Bunda Yılmaz Vural kadar Cenk İşler'le Murat Erdoğan'ın da payı var.

İki dikkat çekici deplasman galibiyeti: Manisaspor, haftalardır yazadurduğum iyi oyununu sonunda Gençlerbirliği deplasmanında gole tahvil etti ve beş hafta sonra kazandı. Belediye de, Denizlispor'u deplasmanda yenerek istikrarını korudu. Bu iç saha yenilgisi Denizlispor için çok acı. Hakan Kutlu, bu sezonki üçüncü teknik direktörleri ve sonuncu olacağı da benzemiyor. Bu nedenle herhalde, taraftar da başka bir şeyin değişmesi gerektiğini hatırlatıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadim 'yan top' zaafımız

Can Belge 10.11.2009

"Akabinde bir duran toptan bize yakışmayan bir gol yedik," geleneksel bir teknik direktör cümlesidir. Bu hafta duran toplardan, ama korner ve onun gibi yandan gelenlerden tam sekiz gol çıktı. Taçtan üç gol yiyen Sivas'ı saymıyorum bu bahiste.

Bu golleri yiyen olduğu kadar atan da varsa, bardağa yine hangi tarafından bakacağız? Uluslararası futbolda "yan top" zaafımızın şanı yürümüştür. Orada bir biz ve onlar durumu olduğu için, yan topların kimin lehine olduğunu tesbit etmek kolay oluyordu; genellikle yiyen taraftık. Burada ise, biz kendi aramızda atıp yiyoruz. Ama atıyor olmamızın faydalarını ileride görme ihtimalimiz var. Serbest vuruşun atıcısı iyileşirse, savunucusu da zamanla kendini o oranda iyileştirecektir diye bir tez ileri sürülebilir. Ama anlaşılan, daha bir süre bu golleri izlemeye devam edeceğiz.

Mevzuun en radikal örneği bu hafta Ankaragücü-Kasımpaşa maçında yaşandı. 2-2'yi oluşturan gollerin üçü duran toplardan. Üstelik Ankaragücü'nünkiler inadına 44 ve 89. dakikalarda. Kalp rahatsızlığı nedeniyle bir süre işine ara vermiş Yılmaz Vural'a yapılacak şey mi?

Başka bir acayıpliğe bakalım: Son iki yıllık performansları göz önüne alınarak, bir Sivas-Kayseri maçında ikiden fazla gol olma olasılığı nedir? Yahut, var mıdır öyle bir olasılık? Şu bilgiyi paylaşayım: bu dönemde oynadıkları dört lig maçında atılan toplam gol sayısı iki (iki 0-0, iki 1-0)! Bu hafta Kayserispor Sivas deplasmanından 4-2'lik bir galibiyetle döndü. Dört asist yapan Cangele sezonun en şiirsel performansını sergiledi, her pası kabiliyet ve zekâ kokuyordu. Emreciksin keza çok becerili ilk golüyle, Makukule gol krallığı ihtirasıyla... Ama hepsi gelip, Sivas'ın taçtan üç gol yemesine takılıyor: Ertuğral "biz kendi kendimizi yendik," derken haksız değil. Kayserispor çok kolay gol buldu, fakat maçı kolay kazanmadı. Sivas'ın da çok önemli akınları vardı. Ama işte, taçtan üç yiyince yenilmek kaçınılmaz oluyor.

Acayıplik demişken, Beşiktaş'ın bu hafta iki farklı kazandığını da söylemek lazım. 17 ağustostaki Antalya maçından beri bu ilk. Üstelik Trabzonspor'a karşı, Trabzon'da. Böylece, Galatasaray ve Kayseri yenilgilerinden sonra 18 puanlı bir altı hafta geçirmiş oldular. Bu süreçte evet az gol attılar ama, Avrupa maçlarını saymazsak, tek gol yediler. Ve bu performansın sonunda üçüncü sıraya çıkıp, zirvedeki "üç İstanbul" kalıbını onarmış oldular. Ama Trabzon'daki hal ve gidiş, dördüncü büyüğün dördüncü sıraya ulaşmasını pek mümkün kılmayacak gibi!

Diyabakırspor'un Galatasaray maçına "çıkması" sevindirici. Aksi olsaydı, bildiğim kadarı yönetmelikler gereği küme düşürülmesi icap edecekti ki, Ankaraspor'dan sonra bir de bu olsa, iyice tadı kaçacaktı işin. Neyse ki çıktılar, hadisesiz ve dostça bir maç oynadılar, iyi işler de yaptılar ama 2-1 yenilmekten kurtulamadılar.

O iyi işlerin başında Tazemeta geliyor. Fakat çok kısa bir süre. Maçın başında topla gösterdiği hüner birinci sınıf bir futbolcu çağırıyordu, Mendoza'nın golünden sonra kayboldu. Sonra Kewell sahne aldı, Galatasaray onun

iki asistyle yürüdü. Diyarbakır'ın maçın başındaki performansına özellikle ikinci yarıda ulaşamaması düşündürücü. Özellikle Barış'ın erken sayılabilir kırmızı kartından sonra, sahadaki sayısal fazlalıklarını oyuna yansıtamamaları, fiziksel yetersizliklerinin delili sanki. Fenerbahçe'ye yenildikleri maç da biraz böyle geçmişti.

En çarpıcı sonuçlardan biri de Manisa'nın evinde Gaziantep'e 3-0 yenilmesi. Manisa'yı epeydir 90 dakika izleyemedik (nihayet sırada Galatasaray maçı var); ama gördüğümüz kadarıyla son beş haftadır ligin en çok pozisyona giren takımlarından biri onlar. Bu beş haftada en olmayacak Gençlerbirliği'ni Ankara'da yendiler, ama üçü içeride dört yenilgi aldılar. Bu hafta, Antep teknik direktörü de itiraf etti, 3-0'lık sonucu Manisa'nın hak etmediğini. Tamam, yine Promise'nin ofsayttan attığı bir gol, Manisa'nın sayısız gol pozisyonu mevcut. Ama bu sefer rakibin de varlığını hissettik. Manisa kadar değilse, Gaziantep'in de pozisyonları var. Ve haftanın, belki sezonun en güzel golü, 53'te Ahmet Arı'nın attığı. Bir "tek pas" şaheseri. Geçtiğimiz sezon da bu golle rekabet edebilecek düzeyde çok paslı bir gol hatırlıyorum, ne tesadüf ki yine Gaziantep atmıştı.

Sezonun iyilerinden Eskişehir'le kötülerinden Denizlispor'un maçından Eses lehine bir 2-0 çıktı. Eses'te Mehmet Yılmaz'ın geri dönüşü çok parlak. Denizli'de ise hâlâ hiçbir ışık yok. İki iyinin kapıştığı Bursa-Gençlerbirliği maçında konuk takımın 2-1 kazanması sürpriz sayılmamalı. Gençlerbirliği motive olabildiği her maçı kazanmaya aday bir takım görüntüsünde. Bursaspor da ligdeki başarısıyla rakibi motive ediyor işte. Antalya karşısında bir korner atışıyla 1-0'ı cebe indiren Belediye'nin iki kez altı yemiş bir takım olarak altıncı sıraya yükselmesi de liginizin "acayıplikleri" arasında sayılabilir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş yeniden devrede

Can Belge 24.11.2009

3. hafta yazımdaki not: "Galatasaray'ın meselesi, iki gol atmadığı maçları kazanamayacağıyla ilgili. Beşiktaş ise, gol yemese dahi kazanamayabileceğini," düşündürüyor. 13. haftaya geldik. Galatasaray tesbite sadık, Beşiktaş'ta ise, en azından ligde, ciddi bir silkinış aşikâr.

Derbinin kuşkusuz olağandışı bir havası var. Ama Beşiktaş üst üste yediye çıkardığı galibiyetleri içinde en iyi topunu da Fenerbahçe karşısında oynadı: mükellef bir takım oyunu. Zaten Fink, Uğur gibi kesicilerin tabelaya geçebilmesi için iyi bir takım oyunu şart. Fenerbahçe'yi bu denli dağıtabilmek için de...

Tarihi döndüren hükmen Ankara galibiyetinden sonra altı maçta Beşiktaş tek gol yedi, o da Kasımpaşa'dan, son dakikalarda tartışmalı bir penaltı vesilesiyle. Bu sıradışı performansın içinde şu olgu da gizli: Beşiktaş kendi serisi içinde kolay maçları zorlanarak kazandı ama, performansı giderek yükseldi. Net skorlar aldığı rakipleri Trabzon ve Fenerbahçe'ydi. Bu performansla, 12 puan gerisine düştükleri liderlik makamına artık sadece dört puan mesafedeler.

Galatasaray'a gelelim: Hakikaten tek golde kaldığı iki maçı da (Eskişehir ve Manisa) kazanamadı Galatasaray. Üstelik kendi evinde. Ama benim o tesbiti yaptığım zamanki Galatasaray'la şimdiki Galatasaray arasında fark

var. Bu da bir gelenek; Galatasaray her sezona muhayyel bir Barcelona olarak girer, zamanla Juventus'la kifayet eder. Ankaragücü ve Fenerbahçe hezimetleri yine o u-dönüşe sebep oldu.

Tek forveti sadece sağ ve solundan besleyen yeni 4-3-3, Galatasaray'ı hem atmakta hem yemekte frenliyor. Manisa maçında Rijkaard bu katı düzeni, herhalde 1-0 önde olmanın verdiği korunma içgüdüleriyle 90 dakika içerisinde ayrıca berkitti. Fakat müdahale haklarının tükenişini takiben bir kornerden golü yiyince; hücum yaramazlığı kadar savunma ciddiyetini de abartmanın hayırlara vesile olmadığını saptamış olmalı.

Ayrıca: Manisaspor, galiba bu sezon benim en beğendiğim takım. Yanal'ın özenle üstünde durduğu ve ayrı bir önem tahsis ettiği Ergin Keleş hariç! Kabiliyetli oyuncunun sezon başından beri abartılı şahsîlik kokmayan hiçbir hareketini görmedim. Üstelik naçizane, bir marifetini de görmedim.

Fenerbahçe'nin yenildiği haftanın önemli galipleri arasında Bursa ve Kayseri de var. Kayseri'nin kendi evinde Diyarbakır'ı yenmesinde şaşılacak pek bir şey yok. Hele de daha 32'de Diallo atılırsa. Burada dikkati yine iki gole imza atan ve ligdeki sayısını 10'a çıkartan Makukula çekiyor. Ve son iki haftada beş asist yapan Cangele'nin yavaş yavaş kendini aşmaya başlaması. Kayseri'deki tribünlerin sırf Cangele'nin öngörülemeyen hareketleri için bile dolması beklenmez mi?

Gaziantep'i deplasmanda yenen Bursa'nın ise altın bulduğu söylenebilir. Bunu, 90 dakikaya bakabildiğimiz için söyleyebiliyorum: Gaziantep gayet hâkim olduğu oyunu Olcan'ın boşu boşuna kendini attırmasıyla kaybetti. Eksiğe rağmen Bursa'nın varlığı özellikle hissedilmedi ama Kirita ayağına ilk değen topu filelere itince o altını kapıp kaçtılar. Böylece liderin beş puan mesafesine geldiler. Haftaya Galatasaray'ı ağırlayacak olmaları da ayrıca hoş.

Trabzon'un 3-1'lik Kasımpaşa yenilgisi mübalağalı neticeler doğurdu. Broos'un istifası dışında, dün gece tibariyle beş kadrodışı açıklanmıştı. Bu noktaya gelineceğini iyi kötü değerlendirmiştik evvelce. Ama Kasımpaşa'nın bir kabahati, geçmiş performansıyla, bu sonucu olağandışı kılması. Şimdi hakiki bir çıkış içindeler; kayda değer bir oyun oynuyorlar, dahası zihinlerimizde yer tutmaya başlayan oyunculara sahipler. Fakat yerleşik imajları nedeniyle, işte böyle galip geldiklerinde karşı tarafta bir depreme de sebep olabiliyorlar.

Haftalardır yer darlığına kurban; Hurşut Meriç istikrarla müthiş bir performans sergiliyor. Bu hafta Gençler'in İBB'yi 3-1 yendiği maçta yine parladı. Asisti ve golü bir yana, çizgide harekete geçtiğinde, rakip savunma darmadağın oluyor. Genç, çalışkan, hızlı.. belli ki Gençlerbirliği'nin gözbebeği, Cavcav'ın elması olacak! Gençlerbirliği ayrıca, bu sezonun rahat takımı olacak gibi. Zira belli, düşmekle işleri olmayacak kadar iyiler. Umarım üsteki beşliye de yetişirler.

Eskişehir-Ankaragücü maçında, takımın gol yükünü çeken Mehmet Yılmaz'ın sakatlığına üzüldüm. 0-0'lık sonucun nedenleri arasında sayılır mı bilemem ama, Ankaragücü bu sene istisnai Galatasaray galibiyeti dışında ilk defa gol yemiyor. Bunu herhalde yeni hocalarına bağlamak için çok erken. Ama bir toparlanma da söz konusu.

Toparlanamayan takım Denizli. Evlerinde Antalya'yla 1-1 berabere kalırken, oyun olarak hep geride kaldılar. Hele yedikleri golde, direk dibinde topun yanından geçip gitmesine izin veren oyuncunun gayretsizliği, hamlesizliği, ligde kalma telaşı da yaşamadıklarını düşündürüyor. Ama Djehoua'nın son dakikada boş kaleye atamadığı gol Tanrı'nın onlara son lütfu olabilir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son gülen iyi güler

Can Belge 01.12.2009

Nasıl bir lig başladı, nasıl bir lige dönüştü! İlk sekiz maçını kazanan Fenerbahçe son altı hafta sadece bir kez kazanabildi; ilk altı hafta sadece bir maç kazanabilen Beşiktaş ise son sekiz maçında tek puan kaybetmedi.

Fakat en esaslı değişimi Galatasaray yaşıyor. Aldığı alamadığı puanlardan ziyade, her sene yaptığı gibi, gol atan bir takımdan atamayan bir takıma bilinçli bir kararlılıkla evrilme çabasıyla: 9 haftada 24 gol atan takım son beş hafta altı gol atabildi. Bilinçli diyorum çünkü geçtiğimiz hafta Manisa, bu hafta Bursa karşısındaki 11'de sadece üç ofansif oyuncu görevlendirildi.

Fenerbahçe bu hafta Kadıköy'deki Kasımpaşa yenilgisiyle –puan düzeyinde- yaşadığı şoka, aslında hazırlıklı olmalıydı. Kasımpaşa'nın başında Yılmaz Vural var diye değil, sezon başından beri çokça puanı bir şey oynamadan cebine koyduğu için. Hani piyango kazanmak için bilet almak gerekir, Fenerbahçe bilet almaya dahi tenezzül etmediği halde büyük ikramiyeler kazandı. Öyle ki, kamuoyunda oynamamanın bir taktik olduğu sanırısı bile oluştu. Galatasaray'ı yolundan döndüren de bu olsa gerek. Onlar da oynamamaya karar verdi.

Bu arada tuhaf bir biçimde, sezon başından beri istikrarla oynamayan ve puan da alamayan Beşiktaş, 7. hafta hükmen kazandığı Ankaraspor galibiyetinden sonra bir daha puan kaybetmedi. Ama bu süreçte onlar da, Fenerbahçe maçını istisnadan sayabilirsek, yeni bir şey yapmadılar; oynamamaya devam ettiler. Beşiktaş'ı öne çıkartan, rakibini de oynatmamayı başarması. Kasımpaşa karşısında Fenerbahçe bunu başaramadı; Kasımpaşa öndeyken bile oynayan taraftı, Fenerbahçe çıkamıyordu. Galatasaray keza, bütün özverisine, üç nüfuslu önlibero teşkilatına rağmen hiçbir rakibini kilitleyemiyor. Kendini kilitlemekle yetiniyor.

Beşiktaş'ın marifeti bu: Pazar gecesi, 30'daki golden sonra Sivas 60 dakika atak yapabilmek için bin dereden su getirdi; Fink'i, Ernst'i aşıp da bari savunma oyuncularıyla yüzleşmek mümkün olmadı, Rüştü'yü hiç göremediler zaten. Yine de Sivas'ın hücum gücünü doğru değerlendirmek lazım. Ligin en az gol atan takımlarından biri. Beşiktaş'ı bir de gol yediği bir maçta izlemeli; son yedi galibiyeti biraz mucizevî bir perdede, tek gol yiyerek aldılar; bu her zaman böyle gitmez.

Sivas güçsüzdü, Bursa sıkıcı ama disiplinliydi, ama Kasımpaşa'yı ayırmalı. Kadıköy'de son derece özgüvenli oynadılar ve nihayet geldiği gibi 2. lige gidecek renksiz bir takım hüviyetinden kurtuldular. Tecrübeli oyuncular takımı sırtlıyor, gençler de iyi destek veriyor. 3. golü atan Şahin de onlardan biri. Bursa için de şunu söylemeli: Fenerbahçe maçının son dakikasında Sercan kenardan gelen topu ıskalamasa bugün averajla lider olacaktardı.

Trabzon'un istikrarı da herhalde kendine has istikrarsızlığından meydana geliyor. Teknik direktörünü kovup yarım kadro oyuncuyu kadrodışı bıraktıktan sonra ligin en zorlu deplasmanlarından birinden, Eskişehir'den galip dönüyorlar. Bu geçiş dönemleri genellikle Trabzon için kısa vadede hayırlı oluyor; Yanal'ı kovduktan sonra

da üst üste dört maçı kazanmışlardı. Böyle bir fayda varsa, bunu en çok Serkan Balcı özümsemiş, maçın yıldızıydı. Savunma görevlerinin yanı sıra müthiş gol ortası ve estetik golüyle... Eskişehir ise herhalde Ümit Karan ve Mehmet Yılmaz'ın yokluğundan olacak, etkisizdi.

Kayserispor'un son üst üste üç galibiyetini bulmak için 2007-08 sezonuna kadar dönmek gerek. Bu hafta Manisaspor'u Emre'nin tek golüyle deplasmanda yenerek üçlemeyi gerçekleştirdiler ve zirve yarışına dahil oldular. Kayseri açısından tek sıkıntı, Bursa maçı öncesi Cangele'nin kırmızı kart görmesi. Bizim içinse, bu maçın naklen yayın listesine girememesi!

Gençlerbirliği üstteki gruba eklemeyecek belli ki. Zaman zaman o performansla ulaşılsa da, Doll'un da sık sık altını çizdiği gibi çok kötü bir çizgiye indiği de oluyor. Antalya karşısında yine o dip çizgideydiler, hiçbir şey yapamadılar. Antalyaspor Jedinak'ın iki golüyle rahat bir galibiyet aldı. Sezon başından beri hedef diye dile getirdikleri "ilk 10"a da böylece girmiş oldular.

Ankaragücü-Denizlispor maçı Denizlispor açısından ve ligden kopmamak bakımından çok önemliydi. Başaramadılar. Beraberliğe yaklaştılar ama 85'te, yine tipik bir yan duran top pozisyonunda Baki'nin golüyle yıkıldılar. Hâlâ galibiyetleri yok, işleri çok zor. Ankaragücü ise yeni hocasıyla ikinci maçta da gol yemedi ve ligin ilk altı haftasında toplayamadığı puanı bu iki haftada topladı. Onlar hayata daha bir umutla bakıyorlar artık.

İBB-Gazantep karşılaşması ise, iki takımın rahatlığından olsa gerek, haftanın en keyifli maçı oldu. Son derece şık iki gol ve Gaziantep lehine bol pozisyon izledik. İki takım da aldıkları puanla rahatlarını korumuş oldular.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlginç bir hafta daha

Can Belge 08.12.2009

İlginç bir hafta daha: Ritmini bulan Beşiktaş bu sefer önden, evinde Diyarbakırspor'a takılıyor. Arkadan Fenerbahçe; üst üste iki yenilginin peşine Eskişehir deplasmanında üçüncü yenilgiyi almaktan kurtulamıyor. Kayseri'nin Bursa galibiyeti de Galatasaray'ın önünü açıyor; lâkin sarı kırmızılılar kim bilir kaçınıcı kez makûs talihini kıramıyor; 93. dakika itibarıyla lider olduğu haftayı son dakika kalesine isabet eden ilk ve tek topla dördüncü sırada bitiriyor.

Ligin yeni liderini tebrik ederek başlayalım. Bursaspor'u 3-0 yenen Kayserispor, yıllardır niyet ettiği makama nihayet oturdu; dilerim geçici bir heves olmasın. Ertuğrul Hoca'nın Bursa'sını 3-0 yenmek kolay iş değil. Bu sezon bundan daha ağır bir yenilgi alacaklarını zannetmiyorum. St. Pauli'den gelen ve ilk kez 11'de başlayan Ömer Şişmanoğlu, attığı golden ziyade, üçüncü golde topun üstünden atlayarak hayranlığımı kazandı. Herhalde artık onu daha sık izleyebileceğiz. İki gol daha atan Makukula da Gökhan Ünal'dan beri Kayseri'de en verimli golcü. Krallıkta rakipsiz kalacağına benzer.

Fenerbahçe Eskişehir'de yenilgileri üçlemesine rağmen hâlâ ikincilik kürsüsünde. Sadece üç gollük bir

dezavantajdan mustarip. Ama mesele Şu ki, katiyen umut verici bir oyun oynayamıyorlar. Yenerken de oynamadılar, yenilirken de oynamıyorlar. Eskişehir, hücum bölgesindeki sakatlıklar nedeniyle kaleci İvesa'yı forvette oynamayı düşünecek kadar sıkıntılı bir haldeyken, Fenerbahçe karşısında oyuna hükmedebildi. Gerçi fantezi gerçekleşmedi, İvesa önce gerçek yerinde, maçtan sonra da göbek havasında gayet iyi oynadı. Gol işini de Adem Sari halletti. İlk golde top ayağına iyi oturunca, izlenesi bir vole çıktı ortaya. Fenerbahçe'nin üç yenilgisi en son 17 sene evvel, 92-93 sezonunda. Dört yenilgi ise hiç yok. Haftaya da rakip Ankaragücü.

Beşiktaş'ın hem Fenerbahçe, hem Manchester maçlarıyla depoladığı özgüven bile, Diyarbakır'ı İnönü'de geçmesine yeter, derdim. Ama gol sıkıntısı yine peyda olunca, Beşiktaş üçüncü defa, gol yemediği bir maçı kazanamadı. Tercih meselesi. Beşiktaş'ın sezon normallerini aşmaya başlayan "gol yememe" becerisi, böyle bir riski de yaratıyor. Atamadıkları maçlarda puan kaybedecekler. Ama 15 maçta altı gol: Ki bir Galatasaray maçında zaten yekûnun yarısını yediler, Kasımpaşa maçında 90'da yanlış bir penaltı kurbanı oldular, kalıyor 13 maçta iki gol. Müthiş!

Beşiktaş'ın negatifi Galatasaray öndeki istihdamı bir eleman artırarak, eski şekline dönme niyetini açık ediyor. İyi haber. Gerçi ilk devre pozisyon zenginliği olmadı ama ikinci devrede eski Galatasaray'dan yaratıcı sekanslar izleyebildik. Gol de takımı rahatlattı. Kaçan gollerin bazısında o rahatlık laubalilik sınırına yaklaşıyordu. Fakat şunu hep demedik mi? Galatasaray iki gol atmazsa kazanamaz. Daha o ikinci gol yokken kenardan defansif tedbir paketleri açılmaya başladı. Belli ki bir noktada ikincinin peşinde koşmaktan vazgeçti Rijkaard. Allah'ın sopası yok! 90 +4'teki gol, İBB'nin kaleyi tutan ilk şutuyla geldi.

Trabzon Şenol Güneş'le yeniden iç huzuruna kavuşmuş görünüyor. 3-0'lık Ankaragücü galibiyetinden bahsetmiyorum, tribünlerin havası ve futbolcuların yüzlerindeki ifadeye bakıyorum. 3-0 da bu halin sürdürülmesi açısından kuşkusuz yararlı. Fakat kendisi de yaman bir kaosun göbeğinde duran Ankaragücü Trabzon'u ölçmek için çok yanıltıcı bir rakip.

Zirve mücadelesi bir yana, asıl Denizli'yle Sivas'ın mevcut performanslarıyla küme mücadelesinin içler acısı hali bir problem. Tamam, zirvede çok ayaklı çetin bir mücadele zemini oluştu. Ama yakında bu takımlar "maç" yapacak rakip bulamayacak. Ankara düştü, Denizli neredeyse düştü, Sivas da beş puan geriden seyrediyor. Dipte mücadele olmazsa, nasıl olacak? 20'li haftalara geldiğimizde, maçların bir ayağı hedef peşinde koşarken diğeri tatil havasında mı takılacak? Küme mücadelesi olmayan bir lig, eksiktir.

Gençlerbirliği Denizli'yi 2-0 yenerek iyice dibe itti. Gerçi Denizli yine 70'lere kadar bir direnç gösterdi ama, artık direnmek yetmiyor. Düşme çizgisinin üstüyle mesafe dokuz puana açıldı. Hakan Kutlu hâlâ "direkten dönen bir topumuz var," diyor. Denizli'de sorun ciddi, taraftar takımı bıraktı, sürekli hoca değişiyor ve panik havası aşikâr. Hükmen kazandıkları maçı saymazsak, iç sahada aldıkları dört beraberlik var. Hiç galibiyet yok.

Kasımpaşa'yla 2-2 berabere kalan Sivas da arayı kapatamadı. Şu ara, Kasımpaşa en formda takımların başında geliyor, altı haftadır yenilmiyorlar. Ama Sivas'ın bari, biraz arayı kapatıp üstteki birkaç takıma düşme endişesi yaşatması lazım. Bunun için de devre sonuna dek cazip bir fikstürü var: İçeride Eskişehir, deplasmanda Ankaragücü.

Gaziantep-Antalya maçı 1-1 bitince, durum böyleyken, iki takıma da memnuniyet veriyor. Yukarısı zaten uzak, aşağısı yerinde saydıkça, alınan her puan kâr.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray çok uzaktan döndü

Can Belge 15.12.2009

Yarı yola bir hafta kala zirvedeki kümeleşme hoş. İki puan aralığında beş takım inatlaşıyor, altıncı Trabzon'un da haftaya Fenerbahçe'yle oynayacak olması, devreyi altı şampiyon adayıyla kapatma ihtimalimizi güçlendiriyor. Geçtiğimiz sezon da manzara böyleydi ve 17. hafta itibarıyla 6. sırada duran Beşiktaş mayısta şampiyon olmuştu.

Kayserispor İBB deplasmanında galibiyet serisinin beşinci halkasını taktı. Soğukkanlı Belediye'nin ilk golüne rağmen, Makukula ve Cangele'den birer usta işi golle, 2-1'le sıyrılıp liderliklerini korudular (2008 Ocak'ında yaptıkları altılı diziye egale etmeye bir maç kaldı, o da içeride Antalya). Makukula güzel bir voleyle attığı 13. golüyle en yakın rakibinin beş sayı önünde. Cangele de asistçilikte, Arda Turan'ın arkasında ikinci sırada. Kendisi aynı zamanda yedi sarı bir kırmızı kartla disiplinsizlikte de bir numara!

Galatasaray'la Fenerbahçe aynı skorla (3-2) kazandılar bu hafta. Ama Galatasaray'ın Antalya'da 2-0 yenilgiden kotardığı galibiyet, Fenerbahçe'nin seyircisiz Saraçoğlu'daki futbolsuz oyununa kıyasla, destansı sayılır. 2-0'da dibi gördüler. Ama tok bir baskıyla güvenli bir biçimde geri döndüler. Bu, Galatasaray'ın önünü hayli açan bir galibiyet senaryosu bence; bir kere, son dönem başgösteren özgüven bunalımını ortadan kaldırdı. Bir de Elano var: İlk kez 90 dakikayı tamamlıyor, attığı golle takımla arasındaki mesafeyi kapatıyor, yavaş yavaş takıma yerleşiyor. Önemli bir kazanç. Gol yeme sorunu ise aynen devam: 21 golle kendi bölgelerinde açık ara yapıyorlar. Daha fazla yiyen ilk takım, iki kez altı yiyen, dokuzuncu sıradaki İBB.

Fenerbahçe'de ise olumlu diye söylenecek tek şey Özer Hurmacı. Top yapan oyuncular sınıfında nispeten çok koşmak gibi bir artısı da var. Elano gibi, Özer'i de Fener'in önemli bir kazancı sayabiliriz. Alex'i zaten biliyoruz, 2-1'e bağlanan Ankaragücü maçını kurtaran, Özer'in desteğiyle tabii ki yine o. Yoksa genel –kötü- görüntü devam ediyor; Ankaragücü yerine başka bir takım Fenerbahçe'ye Kadıköy'de ikinci yenilgiyi yaşatabilirdi. Ankaragücü bile, yaşadığı bütün kargaşaya rağmen galibiyete yaklaştı. Vassel Türkiye'deki en etkili maçını oynadı; fakat attığı golde ondan ziyade asisti yapan Metin pay sahibi. Topuk pasını haftanın en şık hareketi seçiyorum.

Fenerbahçe'nin yenilgiden kurtulmak için gösterdiği çabanın çok daha fazlasını, çok daha iyi bir takım olan Manisa karşısında gösteren Beşiktaş, kronik gol yetmezliğinden 1-1'le yetinmek zorunda kaldı. Böylece hem sekiz maçlık galibiyet, hem de altı maçlık gol yememe serileri Manisa'da bitti ve Beşiktaş da beşinci sıraya geriledi. İçeride dört maçtır yenilen Manisa aynı zamanda kendi bu tatsız serisini bitirmiş de oldu. Mücadele bir yana, karşılıklı goller övgüye değer: Bobo'nun ayağının üstüyle yumuşatıp yere düşürmeden köşeye bıraktığı plase ve Kalabane'nin şiddetiyle farklılaşan kafa şutu.

Trabzonspor Denizli'den çıkardığı 1-0'la Güneş döneminde ikinci galibiyetini aldı. Böylece, yavaş yavaş aksamaya başlayan zirve grubunun göz menziline kalmayı başardı. Ama aradaki mesafe yine de sorun: İçerideki Fener maçından başlayarak "puan kaybına tahammül yok"... Böyle istisnai bir üç-dört maçlık seri

yaparlarsa onları şampiyonluk yarışıyla değerlendirmek mümkün olur, yoksa hedeften yoksun bir "dekonsantrasyon" ve "demotivasyon"dan mustarip, sezon sonuna kadar istikrarsız sonuçlarını yazıp durmak zorunda kalacağız.

Bu maçın kritik ayağı, şimdiki durumda, Denizlispor'du. Kendi evlerinde yine hiçbir varlık gösteremediler. 16. haftayı da galibiyetsiz geçirdiler. Ankara galibiyeti bahşedilmese, ilk yarının en kötü performansı rekorunu kıracaklardı. Alın teriyle toplayabildikleri dört beraberliğin yekûnu dört puanla duruyorlar. Ankaraspor'un peşinden böyle alelacele koştuklarına göre, belli ki kümede kalma mücadelesi yaşansın istemiyorlar bu sezon. Bereket, Sivas Eskişehir karşısında –ikinci yarısı bembeyaz zeminde- 2-1 kazandı da, hiç olmazsa düşecek son takım olmamak için, belki üç-dört takımı kapsayan bir yarışma izleyebileceğiz.

Son üç maçını 1-1 bitiren Antep de başka bir rekor peşinde (bu sezon altı beraberliğin dördü 1-1). Maça iyi başlayıp öne geçen Gençlerbirliği Orhan Şam'ın analizine göre, ikinci devre hoca sözü dinlemeyip geri çekilmiş. İki hoca ikisi birden, Antep'in galibiyeti kaçırdığı görüşünde. Gerçi Doll'un ifadesi sanki biraz kendi futbolcularının dikkatini çekmek içindi ama, bu sezon ancak dört kez galibiyet üstüne yorum yapabildiği için mazeretperest takılan Couceiro da hemen sahiplendi bu görüşü.

Düşme adayı haline gelmenin bu denli zor olduğu bir ligde, Diyarbakır ve yükselen grafiğine rağmen Kasımpaşa hâlâ gerginler. Kavgalar, kırmızı kartlar derken, maç 2-2 bitti ve Sivas'ın galibiyetiyle mesafe üç puana düştü. Yedi maçı yenilmeyen Kasımpaşa'nın hâlâ bu riski taşıması enteresan. Yılmaz Vural'ın son dakikada puan kaptırma alışkanlığını gittiği her takıma götürmesi de başka bir enteresan!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atamayana atanlar zirvede

Can Belge 22.12.2009

Devreyi Fenerbahçe'nin liderliğiyle kapadık. Kadro niteliğine bakınca bunda bir sorun yok gibi görünüyor ama oynanan oyunun karşılığı diye bakınca, biraz problemlî: Bu haftaki 1-0'lık Trabzon galibiyetinden başlayarak...

Sahada bir futbol oynansın, sonuç değişsin diye çabalayıp duran Trabzonspor, Gabric'in iyi niyetiyle falan, en azından emeğine karşılık bir şeyler hak etti. Fenerbahçe buna karşılık kurnaza yattı ve kazandı. Bu kurnazca kilitleme oyununun emniyet kısmında hâlâ sıkıntı var ama hiç bastırmayan bir takıma göre yine iyi pozisyona giriyorlar. Genelde kaçırdıklarıyla gündemde tutulan Güiza atmaya da becerdiği için bu maçı Fenerbahçe kazandı. Yoksa tek başına Umut bile, Fenerbahçe'nin girdiği pozisyon sayısına ulaştı. Atamadı. Böylece Trabzonspor'un önde giden beşliye monte olma planı da bitmediyse, belirsiz bir tarihe ertelendi.

Galatasaray iki haftadır Fenerbahçe'yle aynı skoru üretiyor. Gençlerbirliği karşısındaki skor bu sezon Galatasaray'ın ilk 1-0'ı. Ayrıca Beşiktaş ve Sivas'tan (ve Ankaraspor'dan) sonra gol yemediği üçüncü maç. Böyle söyleyince bir tespit de yapmış oluyoruz ama işte futbol bu, tabela öyle dese de, o tespiti dayanabilmek için 45'le 60 arasında Gençlerbirliği'nin Kahe'yle kaçırdığı golleri hiç görmemiş olmak lazım. Gençlerbirliği de

Trabzon gibi, "atamaya atarlar" yasasından mağdur bu hafta. Haftanın bir özelliği de, Eskişehir'in, Diyarbakır'ın, Gençlerbirliği'nin, Antalya'nın gol olmama ihtimali kalmamış pozisyonlardan yarattıkları mucizeler ve buradan kaynaklanan eksiği kapatmak için kendi kalesine atılan bir takım başka goller.

Meselâ liderliği Fenerbahçe'ye kaptıran Kayserispor: Gol krallığında açık ara giden Makukula kendi kalesini de elinden geldiğince boş bırakmıyor. Antalya karşısında bu sezon ikinci sayısını yaptı. Öbür kaleyi boş bırakınca bu sefer takımın şahane serisi bozuldu. Böylece Antalya kendi mevkiine lüks bir "üç puan" aldı, Kayseri "bir"den dörde düştü. Muhtemelen bu gerginlikten olacak, Antalya'nın agresif direncine de pek tahammül etmediler. İlk tavizi onlar da asil duruştan verdiler.

Kayseri'nin birden geri çekilmesi Beşiktaş ve Bursa için de fırsat oldu. Ama talihsiz Beşiktaş cuma akşamı İnönü'de Bursa karşısına çıkarken henüz bu bilgiye haiz değildi ve tam maç saati başlayan dehşetli bir yağmurla, saha avantajını da epey yitirmişti. Koşullar elverişli olmasa da müthiş bir maç oldu: Bursa açısından bu sezonki Denizli maçındaki senaryonun bir kopyası, Beşiktaş açısından geçmişten bugüne dillere takılmış maçları andıran bir kâbus! Bursa'nın ilk yarıdaki baskısı gol getirdi –golü atan Ozan atmazdan üç dakika evvel kendi atılmış olsa ne olurdu bilemeyiz tabii. Beşiktaş ancak ikinci yarıda mukabele edecek duruma geldi, saha da biraz normalleşmişti. Nobre ve Bobo'nun golleriyle 2-1'i buldu. Ne olduysa, son beş dakikada oldu! 85 ve 90'da, üstelik sonuncusu tıpkı Denizli maçında olduğu gibi Zapo'dan gelen iki golle, Bursa kazandı, Beşiktaş kaybetti.

Bunun tabii Ertuğrul Sağlam için anlamı büyük. Üstelik maharetine delil hamleleri vardı: 2-1'de aniden Volkan ve Serkan gibi silahları kenara alıp Ömer Erdoğan'ı sokmak meselâ... Bir asist yaptı. Ve hoca tevazusunu şu satırlarla ifade etti: "Galibiyette en az futbolcular kadar payım var."

Aynı skor, aynı macera, bir de Ankara'da yaşandı: Düşme çizgisinin hemen altında duran Sivas bir üstündeki Ankaragücü'ne konuktu. Sivas 15 dakikada 2-0'ı bulmuş, rahatlamıştı. İkinci yarıda biraz toparlanan Ankaragücü 89'da 2-2'yi buldu. Sivaslı futbolcular yıkıldı, mecburen santra yaptı, ilk topu şişirdi, orada biten Baki Mercimek durup dururken kendi kalesine atınca, maç sonu demeçleri toptan ilâhi tınısı verdi. Allah yardım etti diyelim, puanlar eşitlendi. Roger Lemerre'i getirtip tribüne oturtan Ankaragücü'nü ikinci yarıda hayli zor günler bekliyor gibi.

Kendi kalesine gol atanlardan biri de Kasımpaşalı Ergün Teber. Ama onunki skor açısından kendi takımının canını o kadar yakmadı, Kasımpaşa Manisa'yı 3-1 yendi. İlk altı maçın tamamını kaybeden Kasımpaşa'nın daha sonra İnönü'deki Beşiktaş maçı hariç hiç yenilmemesi büyük başarı. Manisa'da ise düşüş tehlikeli boyutta.

Gol kaçırma bakımından haftanın, belki yılın maçı, Eskişehir-Diyarbakır. Ne diyorduk? Atamayana atarlardı... Her zaman olmuyor demek. Youla bir değil iki kere imkânsız başardı, neredeyse giren topu çıkardı... Aynı nitelikte olmasa da, 90 dakika boyunca daha niceleri kaçtı, 90'da Adnan, cepheden, boş kaleyi iskalayınca yine ilâhî göndermelerle dolu maç analizleri peyda oldu.

Gaziantepspor beş haftadır her maçta bir gol yiyor. Nasıl üretken bir takımsa, bu beş maçta sadece bu hafta, Denizlispor'u 2-1 yenmeyi başardı. Denizli'nin de hali malûm. İki takıma da daha başarılı bir ikinci yarı diliyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Marka değeri diye çıktık yola

Can Belge 26.01.2010

Kar ve kârla açtık ikinci yarıyı: Kar, İstanbul'daki dört maçın ikisinin ertelenmesine, kâr ise, Erman Hoca'nın sistem dışına kaydırılmasına yol açtı.

Yayın ihalesiyle, futbolumuzun gündemi birden "marka değeri" oldu. "Türk futbolu bu kadar eder mi?" diye soruluyor. Bu para girdiyse ediyordur, yöneticilerin elinde çarçur olmazsa daha da kıymetli olacaktır. Ama kıymeti nereden ölçüyoruz? İki senedir, muhakeme heyeti daha adil bir yönetim icra ediyor; üçbüyüklerin ayrıcalıkları azalıyor ve ligde başka türlü bir çekişme oluyor. Bu nesnel bir gelişmedir. Ama yayıncı kuruluş müşterisinin yüzde 90'ı üçbüyük taraftarı diye, üçbüyükleri yeniden ayrıcalıklı kılmak da, başka bir gelişme ölçütü olabilir.

Bunlar değil de, "marka değeri" üzerinden konuşuyoruz şimdi. Marka değerinin mutlaka parlatılması gerek! Bu kaygıyla, futbolun özünden önce, etrafında çeşitli tedbir paketleri açılıyor. Bunların en vurucusu da, Erman Hoca'nın yeterince parlatici bulunmayıp etkisiz hale getirilmesi. Ve Erman Hoca'nın gönderilmesi de, tamamen onun "bel altı muhabbeti" üzerinden mevzu ediliyor. Oysa onu farklı kılan en belirgin özelliği, artık gına getirdiğimiz "üçbüyükler yanlısı" yorumcuların aksine, Anadolu kulüpleri lehine pozitif ayrımcılık yapmasıydı. Susması üçbüyüklerin lehine oldu.

Digitürk'te Erman Hoca'nın yerini alan heyet de bu tedbir paketlerinden biri belli ki: Yorumlarına bakarsanız maçlar, bilhassa büyükler müthiş başladı.

Futbol bu... çok çeşitli veçheleri var. Onun için bir yorumcunun "çok iyi" dediğine bir başkası "çok kötü" diyebiliyor. Fakat şimdiye kadar tamamen yandaşlık ürünü bildiğimiz bu gözlüklerin hiç bu kadar "siyasi" olduğuna şahit olmamıştık. İşte Fenerbahçe ve Galatasaray bu gözlükle, bu hafta harika oynadılar. Fenerbahçe misal, müthiş mücadele etti. Doğru ama şu da doğru: Denizli'de kaleci Özden üzücü bir formsuzluk içinde olmasa, Fenerbahçe kendi evinde, ligin 7 puanlı en zayıf takımına puan verecekti. Çok etkili ve baskılı tasvir edilen Galatasaray keza, Ahmet Arı 33'te kendini attırana kadar yoktu ortalıkta. 10 kişilik rakibi karşısında 75'teki duran top golüyle paçayı kurtardı. Buna rağmen 85'te, 90'da 10 kişilik rakibinden bir kaza golü yeme ihtimaline de muhatap oldu.

Markayı parlatmak için ille gerçek ötesi senaryolara gerek yok. İşte Fenerbahçe Özer'i parlatıyor; Galatasaray Caner'le Uğur'u... Pek akında Emre'yi, Jo'yu... Koşullar futbol oynamaya elverdikçe, bu isimlerin müseccel katkılarını izleyeceğiz ligimizde.

Bu arada, Trabzonspor Sivas karşısında bilhassa ilk yarım saat hakikaten iyiydi. Müthiş bir tempoyla başladılar, onlarca pozisyona girip -iki golle yetinip- işi bitirdiler. Orada da meselâ, Alenzinho ışıldadı (biraz istikrar temin etmesi dileğiyle...). Sivas bir ara farkı indirdi ama genel olarak varlık gösteremedi. İkinci yarıda tempo düşse de Trabzon kontrolü kaybetmedi, rahat kazandı. Ama tabii unutmayalım, ligin başında da Sivas'ı etkili bir oyunla

yendikten sonra uzun bir süre kendine gelememişti Trabzon.

Kayseri-Gençlerbirliği karşılaşması da belli ki iyi bir maç olmuş. Kayseri'nin baskısı, Gençlerbirliği'nin kontratakları... Etkili uzak şutlar, şık kurtarışlar... Bir tek, Gençlerbirliği'nin golü biraz piyango. Faul atışını aceleye getiren Kayserili futbolcunun hatalı pası ve Burhan'ın şutunda da, bir kaleci hatası söz konusu; Gençler'den ziyade, Kayseri'nin icat ettiği bir gol. Kayseri'nin Makakula'nın kafasıyla ancak 90'da bulabildiği beraberlik golü ise, Cangele'nin "dış ortası" münasebetiyle bir şaheser sayılır.

Ankaragücü-Diyarbakır maçı 0-0. Ankaragücü için ağır bir kayıp daha. Ayrıca maçın özeti, Diyarbakır'ın çok daha etkili olduğunu gösteriyor. Belki Ankaragücü'nün bir baskısı var ama, pozisyon üretemedikleri için bu görünmüyor, yedikleri bütün kontralar ise meydanda. Diyarbakır böylece üst üste 4. beraberliğini aldı; Tjikuzu önemli bir kazanım,Gençlerbirliği'nden aldıkları Djite'nin de burada daha çok forma bulacak olmasına seviniyorum.

Ankaragücü ise mevcut problemlerinin kaynağı başka bir şeymiş gibi, hâlâ futbolcu almaya devam ediyor. Geremi ve Rothen bir dönemin çok önemli isimleri; ama hem düşüş gösteren grafikleri, hem de kulübün karman çorman istihdam meselesiyle, verimli olacaklarından şüpheliyim.

Eskişehir Manisa'yı sezonun flaş isimlerinden Ahmet Sarı'nın tek golüyle geçti ve 7. sıraya yükseldi. İlk yarıda girdiği pozisyonları değerlendirememesiyle dikkat çeken Manisa'nın ise, devre arası tedbiri Ersen Martin olmuş. Fakat görüntüde değişen bir şey yok. Manisa'nın Eskişehir'e mukabele eden hücum girişimleri nicelik bakımından kâfi. Ancak tabelaya yansıyan bir gol yine yok. Manisa iyi takım ama, bu gol problemi başlarını ağrıttıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Marka değerlendirmesi

Can Belge 29.01.2010

Marka değeri mevzuuna değinmiştim geçen gün. Ama mevzuat gereği kısaca, marka değeri diye diye, yeniden "tüketici"ye yönelik, üçbüyükler odaklı bir lige dönüşme riskinin sözünü etmiştim. Şimdi biraz daha geniş bakalım.

Malûm, yeni ihale bedeliyle, "süper" ligimiz Avrupa'nın en pahalı liglerinden biri haline geldi. Bunu hak ediyor mu? En çok bu tartışılıyor. İyimser bir bakışla, hak etme yolunda ilerlediğini söyleyebiliriz. Önceki yayın döneminin Anadolu kulüplerine faydası aşikâr. Büyük kulüpler gibi yırtıcı ve en önemlisi "aşırı medyatik" bir rekabetin unsurları olmadıkları için, parayı göz boyasına harcamadılar. Hem tesis yaptılar, hem daha güçlü kadrolar kurdular. Futbol yönetimi de onlara daha adil davranmaya başlayınca büyüklerle rekabet eder oldular.

Örneğin: Ligin 18 takımla oynandığı 1994 senesinden 2007'ye kadar şampiyon takım 34 maçının ortalama 24,5'ini kazanırken, son üç sezonda bu rakam 21'e kadar düştü. Yavaş yavaş bazı Anadolu kulüplerini ligin son

haftalarına dek şampiyonluk yarışının içinde görmeye başladık; bunlar önemli gelişmeler.

Ama tabii "ligin marka değeri" deyince, iş rekabetin çetinliğiyle, futbolcunun kalitesiyle bitmiyor. Futbolcu nerede, hangi koşullarda yetiyecek, futbol nerede oynanacak, seyirci bunu hangi koşullarda izleyecek... bir sürü şey.

Tanıl Bora Saracoğlu örneğini yazmıştı salı günü: Müşteriye konfor var ama zemin berbat. Çoğu bunun tersidir, daha doğrusu ikisi birden kötüdür. Türkiye de stadyum dediğin, esas seyirciye zulümdür. Zemin de nadiren iyidir. Kısaca, ikisinin birden iyi olduğu örnek yok gibidir. İkidir, üçtür en fazla. Ama bu, şimdilik böyle.

İhalenin üstüne lig perişan sahalarda başlayınca hoş olmadı tabii. Yine de bu nahoşlukları eskiden devir saymak zorundayız. Aniden bastırıp altyapı eksiğini gözümüze sokan kış koşullarını "yetkilileri" suçlamak için kullanmak biraz kötücüllük olur. Bir bakıma, bunları da düzeltmek için bu paranın sisteme girdiğini, iyimserce düşünmek lazım. Bir taraftan Türkiye'nin çeşitli yerlerinde daha modern stat yapımları, tesis inşaatları vs. ilerlemekte aslında. Meselâ, Sivasspor olur da düşme hattından kurtulamazsa bu sezon, seneye ikinci ligde alttan ısıtılmalı zemine sahip bir kulüp olacak!

İşin içindeki para arttıkça, zamanla bütün bu somut tesisleşmeler, modernleşmeler gerçekleşecektir. Stadyum seyircisi bu ülkede insani koşullarda maç seyretmenin mümkün olduğunu hayretle görecektir. Daha iyi futbolcular, isim yapmış yıldızlar gelecektir. Bur konularda bir sıkıntı yok. Sıkıntı olacaksa, bu paranın ilk sahibine geri dönüşüyle ilgili olacaktır. Ligin şu anki potansiyelinin kısa vadede o paranın karşılığını üretemeyeceği tesbit ediliyor. Bu tesbitin peşinden de ligin marka değerini yükseltme gerekliliği ortaya çıkıyor. Bundan kasıt da futbolu övmek, güzelliklerini öne çıkarmak, hakemi konu etmemek... İşte benim bundan anladığım da, yayıncı kuruluşun neredeyse tamamı üç büyük takım taraftarı olan müşterisini rahatsız etmemek, memnuniyetini arttırmak.

Hakem odaklı futbol yorumu deyip geçmeyelim. Ayrıcalıklı sınıftan takımlarla, devamlı hakları yenenleri ayrı değerlendirmek gerekir. Üç büyüklerin, tek tek vakalarda ne kadar haklı olsalar da, hakem serzenişleri hiç çekilmiyor. Ama onların karşısında sürekli ezilen diğerlerinin adaletten nasiplerini alamadıklarını birileri söylemeli. O birilerinin içinde en etkin konuma sahip kişi Erman Toroğlu'ydu. Bu nedenle üçbüyüklerce hiç sevilmez. İşte marka değerini yükseltiyoruz diye, bu adil yönetim savunucusunu kapı önüne koydukları zaman insan ürküyor. Arkasından penaltılı, kırmızı kartlı, yahut bir türlü çıkamayan kırmızı kartlı maçlarla başlıyor ikinci yarı...

Yahut, cumartesi günü İstanbul'da, deniz kenarındaki İnönü'de kar yüzünden maç oynanmıyor da, yağış aralıksız devam ettiği halde ertesi gün, tepede, Mecidiyeköy'deki statta oynanabiliyor. Biri oynamak istiyor, sahasını hazır tutuyor, diğeri, belki de çok kötü koşullarda oynadığı maçta Bursa'ya yenilerek ev avantajını kaybetmenin verdiği kaygıyla, aynı oynama isteğini duymuyor. Kimse de bu keyfiliğe bir şey demiyor. Sadece, "bu hafta futbola doyduk," türünden birtakım yorumlar. Zaten irrasyonelliğe bu ülkenin hiç itirazı olmadı, yeter ki birileri bize, "her şey çok güzel, merak etme..." desin.

Yıldırım Demirören yetmez

Can Belge 02.02.2010

İlk hafta maçı, sahasını hazır tutmaması nedeniyle ertelenen Beşiktaş, Antalya'da epeyi hakem yaratisı kokan bir penaltıyla 1-0'lık bir galibiyet aldı. İkinci yarıya böylece "iyi" başlamış oldu.

Bu sıkıcı maç üzerine söylenecek fazla bir şey yok. Hakemin "küçük" hatasıyla Antalya'ya yazık oldu demek bile mümkün değil, onlar da kötüydüler. Fakat şu iki hafta olan bitene bakınca, maçın ötesinde bir yere gitmek zorunda kalıyoruz: Beşiktaş çok yakın geçmişte yenildiği İBB'yle, çok yakın geçmişte Bursa'ya kaybettiği kötü zemin koşullarında karşılaşı ve kaybetse; üstüne Antalya'daki penaltı olmayıp, bir kez daha kaybetse, pazar günü kongreden yine Demirören çıkar mıydı? Sanmıyorum. Epeydir, iyi sonuçta, kötü sonuçta "yeter" çeken kalabalık nedeniyle sanmıyorum. Ve tabii, bu sonuca katkı sağlayagelmiş bütün bu "küçük" ayrıntılar nedeniyle de sanmıyorum.

Kongrenin İnönü'ye yansımaları önümüzdeki haftalarda göreceğiz. Beşiktaş'ın tıkanık futbol potansiyeli, rakiplerin gazı... Ünlü tribün bakalım bu kez nasıl ünleyecek.

Rakiplerin gazı derken: Fenerbahçe Sivas'tan beş gollü bir galibiyetle döndü meselâ bu hafta. Üstelik birden, kadrosu da genişleyiverdi. Zira Daum'un ilk dönem hiç itibar etmediği Semih ve Uğur Boral ikişer golle, mevkiinde ille bir yabancı istihdam edilecek diye sürekli kenara itilen Selçuk çok faydalı bir oyunla, bir asistle kendilerini gösterdiler. Deniz'i de saymalı, hem savunmasıyla, hem en kritik goldeki asistiyle. Artık Daum'un onları yok sayması zor. Çünkü Fenerbahçe bu sezonki en rahat galibiyetini aldı. Sivas'ın katkısını gözardı edemeyiz ama, en iyi futbolu da bu kadro oynadı.

Evet, Sivas'ın katkısı önemli. Çünkü maçı kıran ikinci golde ve bu golü yedikten sonra kırılmakta kabahatlılar. O ana kadar, hani maç orada bitiverse, müthiş bir Fenerbahçe yok ortada. Başta, Fener'in atağını kesmek için sakatlık numarası yapıp, üstelik futbolcuları değilse de hakemi kandırıp emellerine ulaştıkları halde vahim bir yerleşim hatasıyla ikinci golün patentini aldılar. Ondan sonra da şuursuz bir akıncı hüviyetle dağılıp gittiler.

Galatasaray'da da iki galibiyetin yanı sıra, "genişleyen kadro"dan bahsetmek lazım. Çok genç yaşlarında çok büyük kulüplere gitmiş isimlerin transferleri kadar Caner'in, Emre'nin katılımı dikkat çekiyor. Denizli maçında Jo, iki kötü vuruşla atabildiği golden ziyade, ilk yarının sonunda kaçırdığıyla "şık"tı. Gio'da ise muhteris bir imaj var, Allah kifayetsizinden korusun!

Denizli'de, Galatasaray rakibinden üstün bir oyun sergileyemedi ama, çok genç oyuncularla, çok kızışmış bir rakibi yenmeyi başardı. Öne geçip baskı yediğinde pozisyon vermekten, dolayısıyla gol yemekten kaçınmıyor. Bu sorun devam ediyor. İyi olan ise, hücum hattında her köşeden olmadık bir maharet çıkarabilmeleri. Meselâ, 90. dakikada iki Denizlisporlu futbolcunun köşe gönderine sıkıştırdığı Arda... Hapisaneden kaçır gibi sıvıştı. Öyle bir hareket yaptı ki, köşe gönderiyle başbaşa kalan iki Denizlili futbolcunun hali anlatır ancak!

Zirve peşinde seyir eden Bursa'yla Kayseri'yi atlamayalım. Onlar da bu hafta zor maçları kazandılar. Bursa, Eskişehir'i iki erken, bir geç golle 3-1 yendi. Zaten Bursa, Fenerbahçe'yle birlikte, "en çok maçta" gol atan iki takımdan biri. Sadece Kayseri ve Fenerbahçe maçlarında gol atamadılar.

Kayseri de Antep'te 1-0 kazanmayı başardı ve tek gol ikinci yarıda yine bir Cangele-Makukula işbirliğiyle çıktı.

Antep'te ise dikkatimi çeken istatistik, yedi maçtır sürekli tek gol yiyor olmaları. Bu yedi maçta sadece Denizli'ye karşı tek golün üstüne çıkabildikleri için bir galibiyetle duruyorlar, böylece an be an düşme hattına yaklaşıyorlar

Zirvenin eteklerinde seyreden Trabzon da ikinci yarı firesiz, ama yaklaşıp yaklaşıyor, pusuda bekliyor. Trabzon'da Tazemeta'nın iki golüyle 2-1 yenildikleri Diyarbakır'ı Diyarbakır'da, Engin'in iki golüyle aynı skorla yendiler. Diyarbakır'ın golü yine Tazemeta'dan geldi.

Kasımpaşa'nın sekiz hafta süren yenilmezliğine son noktayı İBB koydu. Üstelik, 2-0 geri düştüğü maçı 4-2 kazanarak. Keyifli bir maç olduğu anlaşılıyor. İBB'de son golü atan Tevfik Köse yavaş yavaş olgunlaşıyor, dikkatli izlemek lazım.

Rothen'i getiren Ankaragücü bu hafta Manisa'daydı. Türkiye'de ilk iş, futbol sahası diye Manisa'nın çamur deryasını gören Fransız yıldız bilmem memnun oldu mu. Ama anlaşılan, o koşullarda pek etkili olamadı. Maç golsüz bitti, olacak gol de son dakika çamura takıldı. Ankara'daki ilk maç da 1-1 bittiğinden, aynı puanda küme mücadelesi veren iki takım ikili averaj dahil, şimdilik hemzemin kaldılar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolumuzun kalitesi

Can Belge 09.02.2010

Bizim alışageldiğimiz kısır, mücadeleye dayalı, seyircisiz ama fanatikli, balçık değilse tarla gibi zeminlerde, kimi ciddi şüphe uyandıran hakem hatalarının da etkisiyle belki şiddet de içeren, nihayet, öteden beri "kalitesiz"likle suçlanan futbol görüntülerimizin durup dururken uçup gitmesi için bir sebep yok. Zaten öyle bir şey olmadı, her şey aynen devam ediyor. Ama ismi değişti artık. "Müthiş futbol!" İhaleden beri bu görüntüler "kalite" içeriyor. Bir dozda başladı övgüler... Ve bu hafta artık, "Premier Ligue"e yetiştigi de değil, aştığı çeşitli kanallarda dile geldi...

Doğru, bu hafta bazı terslikler oldu: Beşiktaş biraz gol attı, Galatasaray iyi savunma yaptı, Fenerbahçe mücadele etti... Ama bunlar arada bir zaten olurdu.

Öte yandan; maçların yarısı oynanamaz zeminlerde oynandı. Savunma yapan gol atamadı, gol atan skoru koruyamadı, hakem hataları devam etti, kavgalar, yumruklaşmalar eksik olmadı...

Kayseri'de 83 top kaybıyla oynayan Galatasaray'ın Emre Güngör'le Neill'in savunma uyumundan başka övülecek nesi vardı ki? Tolunay Hoca kendi adına üretken olmadıklarını itiraf ediyor; ama Galatasaray'ı durdurabilmiş olmaktan memnun. Yani iki tane üretemeyen takım tarif etmiş oluyor. Doğru: Galatasaray Kayseri'nin 10 kişi kaldığı 30 dakikada bile etkili bir baskı kuramadı. Oyuncuların top alışverişinde ciddi bir sorun var; bağrıışmalar, isyan figürleri eksik olmadı. Pası vermeye niyet eden de, zaten çoğunlukla beceremedi. Zemin kötüydü, avantaj uygulayamayan hakem iyi değildi... Her şey bir yana, Kayseri-Galatasaray maçları

zaten dört sezondur berabere bitmekte!

Geçmeden, üç ay evvel konu ettiğim "altı saniye"ye bir daha değinmek istiyorum: Leo Franco 16. dakikada 12, 19'da 13 saniye top tuttu. Yedi-sekiz saniye değil ki gözden kaçsın. Kayserili futbolcuların da bir itirazı, beklentisi falan yok... Oysa kural açık, koşulsuz: "Kalecinin kendi ceza alanında aşağıdaki dört ihlalden birini yapması halinde rakip takım lehine bir endirekt serbest vuruş verilir: 1- Topu oyuna bırakmadan önce eliyle altı saniyeden daha uzun süre kontrol ederse." Neden uygulanmıyor peki? Marka değerimiz mi bozulur?

İstanbul'da Diyarbakır'dan bir puanı son dakika golüyle kurtaran Fenerbahçe adına hakikaten iyi bir şeyden söz edilecekse, bu, taraftarın puan kaybını olgunlukla karşılamasıdır. Sebebi de, takımın tribüne, en belirgin biçimde Emre'de vücut bulan mücadele mesajıdır, hepsi bu.

Diyarbakır'a puan kazandıran unsurlar ise ilginç: Ziya Hoca, Erdinç, Tjikuzu ve Ayman. Hepsinin yolu Trabzon'dan geçmiş. Celaleddin ve Musa da keza, Trabzon'da oynadılar. Bir çeşit, "Trabzon'da tutunamamışlar"ın takımı, Diyarbakırspor.

Beşiktaş-Gençlerbirliği maçı Fenerbahçe'nin Sivas beşlemesini hatırlatan bir seyir izledi: Gençlerbirliği Beşiktaş'ın ilk golüne cevap verebildi, ama ikinci golden sonra dağıldı. Yine Sivas-Fener maçında olduğu gibi, Beşiktaş 2-1'e kadar etkisiz ve sıkıcı, 2-1'den sonra ise şairâneydi. Ayrıca maçtaki beş golün tamamı, ligin kalitesini allayıp pullayanların hatrına, üst düzeydi.

Dost iştirakçiler Ankaragücü ve Bursa 0-0 berabere kaldılar. Zirveye oynayan Bursa için kayıp. Oyun da, pozisyon zenginliği de Bursa'dan yanaydı ama bu sezon üçüncü defa gol atmayı başaramayınca, beraberlikle yetindiler. Ankaragücü'nün istatistiği ise hayli ilginç: Kupa maçını da dahil edersek, son dört maçı bu garip skorla bitirdiler. Yeni transferler, yeni teknik direktör gereği biraz inişli çıkışlı bir dönem beklenirken bu müthiş ve katı istikrar hayret verici.

Trabzon kendi sahası bakımında olduğu için Manisa'yla İstanbul'da oynadı ve 3-0 kazandı. Oynadıkları iyi oyunla haftanın en üretken takımı oldular. Çok pozisyon buldular ama ilginçtir, gollerin hiçbiri bu pozisyonların ürünü değil, hepsi uzaktan olma... Bir tek Umut ikinci golünde, Colman'ın direkte patlayan uzak şutunu yakından filelere gönderdi.

2-0'lık Sivas-Denizli maçı, akıbet belirleyiciliği bakımından önemliydi. Sivas ilk kez hattan çıktı, Denizli ise fırsatlarını harcamakta. Tabii bu süreç öyle tatlı tatlı işlemiyor. Oldukça ciddi kavgalar, yumruklar, kırmızı kartlar vs... Fakat oyun 1-0'ken kaleci Özden'in iki ciddi gol girişimi var ki, bahsetmemek olmaz. İlkinde çok güzel bir gelişine vuruş söz konusu, meslektaşı çıkardı. Futbolun draması işte; Özden ağlamaklı bir şekilde ayağının tozuyla geldiği kalesinde bir de ikinci golü yemek zorunda kaldı.

Kasımpaşa'ya ve Yılmaz Vural'a akıl ermiyor. Geçtiğimiz hafta 2-0'dan 4-2 yenilmişlerdi, bu hafta da Antalya karşısında 2-0'ı buldular, 87'de hâlâ bu skor bâkiydi. Maç bittiğinde Kasımpaşa yine tek puana talim...

Ümit Karan'ın bir gol bir asistle kendini hatırlattığı maçta Eskişehir İBB'yi 2-1 yendi. Burada sözü edilecek mesele Rıza Çalımbay'ın oyuncu değişikliğinden sonra istifaya davet edilmesidir. Hoca televizyon programlarında değişiklik konusunda kendini akladı ama, meselenin özü herhalde o değişiklikte yatmıyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adamı zorla lider ederler

Can Belge 17.02.2010

Şubatı yarılادık, devre arası rehavetinden uzaklaştık. Takımlar, hele ilk devreyi umdukları gibi geçiremeyenler daha ciddi, "konsantrasyon" yüksek... Kupa maçları devrede, Avrupa maçları başlıyor... Maçlar pazartesiye taşıyor, trafik yoğunlaşıyor.

Galatasaray'ın bu yoğunlukta Ankaraspor boşluğuna rastlaması çölde vaha kıymeti taşır. Onlar çay kahve neyse, televizyon başında izliyor: Müteakip rakipleri Beşiktaş, Antep'te yeniliyor, ezeli rakipleri Fenerbahçe, Manisa'da takılıyor. Altıncı haftadan beri her fırsatı ıskalayan sarı-kırmızılılar, oturdukları yerde bir de liderliğe kuruluyor. UEFA'daki rakibi Atletico'nun Barcelona'yla boğuşmasını liderlik koltuğundan izlemek daha keyifli olmuştur. Tek kötü havadis, Atletico bu sezon ligde Barcelona'yı yenen ilk takım oldu.

Fenerbahçe'nin Manisa'da liderliği kaybetmesini âdetten sayalım. 2005-06 sezonunun 30. haftasında Daum yine Manisa'da liderliği Galatasaray'a bırakmıştı. Sonu da hayırlı gelmemişti. Meşhur Denizli maçıyla 1. Daum dönemini bitiren sezon... Ama bu sefer kötü top oynamadılar. Etkisiz ve durgun oldukları maçlardan değildi, bilakis, erken de bir gol bulunca, çok kolay kazanacaklarına dair bir görüntü hâsıl oldu. Bilmem o görüntü mü aldattı, beraberliği 95'te kurtarabildiler. Bu da yeni bir âdet: iki haftadır normal sürenin sonuna doğru yedikleri mağlubiyet golünü uzatma dakikalarının sonunda cevaplıyorlar. Beraberliğe demek, yenilgiye olduğu kadar isyan etmiyorlar...

Beraberlik golü 95'te gelince isyan Manisa'ya düştü tabii. Galip gelseler önlerindeki kritik viraja biraz daha rahat gireceklerdi. Altı haftadır kazanamayan takımın yakın fikstürüne baksanıza: Sivas (D), Diyarbakır, Denizli... Hep sıcak temas müsabakaları.

Beşiktaş, Gençlerbirliği'ni dört golle (bütün sezon attığının yüzde 20'sine denk geliyor) geçince şaşırdıktı. O Gençler bu hafta Kasımpaşa'ya, hem de kendi sahasında 2-0 yenildi. Beşiktaş da aynı skorla, son sekiz haftada Denizli'den başkasını yenemeyen Gaziantep'e yenildi. Böylece Beşiktaş, bu sezonki Antep defterini bir puan yekûn ve sıfır golle kapadı. Bu gidiş başka defterleri de kapatabilir yalnız. Değil mi? Sırasıyla Şampiyonlar Ligi, UEFA, Türkiye Kupası... derken lig defteri! Haftaya lideri ağırlamaları defteri açık tutmak için son bir fırsat gibi duruyor.

Pazartesiye sarkan maçta Bursa, Batalla'yla öne geçse de, 88'de Umut'un golüne engel olamayınca Trabzon'la 1-1 berabere kaldı. Tabii ciddi bir hayal kırıklığı. Kaçabilselerdi, öbür eksik maçla hesaplayınca, Fener'i geçme şansları vardı. Gelecek maç da bu ikisini karşı karşıya getiriyor, ne tesadüf. Gelecek haftanın Fener-Bursa ve Beşiktaş-Galatasaray maçları, evinde oynayan Trabzon ve iadesini alacak Kayseri için fırsattır.

Haftanın olayı Denizlispor'un ilk galibiyeti: Dile kolay 21 haftanın sonunda Kayserispor'u 1-0 yendiler. Zirvede kalma peşindeki Kayseri için, bilhassa golün tamamen abes bir kaleci hatasından kaynaklandığını unutmazsak, talihsiz bir sonuç ama, oynadığı oyunun karşılığı da fazlası değildi doğrusu. Bir futbol takımı bu kadar etkisiz

olmamalı. Olunca, zaman zaman –Souleymanou mevzu bahisse, sık sık- kaçınılmaz bireysel hataların da üstesinden gelinmiyor.

İBB-Ankaragücü ve Diyarbakır-Sivas maçları da 1-1 bitince, Denizli üstündeki dört takıma iki puan yaklaştı. Ne ki, çizginin üstüyle aralarındaki fark 13'ten 11'e indi sadece. Haftaya Diyarbakır deplasmanını çevirirlerse ödül olarak Ankara "iadesi"ni alacaklar, arkadan da Manisa'ya gidecekler. Yürürlerse buradan yürüyecekler yani. Hakan Kutlu'nun "Denizli'nin küme düşeceğine hiçbir zaman inanmadım" sözlerine inansak mı?

Ankaragücü üç hafta sonra nihayet gol attı, gol yedi ama dördüncü beraberliğini almaktan kurtulamadı, galibiyetsizliğini yedi maça çıkardı. Vittek'in yeni takımındaki ilk golü epey başarılı bir dar aç kabiliyeti kokuyor. İBB'nin golü de bu sezon dördüncü sayısına imza atan İskender'den.

Necati'nin ifadesi: "100 kere vursan gol olmaz, bir kere vurunca oluyor"; Antalya'da 1-0 geri düşen Eskişehir'in Erkan ve Adem'in sol dışları vasıtasıyla iki müthiş gol bulup memlekete vınlamasının özeti bu. Eskişehir, dört haftada aldığı üç galibiyetle ligin en rahat mevkiine yerleşiyor. Düşme hattına sekiz puan fark koyan Antalya'nın ise önündeki yedi haftalık periyoda dikkat: 28. haftanın sonunda şimdiki kadar rahat olmayabilirler.

Kasımpaşa, Yılmaz Hoca'yla tatlı bir takım oldu. Üst üste üçüncü defa 2-0'ı buluyorlar, ilk ikisinde beş puan kaybettiler, sonunda Gençler'i yendiler. Ama hep iyi oynadılar. İlk gol sinir bozucu bir yan top ıskası ama ikinci golde delice bir pas alışverişiyle iyi bir takım olduklarını gösteriyorlar. Gençlerbirliği ise iyi gitmiyor. 22 kasımdan beri bir tek Denizlispor'u yenebildiler.

Diyarbakır'la Sivas'ın cehennemî teması, üç kırmızı kart ve 1-1'le kaydolundu. Düşme çizgisinin hemen üstünde, ne ileri ne geri... Sivas'ın son ki maçında beş, Diyarbakır'ın ise dört kırmızı kart var. Tehlikenin farkındalar anlaşılan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbicileri Fenerbahçe sevindirdi

Can Belge 24.02.2010

Ortalığı karıştırmak için futbolun ürettiği en dâhiyane, en bitimsiz, çözümsüz, ispatsız mesele: top çizgiyi geçti mi, geçmedi mi? İşte yine içinde hiçbir *challenge*, görsel nitelik, taktik fikir, seyir değeri taşımayan bir derbi maçı, bu tartışmayla kendine bir yer buldu.

Derbinin olayı aslında şundan ibaret: Galatasaray tok müşteri, bir puancı... Kazanmaya mecbur Beşiktaş gözünü karartmazsa, neden harekete geçsin? İşte maçı maç yapan, seyirciyi, taraftarı futbola tutkuyla bağlayan, o "gözün karardığı an" ve ona verilen cevap olmalı. Ama Galatasaray harekete geçmesin diye Beşiktaş da hareket etmeyince, tabii hiçbir şey olmuyor. "Tasadüf" ve nankör futbolun da iman etmesi üzre "karşılıklı" goller ve "top çizgiyi geçti mi" tartışmasından başka... 90 dakikadan geriye bileti yanmış, tatminsiz taraftar güruhu ya da güruhları kalıyor.

Koskoca derbi dururken, haftanın maçı pazartesi günü Kadıköy'de oynandı: Fenerbahçe 2-0 öne geçtiği maçta Bursa'ya 3-2 yenildi. Bu tabii, çok ağır yan etkileri olabilecek bir sonuç, Akdeniz insanıyız çünkü.

Bursa müthiş. Fenerbahçe'ye karşı 3-0'lık kupa yenilgisini 3-0'la tazmin edebilmek, Kadıköy'de 2-0 geriden yine gelip 3-2'yi yakalamak, üstelik bunu bir hafta içinde becermek, sanırım tarihimizde yoktur... Beşiktaş'ı da İstanbul'da, geriden gelip son dakikalarda attıkları iki golle 3-2 yenmişlerdi. O gün "galibiyette en az futbolcular kadar payım var," diyen Sağlam, bugün şansın da biraz yanlarında olduğunu teslim ediyor. Volkan ve Sercan gibi iki silahın arasına Batalla ve Bekir Ozan'ı soktu ki, bunlar belki artık daha bile öne çıkıyorlar. Ve zirveden kopmuyorlar.

Galatasaray'la Beşiktaş'ın beraberliğine "Fener kazandı" manşetini atanlar oldu. Lâkin hakikat öyle tecelli etmedi. Tersine, beraberliğe razı olsa da, öne geçtiği için kendini fırsat kaçırmış sayan Galatasaray da, mecbur olduğu galibiyeti alamamış Beşiktaş da kendi skorundan şimdi çok daha memnun. Fenerbahçe tarafı bir maç kaybetmenin bedelinden çok fazlasını ödeyecek gibi görünüyor. Daum, taraftar, Güiza, Semih ilişkileri artık eskisi gibi olmayacak. Son beş resmî maçında galibiyet göremeyen takıma yönetim müdahaleleri başlayacak, netekim...

Denizlispor Kayseri'den sonra Diyarbakır'ı da yendi. Bu haftaki Ankara iadesinin üstüne Manisa'ya konuk olacak. O maçı muhakkak kazanmak şartıyla, ligde kalmak yeniden bir ihtimal haline gelebilir. Zira o bölgede umut verici bir hareketsizlik var. Son üç maçında yedi puan toplayan ve biraz ferah bir alana kavuşan Sivas'ı ayıralım; Manisa yedi, Diyarbakır ve Ankaragücü sekizer haftadır kazanamıyorlar.

Manisa bu hafta Sivas'a 1-0 yenildi. Sivas'ın durgun kaldığı, Manisa'nın bu sezon sıkça yaptığı gibi, daha çok pozisyon üretilip yenildiği bir maç daha... Fakat belki bu hepsinden daha kritikti. Geçen hafta "sıcak" fikstürlerinden bahsetmiştim, daha ilkinde Sivas'ta yandılar. Sırada Diyarbakır!

Denizli'ye yenilen Diyarbakır'ın durumunu Gökhan Tokgöz özetliyor: "Denizli haketti, biz rezil oynadık... ateşin içinde kaldık..." Evet, burası ateş hattı. Şimdilik Denizli'nin bile dahil sayılmayacağı, Manisa, Diyarbakır ve Ankaragücü'nden birini yakacak bir ateş. Ankaragücü de Antalya'yla evinde oynadığı maçı kazanamayarak, kendine bir ayrıcalık, yahut Antalya'yı da aşağı çekmek gibi bir kâr sağlayamadı. Dört maçta dört beraberlikle, istatistikî güzergâh 2. lig gibi. Arada kazanacaklardır belki ama, yenilmeyeceklerini de söyleyemeyiz!

Büyükleri yenen takımların ertesi hafta konsantrasyon güçlüğü çektikleri vakidir. Ama Gaziantepspor'u haklayan Kasımpaşa olunca, meselenin açıklaması da o kadar kolay olmuyor. Zira kimse Kasımpaşa'nın karşısında kolay kolay duramıyor. Penaltı ve kırmızı kart verip sonra Kasımpaşa lehine hepsini geri alan bir hakem bile, rakipte bir mazeret nesnesi haline gelemeyi, düşünün. Kasımpaşa hakkıyla 3-0'lık bir galibiyet alıp rahat bir bölgeye ulaştı. Antep ise, üst üste iki hafta en iyi ve en kötü performansını sergilemenin şaşkınlığı içinde. Bu tesbiti yapan, ve buna hakemin yanlış karar vermesinden, kararını değiştirmesini doğru bulduğunu da ekleyen Antep'li Erman Özgür'e sevgilerimizi iletme boyun borcumuz.

Ligin fırtınasız sularında bitişik konvoy halinde gezen dört takımdan golsüz iki beraberlik çıktı bu hafta. Şampiyonluk ihtimalini diline dolamasa da tümünden dolaba kaldırmayan Trabzon ilk devre altı gol attığı İBB'yle evinde berabere kalınca, muhtemeldir, kupaya daha bir kıymet verir oldu.

Diğer taraftan, Eskişehir'de 0-0 biten maçın sonucu, bir krize doğru gidiyor görünen Gençlerbirliği açısından

yine de olumlu. Çalimbay'la didişen Eses taraftarı ise, iç sahada gol atılamayan bir maça, kuşkusuz fena halde bozuluyor. Sonuçta ligin prestijli bir mevkiindeler, ama heyecan yok işte.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daum ve Fenerbahçe

Can Belge 05.03.2010

Şampiyonun 34 puan arkasında kalmış ve 6. olmuş bir takımı alır almaz üst üste iki kere şampiyon yapmak, bir teknik direktörü herhalde vazgeçilmez kılmaya yeter. Kral olur. Üç sezonda 2 şampiyonluk, 1 ikincilik, dünyanın her yerinde müthiş bir başarıdır.

Oysa Daum, tam da bu performansıya, kovuldu. Bu nasıl olabilir?

Önce Aziz Yıldırım'ın, yine şampiyon olan Mustafa Denizli'yi kovmadan evvelki meşhur sözünü hatırlayalım: "Sen mi şampiyon yaptın?"

Bu Türk futbol tarihinin en anlamlı sözlerinden biri olacakken, bir türlü bir yere oturmadı. Tamam, tek başına çok anlamlı olmayabilir ama, aynı başkan yukarıda bahsettiğim 2 şampiyonluk ve 1 ikinciliğin müellifine de aynı muameleyi çekince, Fenerbahçe'yi kimin şampiyon yapıp durduğu konusu sorguya açık bir hale gelmiyor mu?

Ya Daum Yıldırım'ın gizli teknik direktörünün önünde göstermelik biriydi, ya da Aziz Yıldırım, bizzat kendi, yine bizim bilmediğimiz meşru ya da gayrimeşru faaliyetler aracılığıyla takımını şampiyon yaptı.

Daha sığ sulara gezmeyi tercih edecek olursak, Daum'un teknik direktörlüğünün zayıf yanları üstünde durabiliriz. Bir kere, Daum çok değişti. Beşiktaş'a ilk gelişinde genç, heyecanlı, delilikle dâhilik arasında gidip gelen, cesur, belki hatta tabu yıkıcı, değişik bir antrenördü. Zamanla normalleşti. Zekâsı yaratıcılığa değil, kendi PR'ına, aynı maharetle çalışır oldu: İlk Fenerbahçe döneminde, ligin en pahalı kadrosunun sahibiyken, her puan kaybında "Kadrom yetersiz," diyerek, gözü o makamda olan buralı her teknik direktörü çıldırtacak bir mızıkçılık sergilemeye başladı.

PR'cılığın örneği çok: İstiklal Marşı'yla, Atatürk methiyeleriyle milli duygularımıza oynadı. Könlülere "Sizi bırakmam," dedi ama, Fener'e imza attığında Almanya'dan çoktan vınlamıştı. Kemal'i, Anelka'yı, Selçuk'u, Semih'i, Deniz'i, Uğur'u yok edesiye kullanmadı, ama "Kadrom yetersiz," dedi. "Kalede durması beni dehşete düşürüyor" dediği Volkan'ı bilahare "büyük kaleci" ilan etti vs...

Saha dışındaki kurnazlığı futboluna da yansıyor: artık cesaret, liderlik, proaktivite, yaratıcılık, heyecan yok, buna karşılık bir duran topla işi bitirmek var, meselâ.

Fenerbahçe seçimi de onun "kazanacak ata oynama" telaşından: Öteden beri asgari %33 şampiyonluk şansı haiz Fenerbahçe, Yıldırım'ın imkânları, kadrosu ve etkin stadyumuyla bu yüzdeyi daha da yukarı çekerken, Fenerbahçe Daum için çok kıymetli bir "iş". Yukarıda saydıklarım, burada olabilmek için, futbolun

gerekliliklerinden çok, Türkiye'nin -Fenerbahçe'nin- gerekliliklerine oynamasından kaynaklanıyor. Futbolsuzluğun nedeni de burada yatıyor.

Hep kazanacak ata oynadı, ama 2-1 önde götürdüğü Bursaspor maçında işte bu galip hale kandı, yanıldı. Panikledi ve hata yaptı. Taraftarlar, Güiza'nın kellesini isteyince önce "hayır" çekti, oyuncusunu koruyor gibi durdu, beş dakika sonra kendi kellesindense, Güiza'ninkinin gitmesinin daha hayırlı olacağına karar verdi. Güiza, Van Hooijdonk gibi medyaya konuşmuyor, belki buna da güvendi. Ama konuşmayan Güiza'nın tutamadığı gözyaşları ekrana yansıınca, onu protesto eden taraftarın bile içi cız etti, bu arada 2-1 önde olduğu maçı da 3-2 kaybetti. Takke düştü, kel göründü.

Daum'un "ben" önceliği en başta "takımdaşlık" olgusunu zarar veriyor. Herkes kendiyle ilgili hesabına bakmak zorunda kalıyor. Lille'e elenmek taraftarı ve bir kısım futbolcuyu mânen yıkarken, o maçta taraftar tarafından "affedilen" Güiza maç sonu "mutluyum," diyebiliyor. Hedefleri bireylere göre ayrı ayrı dağılmış bir takım çıkıyor ortaya.

Kendini himayeci tavrı Daum'u bir yerlere getirdi ama, tek hatasıyla bütün cephelerin güvenini kaybetti. Artık ne taraftar güveniyor Daum'a, ne de taraftara boyun eğdiğini gören futbolcu. Ciddi bir erozyon var kulüpte.

Peki burada tek suçlu Daum mu? Kuşkusuz değil. Bir kere, taraftara Güiza'yı o hale getirme hakkını veren, öteden beri bu kulübün taraftara yakın duran yönetim anlayışı. Kendi kazancına bakan Daum da bu yönetim anlayışına tâbi olarak çalışabilecek teknik direktörlerin en "başarılısı". O yüzden Fenerbahçe Daum'u lazım olunca getirir, sonra gönderir. O yüzden istikrarlı bir başarı çizgisi bu kulübün tarihinde yoktur. Daum sadece kendi döneminin futbolsuzluğundan ve ümitsizlik sınırına terk ettiği futbolculardan sorumludur.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Marka değeri Diyarbakır'da patladı

Can Belge 10.03.2010

Marka değeri denen balon bütün beylik laflarımız, düzmece iyimserliklerimiz arasında fena patladı bu hafta. Sırf gözü önünde yeniliyor diye kendi takımını protesto etmek için hiç saygı duymadan rakibini alkışlayan bir taraftar zihniyetini centilmenlik sanıp alkışlayageldiğimiz için de, neden böyle olmaktadır, bir türlü anlayamayız.

Diyarbakır'da yaşanan olaylar, yaşandığı zaman çok ayıplanmakla birlikte, yaşansın diye kaçınan olaylar değil midir? Bir özürle yetinip durumu düzeltmeye razı olabilirler diye "özür" bile dilemeyerek... Fanatizmi besleyerek... Özre razı olanları, olmayanların arasında daima azınlık tutarak... Çünkü Diyarbakır'daki taşlı dehşeti şaşkınlık içerisinde ötekileştiren "biz", Manisa'da yine "atılan maddeyle" yaralanan Özden'e tribünden "Oh! Oh!" çeken biz değiliz. Üstünde durmayacak kadar biz değiliz. Şiddet bizim özümüzde yok, hep dışarıdan, hep başkasından. Biz meşgulüz; çok kıymetli ligimizde, hakem hata yapabilir mi, yapamaz mı, bunun felsefe açıklamasını bulmaya çabalıyoruz.

Olayların Diyarbakırspor'a bir hayrı olmayacağı kesin. Bilakis, intikam duygusuyla saldırdıkları Bursaspor'a şampiyonluk yolunda müthiş bir hediye verdiler. Saha kapatmaların yanı sıra hükmen yenilgi görünüyor ki, bu hem kendi takımlarının küme mücadelesinde işini zora sokuyor, hem de Bursaspor'u gizli lider yapıyor. Zira Galatasaray, belalısı Eskişehir'e yine yenildi.

Bursa'yla Beşiktaş haftayı oynamadan geçirince, Galatasaray pazartesiye atılınca, haftasonu maç kıtlığı yaşadık, oynanandan da keyif almadık zaten. 1-0'lık Fenerbahçe- Antalya maçının özetini Necati'den alalım: "Gol dışında rakibe pozisyon vermedik ama biz de pozisyon bulamadık, neticesinde futbolu güzelleştirmeye çalıştık, kapalı defans yapmadık..." Eskişehir-Galatasaray maçı da çok farklı değildi. Günah yüklenecek bir hakem sağolsun var yine. Her şeyi yanlış görmüş. Ama Rijkaard hafta arası oynanan milli maçları seçiyor, takımın yorgunluğunu öne sürüyor.

Biz ligin keyifli top oynayan takımına bakalım: Kasımpaşa pozitif futbol oynayarak sonuç alan ender takımlardan biri. Tek kusuru, aldığı sonucu son dakikalarda iade etmesi. Kayseri karşısında 3. defa 2-0'lık avantajı, yine son dakika golüyle, koruyamadı.

Ama sonuç bir yana, şurası muhakkak: Kasımpaşa bu ligin en keyifli takımı. Yılmaz Hoca farklı bir şey yaptırıyor. Tolunay Hoca'nın rakip takıma iltifatı, haklarını teslim edişi; Leo Franco'nun Yılmaz Vural'a kadar "Hoca süper takım yapmışsın," diye zahmet etmesi boşuna değil.

94'te tartışmalı bir hakem kararıyla gol yemiştir ve bilmemkaçıncı defa puan kaybetmiş bir hoca olarak, Yılmaz Vural'ın ille centilmenlik sınırları içinde tuttuğu tepinmesi bile, bu ligin diğer unsurları arasında insana sevimli geliyor. Ayrıca Kasımpaşa'daki çizgisi ona yeniden çok istediği büyük kulüplerden birinin kapısının açılması anlamına gelebilir.

Hakikaten "puan yeteri"nden çok fazlasını ifade eden işler yapıyor çünkü.

Üç beraberlikle zirveden kopan Trabzon, Avni Aker'de Gençlerbirliği'ni 89 ve 90'da attığı gollerle 3-1 yendi. Bilmem Galatasaray'ın yenilgisi onlarda yine bir zirve hevesi yaratır mı. Ama bu maçta oyun olarak rakibine üstünlük sağlayan Gençlerbirliği peşpeşe kötü sonuçlarla yine düşme mücadelesi saflarına doğru geriliyor.

Aşağıdaki ateş yükseldikçe gol sayısı da düşüyor, beraberlikler artıyor. İşte puan rayıcı en yüksek Manisa-Denizli maçı 0-0. Ankaragücü-Antep 0-0. Sivas-İBB 0-1. En acı reçete kuşkusuz Sivas'a: Belediyeciler geçen sene şampiyonluğu almışlardı ellerinden, bu sene neredeyse küme düşürecekler. Ama Ankaraspor'un yanına açık ara geride kalan Denizli'yi, üstüne de intihar eğiliminde Diyarbakır'ı sayarsanız, düşme mücadelesi diye bir şey kalmayacak sanki son haftalara.

Denizli tarafı Manisa'da aldığı puana sevinme eğiliminde. Oysa, farkı kapatmak için çok büyük fırsattı bu maç, kaçırdılar. Ankara iadesini almış halde 7 puan gerideler, diğerleri daha almadı. Aslında diğer takımları rahatlattılar. Üstelik, Güray'ın bacağının kırılmasıyla önemli bir kadro dezavantajı da yaşayacaklar. Bilhassa sebep olan Mehmet Güven'in hastanedeki halini görünce, Güray'a herkes çok üzüldü diyeceğim ama, maçın başına rastlamasa Özden'e "Oh! OH!" çeken taraftar ona da aynı muameleyi yapardı, onun için diyemiyorum.

Ankaragücü'nün beraberlikleri 11 oldu. Son 7 haftada ise 6, dördü 0-0! Tuhaf bir istatistik.

Gaziantep'in nadir iyi günlerinden birine takıldıkları ve 10 kişi kaldıkları düşünülürse, bu seferki kârlı bir beraberlik oldu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acil Süper Lig'de mücadele edecek takım aranıyor

Uygulama bağlayıcıdır: Ankaraspor'u ligde dört maç oynayıp beş puan topladıktan, daha da önemlisi üç takımın sekiz puanını kestikten sonra küme düşürdüler. Ligin başıdır, ortam serindir diye kayıp puanları sahiplerine iade ettiler.

12 Ağustos 2007 tarihli Trabzon-Sivas maçında: sahaya giren 30 kadar seyircinin yedisinin futbolculara ulaştığı [...], futbolculara fiilî saldırıda bulunduğu [...] ve yetersiz güvenlik gerekçesiyle, 89. dakika itibarıyla 1-0 önde olan Trabzonspor'un 3-0 hükmen yenildiğini de hatırlarsınız.

Önceki yaptırımlara bakarsak, Diyarbakır'ın peş peşe Bursa ve İBB maçlarında çıkan olaylar, Federasyon'u Diyarbakır'ı küme düşürmek zorunda bırakacak gibi görünüyor. O zaman, Ankaraspor uygulaması da tepelerinde: Oynanmış 24 maçın kayıp puanlarını sahiplerine iade edebilecekler mi? Etseler veya etmeseler, uygulamadan zarar gördüğüne inanan tarafları ikna edebilecekler mi?

Bu infaz sürecindeki çelişkileri aslında en baştan yaratıyoruz. Şiddetin tanımı da, tasnifi de, tedbiri de hep "duruma göre" yapıldı, onun için bu kaos. Diyarbakır'ın suçu malûm, peki İstanbul'a döner bıçaklarından müteşekkil bir cephanelikle gelen Ankaragücü taraftarı nedir? Yabancı madde atıp Özden'i yaralayıp "Oh! Oh!" çekmek neden bizi dehşete düşürmüyor? Ya da Galatasaraylıların "yabancı madde" diye tribünde yakaladıkları bir Beşiktaşlıyı sahaya atması? Kadıköy'de, İnönü'de ölen oldu. Daha neler neler, bugüne kadar sporun içindeki münferit sapkınlıklar olmakla yetindi.

Bir de şu nokta var: "Sınırsız yabancı" isteniyor ısrarla. Nereye? Her maçın öncesinde İstiklal Marşı okunan bir lige! Şimdi bile, her hafta, her maçın öncesinde 12'si yabancı 22 adamı ayağa dikip okutuyoruz. Diyarbakır Stadı'nda okunmayınca "provoke" oluyoruz. Bursa seyircisi meselâ, "PKK dışarı" diye ağırladığı kişilerden, İstiklal Marşı okumasını bekliyor.

Tribünü bırakıp futbola gelmek zor bugünlerde. Bursa-Manisa maçında Bursa tribünü hoştu meselâ. Geçen hafta Eskişehir tribünü, Pazartesi Denizli tribünü... Ama işte, bütün bu tribünlerin diğer yüzünü de bildiğimiz için, bu başarıya, ya da özel bir duruma odaklı geçici iyimserlik hezeyanlarına da devamlı bir iyilikmiş gibi davranamıyor insan.

Neyse. Bursa, şampiyonluk vesvesesini uzakta tutmak için büyük gayret içinde. İnandık! Başkandan futbolcuya, bütün taraftarlar "Bursa Avrupa'ya!" diyorlar. Uğursuz "stres"i def edecekler, olmuyor. Şampiyonluk her bir Bursa ferdinin rüyasını süslemeye başlamış: Manisa maçında aşikârdı. Ama altından kalkmayı başardılar. Kötü oynasalar da iki devrenin son dakikalarında birer golle, 2-0 kazanıp liderliği ele geçirdiler. Eh, dört maçıtır gol yemeyen, 10 maçıtır yenilmeyen bir liderden bahsediyorsak, niye şampiyonluktan bahsetmeyelim?

Galatasaray da şampiyonluk havasında. Keita'nın şahlanmasıyla ilk yarıda 3-0 yenildikleri Ankaragücü'nden rövanşı aldılar. Şu farkı söylemek lazım: Oyun olarak rakiplerinin hepsinin çok üstüne çıktılar. Gole nispeten kolay ulaştılar. Son dakikada Baros'un dönüşünü golle süslemesi galibiyetin ve üstünlüğün getirdiği etkiyi katlamıştır. Bunlar bu dönemde etkin unsurlar, meğerki yine bir deplasmanda hepsi umutsuzluğa dönüşmesin.

Ezeli rakipler Fenerbahçe ve Beşiktaş'ın yoktu birbirinden farkı. Futbola bakarsanız durum umutsuz: Fenerbahçe, Gençlerbirliği deplasmanında rakibiyle birlikte etkisiz ve sıkıcıydı. 0-0'la yarıya iyice geri düştü. "Sürekli gol yiyoruz" şeklinde dile getirdikleri probleminden kurtulmaları sevindirici. Fakat "artık gol atamıyoruz" diye yeni bir boyut söz konusu. Bunca gol kralı istihdam edilmiş, yine Alex bekleniyor.

Beşiktaş da Fenerbahçe'den daha üretken oynamadı ama pis bir karambolden bulduğu tek golle Denizli'yi 1-0 yendi. İlginç olan, o karambolde en son Holosko'nun topa dokunması. Denizli deplasmanlarında gol atsın diye maaşa bağlanmış bir eleman mübarek; üç sezondur ıska geçmiyor. Maç yavandı ama, gerekçesi var, iki takımı da hedefinden şaşıracak bir jeopolitiğe sahipti. Tek gol Beşiktaş'ı kurtardı, Denizli'yi ateşe attı.

Futbola pek yerim kalmadığı için kısa geçiyorum: Eskişehir, Galatasaray'dan sonra Kayseri'yi de aynı skorla ve yine Koray'la geçti, "Ankara" haftasına böyle geldiler, yani 9'ladılar. Müthiş bir atılım. Ve Sivas'ı 3-0 yenen Antalya, kritik sonuçlardan birine imza attı, muhtemelen küme yarışıyla işi kalmadı.

Trabzon, Antep'te yine bir son dakika golüyle sonucu değiştirdi. Gençlerbirliği gibi Gaziantep'in de Trabzon'dan daha iyi oynadığını söyleyebilirim. Tek hataları 1-0'ın üstüne kademe kademe biraz daha yatıp sonunda 2-0 gibi bir ihtimal bırakmamaları. Bu durumda, ya 1-0 kalacaktı, ya 1-1 olacaktı. Şanslarını kendileri zorladılar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün yollar Bursa'ya

Can Belge 24.03.2010

26. hafta itibariyle ufukta Bursaspor şampiyonluğu göründü. Bütün veriler bu sonucun kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Hatta, Bursa son düzlükte olası bir düşüş yaşasa bile, alıştıkları seyir hızında üçbüyüklerimiz yetişemiyor.

2-1'lik Denizli galibiyetiyle Bursaspor'un hızı altı maçta altı galibiyete, 11 maçta dokuz galibiyete varıyor ki, yanına yaklaşan yok. Bu dönemde Bursa'nın 2,63'lük puan ortalamasına karşılık Galatasaray ancak iki, Fenerbahçe ve Beşiktaş 1,9 hızında gidiyor. Bitime sadece sekiz hafta kaldı ve Bursa'nın Ankaraspor iadesi daha duruyor. Bütün averaj hesaplarında Bursa önde. Bu arada Galatasaray-Fenerbahçe ve Fenerbahçe-Beşiktaş maçları henüz oynanmamış. Eh, beş puan da fark var!

Bu koşullarda, Bursa'nın cuma günü İBB maçı bütün şampiyon adayları için son nokta mahiyetinde, çok mühim. Yenebilirlerse, Galatasaray'la Fenerbahçe Bursa'nın sekiz ve dokuz puan gerisinde olduklarının – yenilirlerse öyle de kalacaklarının- bilincinde çıkacaklar derbiye. Son derece stratejik bir nokta: Kaybeden Şampiyonlar Ligi'ni de unutmak zorunda kalacaktır. Dolayısıyla, Bursa'nın galibiyeti derbicileri beraberliğe razı kılabilir, o zaman Bursa'nın arkasında bir Beşiktaş kalır. O da Eskişehir'i yenebilirse...

Ama tabii unutmayalım: Geçtiğimiz sezon Sivas'ı şampiyonluk yolundan saptıran takım yine İBB olmuştu.

Bursa'yı ayırdık kenara ama Denizli maçındaki performansını atlamayalım. Bu kadar baskılı bir dönemde, en savaştan takımı yendiler. Ve iki gol de müthişti. Özellikle Ozan'ın sol dışıyla röveşatası olası şampiyonluğun jenerik eksikliğini de tamamlıyor.

Gelelim diğer netice ve haticelere. Trabzon-Galatasaray maçı keyifliydi. Skorun tek bir defans hatasıyla belirlenmesi tuhaf. Daha da tuhaf olan, Fenerbahçe-Gaziantep ve Trabzon-Galatasaray maçlarının aynı skorla bitmesi. Fenerbahçe'nin son üç maçında rakipleriyle birlikte ürettiği pozisyon sayısı, Galatasaray ya da Trabzon'un tek başına, şu son maçtaki pozisyon sayısına yetişmiyor. Öyle söyleyeyim. Fenerbahçe'de üvey evlat Güiza'nın müthiş golünden başka hiçbir şey yok, Galatasaray ise çok adamla çok çeşitli işler yapabiliyor.

Fakat netice olarak Galatasaray tabii çok ağır bir darbe yedi, Fenerbahçe ise oldukça kârlı bu hafta. Zira Beşiktaş'ı da kayıplı sayacağız: Kasımpaşa kendi oyun tarzıyla maçı domine edip bir de öne geçince Mustafa Denizli bütün hücum unsurlarını sahaya sürmek zorunda kaldı. 1-0'dan 2-1'i yakaladı ama, tekrar defansife dönecek hak kalmadığı için tıpkı Bursa maçındaki gibi durumu koruyamadı, maç 2-2 bitti. Mustafa Hoca yine çeşitli öngörü kokan muğlâk sözlerle kafesten kaçan kuşu bekliyor. Kuş da timsaha doğru evrildikçe evriliyor. Hadi bakalım.

Gelelim aşağıya: Diyarbakır küme düşürülmedi. Bu karar ne kadar yönetmelikler gereği, ne kadar koşullar gereği alındı, bilmiyorum. Ama Trabzon-Sivas emsalinin burada geçerli olmadığı anlaşılıyor. Herhalde, futbolcu milleti sahaya giren taraftardan darbe almadan kaçacak vakti bulabildiği için burada ayrı bir karar verilebildi.

İyi. Zaten ikinci takımı da şimdiden belirlesek, Denizli'nin "uzak ara"sıyla, ligin aşağısını hepten kapatmış olacaktık. Hem 31. haftaya denk gelen Ankara-Diyarbakır maçını hangisinin lehine 3-0 tescil edecektik, değil mi?

Asıl sıkıntı şurada: Madem yönetmelik diye bir şey var, cümle siyasetçi konuya girip "Diyarbakır düşmesin" diye niyet belli etmesin, takımı yönetmelik korusun. Sonra işte, Antalya maçındaki gibi bir tuhaf penaltıyla

Diyarbakır 1-0 galip gelince, şüpheler doğuyor. Diyarbakırspor'un böyle böyle meşhur ettiği hakemler vardır, bilirsiniz. Belki onlara da boşuna yazık oluyor.

Dediğim gibi, Diyarbakır'ı düşürmeme kararının neyin gereği olduğunu bilemeyince, bunun aşağıya etkisini anlamak da zorlaşıyor. Bu hafta Manisa'nın 1-0'lık İBB galibiyeti var. Bu onlara üç puanlık bir mesafe kazandırdı ve biraz rahatlatmıştı. Ankaragücü de Kayseri'yi 3-0'la geçip rahatladı. Ama Gençlerbirliği'ne kendi evinde 2-0 yenilen Sivas şimdi Diyarbakır'la aynı puanda, averajla çizginin altında. Ve Sivas bu yenilgi halini dört maçlık, üstelik golsüz bir alışkanlık haline de getirdiği için Muhsin Hoca utancını ortaya koyarak istifa etti. Sivas yeni bir hocayla, Diyarbakır bütün maçlarını seyircisiz oynamak zorunda. İki takımın da durumu çok zor.

Belki Sivas, Şampiyonlar Ligi'nden buralara kalmış bir takım olarak, Uygun'dan sonra yeni hoca seçiminde müşterek torbaya tenezzül etmeyip yurtdışından yeni bir yüz aramakla hata etti. Belki tam da Hikmet Karaman, Ümit Kayıhan gibi birine ihtiyaçları vardı. Onları kurtaracak son ihtimal bu gibi görünüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbi anayasasında değişiklik yok

Can Belge 31.03.2010

Yaratıcılıkta sınır tanımayan Galatasaray Fenerbahçe'ye yenilmek için yine bir numara icat etti: Bu seferki, pozisyon vermediği bir maçta Selçuk'un 35 metreden 50km/h hızla Franco'nun kucağına yolladığı şutu içeri almak. Gerçi biraz 2000 senesinden intihal var. Ama onda bir baraja çarpma söz konusuydu, bunda o da yok. Marifeti o.

Halbuki teknik direktörler, karşılıklı rakipler ve oyun kuralları kadar hakemlerin de gol atmayı zorlaştırmak ek kanunlar uyguladığı bir maçtı. Yani Leo Franco'nun Selçuk'a gösterdiği kolaylık tamamen maçın ruhuna aykırı oldu. Tabii arkasından, bir kazanan edebiyatı başladı ki, sormayın.

Fenerbahçe'nin, özel davetiye gelse kalkıp gole gideceğine dair bir işaret yoktu. Galatasaray daha niyetliydi. Yapamadıkça, emniyet tedbirlerinden feragat eden de Rijkaard'dı. Ama işte Daum'un marifeti, bunu bilmek. Uyutasiya kasmak... Nasıl olsa açılacak rakip. Şanslı da: Lugano son saniye radardan kaçmış, Giovanni'nin, Keita'nın cevval topları girmemiş, Selçuk'un ki girmiş. Olur, futbol bu. Fakat "Galibiyeti hak ettik," diyor Daum, basın toplantısında. Rijkaard da bir şeyler söylüyor. Makul şeyler söylüyor fakat çevirmenden geçen laflar bambaşka bir hal alıyor. Eğer futbolcularla iletişimini de aynı tercüman sağlıyorsa, sorunların kaynağını başka yerde aramaya gerek yok galiba!

Fenerbahçe 4 haftadır gol yemiyor. Pozisyon üretemese de, iyi kötü bir tane atabildiğinde kazanıyor, atamadığında berabere kalıyor. Bu 4 maçta attığı üç golle 9 puanı, yemediği için de 1, toplam 10 puanı var. Aynı süreci 4 atıp 4 yiyerek geçiren Galatasaray ise, dört golün üçü aynı 3 puana gittiği için başka puan alamadı. Artık şampiyonluk yolunda avantajı yok. İkinciliğe Fenerbahçe çıktı. Eskişehir'i 3-2 yenen Beşiktaş'a da geçilince dördüncü sıraya düştü.

Beşiktaş'ın Eskişehir maçı, derbiyle kıyaslayınca, mücevher gibiydi. İki golle başlayan Eskişehir, çok net 3 ve 4. fırsatları kaçırdı. Daha doğrusu Rüştü, müthiş kurtarışlar yaptı. Dönmeyecek maç oradan döndü. Ondan sonra da Nihat, Bobo ve Holosko sırayla takımı galibiyete taşıdılar. İlk önce, rakibi durduran ve maçın dönmesini mümkün kılan Rüştü'yü tebrik etmeli. Sonra Eskişehir gibi dirençli bir takıma karşı 2-0'dan 3-2'ye giden bütün takımı, o takımı iten taraftarı, kenarda Mustafa Denizli'yi. Böyle destansı maçlar bir "hava" yakalatır. Beşiktaş'ın havası da Eskişehir maçıyla değişti artık.

Bursa'nın İBB yenilgisi tanıdık. Sivaslılar aynı trajik senaryoyu, birebir yaşamışlardı: Şampiyonluğa giden bir Anadolu takımı, düğümü büyük ölçüde çözecek bir maç, rakip İBB, iki erken gol, delinmez bir direnç, 75'ten sonra umut yeşerten cevap, lâkin sonuç 2-1...

Bunca benzerlik bir yana, benzemeyen tarafları da önemli. En önemlisi, Bursa bu yenilgiyle liderlikten olmadı. Hâlâ puan farkıyla avantajını sürdürüyor, ama herkesin ağzına yerleşen "Bursa kesin şampiyon" cümlesindeki "kesin" ifadesi düşmüş oldu. İplerin hâlâ ellerinde olduğu bilinciyle devam etmeleri lazım. Ve tabii, şampiyonluk stresiyle başa çıkmayı da öğrenmek lazım. Bu, "şampiyonluk" kelimesini telaffuz etmeyerek olmaz.

Kasımpaşa, 4. defa, 2-0'dan puan veriyor. Beşiktaş-Eskişehir maçındaki gibi, iki çok erken golle 2-0... Derken üç kafa golüyle 3-2'yi buluyor Denizli. Ama Kasımpaşa bu sefer diğer makus talihini kırıyor, son dakikalarda yemiyor, atıyor ve 3-3'le puanı kapıyor.

Kasımpaşa'yı biz lige kattığı bu otantik sonuçlar, gidip gelen maçlar ve keyif için seviyoruz. Denizlisporlular ise, herhalde bu şenliğin başka maçlarda kalmasını tercih ederdi. Bu sonuçla ligde kalma şansları iyice zora girdi. Düşme hattında, deplasmanda puan alan Manisa ve Sivas bu haftanın kârlıları. Hele Sivas! Gaziantep'ten 2-2'yle dönerken, Mesut Bakkal'ın indirimiyle diyelim; "biraz" şanslıydı. Gaziantep öyle pozisyonlar kaçırdı ki, taraftar sahaya girecek kadar şikeye ikna oldu. Şike gibi bir garantcilik, baraja çarparak girecek bir son saniye golüne bağlanmayacağına göre lüzumsuz bir paranoya. Ama özellikle Cesar ve Olcan'ın boş kaleye atamadıkları da görülmeye değerdi.

Antalya'dan 0-0'la dönen Manisa'nın golden uzak hayatı devam ediyor. Ama bu beraberlik oldukça önemli bir kazanç. Diyarbakır, Gençlerbirliği'ne 1-0 yenilince aradaki fark 4 puana çıktı. İkili averaj da Manisa'da olduğu için 5 deyin siz ona.

Kayseri'nin 90'da Makukula'yla bulduğu gol, Trabzon'un 2010 senesindeki ilk yenilgisini getirdi. Ve sonuç, Trabzon'un üstteki gruba yaklaşması yerine, Kayseri'nin Trabzon'u yakalamasını sağladı. Artık bu iki takım, İBB ve Eskişehir'le birlikte beşincilik mücadelesi verecek.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursa'ya bir kötü, iki iyi haber

Can Belge 07.04.2010

İki haftadır şampiyonluk havasına resmen giren Bursaspor, İBB yenilgisiyle biraz paniğe kapılır gibi olmuştu. Bu hafta, o paniğin etkilerini Antalya karşısında gördük: Oyun kalitesini yükseltemediler ama arzunun verdiği güçle biraz ite kaka 2-1 kazandılar.

Üzerlerindeki bu baskının sebebi tecrübeli rakipleri: Bu bakımdan, Galatasaray'la Beşiktaş'ın bu haftaki puan kayıpları rahatlatıcı. Diğer taraftan, bedava üç puanı henüz hesaba geçmeyen tek rakip Fenerbahçe'nin Kayseri'yi sahadan silerek yenmesi, bahsettiğim panik havasının dağılmasını önlüyor.

Geçen hafta Bursalıları Fenerbahçe'nin derbi galibiyeti kadar, Beşiktaş'ın Eskişehir maçındaki iyi performansı da ürkütmüştü. Beşiktaş derhal, Ankaragücü karşısında eski sorunlu haline döndü. Bu sezonki dördüncü 0-0'ıyla (Ankaragücü'nün altıncı) iki puan kaybettiği gibi, yine oyun olarak da yoktu.

"Şampiyon Bursa!" gibi garip bir desteği arkasına alan Ankaragücü takımı gol arayan taraftı. Bir büyük takıma karşı, büyük takımların bile pek yapmadığı beşli hücum personeli iyi cesaretti doğrusu. Ama Beşiktaş'ın oyun

karakteri ve Ankaragücü'nün de ilerleyen dakikalarda skora rıza göstermeye başlamasıyla, maç başladığı gibi bitti.

Fenerbahçe'nin 2-0'lık Kayseri galibiyeti ise ürkütücü. Daum'un sezon başından beri hedefleyip bir türlü sahaya tam yansıtamadığı "ideal" oyununu gördük: Beş maçtır gol yemeyen takım pozisyon da üretemiyordu, Kayseri karşısında, belki Güiza'nın sakatlığının da katkısıyla, bu sorun aşıldı. Kritik soru şu: Bu şimdye kadar neden yapılamadı, Kayseri karşısında nasıl oldu da bu denli kusursuza yakın sergilendi? Yani, bir maçlık istisna mı söz konusu, yoksa devamlılığı olacak mı? Bu sorunun cevabı, bu ligi kimin şampiyon bitireceğini de gösterecek.

Galatasaray'ı artık kimse takmıyor muhtemelen: Beş haftada tek galibiyet, üç yenilgi... Şampiyon olmak, yahut olmaya niyetli bir rakibi tedirgin etmek için pek elverişli bir karne değil.

Sonuç alamadıkça istikrar olmaz, öyle bir kararsızlık var Galatasaray'da: Ofansif kadrolar, üst üste puan kayıpları gelince aniden defansif kadrolara dönüşüyor. Tikanınca yine ofansifler geliyor. Uzaktan zayıf bir şutu içeri alan kaleci kenara konuyor, yerine geçen benzer bir gol yiyor... Öyle de olmuyor, böyle de olmuyor.

Sivas deplasmanında sıra defansiflerdeydi, golü de buldular, ikinci için fırsatları da... Ama atamadılar. 90'da beraberlik golünü yiyip, sinirlenip kırmızı kart görüp, bir şekilde dağıldılar.

Fenerbahçe yenilgilerinin sonuçları ağır olur; o süreç başladı işte: Medya Rijkaard'ı tartışmaya bile tenezzül etmedi, doğrudan, yerine kimin geleceğini yazdı. Jo âlemde yakalandı, Kewell Sivas'a gelmedi, Yönetim transferler konusunda bölündü vs... Bu iklimde istikrar peşinde koşmak delilik gibi duruyor. Rijkaard kendi seçimlerinde bunu başaramadı, yönetim bari yapsa.

Başaltı kızışıyor

Beşinci Avrupa bileti Kupa yoluyla Trabzon'a gidecek gibi görüldüğü için, ligin beşincilik mevkiî artık sadece prestij vaat ediyor. Ama o prestiji küçümsemeyenler de var. Meselâ İBB'nin prestij aşkı Denizli'nin ligde kalma rüyasına baskın çıktı... ve galiba bitirdi. Beşincilik umudu İBB'ye göre çok daha az olan Gaziantep de, kümede kalma umudu Denizli'ye göre çok daha fazla olan Diyarbakır'a aynı tarifeyi uyguladı: İki maç da 3-1 sonuçlandı. İkisinde de, "rahat" tarafın bariz üstünlüğü söz konusuydu. O rahatlık zaman zaman görsel futbol şölenlerine imkân tanıdı. Hem İBB'nin, hem Antep'in ikinci golleri görülmeye değerdi.

Asıl Eskişehir'in durumu cazip. Onlar da, ligin iyi futbol oynayan ve son zamanlarda epey zor yenilen takımı Kasımpaşa'yı 2-0 yendiler. Bu, son beş haftada dördüncü galibiyet oluyor. Tek yenilgileri, 2-0'dan verdikleri Beşiktaş maçı. O maçı tutabilseler daha yukarıya köprü olacaktı. Gerçi şimdi de şansları bitmiş değil: Galatasaray tâli hedeflere konsantre olamazsa, başaltı gruba sürpriz bir Avrupa bileti çıkabilir.

Düşmeye iki aday

Epeydir Ankaraspor'la birlikte Denizli'yi düşmüş sayma eğilimindeyim. Yani düşecek son takım olamamak için sadece üç takım savaşıyor: Sivas, Diyarbakır ve Manisa. Böyle olunca, buradaki seviye de iyice düştü. Gençlerbirliği'nden yine 0-0'la bir puanı kopartan Manisa meselâ, son 13 maçında sadece iki galibiyet alabildiği, son beş maçında tek gol atabildiği halde, paçayı kurtardı sayılır. İkili averajın devreye girmesiyle Diyarbakır'a altı puan fark yapmış durumda. Geriye Diyarbakır'la kalıyor: İkinci ligden gelen (ve sezon sonuna kadar sahası kapalı) Diyarbakır'la, sezona Şampiyonlar Ligi ön elemesi oynayarak başlayan Sivas!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

0-0'ın üç hali

Can Belge 14.04.2010

Futbol'un ilginç bir tarafı, bir skor oyunu olarak skorsuz da kalabilmesi. Ama bizde, futbola yakıştırılan popüler kurallardan biri, "atamayana atarlar"dır. Bu, kendi başına skorsuzluk niteliğiyle çelişiyor. İşte bu hafta, üç maçta atamayana atamadılar. Zalim kural sadece Eskişehir'le Ankaragücü'ne uygulandı.

Tam üç maç 0-0 bitti. Üç maçın da vardığı yer aynı olmakla, izledikleri seyir bambaşkaydı. Beşiktaş-Trabzon maçı, Beşiktaş'ın eğilim ve alışkanlıklarının da ötesinde, sayısız gol pozisyonunun üç ayrı kaleci tarafından etkisiz hale getirildiği bir heyecan fırtınası şeklinde geçti. Buna karşılık Gaziantep-Manisa maçı, Manisa'nın eğilim ve alışkanlıkları gereği, kalecileri oyuna katmayan, seyirciyi derin mana arayışlarına ve felsefi düşüncelere zorlayan tuhaf bir şeydi. Gençlerbirliği-Bursa kapışmasında ise, ne derbinin gevşekliği, ne de, Gençlerbirliği'nin olanca kastına rağmen, ötekinin kısırlığı vardı. Gençler Bursa'nın konumu itibarıyla ile "gaza geleceğini" bekledi ama nafile; Bursa şuurunu kaybetmeden oynadı, önemli fırsatlar da buldu. Atamadı ama attırmadı da. Şampiyonluk yolunda önemli bir deplasman puanıyla Ankara'dan ayrıldı.

Son durumda, Bursa Fenerbahçe'yle birlikte bir buçuk adım önde gidiyor. Fenerbahçe bay haftasını geçerken Bursa aldığı puanla üstte kalmayı başardı. Şimdi, yine bir derbi haftasına cumadan oynayarak girecekler. Geçen sefer İBB'ye kaybetmişlerdi, bu sefer rakip içeride Antep. Aynı koşullar yine geçerli: kazanırlarsa, derbiye çıkacak iki rakiplerini de huzursuz edecekler. Zaten, son iki 0-0'ıyla Beşiktaş kopma noktasına geldi. Denizli "iki maçta puan kaybı hakkımız kaldı" demişti, ikisini de kullanmış olarak Saraçoğlu deplasmanı ile karşı karşıya! İki takımın istatistikleri 0-0'a yakın bir sonuç ihtimalini akla getiriyor. Beraberlik iki takımı da üzer. Fener'in galibiyeti onları şampiyonluğa çok yaklaştırır. Ama Beşiktaş kazanırsa işler fena karışır.

Çünkü Galatasaray da 4-1'lik Diyarbakır galibiyetiyle yeniden ümitlendi. Onların da derbiden beklentileri var. Ama taraftarı o ümidi görmüyor ki, protesto dönemini başlatmış. Affolunmak için çabalayan futbolcuların hüznü haline üzülebilmek becerisini geliştirmiş olanlar, nasılsa aynı tribüne dolmuşlar, protesto zamanla tribünler arasında bir anlaşmazlık unsuru haline de geldi. Galatasaray bu ortamda bile, kendisinden daha kötü koşullarda bir rakip bulabildi. Güvenç Kurtar'ın da dâhiyane katkılarıyla kolay bir galibiyet aldı. Yaralar kısmen sarıldı ama taraftarı yeniden heyecana ortak etmek için sıradaki Manisa deplasmanını da kazanmak şart.

Çaktırmadan bayağı rekabetçi bir ortama kavuşan beşincilik yarışında haftanın kârlısı İBB. Aslında, kader onları burada buluştursa da, Eskişehir, Kayseri, Trabzon ve İBB'nin burada oluş nedenleri bambaşka: Trabzon kuşkusuz, her sene olduğu gibi şampiyonluktan ine ine, buralara razı oldu. Kayseri keza, her sene artık vites atacağını beklerken, 20'li haftalarda bu bölgenin stressiz ve emniyetli cazibesine takılıp kalıyor. Eskişehir'le İBB ise burayı sahiplenen takımlar. Eskişehir iki, İBB üç sezondur bu ligdeler ve hakkını veriyorlar.

İBB Antalya'da 3-1 kazanarak galibiyet serisinin üçüncü halkasını tamamladı ve beşincilik için iddialı konuma geldi. İlk devre 6-1 yenildikleri Trabzon'la aynı hedefe kilitlenmeleri ilginç. Üç sezonluk Süperlig takımı, istikrarın da sembolü. Aynı hocayla, aynı oyun anlayışıyla, her sene biraz daha iyi bir noktaya geliyorlar.

İki sezonluk Süperlig takımı Eskişehir de yükseliş evresindeydi ama, Denizli'de takıldı bu hafta. Kötü oynadılar. Öyle ki, girişte değindiğim "atamayana atarlar" gereği değil, maç boyu atamayan Denizli'nin son dakikada Angelov'la nihayet bir gol bulmasıyla yenildiler. Ve Belediye'nin altına düştüler.

Kayseri'nin Sivas maçı da 2-2 bitti. Böylece, Kayseri başaltı grubunun en iddialı (bir ara lider) takımı olarak, bu grupta son sıraya düştü.

Aslında burada olmayı hak eden, ama sezona altı yenilgiyle başladığı için aşağıda kalan bir takım daha var: Ligin en iyi futbol oynayan takımlarından Kasımpaşa, bu hafta da Ankaragücü'nü 2-0'la geçti. Üstelik, savunmasına dil uzatanlara cevaben sanki, pozisyon vermeden! Artık düşme kaygıları kalmadı, Gençlerbirliği'nden Ankaragücü'ne uzanan beş takım arasında, dokuzunculuğu hedefleyerek bu sezonu bitirecekler.

Düşme kaygısı taşıyanlardan bir tek Diyarbakır mağlup. Sivas Kayseri'den, Manisa Gaziantep'ten puanı kopardı. Denizli ise Eskişehir'den aldığı sürpriz üç puanla haftanın en kârlısı. Fakat ne fenadır ki şimdi sırasıyla Sivas, Diyarbakır ve Manisa üç puan iadelerini alacaklar. Aradaki farkı kapatmaları mümkün görünmüyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa Denizli dediyse doğrudur

Can Belge 21.04.2010

"30. haftada şampiyonluğumuzu ilan ederiz," demişti Mustafa Denizli. Daha sonra, "şampiyon 30. hafta belli olur," diyerek düzeltti. Biraz daha zaman geçince, "lig 32. haftada tam arapsaçına döner," diye tamamen zıt bir haberle geldi. Bunlar pek gerçekleşmedi. Ayrıca, "CSKA'yı yener Avrupa Ligi'ne kalırız", "Türkiye Kupası'nda kalan maçlarımızı alır gruptan çıkarız..." Olmadı.

Fenerbahçe maçından önce; "bol gollü bir maç bekliyorum," dedi Hoca. Ankara'ya tahsis edilen altı golü çıkarırsak, maç başına 1,17 gol ortalamasıyla, son altı maçında gol yemeyen Fenerbahçe'nin karşısına çıktı; savunma marifetli dokuz oyuncuyla. Olmadı tabii. Daha ikinci dakikada gelen gol, gerçi planları bozmadı: "bu golü bekliyorduk," dedi. "Fenerbahçe'nin golden sonra panikleyen bir takım olduğunu biliyorduk," dedi. Ama dokuz savunmalı personele de 81. dakikaya kadar dokunmadı.

Sonuçta olmadı. Beşiktaş bu sezon dokuzuncu defa gol atamadı ve Fenerbahçe'ye 1-0 yenildi. Böylece, 30. hafta belki şampiyon belli olmadı, ama Beşiktaş'ın şansı da kalmadı. Beşiktaş'ın Şampiyonlar Ligi şansı da pek kalmadı.

Fakat bir yandan da haklı hoca: Galibiyetle büyük avantaj yakalayan Fenerbahçe şimdi liderlik için Galatasaray-Bursaspor maçını bekliyor. Fenerbahçeli için Galatasaray'ı tutmak nasıl olacak? Yahut, Şampiyonlar Ligi için Bursa'yı yenmeye mecbur Galatasaray'ın böylece Fenerbahçe'ye şampiyonluk yolunu açması içlerine ne kadar sinecek? Bir arapsaçı durumu var yani!

30. haftanın getirdikleri

Bursaspor Gaziantep'i 2-0 yenerek Şampiyonlar Ligi için önemli bir avantaj yakaladı. Galatasaray'a yenilmezse garantiler, yenilse de şansı ve avantajı devam eder. Fenerbahçe de Beşiktaş galibiyetiyle çok büyük avantaj elde etti. Gelecek haftaki Galatasaray-Bursa maçı nereden baksak, Fenerbahçe'ye yarayacak: Ya lider olacaklar, ya Galatasaray'ın ikincilik tehdidinden kurtulacaklar. Hatta belki, ikisi birden. Yani şampiyonluk, hem Galatasaray hem Beşiktaş'la maçı olan Bursa'dansa, Fenerbahçe'ye daha yakın görünüyor.

Galatasaray bütün gollerini bizzat üstlendiği 2-1'lik galibiyetle Manisa'da deplasman acısına son verdi. Üç haftadır gol atamayan Manisa'yla her maç gol yiyen Galatasaray, bu çelişkiyi golü Mehmet Topal'ın kendi kalesine atmasıyla çözdü. Galatasaray'da Baros'un dönüşüyle, Neill'in yükselen grafiğiyle bir toparlanma var.

Artık çok geç kalındı gibi görünüyor ama, kalan 12 puanın tamamı alınırsa, Galatasaray da şimdi görünenden daha iyi bir mükâfatla bitirebilir ligi.

Küme düşme hattında da sonuçlar belli oluyor: Eskişehir galibiyetiyle son kez umutlanan Denizlispor Antalya'da kazanmaya çıktı. Necati'nin golüyle geri düştüler ama sonra toparlanıp beraberliği yakaladılar. Yeniden galibiyet için yüklendiler. Fırsatlar da buldular ama atamadılar. 75'te, Djiehoua Denizli'nin riskini gördü ve Antalya 2-1 kazandı. Böylece Denizlispor düştü. Bunu haftalar önce kabullenmiştik, artık kesinleşti diyebiliriz.

Bu arada, Sivas bay haftasını geçerken, evinde (cezalı olduğu için Ankara'da) Kayserispor'a 3-0 yenilen Diyarbakır da düşmeye iyice yaklaştı. En yakın rakiple fark altı puana çıktı. En azından, Güvenç Kurtar'ın hafta içi görevi bırakması, arkadan bu iç saha hezimetini, takımın dağılmakta olduğunun göstergesi. Tek umut bu haftaki Ankara iadesi. Bu arada Sivas Beşiktaş'la, Manisa Kayserispor'la oynayacak. Belki farkı tekrar üçe indirmek mümkün ama, Manisa'nın da iadesi henüz duruyor.

Beşincilik yarışı

Son haftalarda önce Eskişehir, sonra İBB müthiş galibiyet serileriyle beşincilik için umutlandılar. Ama ikisi de sonunu getiremedi. Eskişehir Denizli'ye yenildikten sonra bu hafta da daha 28. dakikada 3-0'a gelen maçta, Ankaragücü'ne 3-1 yenildi. Ankaragücü'nde yine yabancıların öne çıktığını görüyoruz. Goller Vittek, Sapara ve penaltı vesilesiyle Geremi'den. Eskişehir'de ise yine Âdem Sarı, yine oyuna girebilmek için 70. dakikayı bekleyip, yine golünü atan isim. Hâlâ Rıza Hoca'dan 90 dakikalık vize bekliyor.

İBB de Gençlerbirliği'ne karşı 1-0 öne geçip aynı skorla yenildi (İBB'nin son üç maçı 3-1 bitti). Bu maçta dört gol de Gençlerbirliği oyuncularından: Orhan'ın kendi kalesine attığı golü Mustafa Pektemek (2) ve Harbuzi telafi ettiler. Beş maçtır gol yemeyen Gençlerbirliği de böylece, ilk golünü kendi kendine atmış oldu.

İBB ve Eskişehir'in düşüşüyle meydan yine bölgenin son yıllarda daimi sakinleri Trabzon ve Kayseri'ye kaldı. İlk 10'u zorlayan Kasımpaşa'nın öveğeldiğimiz oyun anlayışı Trabzon'a pek sökmedi. Mucize eseri 0-0 biten bir ilk yarıdan sonra, Trabzon ikinci yarıda Egemen ve Umut'la bulduğu gollerle 2-0 kazandı. Ve üç puan farkla beşinciliğe oturdu.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her şey Fenerbahçe'nin gönlüne göre

Can Belge 28.04.2010

Leo Franco hata yapıyor, Fenerbahçe 1-0 kazanıyor... Bobo penaltı kaçırıyor, Fenerbahçe 1-0 kazanıyor... Murat Şahin hata yapıyor, Fenerbahçe 1-0 kazanıyor... En tuhafı, Gaziantep maçında, Güiza atıyor, Fenerbahçe 1-0 kazanıyor...

Ligin son 3 ayı, yani 13 haftası boyunca 2 Ankara deplasmanı hariç tüm mesaisi İstanbul'a denk gelen Fenerbahçe, fikstürün bu iltifatının hakkını veriyor. Bursa ve İBB yenilgileriyle kötü başlasalar da, serinin son sekiz halkasında, beşi 1-0 (biri hükmen) olmak üzere 7 galibiyet, bir beraberlik ve hiç gol yememiş olmak gibi akla zarar bir başarı tablosu var.

Zaten 22. haftadaki Bursa kazası, hatırlarsınız, bir Pazartesi günü yaşanmıştı. Neyse ki, Trabzon'un 4, Bursa'nın 3, Galatasaray'ın 2 kez sürgün edildiği Pazartesi maçlarından, Fenerbahçe bir daha hiç oynamak zorunda

kalmadı (Trabzon Pazartesi maçlarında 12 puanın 8'ini, Galatasaray 6'nın 5'ini, Bursa 9'un 2'sini, Fenerbahçe 3'ün 3'ünü kaybetti). Bunu herhalde dört aydır gündemi kurcalayan "ligin marka değeri"ne bağlamak lazım. Şampiyonluktan kopan bir Fenerbahçe gibi, maçlarını Pazartesi oynayan bir Fenerbahçe'nin de bu ligin marka değerine bir faydası olamazdı.

Fenerbahçe-Kasımpaşa, Kasımpaşa'nın bile kendi standardına ulaşamadığı, temposuz ve sıkıcı bir maç oldu. Fenerbahçe 15 dakikalık bir baskı ve tempoyla işi bitirdi. Sorun şu ki, Fenerbahçe sadece Kasımpaşa'yı değil, Galatasaray'la Beşiktaş'ı da bu tempoyla alt edebildi, alt etmekle kalmadı, ligde de geçti ve geçmekle kalmadı, bitime 3 hafta kala, şampiyonluk menzilinın dışında bıraktı. Çok az maçta iyi oynadı, ama iyi oynamadığı birçok maçta başta şans, başka faktörlerin yardımıyla, puan kaybı yaşamadı. Ve 6 puan gerilerden gelip 31. haftanın sonunda zirveye çıktı.

Beşiktaş 30. hafta kopmuştu, bu hafta da evinde aldığı Bursa beraberliğiyle Galatasaray koptu. Hakkını teslim edelim: Bursa Galatasaray deplasmanında hem iyi bir takım, hem de şampiyonluk stresiyle başedebilecek düzeyde olduğunu gösterdi. Galatasaray'ın her ferdiyle agresif ve ısırgan olduğu bir maçta sahaya hem kontrollü, hem cesur bir oyun yansıtabildiler. Ve Galatasaray kadar gol fırsatı buldular. Son derece keyifli ve heyecanlı bir maç oldu. İki tarafın da kazanabilmek için beraberliği gözden çıkartabildiği ender maçlardan... Fakat her türlü müsait ortama rağmen iki taraf da atamayınca skor Fenerbahçe'nin işine geldi. Hem Bursa'dan liderliği aldılar, hem peşlerindeki Galatasaray'ın tehdidinden kurtuldular.

Önceki hafta şansını yitiren Beşiktaş'ta kopukluk kendini göstermeye başladı. Gerçi Sivas'ı şimdiye kadar içeride yenmişliği yok ama, artık Sivas da eski Sivas değil. Tribünlerin ilgisizliği, ezeli rakiple, küfrü yayına vermeyen Lig Tv'yle uğraşması ortamı iyice soğutuyor futbolcu açısından. Sonuçta iki puan kaybının belki Beşiktaş açısından hükmü yok, ama Sivas'ın aldığı puan kendi açısından çok değerli. Bunu, bütün hesaplarını Sivas'ın Beşiktaş maçından puansız çıkması üzerine yapan Diyarbakırlı futbolcuların geçen haftaki demeçlerinden biliyoruz.

Diyarbakırlı futbolcular geçen hafta Kayseri'ye (içeride) 3-0 mağlup olduktan sonra son umut bu demeçleri vermişlerdi. Bir kazık Beşiktaş'tan yediler. Bir kazık da, (içeride) Manisa'ya 2-1 yenilen Kayseri'den yediler (Manisa'nın şimdiye kadar tek deplasman galibiyeti vardı). Böylece Manisa tamamen kurtulmuş oldu. Kurtuluş anlamına gelen maçın Güven ve Mehmet'e nasip olan golleri, haftanın da en güzel golleri olmaya aday. Özellikle Mehmet Nas'ın volesi ihtişamlı bir final oldu Manisa için.

Öbür tarafta, kendi evinde Ankaragücü'yle 0- 0 berabere kalan Denizlispor matematiksel düşüşünü gerçekleştirdi. Muhtemelen bu seneye ilgili değil, daha geniş zamanlı, yönetim (başkan) kaynaklı bir uygulamalar zincirinin sonucu: eski kafayla olmadı. Bu arada Ankaragücü'nün son 9 beraberliğinin 7'sinin 0-0 olması ilginç.

Ankara ve Denizli'den sonra, düşecek son takım ya Diyarbakır, ya Sivas artık. Çok acele gitmek istemezsek şu küçük ihtimal var: Diyarbakır bütün maçlarını kazanır, Sivas kalan 3 maçta en az 6 puan alır ve Kasımpaşa bütün maçlarını kaybederse, Kasımpaşa düşüyor. Paşa'nın hem Diyarbakır'la, hem Sivas'la maçı olması bu ihtimali biraz daha cazip kılabilir.

Beşincilik yarışında yine işler kızıştı: Eskişehir Trabzon'u 1-0 yenip 51 yaptı, Trabzon 53'te kaldı. Antep deplasmanından 3-2'lik galibiyetle dönen İBB de 52 puanla hayli iddialı. Kayseri ise 50'yle son sıraya düştü.

Daha aşağıda, iyice prestije kalmış son maçta Antalya Gençlerbirliği'ni Ankara'da 2-0 yenerek 40 puana ulaştı. Antalya'nın mevcut imkânlarıyla Gaziantep'i geçmiş olması takdire şayan.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursa, Şampiyonlar Ligi'nde

Can Belge 04.05.2010

"Türkiye ihtiyacı olanın kazandığı ve biz de teknik adam olarak bunu değiştiremediğimiz için başta kendimden olmak üzere her şeyden nefret ediyorum." Tolunay Kafkas'ın 2-0 yenildiği Bursa maçından sonraki açıklamasından bir bölüm.

Eğer hedefsiz kalmış takımların bu sendromu bu kadar önlenemez bir şeyse, şu an karşımızda gördüğümüz tablo, ligin bitiş tablosu olmalı. Çünkü şampiyonluk için çekişen takımların da, ligde kalmaya bakanların da "konsantre" rakipleri kalmadı önlerinde.

32. hafta zaten bazı soruların cevaplarını verdi. Başta, Fenerbahçe ve Bursaspor'un kazanmasıyla, Şampiyonlar Ligi biletleri bu ikiliye ayrıldı. Galatasaray'ın şansı kalmadı. Buna bağlı olarak tabii, UEFA biletleri de Galatasaray'la Beşiktaş'a kaldı. Trabzon da kupa kontenjanından Avrupa'yı garantiledi.

Aşağıda, Kasımpaşa Sivas'tan aldığı bir puanla, resmî kurtuluşunu bu hafta ilan etti. Sivas'ın bu maçtan aldığı puana Diyarbakır'ın Beşiktaş karşısındaki yenilgisini ekleyince, düşmeme mücadelesi veren son iki takım arasındaki fark da, bitime altı puan kala beşe çıktı.

Fenerbahçe'yle Bursa'dan hangisinin şampiyon olacağını bilmiyoruz. Hadi Sivas'la Diyarbakır'ı da sayalım; geri kalan 14 takımın bir savaşı kalmadı. Fenerbahçe'nin kalan iki maçı Ankaragücü ve Trabzon'la, Bursa'nın hükmen galibiyeti duruyor, son maçı Beşiktaş'la. Sivas'ı Eskişehir ve Ankaragücü, Diyarbakır'ı ise Kasımpaşa ve Eskişehir bekliyor. Yani, Tolunay Hoca'nın sözünü kabul edeceksek, şu an önde olan Fenerbahçe'yle Sivas müsterih olabilirler.

Fakat ilginç bir durum daha var. Bursa bu ligde bir "dost", bir de "düşman" sahibi yegâne takım. Ve kalan iki haftada, Bursa düşmanıya, rakibi Fenerbahçe ise Bursa'nın dostuyla karşılaşacak. Bu iki maçın hiç de öyle kolay geçmeyeceği anlaşılıyor. Ve ligin heyecanı, herkesin gözünde artık bu iki maça bakıyor.

Zirvedeki dörtlü tulum çıkardı bu hafta

Fenerbahçe ilk yarıda 2-1 yenildiği Eskişehir'i Kadıköy'de rahat yendi. Genel istatistik malûm: Yenilgisizlik ve gol yemezlik dokuz maça çıktı. Yedi maçlık da galibiyet serisi var. Bu haftaki değişiklik, Alex'in yıllar sonra bir frikik golü atması. Öyle bir yere vuruyor ki, hatalı baraj kurduğu ve yanlış yerde durduğu görülen Ivesa, hatasız da olsa çıkaramayacak. Bunu Özer'in golü de ispatlıyor. Son haftalarda Fenerbahçe karşısına kötü gününde çıkan üçüncü kaleci Ivesa.

Bursa'nın 2-0'lık Kayseri galibiyetinde ise kaleci Ivankov'un rolü büyük. Günümüz futbolunda çok aranan iki yönlü ortasaha oyuncularını gibi, hem atıyor, hem kurtarıyor. Toplu hücum, toplu savunmacı ender kalecilerden... Bu galibiyet şampiyonluğu getirmese de çok önemli. Birincisi, Bursa tarihinde ilk kez Şampiyonlar Ligi'ne gidiyor (umalım kaderi Sivas gibi olmasın). Ve ikincisi, Ankaragücü-Fenerbahçe maçı ne şekilde biterse bitsin. Bursa son maçına şampiyonluk ümidi taşıyarak çıkacak.

Beşiktaş'la Galatasaray da haftayı galibiyetle kapadılar. Galatasaray, beşinciliği çok isteyen İBB'yi 1-0 yenerken, Beşiktaş kümede kalmak için oynayan Diyarbakır'ı deplasmanda (seyircisiz) 3-1 yendi. Her iki sonuç da, Tolunay Hoca'nın sözlerini çürütecek cinsten. Çünkü bu iki sonuç da, Galatasaray ve Beşiktaş'tan ziyade İBB ve Diyarbakır açısından ele alınmayı hak ediyor:

İBB, üç rakibiyle birlikte beşincilik için mücadele ediyor. Ve bence, hem isteğiyle hem de oyun standardıyla, bu mevkii daha çok hak ediyor. Bu hafta bütün rakipleri yenildi. Kupaya kilitlenen Trabzon iki haftadır ligde yok! Bu hafta da Ankaragücü'ne 1-0 yenildiler. Kayseri'nin Bursa yenilgisi, Eskişehir'in Fener yenilgisi derken, İBB için avantajlı bir haftaydı. Epeyce pozisyon da buldukları maçta Baros'un tek golüne mağlup oldular ve altıncı sırada kaldılar. Ama haftaya Kayseri'ye gidip ligi bitirecek İBB'yi ben beşincilik için favori görüyorum.

Diyarbakır-Beşiktaş maçının sözü edilmeye değer noktası devre arasındır: 1-0 gerideydiler ama Sivas'ın da Kasımpaşa karşısında yenik olduğu haberini o sıra almış olmalılar. İkinci yarıya çok hevesli çıktılar. Derhal beraberlik golünü buldular. Galibiyet için bastırmaya başladılar. Ama işte orada, hedefsiz Beşiktaş'ın oyun konsantrasyonunu fazla hafife aldılar. Beşiktaş Diyarbakır'ın güçsüz ataklarını kendi ortasahasında eritip rakibin açıklarını değerlendirmeye başladı ve 3-1'e kadar yürüdü. Sivas-Kasımpaşa maçının 1-1 bitmesiyle, şansları büsbütün tükenmedi, ama bundan sonra mucize gerek.

Antalya'nın 1-0'lık Gaziantep galibiyeti ligi çok etkilemese de, bence önemli. Denizli'nin de Gençlerbirliği'ni yenmesiyle, ligde çıkabileceği en yüksek yere çıktı. Çok daha yüksek bütçelerle ancak buralara gelebilenlerin muhakkak değerlendirmesi gereken bir durumdur, diye düşünüyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düğüm son hafta çözülecek

Can Belge 12.05.2010

33. haftanın ilgi odağı Ankaragücü-Fenerbahçe maçıydı. "Ulvi soru"nun "nihaî cevabı" bu maçta çıkmayacaktı belki ama, bir şeyler görecektik.

Fenerbahçe'nin 3-0'lık galibiyetiyle, büyük hakikatin üstündeki esrar perdesi ışık sızdırmaya başladı, diyelim. Ama bu arada başka bir hakikatin üstü tamamen açıldı: Diyarbakırspor Kasımpaşa'ya 1-0 yenilerek düşen üçüncü takım oldu. 81'de Fırat Aydınus'un Diyarbakırlı Burak'ı ikinci sarıdan atmasının sebebi, düdükten sonra topa vurması! Bu kuralın, düdükle topa vuruş arasında geçen süreyle bir görelilik göstermesi kaçınılmaz. Atmak isteyen, tabii atar.

Yıkıcı gol de kırmızı kartın peşinden geliyor: Bu sezon iki maçta toplam 32 dakika yer bulan İsa Kaykun'dan.

Diyarbakır'ın yenilmesi Sivas'ı kurtardı. Ama Sivas bundan habersiz başladığı Eskişehir maçından da bir puan çıkararak işini garantiye aldı. Mesut Bakkal'la yenmez yenilmez bir takım haline gelen Sivas (hükmen galibiyet dışında) altı maçını da berabere bitirmeyi başardı. Haftaya, ligin en çok berabere kalan takımı Ankaragücü'yle sezonu kapatıyorlar.

Bu maçı beşincilik peşindeki Eskişehir açısından kayıp olarak değerlendirebiliriz. O şansı tamamen yitirdiler. Çünkü Denizlispor'u 2-1 yenen Trabzonspor beşinciliği, Kayseri'den bir puanla dönen İBB de altıncılığı garantilediler.

Trabzon'da Yattara'nın dönüşü önemli. 71 dakika oyunda kaldı. Ankara'dan gelen Murat Tosun da ilk defa 45 dakika süre buldu ve gösterişli bir golle galibiyeti getirdi. Trabzon'a geçilen İBB sezonun en başarılı takımlarından biri: Kayseri'de Cangele (14. asist)-Makukula (21. gol) işbirliğine Ali Güzeldal'ın son dakikalara sıkıştırdığı şık bir frikik golüyle cevap verdiler. Bu maçı da puansız kapamadılar. İki kez altı yemiş bir takım olarak ligi artı averajla bitirmeleri de ilginç.

Fenerbahçe şampiyonluğa çok yakın

Bursa'nın hayali oynamadığı hafta liderliğe yükselmekti. Üstelik, kendi oynamazken, Fenerbahçe'yi de "kankası" Ankaragücü ağırlıyordu. Ligin altıyla üstüyle alâkası kalmayan Ankaragücü'nün en önemli avantajı da rahatlığıydı. Fakat o rahatlıktan maraza çıkar endişesi yok mu!

Maç motivasyonu olmayan bir takımın suni motivasyon yöntemleriyle ne hale gelebildiğini gördük bu hafta. Ankaragücü, yardımcı antrenöründen topçusuna, yönetiminden taraftarına, darmadağındı: Yöneticilerin saçma sapan beyanatları, yardımcı antrenörün doğru bir ofsayt kararını hayatının meselesi haline getirmesi, hangi takımı tuttuğunu şaşırان taraftarın sahaya taş ve çakmak çeşitlemesi göndermesi, nihayet, çoğu yabancı bir kadronun sahadaki hali...

Fenerbahçe bu sezonki en kolay maçını oynamış oldu. Her zamanki haliyle fazla parlamadan, ama bu sefer hiç zorlanmadan işi bitirdi. Bursa'yla Ankaragücü'nün gürültü patırtısı arasında üç puanı alıp İstanbul'a döndü. Dehşet verici istatistik de yürümeye devam ediyor: Üst üste sekizinci galibiyet, 10. defa rakibin gol hanesinde bir şey yazmıyor!

Bu arada Galatasaray'ın da Fenerbahçe'ye kıyağı bitmiyor: Bursa'dan aldıkları puanla, muhtemel Fenerbahçe şampiyonluğunda zaten katkıları büyük. Bu hafta da Ali Sami Yen'de Antalya'ya 2-1 yenilip, haftaya Bursa'ya konuk olacak Beşiktaş'a üçüncülük olanağı sunmuş oldular (bu arada Denizli'yi yenen Trabzon'un da sıralama açısından Fenerbahçe maçından bir beklentisi kalmadı).

Antalya'yı, bu saatte gösterdiği oyun disiplininin dolaylı tebrık etmeli. Tam da Galatasaray'da olmayan şey: Galatasaraylılar Yalçın'ın kendi kalesine attığı gole sevinirken Tita'yla ilk golü, bir sakatlık duraklamasının peşine de Veysel'le ikinci golü sıkıştırdılar, geriden gelip maçı aldılar.

90'da oyuna giren Veysel'in topa tek temasının gol olması ve Rijkaard'ın futbolu bırakıyor diye iki dakika şans verdiği Emre'nin topa hiç değememesi de maçın ilgi çekici olayları arasında sayılabilir.

Beşiktaş üçüncülük şansını Manisa'yı 2-0 yenerek sürdürdü. İlk golün ortak yapımcıları İsmail ve Nihat, çok beklettiler bu sezon. Şimdi şimdi, "Nihat'ı gelecek sene görün" mealinde laflar dolanıyor. Sakatlanmazsa görürüz elbet. İkinci gol, Hüseyin Tok'tan kendi kalesine (Diyarbakır maçında da ikinci golü Abdullah'a kendi kalesine attırmışlardı).

Ama maçın olayı, Rıdvan'ın bacağının kırılması. Üçüncülük gibi bir hedefin mahcup mutluluğunu hiç yaşatmadı. Manisa da şanssız: futbolun bu nadir ve en acı sakatlık vukuatında bu sezon ikinci defa "kırıcı" tarafta yer alıyorlar.

1-1 biten Gaziantep-Gençlerbirliği maçının tabelasında Mustafa Pektemek'le, bu hafta kendi kalesini vuran üçüncü bahtsız Murat Kalkan'ı görüyoruz. Doll'un geçen haftaki yenilgi sonrası andığı "tatilciler" hakkında somut tepkisi: O kadrodan Mendonça, Kerem, Alparslan, Radeljiç, Harbuzi ve Tozo çıkmadılar Gaziantep

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş yıldızlı Süperlig

Aslında her şey tecrübeyle sabit umumi beklentiye uygun başladı: Fenerbahçe'nin sezonun futbolunu oynayacağını tahmin ediyorduk, kralı gelse karşısında duramazdı. Öyle oldu. Trabzon sahadan silindi. Golün olgunlaşması için gerekli üç-dört formalite heba olduktan sonra Güiza golü attı. Bursa'nın ferî gitti, heyecanlı gürültü tekdüze bir homurtuya dönüştü. Bayram havası Kadıköy semalarına geldi.

Sonra işler değişti. Biraz havaya girince detay kaçırmaya başlayan Fenerbahçeli futbolcular 23'te Trabzonluları bırakıp beş personelle hakemi markaja alınca beraberlik golünü yediler. Biraz sonra da Bursa'nın golü geldi. 32. dakika itibarıyla zirvedeki ikili yer değiştirdi. Devreler öyle bitti.

İkinci yarıda Bursa ikinciye de attı. Kendi işini halletmiş görünüyordu, taraftar o bakımdan rahattı. Ama radyodan öyle bir maç naklöluyordu ki, rahatlık ne mümkün. Bir Deivid'in, bir Emre'nin, bir Güiza'nın, ikide bir Alex'in şutları... Onur duruyordu Fener'in karşısında. Trabzon direniyorduydu, kaleci Onur'un tek bir hatasına bakıyordu; Onur direniyordu. Manzara gitgide, 2006'daki Denizli maçını andırıyordu. Bu arada, Bursa'da kalbi durmayan kalmasın diye, 88'de Beşiktaş'ın farkı 1'e indiren golü de geldi!

O gol sezonun son golü oldu.

Bursa'daki maç, İstanbul'dakinden 40 saniye kadar önce bitti. 2-1 kazanan Bursa İstanbul'un son saniyelerine odaklandı. Tuhaf bir biçimde, Kadıköy'de tribünler şampiyonluk sevinciyle inliyordu. Selçuk'un kenardan saha içine işaretiyle, Deivid serbest vuruşu rakip kaleye kullanmak yerine kendi kalecisine attı. Vakit geçirmeye meyleden Volkan topu ancak Trabzonlu oyuncuların baskısıyla ayağından çıkardı. Ve top gökyüzünde süzülürken, iki takımın da hırsının kalmadığını gören Yunus Yıldırım son düdüğü çaldı. Düdükle birlikte Bursa'da Bursaspor, İstanbul'da Fenerbahçe sevinçten çılgına döndü.

Bu tuhaflığı 71'de bir kere daha yaşamış Fenerbahçe. O zamanın telekomünikasyon imkânlarıyla, Galatasaray'ın Ankara'daki 7-1'lik galibiyeti İstanbul'a beraberlik olarak ulaşabilmiş. Bugünün sınırsız imkânlarıyla 2-1 ancak 2-2 olabilirdi. Ama o da aynı sanrının oluşmasına yetti.

2006'daki Denizli maçı dedim: Unutulmaz maçta Mustafa Keçeli 90'da Denizli'nin golünü atmış, 14 dakika uzayan maçta Fenerbahçe ancak beraberliği yakalayabilmiş ve şampiyonluğu kaptırmıştı. Aynı gün, Bursaspor ikinci ligdeki şampiyonluğunu kutlamak üzere Sakaryaspor maçına çıkmıştı.

Sadece dört sene sonra, o Mustafa Keçeli'yi de kadrosuna katan Bursa, bu sefer, tarihinde ilk kez birinci lig şampiyonu oldu. Türkiye'de şampiyon olabilen beşinci takım, üçbüyüklerin sultasını aşabilen ikinci takım oldu. Şampiyonluk umuduyla Trabzon'a gelip tutunamayan Mustafa Keçeli'yle Hüseyin Çimşir Bursa'da şampiyonluğu tattılar. Aynı şekilde, lig dördüncüsü Beşiktaş'ta "yetersiz" bulunan Ali Tandoğan, Zapotochny ve Ertuğrul Sağlam da Bursa'da bu işi başardılar. Galatasaray'ın gönderdiği Ömer Erdoğan keza...

Fenerbahçe'nin şampiyonluk sanrısına kapılmasının sebebi ise, yine bir anonsçu çıktı. "Yine" diyorum çünkü, yine o "melun 2006" senesi, o "melun Denizli maçı"ndan önce puan kaybettikleri son maçta, yine bir anons skandalı yaşanmıştı: Manisa'da, 5-3'ten sonra "lay lay Fenerbahçe, olamazsın şampiyon" diyen anonsçunun akıbeti de, bugün Aziz Yıldırım'ın tartakladığı anonsçudan çok farklı olmadı.

Bursa adına şampiyonluğun en somut karşılığı Şampiyonlar Ligi. Geçen sezon Sivas için de umutlanmıştık ama ön elemeleri aşacak yeterliliğin çok uzağında kaldılar. Daha önce Trabzon da bu işi başaramamıştı. Bursa şampiyon olarak, ön eleme belasını da atlatmış oldu.

Fenerbahçe de, sonu bilhassa anons karışıklığı nedeniyle gerektiğinden daha acıklı da olsa, ezeli rakiplerine geçilmediği ve Şampiyonlar Ligi'ne katılma hakkı kazandığı için bu sezonu kazanç hanesine yazabilir. Kötü giden bir sezon 24. haftadan itibaren mucizevî bir şekilde değişti. Fenerbahçe 10 maç gol bile yemeden 30

puanın 28'ini topladı. Ama son hafta, Fenerbahçe'nin devre arsında gönderdiği Burak'ın tek golü şampiyonluğu aldı götürdü.

Son notlar:

Gençlerbirliği'ne 2-1 yenilen Galatasaray, Beşiktaş'ın da Bursa'ya yenilmesiyle üçüncülüğü kurtardı. Bunun somut karşılığı: sezonu 15 gün daha geç açabilecek.

İBB bu haftaki hükmen galibiyetiyle sezonu Trabzon'un arkasından altıncı sırada tamamladı. Antalya birinci lig tarihinin en iyi sezonunu geçirdi ve ligi dokuzuncu sırada tamamladı.

Sivas, üçüncü hocasıyla çıktığı yedi maçın hiçbirini kaybetmediği gibi hiçbirini kazanamadı da... Yedi beraberlikle düşme çizgisine yedi puan fark attı.

Bu sezon tam 17 maçta (32 maçın 17'si) gol atamayan ve sekiz maçını 0-0 bitiren Manisa da düşme çizgisine 10 puan fark atabildi.

14 beraberlik alan Ankaragücü de, müttefiki kazandığı için, Fenerbahçe ve Bursaspor'la birlikte şampiyonluk kutlamalarına katıldı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süper Lig'in rakamsal görünümü

Can Belge 26.05.2010

Bursaspor'un şampiyon olması, Fenerbahçe'nin kaçırma şekli öncelikliydi; son hafta yazısında bu konulara değindim. Bu hafta daha genel ve sayısal (*) bir açıdan ele alıp, bitirelim bu sezonu.

Şampiyon Bursa malûm, en çok gol atan (56**), en az yenilen (5) takım. Ayrıca Fenerbahçe'yle birlikte en çok kazanan (21), Beşiktaş'tan sonra en az gol yiyen (26) takım. Tam 15 maçta gol yememeleri çok dikkat çekici. Buna karşılık gol atamadıkları maç sayısı 5. İki temiz galibiyet serileri var, biri 5, biri 6 hafta sürmüş. Üst üste 3 kez kazanamadığı ise hiç olmamış. Bursa'nın bir özelliği de, kalecisinin de gol atması. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor 2-1, 6 kez.)

Fenerbahçe ise bir kez 8, bir kez de 7 maçlık galibiyet serileri yakaladı. Bir de üst üste 3 yenilgilik kötü serisi var. En uzun kazanamadığı dönem ise şubata rastlayan, 2 beraberlik 2 yenilgiden oluşan 4 maçlık süreç. Fenerbahçe ligin en az berabere kalan takımı. En dikkat çekici serileri ligin sonunda: 10 maçın 8'ini kazandılar, hiç yenilmediler ve tek gol yediler. 9 maçlık gol yememe serileri var. Bursa gibi onlar da toplam 15 maç gol yemediler, ama daha başarılı oldukları mevzu, gol atamadıkları maç sayısı sadece 2! (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 1-0, 7 kez.)

Sezona çok golcü bir kimlikle giren Galatasaray'da bu rakam 5. Lige 3'ün üzerinde bir ortalamayla başladılar: 5 maçta 17 gol. Ama ligi Bursa'dan 1 gol geride, Fenerbahçe'yle eşit, 55 golle bitirdiler. Asıl fark, yememek hususunda ortaya çıkıyor. Üstlerindeki iki takım bunu 15 maçta başarırken Galatasaray sadece 8 maçta gol yemedi. Yedikleri 35 gol, 14. sıradaki Manisaspor'dan bile fazla! Üst üste 3 defa gol yemedikleri vâki değil... Kısaca, attığı yediği toplamıyla (90 gol) maçları seyirciye gol bakımından zevk verdi. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 2-1, 6 kez.)

Yememekte uzmanlaşan takım Beşiktaş: 25 golle en az yiyen onlar. 16 maçta gol yemeyerek önemli bir başarı sağladılar. Fakat bunun bedelini 9 maçta gol atamayarak ödedikleri için, sıkıcı bir büyük takım oldular. Beşiktaş'ın da 7 maçlık bir galibiyet serisi, 6 maçlık gol yememe serisi var. 5 maçı 0-0 biten Kartal'ın 14 maçının ilk yarısı 0-0; ilk yarısında 1'den fazla gol olan maç sayısı ise 6! Beşiktaş'ın maçlarında seyirci toplam 66 gol izleyebildi. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 1-0, 8 kez.)

Şenol Güneş'in gelişiyle şahlandığı söylenen Trabzon'da rakamlar pek de öyle söylemiyor: Bu dönemde en iyi serisi 3 galibiyet (1 defa) ve 2 galibiyet (1 defa). En kötü seri ise 3 beraberlik (1 defa) ve 2 yenilgi (1 defa). Ve toplamda, 19 maçta 9 galibiyet, 6 beraberlik, 4 yenilgi. Trabzon'un iyi tarafı, zirvedeki üçlüyü saymazsak, ligin en çok gol atan ve en az gol yiyen takımı. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 1-0, 7 kez.)

İki sezondur Süper Lig'de mücadele eden Belediye ilginç bir takım: Ligi her sene biraz daha yüksek bir yerde bitiriyorlar (6.'lıkla kendi zirvelerini yaptılar). Bu sezon iki maçta 6'şar gol yedikleri halde, hükmen galibiyetler sayesinde ligi artı averajla bitirdiler. İki kez 3'er galibiyetlik seriler tutturdular. Üst üste 4'er maç kazanamadıkları iki de kötü serileri var. Gol atamadıkları maç sayısı 6 (Beşiktaş'tan iyi). Yemedikleri ise 8 (Galatasaray'la eşit). (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 1-0, 7 kez.)

Süper Lig'de 2. sezonunu oynayan Eskişehir için de 7.'lik önemli bir başarı. En belirgin ölçüt, yıllardır zirve yarışına duhul etmek için yatırım yapan Kayserispor... Onu geçtiklerine göre, başarılılar. Eskişehir'in özelliği seri yapamaması. 3'lü serisi hiç yok, 2 galibiyeti sezon boyu sadece 2 kez arka arkaya getirebilmişler. 2 defa üst üste 2 yenilgi almışlar, 1 defa 2 beraberlik. Aldıkları 10 beraberliğin 5'i 0-0, 4'ü 1-1. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 2-1, 8 kez.)

Kayserispor ligin hayal kırıklığı yaratan takımlarından: 5 galibiyetli bir serileri var ilk yarıda. Serinin içinde Bursaspor'u 3-0 yenmiş olmak gibi bir başarıları var. Böylece liderliğe yükseldikleri vâki. Fakat hemen ardından içeride kaybettikleri Antalya maçıyla hedeften bir sapınca, bütün grafik değişiyor: sonraki 16 maçta sadece 3 galibiyet! İlk 16 haftada 2 kez yenilen takım son 18 haftada 9 defa mağlup oluyor! (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 2-1 ve 1-0, 6'şar kez.)

Antalyaspor 5 maçlık galibiyet serisini ligin sonuna denk getirip, biraz rakiplerin rehabetinden yarar sağlamış bir takım. Son 5 haftada topladıkları 15 puanla onlar da birinci lig tarihlerinin en yüksek derecesini tekrar ettiler. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 2-1, 8 kez.)

* İstatistiklerde, 3-0'lık hükmen Ankaraspor galibiyetleri dışarıda tutulmuştur, lig 32 maç üzerinden değerlendirilmiştir.

** Bursaspor'un Diyarbakırspor maçıyla birlikte toplam 9 golü hükmendir.

Diğer dokuz takımın değerlendirmesi yarın.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süper Lig'in rakamsal görünümü (2)

Can Belge 27.05.2010

Süper Lig'in bazı istatistikî sonuçlarını ele aldığım yazıya, 10. sıradaki Gençlerbirliği'yle devam edeyim.

Gençlerbirliği ligin ne başarılı, ne başarısız takımlarından: Bu sezonu da ortaşeker geçirdiler. Üçlü seri yapamamaları dikkat çekiyor. Buna karşılık, 2'li serilerde 2 galibiyetin 2 defa, fakat iki mağlubiyetin 4 defa

tekerrür etmesi genel performanslarını da izah eder sanırım. 11 beraberliklerinin 6'sı 0-0, 3'ü 1-1... Az atan ve az yiyen bir takım olarak seyirciye Beşiktaş'tan 1 fazla, toplam 67 gol izlettirebildiler. Gençlerbirliği ayrıca kestiği 4 puanla şampiyon Bursa'ya en sert tavırlı takım. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 2-0, 8 kez.)

Kasımpaşa peş peşe 6 yenilgiyle lige başladı! Daha sonra ise toplam 7 yenilgi aldı ve ligi rahat bir yerde bitirdi. İlk 7 haftada 3 gol atıp 1 puan topladılar. Daha sonra ise golcü bir kimliğe büründüler: 7. haftadaki 0-0'lık Kayseri maçından sonra gol atamadıkları ilk maç 24. haftadaki Bursa maçı. Kasımpaşa'nın 11 beraberliğinin 6'sı 2-2, biri 3-3! Ligdeki ilk ve son iki beraberliği ise 1-1 ve 0-0'lardan oluşuyor. Sonuçta kendileri eksi averajda kalsalar da, 97 golle, seyirciye en çok gol izleten takım oldular. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 2-2 ve 3-1, 6'şar kez.)

Ligin en çok berabere kalan takımı Ankaragücü. Aldıkları 14 beraberliğin yarısı da 0-0! Ankaragücü 11 yenilgisinin 8'inde de gol atamadığı için, tam 15 maçını gol atamadan bitirdi. 12 maçını da gol yemeden bitirip seyirciye toplam 73 gol izlettirdi. 5'li beraberlik serisi 3'lü yenilgi serisinin peşine takıldığı için, 8 maçlık bir kazanama serisi var, 6 aralıkla 8 şubat arasında. Ve üçlü 0-0 serisi meşhur. Buna karşılık 3 galibiyeti arka arkaya getiremedi, 2'yi ise sadece 1 kez başardı. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 0-0, 7 kez.)

Bursa, Belediye, Eskişehir ligi beklenenden iyi yerde bitiren takımlarsa, bunun aksi örneğinde Kayseri'nin yanına herhalde Sivas'la Gaziantep'i koymak gerekir. Son 13 maçta alabildiği tek galibiyetle baş aşağı gitmiş, hükmet galibiyetler olmasa, geçtiğimiz sezonların küme düşme çizgisinin altında kalmıştır. 2 defa 3'lü beraberlik serileri çekti. Ankaragücü'den sonra, Manisa'yla birlikte ligin en çok berabere kalan takımı oldu (13). Ankaragücü gibi Antep de üst üste 3 galibiyet hiç alamadı, 2 galibiyeti ise 1 kere alabildi. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 1-1, 8 kez.)

Manisa'nın özelliği, seyirciye en az gol izlettiren takım olması: sadece 55 gol (Sivas'ın sırf yediği 55'ten fazladır). Ayrıca en az atan takım onlar (21). Aldığı 13 beraberliğin 8'i 0-0. Ankaragücü gibi Manisa'nın da üçlü 0-0 serisi var. Küme düşme hattına yakın bitiren bir takım olarak, 11 maçta gol yememesi önemli, fakat 16 maçta gol atamaması ise tam da orada olmasının sebebi. İlk yarısında 1'den fazla gol olan maç sayısı sadece 5! Manisa'nın peş peşe iki galibiyeti hiç yok. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 0-0, 8 kez.)

Sivas sezonun en büyük hayal kırıklığı. Şampiyonlar Ligi ön elemesi oynayarak başladılar, üç hoca değiştirip, küme düşme çizgisinin bir üstünde paçayı zor kurtardılar. Sezona 4'lü yenilgi serisiyle girip, 7'li beraberlik serisiyle bitirdiler. Sadece 1 kez üst üste 2 galibiyet aldılar. Peş peşe 4 yenilgi ve 7 beraberlikten oluşan 11 haftalık galibiyetsizlik serileri ligin sonuna denk geliyor. Son bölüme rastlayan bu kadar kötü bir grafiğe rağmen ligde kalmayı başardılar. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 2-0, 6 kez.)

Düşenlerden Diyarbakır'ın da gol atmakla pek işi yok (22). Ama Manisa gibi yememeyi başaramadıkları için, çizginin altında kaldılar. Galibiyet serileri hiç yok, zaten toplam 4 galibiyetleri var, 14 maçlık kazanamama serileri dikkat çekici. Ayrıca Antalyaspor'u yendikten sonra ligde çıktıkları son 7 maçtan 0 puan alabildiler. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 1-0, 0-0 ve 2-1; 5'er kez)

Denizlispor ligin en çok mağlup olan takımı (20 yenilgi). Asıl ilginç performansları ligin ilk yarısında: 19 maçta sadece 4 beraberlikte 4 puan alabildiler, diğer bütün maçlarını kaybettiler. Aralara giren beraberliklerle 1 kez 3'lü, 1 kez 5'li, 1 kez de 7'li yenilgi serileri var. En iyi performansları ise 2 galibiyetten oluşan tek serileri. Son dört haftada aldıkları 5 puanla arayı biraz kapatıp Diyarbakır'ın bir puan gerisinde bitirdiler ligi. (Maçlarında en sık tekrarlanan skor: 1-0, 7 kez.)

* İstatistiklerde, 3-0'lık hükmen Ankaraspor galibiyetleri dışarıda tutulmuştur, lig 32 maç üzerinden değerlendirilmiştir.

** Bursaspor'un Diyarbakırspor maçıyla birlikte toplam 9 golü hükmendir.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kupanın yıldızı Jabulani

Can Belge 30.06.2010

Tanıl Bora son yazısında "oligarşik müstekbirler" diyor. Bunlar, bizim üçbüyükler kültürümüzün bir yüzü olarak, Dünya Kupası'nda da "winners" listesinde adı yazılı ülkelerin, Kupa'ya dünyanın çeşitli yerlerinden gelebilmiş değişik ülke topçularını ezip geçmelerini bekleyenler oluyorlar. Spiker, yorumcu seviyesinde de karşımızdalar. Hayallerindeki maç, 7-0'lık Portekiz-Kuzey Kore ve benzeri...

Bizimkiler golü sade futbolun ileri gelenlerinden istese de, gol beklentisi dediğimiz şey bize özgü değil, dünya çapında. Bu kadar kitlesel bir gol beklentisi varken, bütün yük golcü dediğimiz bir bireyin omzuna yüklenebilir mi? Güney Afrika'da sıkça gördüğümüz gibi, golcü bu beklenti karşısında bozulup gider. Ayağına geleni kaleye vurmaya başlar, pası unuttur, hileye başvurmakta sakınca görmez.

Beklenti bu kadar kitlesel olduğunda, asıl piyasa bulaşmadan duramaz. Arz talep meselesi. Besim Tibuk'un FIFA nezdinde "ofsayt kaldırılсын", "kaleler büyütülsün" girişimlerini hatırlayın.

2002'deki Dünya Kupası öncesi Adidas Fevernova'yı icat etti. "Benzerlerinden yüzde 25 daha isabetli, yüzde 10 daha hızlı" bir top. Adidas'ın laboratuvar uzmanlarından Gunther Pfau Fevernova'yı şöyle tarif ediyordu: "Bu top bir Formula 1 arabası gibi. Futbolcunun yeteneğinin önemini azaltmıyor. Kullanması zor, ama yetenekli kişiler tarafından kullanılırsa çok güçlü!"

Yani futbol da bir Formula'ya dönüşsün kafası. Arabaların arabaları geçmeye çalıştığı, gürültüsünden durulmayan "spor" etkinliği! Bitiş çizgisiyle araba arasındaki ilişki. Topla kale çizgisi arasındaki ilişki. Ama arabanın geçişine bayrak sallanırken, topun geçişini engellemeye çalışan bir zavallı kaleci duruyor orada. Günümüz futbolunun ruhuna aykırı bir insan... Öyleyse, önce onu halletmek lazım.

Böylece havada keyfi zikzaklar çizen, kalecinin ellerinden kayan toplar çıkırı açılmış oldu futbolda.

2002'de Fevernova'nın tedavüle girmesiyle birlikte ilk defa, Adidas şirketi atılan her golde, yüzde 10 ilâ 25 arası pay sahibi olmayı başardı. Biz Hakan Şükür'le dünya kupaları tarihinin en erken golüne sahibiz sansak da, o golün bir kısmı, Adidas'ındır.

Fevernova başlangıçtı. Adidas sonraki kupalar için de bu tutulmazlık ve takip edilemezlik niteliklerini arttırarak sırasıyla Rotiero, Teamgeist, Europass ve nihayet Jabulani belasını icat etti. Hep kalecinin aleyhine, golcünün lehine toplar. Hatta, gittikçe golcünden de bağımsız, gol olmaya güdümlü toplar. Futbolcu vurmakla yetinsin, top Adidas'ın marifetiyle yüzde 10, 20, 40 daha hızlı gitsin. Kaleci çizgide bayrak sallasın. Vuvuzela da motor efekti yaratsın.

Hani "topun canı" esprisi vardı, bazen kaleciden yana olacağı tutardı. İşte o canı satın aldı Adidas. Artık ille o çizgiyi geçmek istiyor. Futbolun "sonunda Almanların kazanacağı bir oyun" olma kuralını bile ihlal edebiliyor ki, o noktada hakem devreye girip içeri giren topu dışarı çıkarmak zorunda kalabiliyor.

Evet, bir yandan gol çok önemli ama, hangi kaleye gireceği de tarihten bugüne, daha az önemli olmamıştır. Tanıl Bora'nın "oligarşi" diye sınıfladığı ileri gelenlerin kalesini korumak genellikle bir tek kaleciye bırakılmaz. Yahut onlar ofsayttan filan illegal bir gol bulursa, anayasayı bir defa delmekle bir şey olmaz. İngiltere-Almanya

ve Arjantin-Meksika maçında olanlar Murat Belge'yi bile çekmiş mevzua. 78'deki Peru maçından, 86'daki Tanrının elinden hareketle, Arjantin'in karşısında kim varsa onu tutacağını söylüyor. Öyle söylüyor ama ben de 86 finalinde Almanya'yı tutarken yalnız kaldığımı hatırlıyorum.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaliteli bir lig

Can Belge 18.08.2010

Aşırı sıcakların genel iklim değişikliğiyle ilgisi sorgulanadursun, Turkcell'den boşanan ligimiz, bu cehennemi ortamda "Sportoto" olarak başladı. Ve ilk hafta, sportotocuları terse yatıracak sürpriz sonuçlar çıkmadı.

Galatasaray'ın Sivas yenilgisi uzaktan bakanları şaşırtmış olabilir ama, aslında şaşırtıcı olan, Galatasaray'ın maçın başındaki iyi oyunuydu. Sonra toparlandılar ve Adnan Polat'ın hayallerindeki takım gibi oynamaya başladılar. İlk haftanın günahı olmaz ama, Galatasaraylılar bu sezon biraz sıkılmaya hazır olsunlar, derim. Galatasaray, Adnan Polat'ın politikalarıyla, kadro bakımından rakiplerinin çok gerisinde bırakıldı. Ve bu bilinçli olarak yapıldı. Eldeki kadro buyken Keita, Elano, Dos Santos, Jo, Caner, Uğur gibi oyuncularını vermek, olmuyor diye alternatif üretilmeye çalışılan Servet'e dönmek, Barış Özбек'te, Ayhan'da ısrar etmek başka türlü açıklanamaz. Herhalde, bir yolunu bulup artık bu kadroya fazla gelen Rijkaard ve ekibini de gönderecekler. Bu ülkenin en temel istikrar unsurlarını da böylece temin etmiş olacaklar.

Galatasaray'ın aksine, Beşiktaş'la Fenerbahçe, Bursaspor'un şampiyonluğundan ders almış görünüyorlar. İyi transferler yaptılar. Beşiktaş'ın karizmatik transferleri bir yana, asıl Stoch çok isabetli bir hamle: Yıllardır kanatsız ağır bir kamyon gibi hareket eden Fenerbahçe, Antalya karşısında hayli hafiflemişti. Hücum etkinliğinin kanatlarla paylaşılmasıyla, bu hafiflik Alex'e de sirayet etmiş. Yüku daha az, etkisi daha fazlaydı. Semih'le çok şık gollere imza atarak, 28 dakikada Antalyaspor'un işini bitirdiler. Fenerbahçe'nin bu sezonki meselesinin de adı konu böylece: Semih mi, Niang mı?

Beşiktaş'ın da geçtiğimiz sezona göre iyiye giden bir görüntüsü var. Buca maçında Guti'yi gördük. Real Madrid'dekine göre daha etkin bir rol oynayacağı anlaşılıyor. Quaresma yeteneklerini şimdilik daha bireysel kullanıyor ama Guti olgun bir kimlikle takıma hareket kazandırıyor. Bucaspor'un kötü performansı Beşiktaş'ın kabiliyetinde bir gizlilik payı bırakmakla birlikte, Siyah Beyazlıların taraftarlarına geçtiğimiz sezona göre daha "spektaküler" maçlar izlettireceği şimdiden söylenebilir.

Haftanın en iyilerinden biri Trabzonspor'du. Şampiyonluk hevesi taşıyan Ankaragücü'nü, Ankara'da Teofilo'nun iki golüyle geçtiler. Bu arada Teofilo'nun yanı sıra uzun zaman sonra Yattara'dan da olumlu işaretler aldık. Bu bireysel performanslardan ziyade, takım olarak da iyi gözüktü Trabzon.

Ve Bursa: Genişletilen stadyum, tıklım tıklım tribünler, tribünde Insua, sahada turuncu forma ve çalan Şampiyonlar Ligi marşlarıyla, ciddi bir periferik etki yaratılmış. Bu etkiyi, sahada da Nunez müthiş bir röveşatayla doruğa çıkardı. Ama tabii bütün bu şaşaa, Ziya Doğan yönetimindeki bir Konya'ya karşı 1-0'dan fazla ne getirebilirdi?

Bursa rakibi açmakta zorlandı ama kalesinde tehlike yaşamadı. Turgay'ın sakatlanmasıyla oyuna giren Sercan'ın müthiş golüyle en azından kazanarak başlamış oldular.

Kayserispor, Şota yönetiminde önemli bir galibiyetle başladı lige. Geldiğinden beri her sezon daha da iyi bir derece alan Belediye'yi deplasmanda 2-0 yendiler. İki iyi takımın çekişmesinde bir taraf, hele deplasmanda 2-0

kazanıyorsa, bu önemlidir. Takip etmekte fayda vardır.

Yeni gelenlerden bir tek Karabük galibiyetle başladı. Ama yendikleri Manisaspor, bana sorarsanız bu sezon düşmeye en yakın duran takım. Geçtiğimiz sezondan kalma gol sıkıntısını çözmek için aldıkları Kahe, baraja çarpıp kaleciyi şaşırtan şanslı bir frikik golüyle ilk sayısını buldu ama, Karabük Emenike, Ferdi ve Cernat'yla çok daha etkiliydi. Zaten, ikinci ligden takımı çıkartan hocasını kovmayıp yola devam eden zihniyeti severim. Bu arada, Manisa adına Hakan Kutlu'dan da pek bir beklentim yok doğrusu.

İlk haftayı, futbola susamışlıktan ziyade daha gollü beklerdim. Ama tam dokuz takım gol atamadı. Gaziantep-Kasımpaşa ve Eskişehir-Gençlerbirliği maçlarından haftanın iki 0-0'ı çıktı. Temkinli başlamak da bir tarzdır.

Son tahlilde, bizi en mutlu eden gelişme, nihayet ligin kalitesindeki gözle görünür yükseliş. Geçtiğimiz sezon 'hay definisin' bir görünümüne kavuşan maçlar, bu sezon saniyede bilmemkaç kare çeken yeni kameralarla daha da kaliteli bir hale geldi. Spikerler de durmaksızın ve coşkuyla bu yüksek kaliteyi diler getiriyorlar. Dahası, yıllardır süre gelen yabancı hakem uygulamasına da geçtik nihayet. Artık Erman Toroğlu'nun yerinde Markus Merk oturuyor. Ve "Hocam"ın yerini "Markus" alıyor. Alman Hoca'nın kalitemizle ilgili çizdiği pespembe tablo, herhalde xenofobik yapımızdan korktuğu için değil, ligimizin marka değerini muhafaza etmek niyetiyle olmalı. Böylece, kalitemizi bir Alman'a da tesbit ettirmiş oluyoruz.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç İstanbullulara ekmek yok

Can Belge 25.08.2010

Bizim kavramsal disiplinemize göre, bu hafta iki "derbi" cereyan etti. Bursa, şampiyon takımlar arasına girerek bir derbi ayağı olmayı başardı. Artık dolayısıyla, Trabzon-Bursa maçını da "derbi" ismiyle anmamız icap edecek. Belki bu, önümüzdeki yıllarda şampiyon sayısının artmasıyla, haftada 5-6 derbi oynanmasına da vesile olabilir.

Haftanın kıdemli derbisi Trabzon-Fener, kaderin bu hafta Üç İstanbullulara oynadığı oyunun son perdesiydi. Trabzon Fenerbahçe'nin Antalya maçında parlattığı karizmasını 3-2'yle bozdu; Fenerbahçe de 2. haftanın sonunda yenilgiyle tanıştı. Trabzonlular ve bizim gibi hayranları açısından kuşkusuz Yattara'nın dönüşü büyük keyif. Fakat bu galibiyette Serkan'ın inanılmaz mücadelesinin payını anmamak olmaz.

Yeni derbi ise Galatasaray-Bursa: İki takımın arasında ciddi bir kadro farkı yok. Hatta belki, Adnan Polat'ın uygulamalarıyla, denge artık Bursaspor lehine bozuluyor. Buna karşılık Galatasaray'ın kadrosu, ismen ağırlığın gereği, daha ağır vazifelendirilmiş. Çok büyük işler yapacaklar; halbuki nerede o kabiliyet!

Sahada, bin bir dereden su getirilerek transfer edilen Ali Turan'ı görenler Adnan Polat'ın ilk yöneticilik döneminin flaş transferleri Feti Okuroğlu'yla Kuzmanovski'yi hatırlamadan edemiyorlardır. En azından, Feti'nin Ali Sami Yen'e helikopterle inmesini... Bu sezon da Adnan Polat takımdaki bütün kabiliyetleri gönderip Ali Turan'ı getirdi. Ali ne yapsın?

Bursa oyunun % 40'ında sahip olabildiği topu Galatasaray'a göre çok daha etkili kullandı. Galatasaray'ın 8 personelli savunma hattını daha rahat deldiler ve gollerden ayrı, daha fazla şut imkânı buldular.

Galatasaray geçtiğimiz sezonun başından bu yana, çok golcü olmanın risklerinden kurtulmak için, gol atamayan bir takım haline geledursun, Beşiktaş da bu döngünün aksi yanında dolaşıyor. Geçtiğimiz sezon

başarılı savunma anlayışına rağmen gol atamadığı için geride kalan Siyah Beyazlılar, bu sezon ofansif açıdan çılgın bir kadroya evrildiler. İBB maçında Delgado, Quaresma, Guti, Tabata, Holosko, Nihat, Nobre, Hilbert gibi hücum oyuncularının tamamı yer buldular. Ama İnönü'deki maçın skoru 2-0 İBB lehine tecelli etti.

Quaresma adam geçme kabiliyetini takım adına bir etkinliğe çeviremiyor. Onun için şimdilik takıma maç değil, taç kazandırıyor. Bu haliyle, basınımızın seveceği, ama teknik direktörlerin pek istemeyeceği bir oyuncu. Tabii, o kenardayken kaybedilen her puanda da, basının teknik direktöre hesap soracağı çok uygun bir unsur teşkil ediyor.

İki galibiyetle başlayan üçüncü takım Kayserispor. Karabük Kayseri'deki maça cesur bir anlayışla çıktı ama, rakip kaleye yüklenirken Cangele'den golü yediler. Böylece, iki haftanın sonunda zirveye Kayseri, Bursa ve Trabzon dizilmiş oldular. Galatasaray'ı ise düşme potasında görüyoruz.

Mesut Bakkal Sivas'a, geçen sezon bitime 8 hafta kala gelmişti. Ve hükmen Ankara galibiyeti dışında oynadığı 7 maçın tamamını berabere bitirmişti. Bunların çoğunda da beraberliği geriden gelip almıştı. Bu sezon da geriden gelme özellikleri dikkat çekiyor. Galatasaray'ı 2-1'le geçtiler ve Bakkal dönemindeki ilk galibiyetlerini aldılar. Antalya'da ise, Tita'nın Tanju'nun Neuchâtel'e attığı golü andıran müthiş golüne Sedat'la cevap verip, yine bir puanı kurtardılar. Ve 9 lig maçında da yenilmemiş oldular.

Bu sezon Manisa açısından tehlikeli: Çok ciddi gol sıkıntısı yaşamalarına rağmen, yeni yükselmiş olmanın direnciyle, geçtiğimiz sezon paçayı kurtardılar. Fakat bu sezon doğru dürüst takviye etmedikleri kadroyu bir de Hakan Kutlu'ya teslim ettiler. Ve Karabük'ten sonra bu hafta da Ankaragücü'ne 3-0 yenilerek, ligin dibini buldular. Bu iki yenilgiye bakarak, yolun başında bazı şeyleri değiştirmeleri gerektiği görülüyor. Transfer mi, başka bir hoca mı, belki ikisi birden... Yoksa, erken kopan takım bu sene Manisa olabilir.

Bekleneni veremeyenler torbasında Antep, Gençler, Eskişehir ve Kasımpaşa var. Bu dört takım iki haftada beş 0-0 ürettiler. Birbirleriyle oynayan Gazantep ve Gençlerbirliği 180 dakikayı gol görmeden bitirdiler. Buca'yı ağırlayan Kasımpaşa da iki haftayı 0-0'la geçti. Eskişehir ise ilk haftaki beraberliğin üstüne bu hafta 2-1'lik Konya yenilgisini ekledi. Böylece yeni gelenlerden bir Buca galibiyetsiz kaldı.

Haftanın olayı: Güven Varol Denizli'deyken, bir Manisa maçında bacağı kırılmıştı. Sonra iyileşti, Manisa'ya transfer oldu. Üç sezon Manisa'da oynadıktan sonra bu sezon Ankaragücü'ne geçti ve bu hafta Manisa'da İbrahimoviç'in andıran, harika bir gol attı. Anlaşılan kaderi onu bir şekilde Manisa'ya bağlıyor. Manisa taraftarı da bu golü uzun süre alkışlayarak, bu bağlılığa saygısını gösterdi.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç büyükler Bursaspor'un peşinde

Can Belge 01.09.2010

 Üç büyükler Bursaspor'un peşinde Geçtiğimiz haftayı yenilgiyle kapayan Üç büyükler, bu hafta farklı galibiyetlere imza attı. Fakat bu galibiyetler biraz şansın da yardımıyla geldi.

Eskişehir'e konuk olan Galatasaray'a Eskişehir'in kötü oyunu yardım etti. Sarı kırmızılılar ofansif oyuncularının çoğunu gönderip kalanların da sakatlanmasıyla Arda'nın formuna muhtaç bir halde. Eskişehir'de bu tuttu. Biraz Arda, biraz İvesa, biraz da Eskişehir'in cesaretsiz oyunu Galatasaray'a 3-1'lik deplasman galibiyeti getirdi. Galatasaray'ın ligdeki ilk puanları bunlar. Eskişehir ise, henüz galibiyetle tanışamadı. Rıza Hoca'nın yıldızı da taraftarlarıyla bir türlü barışamadı.

Ofansif oyuncu konusunda bir varlık sıkıntısı çekmeyen Beşiktaş, belki bolluktan mustarip. Karabük'e attıkları dört golün yanında, ciddi savunma sıkıntıları görünüyor. Emenike, tek başına beş kez kaleciyle burun buruna geldi ama bunların sadece ilkinin atabildi. Beşiktaş'ı 1-0'dan kurtaran, hakemin de müsaadesiyle Tabata'nın duran topları ve Nobre'nin kafa vuruşları oldu. 2-1'den sonra Quaresma'nın yine hakemin müsaadesiyle takıma kazandırdığı bir penaltı ve bir kontratak golüyle, Beşiktaş 4-1'lik bir galibiyet çıkardı. Ama Karabük de, yenilgiye rağmen iyi bir oyunla sahayı terk etti.

Fenerbahçe seyircisiz maç çilesinin son halkasında ligin en zayıf takımlarından Manisa'yı ağırladı. Durgun geçen ilk yarıda, Nihat'ın Çek Cumhuriyeti'ne attığı golü andırır vahim bir kaleci hatasının getirdiği tek gol Fenerbahçe adına maçı hayli kolaylaştırdığı halde, ikinci yarıda Manisa, Isaac'le beraberlik golünü buldu. Fakat arkasından Fenerbahçe'nin gizli golcüsü Lugano ve aleni golcüsü Niang sahne alıp 4-1'i buldular. Manisa'nın 77'de gelen ikinci golü sadece skoru belirledi. Manisa puansız, üç maçta yediği 9 golle ligin dibindeki ikametini sürdürüyor.

Fenerbahçe'nin aldığı skorlar oluşum aşamasında bir takımın işareti. Ligde oynanan üç maçta yenen 5 gol ve Avrupa'da arka arkaya iki zayıf takıma elenip sırasıyla Şampiyonlar Ligi ve Europa Lig'in dışında kalmak, zamanlamadaki tercihin epeyce ağır bedeli oldu. Ama ligde atılan 10 gol de, bu sürecin sonunda ortaya iyi bir şeyin çıkacağını habercisi.

Galatasaray'ın şu dönemde alabildiği bu tek galibiyeti krizden çıkış olarak nitelemek ne kadar doğru olur? Bir moral artışı mutlaka olacak; belki son dakika transferleriyle yetersiz kadro biraz daha iyileştirilecek ama, sorunlar bu kadarla giderilecek gibi değil. Galatasaray'ın hem savunma eksiği, hem hücum zaafı kolay kolay maç kazanamayacağını gösteriyor. Galatasaray'a göre çok daha iyi bir durumda olan Beşiktaş'ta ise meseleyi İbrahim Üzölmez özetliyor: takım savunması. Guti, Tabata, Quaresma, Nihat, Nobre, Holosko gibi oyuncuların yaratacağı açığı kapamak için, savunma personeli olağanın üstünde bir performans göstermek zorunda. Her takım, Emenike kadar gol kaçırmaz.

Büyükler kendi meseleleriyle uğraşırken Bursaspor, bu sezona da muhteşem bir giriş yaptı. Bu hafta hayli zorlandıkları halde Sivas'ı 2-0 yenip üçte üç yaptılar ve Trabzon'un da Antalya'da puan kaybetmesiyle, kayıpsız tek takım olarak ve gol yemeden zirveye oturdular. Üstelik arada Galatasaray deplasmanı gibi bir sorunu da aşmış durumdalar. Bu arada Sivas da Mesut Bakkal döneminde ilk yenilgisini almış oldu.

Trabzonspor'un Antalya'da aldığı 0-0'lık beraberlik zirve yarışında bir kayıp gibi görünse de, oyun umut verici. Bu hafta Jaja da katıldı kadroya. İlk maçı olmasına rağmen etkili bir forvet oyuncusu olduğunu gösterdi. Şenol Güneş, Yattara'yla Alanzinho'yu birlikte oynatmaktan çekinmiyor. Colman gibi savunmayı tümünden ihmal etmeyen bir usta var. Forvetler de kaliteli olunca, Trabzon'un golcü bir takım olacağını söylemek mümkün. Antalya'daki 0-0'ı istisnadan sayabiliriz.

Kayserispor'un yukarıdaki gruptan kopmadığı günlerdeyiz. Her maçta gol atıyorlar. Ankaragücü deplasmanında yine golü buldular fakat bu sefer koruyamadılar. Tolunay Hoca döneminden kalma bir beraberlikle iki deplasmanlı ilk üç haftayı 7 puanla geçtiler ve üçüncü sıraya yerleştiler.

Geçtiğimiz hafta hayal kırıklığından saydığım Kasımpaşa, Gaziantep, Gençlerbirliği ve Eskişehir dördlüsünden Eskişehir, Galatasaray'a yenilip tek puanda kaldı. Gaziantep kendi sahasında Konya'ya az daha yeniliyordu. 1-0'ı buldukları halde iki gol yiyip bir de kırmızı kart gördüler. Maçın son anlarında tuhaf bir penaltıyla beraberliği kurtardılar. Gençlerbirliği de aldığı golsüz beraberliklerle açık vermeden giderken bu hafta Buca'ya 3-1 yenilip grafiği derhal aşağı çevirdi. Kasımpaşa da İBB'ye aynı skorla yenilince, hayal kırıklığı yaratan dördlü bu hafta bir toplam puanda kaldı.

Güzel takımlar

Can Belge 15.09.2010

Güzel takımlar Milli maç arasıyla artık lig mesaisi yazlık havasından çıkıyor, kaybedilen puanlar artık ciddiye alınıyor, demeçler klişe rayına oturuyor. Önümüzdeki maçlara bakacağımız günler başladı. İlk teknik direktör tasfiyemizi yaşadık bile. Manisa Hakan Kutlu'yu 4. hafta sonunda düşürdü. Takımların şemali de yavaş yavaş beliriyor, bir tek son dakika transferlerinin potansiyel katkısını tam kestiremiyoruz. Ligin güzel takımlarının öne çıkıyor olması sevindirici. Trabzon, Beşiktaş, Bursa oldukça riskli kadro yapıları teşekkül ettiler. Şimdilik, sonuç pozitif.

Trabzon Sivas'ı 6-1, Beşiktaş Ankaragücü'nü 4-0'la geçti. Bursa 1-0 geri düştüğü Eskişehir karşısında çok dikkatli bir baskıyla 2-1'i buldu. Fenerbahçe'yi 2-0 yenen Kayseri de, 3. sıraya yerleşti.

Hepsinin içinde en güzeli Trabzon'du. Çünkü Yattara diye bir fenomeni vardı. Her türlü istikrarsızlığa örnek gösterilebilecek Yattara'nın bugün Trabzon kadrosunun en eski futbolcusu olması ilginç değil mi? Ligde her takımda bir Trabzonlu tarafından kapatılan 61 numarayı Trabzon'da Yattara'nın giymesi, kaptan olması?

Bir sezonda maalesef ikiyi, üçü geçmeyen gösteri maçlarından birini oynadı, klasik çalımlarını, gollerini, ortalarını sergiledi. Akla zarar işler yaptı ve maçı aldı. Ama tabii onun açıklarını müthiş kapatan ve o çıktıktan sonra onun işini de yapıp son gole vesile olan Serkan Balcı'nın bu sezonki hayranlık uyandıran performansını da unutmamalı. Trabzon 4 maçta 11 golle 3 ortalamayı zorluyor.

Geçtiğimiz sezon 9. golünü atmak için 12. haftayı bekleyen Beşiktaş, bu sezon 4 haftada aynı noktaya ulaştı. Ankaragücü'ne karşı Quaresma'sız kadroyla daha güvenli bir oyun sergilediler ama skora gitmekten de aciz kalmadılar. Ankaragücü yanlış hedef, yanlış kadro, yanlış teknik direktörü bir araya getirmeyi başarmış nadide bir örnek olarak, bu sezon böyle neticelere açık bir takım. Beşiktaş da biraz bundan faydalandı. Ama faydalanabildi en azından. Daha önemlisi, iyi ve kötü günde yanında olmaya yeminli taraftarı, bunca kötü gün dostluğundan sonra nihayet, iyi gün yüzü görüyor bu sezon.

Bursa'nın gol bakımından biraz geri kalması yanıltmasın. 2-1'lik Eskişehir galibiyeti ihtiyaç duyulduğunda skora gidebileceklerini gösteriyor. Biraz şahsi oynama, öne çıkma problemi var sanki. Bursa'nın Insua'sı misal, alışverişlerden hep zararlı çıktı. Kıymetli toplar verdi ama karşılığını alamadı.

Adnan Polat'ın "tek rakibimiz Fenerbahçe" sözü epey riskli bir cüret örneği: 4. haftanın sonunda Fenerbahçe'yle 6 puanda, liderin 6 puan gerisinde buluştular. Lig içinde ikili rekabetler çeşitli hedeflere yönelik olabilir. Şimdiki durumda Galatasaray'la Fenerbahçe, Avrupa Ligi için rekabet edecek gibi görünüyor.

Galatasaray'ın 1-0'lık Antep galibiyeti hiç ikna edici değildi. Belki Insua biraz, ama Misimovic açısından da vaatkar değildi. Fenerbahçe'nin 2-0'lık Kayseri yenilgisi ise net bir biçimde teknik direktör hatasına dayanıyor. Takımda ilk maçına çıkan bir stoper olup da, onun yedeği olmaması anlaşılır değil. 0-0 giden maçta gollerin Yobo'nun sakatlanmasından sonra gelmesi de, gerektiğinde nesnel olmayı beceren medya karşısında Aykut Kocaman'ın işini hayli zorlaştırıyor.

Antep, Gençlerbirliği, Kasımpaşa, Eskişehir dörtlüsü bu haftayı da kötü geçirdiler. Toplam puanları 3, hepsi de Gençlerbirliği'nin. İyi bir takım olan İBB'yi yendikleri için, bu üç puan belki vaatkar da. Ama Bursa'da şanslı bir

gol bulduğu halde oyun oynayamayan Eses, 1- 0'dan sonra olduğu gibi gömülen Karabük'ü açamayan Kasımpaşa, en kötü Galatasaray'dan puan alamayan Gaziantep hâlâ umut vermiyor.

Manisa kendi evinde Antalya'ya 2-1 yenilerek iyice sıkıntıya girdi. 4 maçta 0 puan. Tek umut, yeni transferler Murat Erdoğan ve Makukula. Hakan Kutlu'nun ayrılması da artı hanesine yazılabilir. Necati'nin iki golüyle üç puanı kopartan Antalya ise, ilk galibiyetini aldı.

Yeni gelenler için puanlı bir hafta oldu. Karabük iyi takım ama özgüvensiz. Kasımpaşa karşısında Cernat Usta'nın golüyle öne geçtikten sonra çok çekildiler. Kalitelerini göstermek yerine Kasımpaşa'ya oynama fırsatı verdiler. Kasımpaşa çok kaçırınca galibiyeti kopardılar. Konya'yla Buca ise, birer puanı birbirlerinden aldılar.

Altı saniye kuralı hâlâ futbolun en keyfi uygulaması... Daha yeni, şu son basketbol şampiyonasında onca hareketlilik ve karmaşa içinde hakemler üç saniyeyi kaçırmazken, futbolda kalecilerin elindeki durağan topun süresini sayabilen yok. Bursa kalecisi 89'da 8 saniye, Karabük kalecisi 92'de 9 saniye, Galatasaray kalecisi 75'te 13, 80'de 8 saniye top tuttu ve bir yaptırım olmadı. Günün birinde olacak. Olunca, yine bir sürü tartışma da olacak.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakemin gözüne gözlük; peki medyanın gözüne ne

Can Belge 22.09.2010

Fenerbahçe-Beşiktaş maçı beraberlikle bitince, ağır bir hakem eleştirisi başladı yine. Üstelik iki taraftan. Ve biz kendi içimizde hırлаşıırken, Maraton'un haberine göre, maçı izleyen UEFA Cüneyt Çakır'ı çok beğenmiş ve bir Şampiyonlar Ligi maçında görevlendirmeye karar vermiş.

Bu kısacık dizge ne söylüyor bize? Spor basınımızın yan tuttuğunun açık bir ispatı mı? Yoksa yine bizi karıştırmak isteyen Avrupa parmağı mı? İkinciye tercih edenler olacaktır ama bence iflah olmaz bir yan tutma var. Bu sadece "yan"a olan yakınlıktan değil, "yan tutma"nın kendisine olan düşkünlükten de kaynaklanıyor.

Bilinçaltına öyle yerleşmiş ki, tarafsız olmak artık bir doğal hâl değil, taraflı olmaktan belirli bir çabayla çıkılarak, geçici olarak kazanılabilen bir durum. Ama tarafsız bir söyleme ulaşmak maalesef gerçeğe karşı körleşmenin kökündeki tarafgirliği ortadan kaldırmaya yetmiyor. Dolayısıyla, medya halkı aydınlatma görevini, kendi körlüğü içinde sürdürüyor. Gaziantep'le Bursa'nın pazartesi yarıda kalan maçı da açıkça, bu halin bir sonucu.

Bizim federasyonun hakemi koruyucu tedbirinde bir sorun yok. Böyle bir şey olduğunda maç tatil edilmeli. Muhtemelen, bu yeni tatillerin de habercisi, ama orta vadede, önlemi olacak. Sanıyorum, Bursaspor da geçtiğimiz sezondan beri dördüncü hükmen galibiyetini alacak.

Beşinci hafta, iyi başlayan takımlar için hazin oldu: Trabzonspor yine bir Selçuk füzesiyle kolayladığı Manisaspor'a, affedilmez bir gevşekliğin bedeli olarak Avni Aker'de üç puan verdi. Trabzon'un ilk yenilgisi, Manisaspor için de ilk galibiyet, hatta ilk puan anlamına geliyor. Gol sıkıntısı bariz bir takım olarak Makukula çok isabetli bir transfer. Trabzon'u yıkan üç golün ikisini –birini harikulade bir vuruşla- attı. Trabzon'da Yattara verdiği umudu çok çabuk geri aldı maalesef.

Kayserispor da yenilgiyle bu hafta tanıştı. Antalya'da aldıkları 2-1'lik yenilgi Kayserispor'un genetik kodunda var. Böyle sallantılarla, yine 4 ilâ 7. sıra arasında oluşacak derin boşluğa yerleşecekler herhalde. Hiç değilse,

Zalayeta'nın sifhahı umut verici.

Beşiktaş'ı farklı değerlendireceğim. Fenerbahçe karşısında kalelerinde zor anlar yaşadılar. Yenilgiden son dakikalarda kurtuldular. Ama maçın bütününde takım olarak Fenerbahçe'den daha etkili olabileceklerini devamlı hissettirdiler. Daha açık söyleyecek olursam, Fenerbahçe'nin Beşiktaş'tan çekindiği hissediliyordu. Beşiktaş'ın bu sezon çok ciddi bir özgüven avantajı da olacağı anlaşılıyor. Sonuçta, Kadıköy'den alınan bir puan da, kuşkusuz önemli bir kazanç olarak tabelaya yazıldı.

Fenerbahçe kendini yine o meşhur buhran dönemine sokuyor. Aykut Kocaman'ın arkasında medya desteği zaten hiç olmadı, onun için bu buhran dönemi kaçınılmazdı. Artık Kocaman'ın istifası da kaçınılmaz görünüyor, çünkü taraftar da ses çıkarmaya başladı. Kader bu zor pasajda, puana hasret Kasımpaşa'yı, üstelik Yılmaz Vural yönetiminde Fenerbahçe'nin karşısına çıkarıyor, ne diyeyim!

Beşinci hafta kötü başlayanlar için de yine hazin oldu ama, Galatasaray'ı mecburen ayıracağız. Bucaspor'u deplasmanda 1-0 yenerek, üst üste üçüncü galibiyeti aldılar. Ama bu arada, bu galibiyeti hak etmek için ne yaptıkları tartışılır. Bir forvet oyuncusu olarak başladığı futbol hayatında, büyük takım vitrininde kalabilmek için defansif kabiliyetini sürekli geliştiren, bu arada zamana da direnmek zorunda kalan Ayhan, galibiyeti hak eden belki yegâne unsurdu. Hem defansif, hem ofansif kabiliyetini birleştirerek attığı golle galibiyeti getirdi, Galatasaray'ı bu hafta mutlu takımlar arasına soktu.

Kötü başlayanlardan Gençlerbirliği, Kasımpaşa, yine mağlup. Gaziantep muhtemelen daha da ağır, hükmen mağlup ve sahası kapatılacak. Eskişehir yine vasata ulaşamadığı bir maçta Sivas'ta beraberliği son dakikada kurtardı. Böylece, 6-1'in yarasını sardım diye sevinmeye hazırlanan Sivas'ı da aşağı çekti. Ama bu beraberlik Rıza Hoca ve Eskişehir açısından, hiçbir şeyi kurtarmıyor. 2 puanla 17. sırada duruyorlar.

Karabük hayranlık uyandırıyor. Yine Emenike'nin parladığı bir maç ve Gençlerbirliği gibi bir takımı 3-0'la geçiriyorlar. Şöyle bir bakınca, Karabük'ün Bank Asya'dan geldiği hızla devam ettiğini söylemek mümkün. Açık ara yapmışlardı, o hızla 5 haftada 6. sıraya vurdular. Peki Gençlerbirliği? Belli ki bir sezon daha öylesine...

Ankaragücü de dokuz kişi kalan Kasımpaşa'yı aynı skorla geçti. Bizzat gol atamasa da, Vittek yine müthiş bir oyun oynadı. Sapara'nın frikik golü de türünün iyi örneklerindendi. Fakat topun geçtiği yerle falsosuna bakınca, kaleci ve barajın durduğu yerde ciddi bir sorun olduğu anlaşılıyor.

Konya'yı Tum'un golüyle 1-0 yenen İBB güzergâhından ayrılmıyor. Beşinci sıradalar. Konya ise, pozisyon bulamadıkları bir maçta hâlâ rakibe pozisyon vermemekle övünen Ziya Doğan'ın yönetiminde, lige yaratıcı katkısını sürdürüyor, diyelim.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hat-trick-trick

Can Belge 29.09.2010

 Hat-trick-trick Bir haftada üç hat-trick olur mu? Hele sadece üç takım, toplamda üç gole ulaşabiliyorsa! Bu haftanın olayı da buydu. Galatasaray'dan Baros, Fenerbahçe'den Niang ve Manisa'dan Simpson üçer gol atarak haftaya damga vurdular.

6. hafta itibariyle, zirvede alıştığımız altı takımı görüyoruz. Bursa cuma günü Bucaspor'u 1-0 yenerek liderliğini sürdürdü. Üç büyüklerin üçü de maçlarını kazandılar. Kayserispor'la Trabzonspor ise, puanları paylaştılar.

Bursaspor Şampiyonlar Ligi'ndeki hezimete rağmen, ligi idare etmeyi sürdürüyor. Bu sezon Ertuğrul Hoca kadroyu daha geniş kullanıyor; belki yıldızlarına biraz daha az yüklenmek istiyor, ama yavaş yavaş bir üretkenlik sorunu kendini göstermeye başladı. Yeni gelen yıldızların eskilerin düzeyine ulaşamaması durumunda, hem puan kayıpları başlayacaktır, hem de kadro yeniden daralacaktır.

Beşiktaş İnönü'de hiçbir şey oynayamayan Antalya'yı zor geçti. Guti'siz, medyamızı mest eden Quaresma'yla, üstün ama verimsiz oynadı Siyah Beyazlılar. Maçın tartışmasız yıldızı Ernst'ti. Quaresma gösteri yaptı, Ernst iki şahane asistle ve Bobo'nun biraz talihli son vuruşlarıyla maçı alan oyuncu oldu. Böylece, Beşiktaş'ı kötü etki yapabilecek bir iç saha kayıbindan son dakikada kurtardı.

Galatasaray ise İBB'yi 3-1 yenerek, Arda'sız çıktığı üçüncü maçını da kazanmış oldu. Herhalde haftanın en faullü maçını izledik. Galatasaray'lı futbolcular mücadele bakımından İBB'nin gerisinde kalmadılar. Sarı Kırmızılılar bu mücadeleyi sürdürebilirlerse, ilerisi için ümitvar olabilirler.

Baros'un hat-trick'i, hele tribünleri ayağa kaldıran üçüncü golü, Galatasaray taraftarına tabii yine yeni bir sakatlık paketiyle birlikte sunuldu. Haftaya Karabük'te Baros yine yok. Buna karşılık Arda muhtemelen olacak.

Kayseri-Trabzon maçının en dramatik tarafı, Şota-Şenol Güneş ve Trabzon taraftarının buluşmasıydı herhalde. Arçıl de tribündeydi. Denk bir mücadele oldu, iki tarafın da ağır bastığı kesitler seyrettik; karşılaşma 0-0 bitti, ama bir hakem hatasıyla golü iptal edilen taraf Kayserispor'du.

Fenerbahçe yaralarını Kasımpaşa ve Yılmaz Vural karşısında sardı. 6-2, Aykut Hoca'nın da üstünde durduğu gibi, takımdaki sorunları gizleyebilecek, fazla coşkulu ve biraz tehlikeli bir skor. Volkan'ın galibiyette payı olduğunu unutmamak lazım. Tabii, Alex'le Niang'ın üretkenliğini de gözardı edemeyiz. Buna karşılık, Kasımpaşa cephesinde iki-üç haftadır skora yansımayan bir düzelme var. Bir patlama bekliyorum doğrusu.

Zirve grubu haftayı mutlu kapatırken, ligde hâlâ galip gelemeyen iki takım kaldı: Eskişehirspor ve Kasımpaşa. Eskişehir evinde Gaziantepspor'a 1-0 yenilince Rıza Çalımbay, epeydir kaçınılmaz görünen hamleyi yaptı ve görevinden ayrıldı. Bu, Hakan Kutlu'dan sonra ikinci tasfiye. Kutlu'nun yerine gelen Hikmet Karaman'la Manisaspor'un yükselişı, muhtemelen Eskişehir'in de iştahını kabartıyor. Lâkin, bir Karaman daha bulunur mu, bilinmez!

Ayrıca, Sivas'ın 3-0'lık Manisa yenilgisi, Eskişehirspor'un yeni hoca arayışında rakipsiz olmayabileceğini de düşündürüyor. Maç sonunda Hikmet Karaman'la birlikte kamera karşısına geçen Mesut Bakkal, daha yeni Hakan Kutlu'nun yerini alan meslektaşıyla birlikte, sonuçlara göre teknik direktör kovma alışkanlığının yanlışlığına dair bir konuşma yaptı. Sanki en önce kendisi, tehlikenin farkına varmış gibi...

Manisa sırf Hikmet Karaman'la değil, son dakika transferlerindeki isabetle de önemli bir hamle yaptı. Yani ikide bir Hikmet Karaman'ın Manisa'yı dönüştürdüğünü söylemek doğru olmaz. Hatta, gole yakın oyuncuları bencil tercihleri yüzünden, Manisa bu maçta puan bile kaybedebilirdi. Böyle çok pozisyon harcandı. Manisa'yı rahatlatan ikinci gol 90 +2'de, Gökhan Emreciksin'in pas vermeyi tercih etmesiyle geldi. 90+5'te üç oldu. Simpson da haftanın hat-trick kahramanları arasına girdi.

Karabük enteresan bir takım. Maçlara çok iyi başlıyorlar. Güçleri yerindeyken epey hızlı ve etkili top çeviriyorlar, takım oyunu olarak, birçok rakiplerinden iyi görünüyorlar. Kaleye de her yerden vurabiliyorlar. Cernat usta, Hakan Özmert ve Emenike rakipler için tehlikeli bir üçgen teşkil ediyor. Konya'da da bunu gördük. İlk dakikalarda yedikleri gole rağmen 2-1'i buldular, fakat son bölümdeki halleriyle, maçı 4-2 kaybetmedilerse,

bunu biraz şanslarına, biraz Konya'nın savurganlığına borçlular. Konya Grajciar'ın müthiş beraberlik golüyle yetinmek zorunda kaldı ve 2-2'yle, iki yeni takım puanları paylaştılar.

Ankara derbisi de bizim "büyük" derbilerle aynı kurala tâbidir: Favori kaybeder. Gerçi Ankaragücü şampiyonluk gibi söylemler içinde olmakla birlikte, iyi oyunculardan kurulu vasat bir takım olmanın ötesine gidemiyor. Gençlerbirliği Smeltz'in penaltı vuruşuyla anlamlı bir galibiyet aldı. Ve sadece yenmekle kalmadı, ligde de rakibinin bir sıra üstüne çıktı.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Piyango bu hafta Fenerbahçe'ye vurdu

Can Belge 05.10.2010

 Piyango bu hafta Fenerbahçe'ye vurdu Yedi hafta boyunca üç büyüklerin her biri, rakiplerinin puan kaybettiği hafta tek kazanan olarak piyangoya kondu. Bu hafta Bursa'nın da ilk puan kaybıyla, Fenerbahçe'ninki katmerli oldu.

Galatasaray bu yedi haftada üçüncü yenilgiyi Karabük'te tatti. 10 dakikada yedikleri iki golün altından kalkamadılar. Karabük'te, geçen haftaki gibi iki golde Hakan ve Cernat'ın imzaları var. Cernat'ın penaltısının vesilesi Emenike; Hakan'ın direktten dönüşünü tamamladığı golün yaratıcısı da, sıfıra yakın yerden ön direğe çok akıllı bir vuruş yapan Cernat yine. Bu üçlü, ligin bu ilk dönemini müthiş bir verimlilikle tamamladılar. Barış Özbek'in sol ayağıyla attığı son gol ise Galatasaray'a puan getirmediği gibi, Barış'a sol ayağı konusunda yeniden cesaret vereceği için belki iyice hayırsız bir gol bile sayılabilir.

Galatasaray'la ilgili bir not vereceksek: aldığı dört galibiyetin üçünde Arda, üç yenilginin ikisinde Baros ilk onbirde yoktu.

Trabzonspor Avni Aker'de Fenerbahçe'den sonra Beşiktaş'ı da yenerek, bu kısacık döneme sığan ikinci "derbi"yi de kazanma başarısını gösterdi. Ligin bence en güzel futbol oynayan iki takımının maçı, biraz asabi geçmekle birlikte beklentiyi karşıladı kanısındayım.

Maçın tek golünü atan Mustafa Yumlu'yu ilk kez SüperLig zemininde gördük. 71 dakika sahada kalan genç futbolcu, ilk gol sevinci için yıllarca bekleyen stoperler olduğu düşünülürse şanslı bir başlangıç yaptı. Ayrıca Serkan hâlâ göz kamaştırıcı çizgisini koruyor.

Beşiktaş da kötü oynamadı ama bu stratejik maçı kaybetti. Onlar da iki derbi geçiren takımlardan.

Fenerbahçe'nin kaybettiği sekiz puanın tamamı, şu an şampiyonluk mücadelesinin içinde duran takımlara karşı. İki derbide ve bir üstlerinde duran Kayseri'de. Onun dışında ilginç bir grafik var: Antalya'ya dört, Manisa'ya dört, Kasımpaşa'ya altı ve bu hafta da Gençlerbirliği'ne üç gol attılar. İkisinin müellifi Niang şimdiden yedi gole ulaştı. İki bekin kaleciyle karşı karşıya kaldığı son gol Santos'a nasip oldu.

Fenerbahçe, Beşiktaş ve Trabzonspor kendi aralarındaki ikişer maçı tamamladılar. Trabzon'u zirveye yaklaştıran bu maçlardaki performanstı. Beşiktaş'la Fenerbahçe'yi ise zirveden uzaklaştıran... Galatasaray ise, Bursa'dan başka yukarıdan kimseyi görmediği halde, hepsinin altında duruyor.

Bursaspor'dan ilk puan alan takım İBB. Ama bir başka bakışla, Bursa ilk kaybını, bu zorlu deplasmandan bir puan çıkararak yaşadı. Üstelik, gol için risk aldıkları son bölümde muğlak değil, net pozisyonlar bularak. Ozan'ın formu düşük, Nunez ve Insua hâlâ verim sağlayamadılar. Batalla ve Sercan marifetli yedekler olarak kenarda beklerken, Volkan Şen'in sırtına Messi olmak yükleniyor. Oluyor da bu coğrafyanın koşullarında.

Bir stratejik galibiyet de Kayserispor'dan: Hikmet Karaman yönetiminde çıkışa geçen Manisa'yı deplasmanda 2-0 yendiler. Cangele'nin uzun sakatlığı muhtemelen Şota'nın planlarında ve umutlarında derin bir yara açtı. Ama bu zor deplasmanın altından net bir skorla kalkmayı bildiler. Bu arada Manisa da eskisine göre çok daha özgüvenli bir futbolla dikkatimi çekiyor.

Rıza Hoca'yı yollayan Eskişehir, onun yerini doldurmadan çıktığı ilk maçta Buca'dan 0-0'lık beraberlikle döndü. Bu, iki takımın da üçüncü beraberliği oluyor. Buca yediği beş golle Bursa, Kayseri ve Gaziantep'ten sonra dördüncü sırada. Bülent Uygun ligin yeni takımını önce gol yememek konusunda bir yerlere getirmek niyetinde, anlaşılan. Beraberliklere ilaveten aldıkları tek galibiyetle nispeten iyi bir konumdalar; Eskişehir ise üç beraberliğin yekûnuyla dipte duruyor.

Kasımpaşa bu hafta da patlayamadı. Antalya'da öne geçtikten sonra sahadan tümüyle silinip 3-1'lik bir yenilgi aldılar. Fakat sorunlar derin! Ayağına topu alan her Antalyalı'nın kaleye kadar hiçbir engelle karşılaşmadan yürüyebilmesi, bir SüperLig maçı için fazla gevşek kaldıklarını gösteriyor. Ergün Teber de "futbolcu olduğumdan utandım" girizgâhıyla, işlerin böyle gitmeyeceğini vurguladı. Çok geniş alan bulan Tita tam anlamıyla gösteri yaptı. Muhtemelen kamuoyu bolca çalımla attığı ikinci golü beğenecektir ama ilk goldeki vuruş zekâsı bence daha etkileyiciydi.

Konya da deplasmanda öne geçip sahadan silinenlerden bu hafta: Ankaragücü'ne 4-1 yenildiler. Ziya Hoca rakibe pozisyon vermediklerinin altını çizmiyordu bu defa.

Sivas-Antep tipik bir SüperLig maçıydı: Antep ilk dakikalarda bulduğu ballı golün üstüne öyle bir yattı ki, 57'de Mehmet Yıldız'ın beraberlik golüne kadar hiçbir etkinlikleri yok. 1-1'den sonra yine Antep'in akınları başlıyor. Atamayınca, sonuç 1-1. Bu deplasman kazancı, maça bakınca kayıp sayılmalı. Gerçi Antep de, Tolunay da bu tip kayıplara alıştırlar.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol sağanağı sonrası teknik direktör zayılatı

Can Belge 20.10.2010

Bu hafta âni bir gol patlamasıyla karşı karşıyayız. Normal seyirde gol ortalaması haftada 22,8 golken bu hafta ibre 40'a vurdu; maç başına beş gol düşüyor! Haliyle teknik direktörler de sürü halinde sallandı.

Başta Galatasaray, herhalde her şeyi çok doğru yapan başkanını korumak için olacak, faturayı Rijkaard'a kesti. Sarı-kırmızılıların Fenerbahçe maçına teknik direktörsüz çıkmaları söz konusu. Yerine düşünülen adayların da Hagi, Hakan Şükür ya da Hikmet Karaman olduğu söyleniyor. Karaman vaktiyle Adnan Polat'ın teknik direktör diye getirdiği Saftig'in de yardımcısıydı, bu kez yine bir Polat hükümranlılığında, birinci adam olarak gelmesi söz konusu. Halbuki, teknik direktör değiştirme oyununun da bir kuralı vardır: En erken davranan Hikmet Karaman'ı kapar. Bu sezon bu işi Manisa becermişti. Ve semeresini de almaktaydı. Herhalde her şeyi çok doğru

yapan başkan, Rijkaard'ı göndermek için ödeyeceği bir miktar tazminatın üstüne Karaman gibi bir ustayı getirmek için de bir miktar eklemekte sakınca görmüyor. Santos'tan, Caner'den falan arttırdıklarıyla ödeyecektir bunu.

Bu vaziyetin görünürde sorumlusu Galatasaray'ı Sami Yen'de 4-2 yenen Ankaragücü. Benzer bir şekilde, Karaman'ın Manisası da Beşiktaş'ı İnönü'de 3-2 yendi. Ama Beşiktaş'ta keyifler henüz yerinde ve geleli birkaç ay olan Shuster'in kredisi var. Yoksa Beşiktaş da bu hafta aldığı sonuçla bir yerli hocanın peşine düşerdi.

Teknik direktörleri gönderen maçlara bakarsanız, öne geçilip kaybedilenlerin psikolojik etkisinin fazlalığını görürsünüz (futbolun basbayağı ruhla oynanan bir oyun olduğunun ibrazı). Doll da bu sarsıntıyı yaşadı: Oldukça keyifli ve taraftarla kucaklaşarak çıktığı Antalya karşısında iki kez öne geçip yenilince, işine son verildiği açıklandı. Gerçi sonra bu açıklama geri alındı ama, kendisine fazla tahammül kalmadığı anlaşılıyor.

Fenerbahçe'ye evinde 4-1 yenilen Konyaspor'da Ziya Doğan, Kayserispor'a 4-1 yenilen Sivas'ta Mesut Bakkal, Trabzon'a 7-0 yenilen Kasımpaşa'da Yılmaz Vural da sallanan diğer hocalar. Şimdilik sallanmakla kaldılar; ama biliyoruz ki bu sallantılar, mevcut gidişat değişmedikçe kaçınılmaz sonun mutlak habercisidir. Hele dışarıda Giray Bulak, Güvenç Kurtar, Rıza Çalımbay gibi isimler dururken...

Bir de karizmayı parlatanlar var: En başta kuşkusuz, büyükleri evlerinde vuran Karaman'la Özat. Fenerbahçe'de zor günler geçiren Aykut Kocaman üstü üste galibiyetlerle borçtan kurtulup kredi toplamaya başladı. Haftaya Galatasaray'ı da yenerse, bu sezonu kurtarır muhtemelen.

7-0'lık Kasımpaşa galibiyeti zaten epeydir takdir toplayan Şenol Güneş'in imajını iyice parlattı. Ama fazla iyiye de rahat yok kuşkusuz, bir "yabancı"nın elinde eriyip giden Milli Takım'a yakıştırıp kafa karıştıranlar eksik olmuyor.

Antalya'yla özdeşleşen Mehmet Özdilek de belli ki, bir sonraki transferini "yukarı" doğru gerçekleştirecek. Antalya onun elinde kendisine biçilen hedeflerin hep üstünde dolaşıyor.

Bursa'ya iki gol atmak şerefine nail olan Karabük'ün hocası, kıdemli Yücel İldiz için de ikinci bir bahardan söz etmek mümkün. Fakat bence hepsinden öte, bu sezon ligde bir Şota durumu yaşanıyor. Saha kenarındaki duruşu, iletişimi ve tabii, Kayserispor'un değişmez çizgisine yaptığı katkıyla fark yaratıyor.

Eskişehir yeni hocası Bülent Uygun'la ilk galibiyetini aldı, İBB'yi 1-0 yendi. Bülent Uygun'u gönderip yerine Samet Aybaba'yı koyan Bucaspor ise tarafsız sahada ve seyircisiz maçta Gaziantepspor'a 2-0 yenildi.

Sekizinci haftanın sonunda hâlâ ilk üçe girebilen bir İstanbul devi yok. Galatasaray zaten hiç ümit vermiyor. Beşiktaş'ın grafiği aşağı düşerken bir tek dördüncü sıradaki Fenerbahçe yükselişte. Bursa evinde kaybettiği puana rağmen lider. Trabzon ikinci, Kayseri de üçüncülüğü bırakmıyor.

Beş ve altıncı sıralarda duran Karabük ve Antalya, iki büyüğü birden geçmiş olarak, hedeflerinin üzerinde seyrediyorlar. Galatasaray Ankaragücü'nün de altında, dokuzuncu sırada duruyor.

Bitirmeden, ilk dokuz takımın golle ilişkilerine bakalım: Fenerbahçe 24 golle ligin en golcü takımı. Atarken yemeden de durmuyor. Fenerbahçe'yi 20 golle Trabzon takip ediyor. Beşiktaş çok ofansif bir kadro kurduğu halde Fenerbahçe'nin 10 gol gerisinde. Ofansif kadronun gereği, Beşiktaş'ın yediği de az değil. Yukarıyı gol yemeyerek zorlayanlar Bursaspor'la Kayserispor. İkisi de 13'er golle yetinmişler ama biri üç, diğeri dört gol yemiş sadece. 14 ve 15 gol atan Karabük'le Ankaragücü de üretkenlikleriyle dikkat çekiyor. Geçtiğimiz sezonun en golcü takımıyken alınan önlemlerle kademe kademe bu özelliği ortadan kaldırılan Galatasaray ise, ilk dokuz takım içerisinde en az gol atan ve en çok gol atan hanelerini Antalyaspor'la paylaşıyor.

Doğu Ekspresi arayı açıyor

Can Belge 27.10.2010

Fenerbahçe-Galatasaray derbisi, tarihî niteliğiyle haftanın kalp ritmini yükselten maçı olsa da kabul edelim, Kayseri-Beşiktaş maçının rütbesi daha yüksekti. Yine kabul edelim, Gençlerbirliği-Trabzon maçı daha etkileyiciydi, Ankaragücü-Bursa maçı daha eğlenceliydi.

Şimdi, İstanbul paşalarının en müspeti üçüncülüğe çıkabilmek için üç puan fark kapatmak durumunda! Hele Galatasaray'la Beşiktaş... Onların derdi ne? Beşiktaş, Quaresma'yı mı arıyor? Sanmıyorum. Haftalardır Hakan Arkan'dan mustarıptı, Bu hafta Rüştü de derman olmadı. Guti, Fatih Tekke oyuna dâhil oldular ama Kayserispor'un gol beceriksizliğine duacı olacakları 1-0'lık bir yenilgiden kaçamadılar.

Ya Galatasaray? Beşiktaş'ın da altında, sekizinci sırada kalan sarı-kırmızılılar derbide çok beğenilmiş. Evet, bir devre, yeni dizilişine bir önlemi olmayan Fenerbahçe'yi iyi sıkıştırdılar. Sonra 10 kişiyle iyi kapanıp iyi bir puan aldılar. İkinci devre, 80'li yıllarda Manchester deplasmanına giden bir Türk takımının nostaljisini yaşattılar. Ama Hagi'nin bir günahı yok, kadrosu bu. Kadıköy'den ilk defa puan çıkarmak da Galatasaray'ın en kötü haline denk gelme, zaten derbinin kurallarına halel gelirdi.

Bu üçlünün iyisi Fenerbahçe kendi klasmanında açık ara lider olduğu halde Aykut Kocaman'ın medya tarafından işgal ettiği mevkie yakıştırılmadığı hemen ortaya çıkıyor. Ağırlıkla, "büyük maç kazanamadığı" vurgulandı. Bu şunu gösteriyor: Son haftalardaki başarısına rağmen hiç kredisi yok. Oysa Fenerbahçe'nin son beş haftada üç galibiyet aldığı ve iki derbiden puanla çıktığı da altı çizilecek bir şey olabilirdi. Yani ona yaklaşım aşağı yukarı şöyle: Her kazandığı maçta bir kredi alacaksa, verdiği her puanda üç kredi kaybedecek.

Fenerbahçe'nin aksine, Kayserispor "büyük maç kazanıyor". Trabzon'la berabere kaldılar, Fenerbahçe'yi, bu hafta da Beşiktaş'ı yendiler. Kayseri'nin yenilmezliğini sarsan tek takım Antalya, o da ayrı bir fenomen. Geçen sene de Kayserispor ivmeyi bu haftalarda yakalamıştı: Kasım ayında üst üste aldığı beş galibiyetten sonra, sezonun geri kalanında ancak dört galibiyet daha alabilmişti. Ama bu sene öyle olacağını sanmıyorum.

Büyük maçlardan mümkün olduğunca uzak kalan Bursa, üç puan farkla lider ama, şimdi size altı haftalık fikstürünü veriyorum: Fenerbahçe, Antalya (D), Trabzon, Manisa (D), Kayseri, Beşiktaş (D)! Bursaspor çok iyi gidiyor. Bu hafta Ankaragücü'nü 5-1 yenerken, bakmayın, beş golü zaten ilk yarıda attılar. İkinci yarıda da kaçan goller var ama, tempoyu koysalar fark çok daha açılırdı. Dostluğun da bir raconu var (Ankaragücü ilk golünü 6, Bursa ise 16'da attı, nasıl iş?) Çok iyi bir kadro, çok iyi bir teknik direktör, uyum, dostluk, disiplin, konsantrasyon gibi mevzularda büyüklere nazaran fersah fersah öndeler. Yine de, bu altı haftalık fikstürden çıktıklarında nerede duracaklarını çok merak ediyorum.

Trabzon da bu hafta önemli bir sınav verdi. 7-0'lık Kasımpaşa galibiyetinin rehavetine, üstelik karşı tarafta teknik direktör değiştiren Gençlerbirliği'nin fazladan motivasyonuna ve nihayet 1-0 geriye düşmelerine rağmen 3-1 kazandılar. Hâlâ Serkan Balcı diyorum. Bu kadar çalışan bir futbolcunun aynı zamanda bu kadar üretken olması pek alışık olmadığımız bir şey. Yine iki asisti var. Lâkin maçı izleyen Hiddink, Serkan'ı değil, Jaja'yı beğenip istemiş. Gönül bu... (Bu arada; Serkan Çalık'ın Trabzon'a bir kasti olabilir mi?)

Büyük takımların sekizinci sıraya kadar çekmesiyle, Karabük'le Antalya da şampiyonluk mücadelesinin ortasında kaldılar. Fakat Karabük, usta Cernat'ın uzun süreli sakatlığıyla "özel"liğini yitirdi. Eskişehir maçında Cernat'ın ışığından mahrum bütün oyuncular sönükleşti sanki. Ve kendi evlerinde 2-1 yenildiler. Sezon boyu hiç kazanmayan Eskişehir, böylece Bülent Uygun'la arka arkaya iki galibiyet koparıp bunalımdan çıktı.

Antalya'ya gelince: Konya'yı, Kerem Şeras'ın uzun menzilli tek golüyle geçtiler ve 4-0'lık Fenerbahçe hezimetiyile başladıkları ligde, istikrarlı bir tırmanışla, Fenerbahçe'yle aynı puana ulaştılar. Beşinci sıradalar. Tita'nın 38'de oyundan çıkması Karabük/Cernat vakası gibi, Antalya'nın oyununu bozdu, takımın gücü azaldı. Umarım uzamaz sakatlığı.

O halde, Galatasaray ve Beşiktaş'la aynı puanda duran İBB ve Ankaragücü'nü de, bu ayrıcalıklı dönemde şampiyon adayları arasında sayacağız. Ankaragücü, Galatasaray galibiyetini 5-1'lik Bursa yenilgisiyle unutturdu. İBB ise üç haftalık kötü gidişine Gaziantep maçıyla son verdi. Tevfik Köse'nin bir duran top golüyle 1-0 kazandılar. Hemen peşlerindeki Manisa da bu hafta Kasımpaşa'yı 2-1 yendi. 12 puana çıktı.

1-1 berabere kalan Sivas'la Buca, Konya ve Kasımpaşa'yla birlikte, o tatsız mücadelenin içinde olacaklar gibi. Ama bu takımlar performanslarını yükseltemezlerse, başka hiçbir takımın düşme endişesi olmayacaktır bu sezon.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teamüller ve yeni uygulamalar

Can Belge 03.11.2010

İki haftalık gol fazlası üstüne başlayan teknik direktör sirkülasyonu sonuç verdi; bu hafta 20 golün altına indik. Alarm verenler arasında saydığım Ziya Doğan'la Yılmaz Vural o günden bu yana bütün maçlarını kaybettikleri halde görevlerini sürdürüyorlar. Bu arada, güvende saydığım Schuster'de de kırmızı ışık yanmaya başladı.

Öyle görünüyor ki, sürecin sonuna gelmedik. Yılmaz Vural'ın Kasımpaşa yönetimiyle uyumu Türk futbol teamüllerinin dışında kalıyor. Vural bunu daha önce Antalya'da da başarmış, fakat yönetimden aldığı olanca destekle birlikte –ve takımın iyi oyununa rağmen- sezon sonu küme düşmüştü. Şimdi de onu görevde tutan, belli ki Kasımpaşa yönetiminin idealist ve müspet tavrı. Bakalım nereye kadar.

Diğer tarafta, Ziya Doğan'ın yönetimle arası taraftar homurtularıyla açılmaya başladı. Orada yolun sonu çok daha belirgin. Ona Konya'da biçilecek ömür artık sadece tabelayla ilgili görünüyor. Haftaya Manisa deplasmanı, Doğan'ın bir sonraki Kayseri maçını görmesini engelleyebilir.

Bir tarafta Manisa örneği dururken, cehennemî gidişatı çeviremeyen teknik direktörlerin ecel terleri dökmesi anlaşılabilir. Ama burada hep söylediğim gibi, Manisa örneği Hakan Kutlu'nun yerine Hikmet Karaman'ın gelmesinden ibaret değil ki. Manisa aynı esnada geçtiğimiz sezonun gol kralı Makukula ve Ömer Erdoğan gibi işlevsel oyuncular da kadrosuna kattı.

Ve öbür tarafta, Buca örneğini de gözden kaçırmamak gerekir: Bucaspor'da Samet Aybaba üç haftada selefi Bülent Uygun'la aynı noktaya geldi işte. Üç hafta tek puanla geçince Samet Aybaba'da da kırmızı ışık yanmaya

başladı. Alarm zemininde ilk maç deplasmanda Karabük, ardından Ankaragücü. Burada bir kaza olursa, artık ne Aybaba kurtulur, ne Buca.

Diğer yandan, Buca'nın bıraktığı Bülent Uygun, küme mücadelesinde önemli bir rakipleri gibi görünen Eskişehir'i Rıza Çalımbay'ın elinden alıp üç haftada yedi puan topladı ve kısmen, Eskişehir'i bu mücadelenin üstüne çıkardı. Bu da Buca için başka bir problem. Böylece, Eskişehir'i de sirkülasyondan nema sağlayanlar arasında sayabiliriz. Rıza Çalımbay'ın bunun üzerine Mesut Bakkal'dan aldığı Sivasspor ise ilk maçında Beşiktaş'a 2-1 yenildi. Onlar daha sürecin başında.

Galatasaray Rijkaard-Hagi değişikliğini yapalı beri, tabelaya bakıp dosdoğru davranmanın havasını atıyor. Öyle olmadığını görecekler. Galatasaray çok açık bir biçimde bir teknik direktör sorunu değil, yönetim sorunu yaşıyor. Neşteri yanlış yere vurarak sorunu ancak büyütürler. Teknik direktörle futbolcular arasında ciddi sorunlar olduğu ayyuka çıktı ama, bunun derininde de yönetim sorunu yatıyor. Ve bu açmazı uzun vadede besleyecek şey, tam da teknik direktör değişikliği. Çünkü mesele, teknik direktörün şahsında ziyade, makamıyla ilgili.

Hagi gibi kariyersiz ama taraftar desteği kuvvetli teknik direktörlerin ortak kaderi, bunalıma girmiş bir takımla uğraşmak zorunda olmalarıdır. Asla onların denetiminde yapılan iyi bir kadroyla işe başlamazlar. İyi kadro hep kariyerli bir hocaya teslim edilir. Ancak o başaramayınca, kadro bunalıma girince çare olarak gelirler. O bunalımı bir nebze dindirip aldıkları iyi sonuçlar yanlarına kâr kalır ama, kadronun yetersiz kapasitesi nedeniyle eninde sonunda başarısız damgası yiyip gönderilirler. Yeni bir kadro kurulur, başına yine kariyerli bir hoca gelir.

Bunun son örneklerinden biri Beşiktaş. Çok yıldızlı, parlak bir kadro kurulmasına ve başına da Schuster'in getirilmesine rağmen Demirören devrinde bilmem kaçınıcı kez aynı noktaya geldiler. En büyük hatası olarak Del Bosque'yi kovmasını belleyen Demirören için bıçak sırtı bir durum. Hem lige hem Avrupa'ya fırtına gibi giren Beşiktaş'ta kötü sonuçların başlaması Quaresma'nın sakatlığına denk geldiği için onun dönüşüne kadar sert tedbirler beklemeyebiliriz. Beşiktaş ligde, Quaresma'yla çıktığı altı maçta 12 gol atıp beş gol yedi, dört galibiyet, bir yenilgi aldı. Quaresma sakatlandıktan sonra ise dört maçta üç yenilgi bir galibiyet alırken, dört gol atıp altı gol yedi. Fakat benim gördüğüm, bu istatistikleri salt Quaresma'nın olağanüstü cevherine bağlamak da ancak medyatik bir yaklaşım olur.

Bütün bu bunalımın sebebi, aslında Bursa, Trabzon ve Kayseri. Düşük bütçelere rağmen gayet akılcı uygulamalarla, Türk futbolunun çağdışı teamüllerini değiştirmeye hiç yanaşmayan zengin büyüklerin arasından sıyrılıp fark yaratmaya başladılar. Bunda, Şampiyonlar Ligi'nde maç yönetmeye başlayan hakemlerin (tam da teamüllerimize uymadığı için yerin dibine sokulanlar) adil yönetimleri de pay sahibi kuşkusuz.

Teamüllerin biraz dışına çıkan Fenerbahçe, kadronun başına Aykut Kocaman'ı getirdi; medyada en desteksiz hoca olmasına rağmen Fenerbahçe kendi klasmanında zirvede. Üstelik, Galatasaray, Beşiktaş, Bursa, Trabzon ve Kayseri maçlarının tamamını geride bıraktı. Bunu da, işte teamül gereği, büyük maç kazanamamakla suçlanarak yaptı.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

11 haftalık rakamsal görünüm

 11 haftalık rakamsal görünüm On birinci haftanın ilgi çekici istatistiklerinden biri teknik direktör değiştiren takımlarla ilgili: Altısı hep birlikte bir puan alabildiler. Onu da, Kayserispor'u ağırlayan Gençlerbirliği becerdi.

Döngünün olağanüstü simetrisinden bakarsak: Bülent Uygun'u gönderen Bucaspor Samet Aybaba'yla Karabük'e 3-0 yenildi. Rıza Çalımbay'ı gönderen Eskişehir Bülent Uygun'la Fenerbahçe'ye 4-2 yenildi. Mesut Bakkal'ı gönderen Sivasspor da Rıza Çalımbay'la İBB'ye 4-0 yenildi (Bülent Uygun geçen sezonun başında Sivas'taydı diyerek, döngüyü tamamlayabiliriz). Ayrıca, Hikmet Karaman'la tırmanışa geçen Manisaspor da, muhtemelen bu maçı kaybetse bizzat döngüye girecek Ziya Doğan'ın Konyaspor'una kendi evinde 1-0 yenildi. Ve Galatasaray Trabzonspor'a 2-0 yenildi.

Galatasaray zaferi Trabzon'un üst üste getirdiği beşinci galibiyet (Bursa'nın Antalya'da takılmasıyla liderliği de getirdi). Beş galibiyetin içinde iki derbi mevcut. Ve fakat gol averajı da dikkat çekici: 15'e bir. Tek golü Gençlerbirliği'nden yediler.

Buna karşılık Galatasaray'ın da mevzuu dikkat çekici: Ligde (11 haftada) toplam golü 14 (Trabzon'un son beş haftasına yetişemiyor). Yani ilk 12 takım arasında bir tek sekiz gollü Gaziantepspor'u geçebiliyor. Ama genel averaj gibi daha geçerli bir açıdan bakınca, – 1'le onun da gerisinde kalıyor.

Maçları en gollü geçen takım ise Fenerbahçe (maçlarını izleyenler 43 gol gördü). Bu haftaki 4-2'lik Eskişehir galibiyeti de Fenerbahçe açısından gayet olağan bir skor (daha önce de 3-2, 4-2, 6-2 gibi eserleri var). 11 maçın altısında üç veya daha fazla gol atmayı başardılar; 29 golle maç başına üç ortalamayı zorluyorlar.

Bursaspor Antalya'da takılınca liderliği Trabzon'a bıraktı ama onların da takdire şayan başka bir istatistiği var: Bu sezonun tek namağlup takımının yenilmezliği aslında 18 haftaya ulaştı. Son yenilgileri geçtiğimiz sezonun 27. haftasında, yani 26 martta. Fakat bu sezona üst üste altı galibiyetle giren Yeşil Beyazlılar son beş haftada tek galibiyet alabildi. Herhalde Şampiyonlar Ligi'nin etkisi. Maalesef, takımı hâlâ eski kadro taşıyor, yeni yıldızların katkısı olmadı. Bu hafta Antalya'da bir gole imza atan Ali Tandoğan'ın sakatlığı bu bakımdan önemli. Haftaya da Bursa-Trabzon maçı görünüyor.

Kayserispor dört galibiyetli bir seri yakalamıştı, bu hafta evinde Gençlerbirliği'ne 1-1'le takıldı. Onlar da altı haftalık yenilmezlikleriyle oldukça başarılılar. Ayrıca, ligin en az gol yiyen takımı da onlar (altı). Fakat bu son puan kaybı, gelecek haftaki Bursa-Trabzon maçının getirisiyle birlikte düşünersek, Kayserispor'un yolunu fena kesti. Gençlerbirliği'ni yenebilseler ufukta liderliği göreceklerdi. Yine durdular. Umarım bu, geleneksel duruşlarının başlangıcı değildir.

Epeydir duran Beşiktaş'la Kasımpaşa bu hafta da 1-1'le durmaya devam ettiler. Ama hem sonuç sürpriz, hem maç çarpıcı oldu. Son sekiz maçını kaybeden Kasımpaşa'nın Guti'li Quaresma'lı Beşiktaş'tan İnönü'de puan alması kuşkusuz sürpriz. Maçı çarpıcı kılan ise Kasımpaşa'nın 75'te öne geçmesi, Beşiktaş'ın 85'te yakalaması ve Guti'nin 90 +4'te penaltı kaçırmaması. İki taraf da maçı kazanacak duruma geldiler ama sanki bu sezonki hallerinin bir simgesi gibi, beceremediler.

Gol atamayan takımların başında Buca geliyor. 11 maçın sekizinde gol atamadılar. Nasılsa, Gençlerbirliği'ne üç atmışlardı, ayrıca bir Konya'ya, bir de Sivas'a sayıları var (yani toplam golleri beş). Bereket, gol attıkları maçlardan puan da alıyorlar. Fakat bu haftayı 3-0'lık Karabük yenilgisiyle geçirdiler (Karabük Cernat sakatlanalı beri ilk galibiyetini alıyor). İkinci ligden gelen Emenike bu haftaki hat-trick'iyle, Süper Lig'in gol krallığına kuruldu.

Attığı gol altın olan takım Gaziantep: 11 maçın sadece beşinde gol atabildikleri halde, bu beş maç da dahil sekiz maçtan puan aldılar. Fenerbahçe'nin negatifi, attığı da yediği de sekiz, yani maçlarını izleyenler toplam 16 golle yetindiler. Haftaya da Gaziantep-Fenerbahçe maçı var. Bu hafta, grafiklerini yadsıyan 2-0'lık bir

Ankaragücü galibiyeti çıkardılar deplasmandan. Muhtemelen Ankaragücü'nün kendi grafiği ağır bastığı için... Haftaya Fenerbahçe'nin mi, Gaziantep'in mi gol grafiği ağır basacak, göreceğiz.

Manisa'nın evindeki Konya yenilgisi iki takımın birden grafiğini yadsıyor. Zira Konya sekiz haftadır kazanamıyor, dört haftadır istikrarla yeniliyor. Manisa ise Karaman'la yükselişteydi. Fakat bu galibiyetin, yüklenen ve 90'da bir golü iptal edilen Manisa'nın akabinde kötü yakalandığı bir kontratakla geldiğini akılda tutalım.

Başka bir sürpriz skor da Sivas'ın evinde İBB'ye 4-0 yenilmesi. Rıza Hoca'ya dört gol atmak kolay iş değildir. İBB yine beşinci sıraya oturmuş oldu. Sivas'ta ise, yeni bir şey yok.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor bu lige fazla mı

Can Belge 16.11.2010

 Trabzonspor bu lige fazla mı Üç hafta evvel, Bursaspor'un girdiği altı haftalık çetin fikstürden bahsetmiştik; o sıra üç puan farkla lider olan yeşil-beyazlılar daha yolun yarısında üçüncü sıraya ve liderin dört puan gerisine düştüler.

Trabzon muazzam bir seyir halinde: Bursa deplasmanında aldıkları 2-0'lık galibiyet, serilerine altıncı halkayı ekledi. Geçtiğimiz mart ayından beri Bursaspor'u yenen ilk takım olmaları bir yana, şampiyonluk için yarıştıkları Galatasaray, Fenerbahçe, Beşiktaş ve Bursaspor'un tamamını yenmiş oldular. Bursa maçında parlayan isim, iki hafta evvel Hiddink'in Türk yapma teklifinde bulunduğu Jaja'ydı (iki golle). Özellikle birinci goldeki vuruş ustalığı görülmeye değer. Vaktiyle Metalisk formasıyla, o dönem Beşiktaş'ın başındaki Ertuğrul Sağlam'ın canını yine müthiş bir golle yakmıştı. Fakat daha geniş bir perspektiften bakarsak, Jaja o golle Ertuğrul Sağlam'ın Beşiktaş'tan kovulmasını sağlayarak, Bursaspor'da yakalayacağı müthiş başarının önünü açmış sayılabilir.

Haftanın önemli galibiyetlerinden birini Kayserispor Zalayeta'nın son dakika golüyle Konya'dan çıkardı. Böylece, geçen haftaki Gençlerbirliği beraberliğinin geçtiğimiz sezonlardan alıştığımız uzun soluklu durgunluk hastalığının başlangıcı olmadığı ortaya çıktı. Aslında oyun olarak çok dinamik ve galibiyete yakın bir görüntü sergilemediler ama, Konya'nın kalabalık direnci karşısında puan kaybına meyyal götürdükleri bu zor maçı alıp Bursaspor'u geçtiler ve ikinci sıraya yerleştiler. Bu kritik galibiyette Suleymanou'nun son dakikadaki müthiş kurtarışının payını da akılda tutmak lazım.

Üst sıralardaki Anadolu gurubunu en ikna edici takip ediyor görünen Fenerbahçe bu hafta Gaziantep'te yenilince, şampiyonluk mevkii Anadolu'ya biraz daha yaklaştı. Trabzon bu hafta itibarıyla üç büyüklerin en iyisi Fenerbahçe'ye sekiz puan fark atmış durumda. Gaziantep'in ligin en az gollü, Fenerbahçe'nin de en gollü maçlarına imza attığını söylemiştik. Maç 2-1 gibi gollü denebilecek bir skorla bittiğine göre, Fenerbahçe'nin özelliklerinin skorda daha etkin olduğu tesbit edilebilir. Fakat ilginçtir, geçen sezon da Gaziantep'teki maçta, aynı bu maçta olduğu gibi Fenerbahçe erken bir golle öne geçmiş ve son dakikalarda yediği iki golle mağlup olmuştu. Tekerrürün böylesi hakikaten tuhaf.

Fenerbahçe'nin yenilgisi kuşkusuz kredi fakiri Aykut Kocaman'ın işini epey zorlaştıracak. Ama şunu da söylemeli: Evvelce kayıp puanlarda Alex'i oyundan almasıyla suçlanıyordu, bu kez öyle yapmadı, ama sonuç, onu eleştirmek için istatistikî tesbitlerden medet umanlara yine iş çıkardı.

Bursaspor'la Fenerbahçe'nin yenilgileri Gençlerbirliği deplasmanından 2-0'la üç puan çıkaran Beşiktaş'a da yaradı. Aslında haftanın genel görünümüne baktığımızda, önemli hâsılat toplayan Trabzon ve Kayseri'nin oyun anlamında rakiplerine kıyasla çok da parlak bir grafik çizmediklerini söyleyebiliriz. Beşiktaş da bunu değiştirmede. Vasat bir oyun, 45'te bir penaltı fırsatı ve bir de son dakika kontratağıyla üç puanı kaptı. Bu oyun, epey geride kalan Beşiktaş'ı yukarı sıralar için umutlandıracak gibi değil; umutlanacaksa, bunu rakiplerinin vasatı sayesinde yapacak.

Galatasaray'ın ise umutlanacak hiçbir şeyi yok. Manisaspor'a da evinde yenilince, Ümit Özat'ın ifadesiyle sekizinciliği hedefleyen Ankaragücü"yle mücadele edecek gibi görünüyor.

Bu arada, Fenerbahçe'nin yenilgisinden nemalanan sürpriz bir takım daha var. İBB Karabük'ü 2-1 yenince, Fenerbahçe'yi geçip dördüncü sıraya yerleşti. Böylece, zirvede sayageldiğimiz Anadolu takımı sayısı üçten dörde çıktı (tabii "derbi" kavramındaki çelişki gibi, maçlarını İstanbul'un Avrupa yakasında oynayan İBB'nin de bir Anadolu takımı sayılmasında bir problem var –acaba Rumelili mi demeli?).

Karabük, Cernat'ın sakatlığıyla epey bozuldu. Düşen gol ortalamaları bir yana, puan alamaz oldular. Bu hafta, Cernat gibi takımına büyük katkı sağlayan Tita'nın yokluğunda sahaya çıkan Antalya da benzer bir sorun yaşadı ve Eskişehir karşısında sezonun en az üretken oyununu oynadı. Eskişehir'in de bu seviyeyi yükseltmemesiyle, karşılaşma 0-0 sona erdi ve Antalya zirveye doğru bir atılım yapma şansını kaçırdı.

Haftanın ikinci 0-0'ı Buca-Ankaragücü maçında: Böylece Buca'nın galibiyetsizliği dokuzuncu haftaya, Ankaragücü'nünki ise dördüncü haftaya dayandı. Ligin başlangıcıyla birlikte 11 haftadır kazanamayan Kasımpaşa ise bu hafta Sivas'ı 2-0 yenerek ilk galibiyetini aldı. Hiddink'in seyretmeye geldiği Yekta milli olma ihtimalinin heyecanıla hem oyuna, hem skora hayli önemli katkı yaptı. Böylece Sivas da Rıza Hoca'yla çıktığı üç maçta sıfır puanda kaldı.

Hoca değiştiren takımların bu haftaki performansı da yine parlak değil: Altı takımın toplamı beş ki, bu da Hagi'li Galatasaray'ı yenen Karaman'lı Manisa sayesinde. Bunun dışında yine galibiyetleri yok.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beraberlikler haftası

Can Belge 24.11.2010

Trabzonspor ortalama bir heves ve baskıyla **Eskişehir**'i aşamayacağını gördü, ikinci yarıda taraftarının temposuna yaklaştı. Bu da tabii gelgitlerle dolu bir maça sebep oldu. Gol çıkmadı lakin. Maçın uzatma dakikalarından bir sahne: Eskişehir'de Pele kaleciyle karşı karşıya kalıyor, vuruşunu Akın çıkarıyor ama top başka bir Eskişehirli'nin önüne düşüyor; Akın yerden kalkıp onun şutunu da çıkarıyor. Pozisyonun dönüşünde: Yattara yerden kesiyor, Selçuk topukla kaldırıyor; Egemen aşırı bir kafa vuruşuyla köşeyi görüyor üst direktten dönen topa Jaja uçan voleye yatıyor; top çizgideki savunma oyuncusuna çarpıp, hareketsiz kalan İvesa'nın kucağında sönüyor...

Bu final, Trabzon'un bir yıldızlar topluluğu olduğunu çok açık gösteriyor; kalecisinden başlayarak, topa değen her Trabzonlu "ekstra" bir numara sergiliyor.

Aslında, Eskişehir'in kaçırdığı gol Trabzon'un teslim âni olmalıydı. Bu işin kuralı, artık savunma tertibatını da son dakika hatırına yanına alıp "beraberlik yetmiyor" büyüklenmesine yatarsan, ya atarsın, ya yersin. Ama yemek için bir de "atan" bulmak lazım. Nerede o kabiliyet!

Bunun bir benzeri 1-1'lik **Kasımpaşa-Gençlerbirliği** maçında yaşandı. Eti ne budu ne Kasımpaşa'nın beraberliğe burun kıvırdığı dakikalarda Billy the Mehmet o fırsatı yakaladı. Bir hüner gösteremedi.

Disipliniyle meşhur **Kayseri**'yle, disiplinli olmaya özenen **Galatasaray**'ın maçının tamamı, her nasılsa, Trabzon maçının 90 artıları ruh halinde geçti. Bu savrukluk Galatasaray cephesinde "iyi oyun" diye tescil edildi. "Her nasılsa"yı açmak bana kalsa, bunu iki takımın böyle bir eşleşmedeki yeni konumlarına (favorinin Kayseri olmasına meselâ) alışamamalarına bağlarım. Zira yeni dünyada, bu beraberlikle rakibinin şampiyonluk yoluna taş koyan Galatasaray oluyor, Kayseri değil. Hatta Fenerbahçe derbisini de hatırlayarak, şöyle daha çarpıcı bir değerlendirme yapmak bile mümkün: Galatasaray büyük takımlara karşı daha iyi oynuyor!

Ama hem Kayseri hem Galatasaray, savunmaların ısrarlı ikramlarına rağmen gol kaydına muvaffak değil. Burada bir çelişki var; savunma da yapamayan, gol de atamayan bir takım nasıl iyi oynamış oluyor? İyi oynamış olmuyor. Sadece, çok pozisyon ürettikleri için maç zevkli oluyor. Ayrıca zaten, iki takımın bu pozisyonlardan gol çıkaramadığını genel puan tablosu da gösteriyor.

Puan tablosuna göre, böyle bir maçın gollüsü için **Fenerbahçe** lazım. Atmayı da yemeyi de biliyorlar: Ligdeki toplam 306 golün 53'ü, yani altıda birinden fazlası Fenerbahçe maçlarında kaydedildi.

Buca maçında da rakibin hiçbir savunma gevşekliğini affetmediler. Gerçi **Bucaspor**'daki affedilir cinsten gevşeklik değildi ama, anlatmaya çalıştığım gibi, atmasını bilen var, bilmeyen var. Alex misal, üç bininci gole öyle hazırlanmış ki, 3002'de "abi tamam," diye zor durdurdular.

Buna karşılık 11 kişi tam kadro savunmada hazır ve nazırken de gol yemeye muvaffak Fenerbahçe. Bucaspor'u atmayı bilenden mi sayacağız o zaman? Hâşâ! Bu maça kadar toplam golleri beşti, yedi oldular.

Gelelim **Beşiktaş**'a ve Schuster'e. Ziya Doğan'ın **Konyaspor**'uyla İnönü'de 2-2 berabere kalarak ağır bir kayıp yaşadılar. Konyaspor'un her iki kontratak golü de barındırdıkları hüner unsuruyla takdire şayandı. Beşiktaş ise şanslı goller attı. Daha marifet gerektirenleri kaçırdılar. Gelgelelim, 90 dakikanın genelinde rakiplerini parçaladılar.

Schuster de, oyun olarak bunca üstünlüğün skora yansımamasını bir haksızlık olarak görüyor herhalde; kuyruğu da dik tutma niyetiyle, "burada 60'lı yılların futbolu oynanıyor," diye açıklıyor.

Bir yabancidan gelecek bu tip bir "suçlama" karşısında refleksimiz bellidir. Şunu hemen söylemeli; Schuster bu sözle, büyük bir hızla azalmakta olan kredi bardağını ters çevirmiş oldu. Artık burada yaşam ortamı bulması zor. Peki, söylediği sözün hakikaten hiçbir karşılığı yok mu? Topyekûn savunma bir yana; ama aslında, savunma tertibatının asla yeri geldiğinde bir gol silahına dönüşemeyecek kadar ağır teçhizattan kurulması, bizde bir köhnelik olduğunu düşündürüyor sanki.

Üç haftadır duran **Bursaspor** bu hafta **Manisa**'da vaziyeti toparladı. İki golü ofsayda kurban gitti ama iki tane daha atıp 2-0 kazandılar. İkinci sırayı geri aldılar. Ama altı haftalık kâbus fikstür henüz bitmedi: Haftaya Kayseri, sonra da Beşiktaş...

Ankaragücü-İBB maçı da başka bir 2-2'ye sahne oldu. Ankaragücü'nün beş dakikaya sığdırdığı iki gole, İBB bir dakikaya sığdırdığı iki golle cevap verdi. Bu sonuç hem deplasmanda, hem zirvede duran İBB açısından "olumlu" değerlendiriliyor. Sabrın tükenmeye başladığı yer Ankara şimdi.

Son haftaların en dikkat çekici yükselişi **Gaziantep**'ten: Üst üste üç galibiyetle, bilhassa bu haftaki deplasmanda 1-0'lık **Antalyaspor** galibiyetiyle yedinci sıraya yükseldiler. Ve **Sivasspor** üç yenilgiden sonra nihayet bu hafta Rıza Çalımbay'a merhaba dedi. **Karabükspor**'u, çok sert geçen bir maçın sonunda 5-1 yendiler. Üç gol atan ve penaltı yaptıran Pedriel maçın yıldızıydı.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyiler yavaş yavaş öne çıkıyor

Can Belge 01.12.2010

 İyiler yavaş yavaş öne çıkıyor Ligin kritik haftalarından birini geride bıraktık. Gidişattan memnun olmayan, yahut daha iyi bir gelecek tasarlayan takımlar için belki de son bir fırsat haftası. Birçokları için bu gemi de kaçtı böylece.

Birincisi, çaktırmadan ilk üçe sokulan **İ.B. Belediye**. Kendi evinde –lige geldiğinden beri hep yendiği- **Fenerbahçe**'yi bir kez daha yenip, en azından yenilmeyip, şampiyonluk yarışında kalma, üçbüyüklerin tamamını arkada bırakma gibi imkânları erteledi. Fenerbahçe övgüyle karşılanmayan bir oyunla, yine tabii Alex'in golüyle, 1-0 kazanıp kendi çizgisini korudu. Haftalardır ilk defa gol yemedi. Ama her zaman attığı kadar da atamadı (Alex'in paydos saatine denk gelen bir penaltıyı da vekâletçi Niang kaçırdı).

Sonra **Galatasaray**'la **Beşiktaş**'ın orta sıra derbisi... Ya ikisini birden ilelebet bu bölgeye kaydedecek, ya da birini bir süre için üst sıralara heveslendirecek; ama ne olursa olsun, kaybeden için daha gerçekçi bir dünya görüşü oluşturacak bir maç: Dolayısıyla, Beşiktaş'ın 2-1'lik galibiyeti –çok açık ki Galatasaray'ı bu sezon için tamamen devre dışı bırakmakla birlikte- son tahlilde Galatasaray'ın hayrına olacak.

Beşiktaş'ın bu derbi galibiyetini hedefi yolunda kullanabileceğinden kuşku var. Daha ziyade, aleni sorunların üstünü bir süre için örtecek bir işlevselliğe sahip gibi görünüyor. Fiziki duruma bakarsak: Beşiktaş'ın liderle arasındaki dokuz puanlık fark değişmedi; Galatasaray artık 16 puan geride. Mesafe bakımından, dokuz puanla lig sonuncusu Kasımpaşa'ya (sekiz puanlı) daha bile yakın hatta.

Lider **Trabzonspor** için de kritik bir haftaydı. Üç haftadır önüne geleni deviren **Gaziantepspor**'a konuk oldular. Lig temayüllerinden biliyoruz ki, Gaziantep deplasmanı gibi olaylar, şampiyon adayları için meselâ bir Kasımpaşa'ya, bir Konya'ya olduğundan çok daha zordur. Golü yiyip geriye de düştü Trabzon. Fakat erken bir penaltı ve kırmızı kart sayesinde bu belanın altından sanılandan kolay kalktılar (3-1). Şimdi kalan fikstürde bir tek Belediye deplasmanı çetin görünüyor –ilk yarı menzilinde. Liderin yolu genel olarak açık.

Fikstür, liderin takipçileri **Bursaspor**'la **Kayserispor**'u de bu hafta karşı karşıya getirdi: Bursa'yı bu ara altı haftalık boğucu fikstürünün içinde izliyoruz. Kayseri maçı beşinci ayağıydı. 2-0'la aşıldı, geriye bir tek İnönü deplasmanı kaldı. Zalayeta'sız Kayseri, Galatasaray'ın karşısındaki halinden çok uzaktı. Belki deplasmanda olmak nedeniyle, her geçen dakika beraberlik fikri biraz daha hoşlarına gitti, kafalarına yattı. Ama beraberliği bozmak için hamle eden Ertuğrul Sağlam'ın dediği oldu. Bursa son dakikalarda gelen iki golle bu zor maçı kazandı. Maçı kazanmakla da kalmadı; Şampiyonlar Ligi'nin ağır sonuçları nedeniyle istifa edebileceğinin işaretlerini veren Ertuğrul Sağlam'ı da galiba yeniden kazandı.

Konyaspor-Kasımpaşa maçını da hafife almamak lazım. Kısaca: Kasımpaşa son sırada, Konya düşme çizgisinin

hemen üstünde ve iki takımın arasındaki fark tam üç puan. 2-2 biten maç sonunda, Kasımpaşa'nın geçen sezonki olumlu performansına yaklaştığını söyleyebiliriz. 2-2 futbol literatüründe pek mükerrer bir skor olmasa da, bilhassa 2-0 öne geçip yakalandıklarıyla, geçtiğimiz sezon Kasımpaşa ve Yılmaz Vural'ın tam altı kez başına gelmişti. Bu sezon bu ilk 2-2'leri. Ama yine, 2-0'dan yakalandıkları için, Kasımpaşa cenahı bu altın gibi puanın tadını çıkaramıyor. Evinde bir puanı zor koparan Konya ise muzaffer havalarda.

Diğer maçlarda: **Manisaspor, Eskişehir**'de 1-0 öne geçti. Eskişehir bırakmadı. Bıraksa bir bunalım dönemine girmesi işten değildi. Çok çalıştılar, 74'te bir puanı kopardılar. Ama onlar bir istedi Allah üç verdi: 87'de gelen sürpriz golle maçı 2-1 kazandılar.

Gençlerbirliği bu ara frikik atmaya başladı. Geçtiğimiz hafta Kasımpaşa'nın 1-0'lık galibiyetini Cem Can'ın frikik golüyle giderip bir puan almışlardı. Aynı numarayı **Sivasspor**'a çektiler. Bu kez Pedriel'in golüne 19 yaşındaki Soner Aydoğdu'yla cevap verdiler. Çoğu takımın frikik golü bulamadığı bir sezonda iki ayrı isim lükse girer –hele bu iki gol toplam iki puan getiriyorsa.

Ama asıl frikik zenginliğini **Karabükspor-Ankaragücü** maçında yaşadık. Üç gol frikikten (bir de röveşata var, gözünüz doysun!). Sonuç Karabük: 5 – Ankaragücü: 1! İki frikik golü Birol'dan; Ankaragücü de tek golünü Sapara'nın frikiğiyle buldu. Röveşatanın müellifi ise İlhan Parlak. Ama maçın yıldızı yine olağandışı işler yapan ve iki gol atan Emenike! Sonuç; geçtiğimiz haftanın 5-1 mağlubu Karabük arındı. Ankaragücü'nde Ümit Özat döneminin galiba ucu göründü artık.

Haftanın sürprizi: **Bucaspor** kazandı (12 hafta sonra). **Antalyaspor**'u 89'da Orhan Ak'ın attığı ilginç golle yendiler. Samet Aybaba'yı çok uzun bir zaman sonra ilk kez galip bir takımın hocası olarak dinledik. Halinden memnun görünüyordu ama, bana bu galibiyet biraz tesadüfi gibi geldi.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki büyük tehdit

Can Belge 08.12.2010

 İki büyük tehdit **Beşiktaş-Bursaspor**, haftanın en mükellef müsabakası; beğenirseniz! Ziyafet müsabakadan önce başlıyor: Yurtta harp, cihanda harp geleneğimiz gereği, iki takım taraftarı sekizinci yılına giren düşmanlıklarını taş ve bıçaklarla kutladılar. Belki, kendi aralarındaki deplasman yasağının kalkmasını da böylece kutlamış oldular –yasakçılığın iyi ve gerekli bir şey olduğunu milletimize bir kez daha öğretiler, eksik olmasınlar.

Müsabaka esnasında sahaya giren ve hakemin çeşitli mesleki jestleriyle süslü ikazlarını dikkate almayıp İbrahim Üzülmüş'le halleşen yeşil bayraklı bir taraftar da heyecana heyecan kattı. Finalde ise, galibiyeti kutlamak için Ortaköy barlarına giden Guti'nin alkolle yönünü şaşırıp ters yola girdiği, kaza yaptığı ve ehliyetini kaptırdığı küçük bir skeç izlenebiliyor.

Ortalarda bir yere sıkıştırılan 90 dakikanın içinde eğlenceli bir kaleci parodisi var. Daum "kalede Volkan'ı görünce dehşete düşüyorum," demişti vaktiyle. Cenk'i ya da Ivankov'u görse herhalde dimağı kurur, bilinci donardı. Geçtiğimiz hafta Nietzsche'den "unutan iyileşir"i alıntılayan Cenk Gönen sadece unutup, iyileşemiyor. Beşiktaş'ın puan kaybedebilme ihtimali sadece Cenk'in sahne aldığı anlarda akla geldi. Ivankov ise, kaleci

olduğunu unutuyor ve o da iyileşemiyor. Son haftalarda ayakla oynadığı topolar çok tehlikeli durumlara yol açtı, gol de yedi (misal Eskişehirspor maçı). Bu sefer taç çizgisine yaptığı geziler uğruna kalesini iki kez boş bıraktı, Beşiktaş'ın golcöleri insaflı çıktı. Fakat bir çekirge kaç kere sıçrar?

Bir de Volkan Şen'in tam devre biterken kırmızı kart şovu var. Hani durup dururken kendini attırmak ancak böyle olur. İşte bu çekirge bir kere, Galatasaray maçında sıçrayabildi. Yok yere atılacaktı, Abdullah Yılmaz atmadı. O maçı 2-0 kazandılar. İkindide sıçrayamadı, 1-0 kaybettiler.

Bursa'da altı haftalık sert fikstürün muhasebesi: üç puan farkla lider girdiler, liderin beş puan gerisinde çıktılar.

Lider de boş durmuyor bu arada. Son dokuz maçta sekiz galibiyet bir beraberlik gibi üstün bir performans söz konusu. Ancak bu üstün performans son dönemde biraz rakamsal düzeyde kalmaya başladı gibi. Bu haftaki 2-0'lık **Bucaspor** galibiyetini, çok erken gelen gole rağmen endişe verecek kadar zor aldı **Trabzonspor**. Öte yandan, yine performans bakımından olağanüstü bir seviyeye çıkmasa da, **Fenerbahçe**'nin de rakamsal vaziyetinde bir iyileşme var. Onlar da bu haftaki 2-1'lik **Karabükspor** galibiyetiyle üçte üç yaptılar. Üçte sıfır galibiyet yapan Kayserispor'u da böylece bir puan geçebildiler ve nihayet ilk üçe bir İstanbul markası sokup "büyükler" in medarı iftiharı oldular. Keza **Galatasaray Gaziantep** ikilisini altı puanla geçen Beşiktaş da yeniden devreye girmek peşinde. **Kayserispor** ise, evinde **Eskişehirspor**'la 2-2 berabere kalınca dördüncülüğe düştü.

Üst üste dört galibiyetle Fenerbahçe'yi geçme noktasına gelen **İstanbul Büyükşehir Belediye**, son üç haftayı tek puanla bitirip çok gerilere gitti. Geçtiğimiz hafta Orhan Ak'ın kötü golüyle mağlup olan **Antalyaspor**'a, Tum'un kendi kalesine attığı kötü bir golle 1-0 mağlup oldular bu hafta. Antalya da böylece, inişe geçen grafiğini kırdı. Oradaki mesele, Necati'nin Djehoua'yla ego çatışması. Birkaç haftadır Djehoua'nın verimsiz zaviyelerden ıska şutları ve isyan içinde iki kolunu açıp önündeki boşluğu işaret eden bir Necati enstantanesi çıkıyor karşımıza.

Galatasaray da beş hafta sonra ilk galibiyetini aldı (son sıradaki **Kasımpaşa**'ya karşı 3-0'la). Fakat Bursa ve Kayseri hariç bütün muhayyel rakiplerin kazandığı bu hafta bu galibiyetin sarı-kırmızılılara matah bir zemin kazandırdığını söyleyemeyiz. Şunu söyleyebiliriz belki, Galatasaray taraftarı hareketlilik ve pozisyon niceliği açısından herhalde en az sıkıldığı maça şahit oldu. Ama Sabri'nin jeneriklik şutu dışında nitelik bakımından hâlâ sevinilecek bir durum yok. Kasımpaşa Galatasaray'ın içinde bulunduğu kriz ortamını biraz hafife almış sanki. Hâlbuki onların da hiç böyle bir lüksü yok.

Kötü gidişatını durduranlardan biri de **Manisaspor: Gaziantepspor**'u 2-0 yendiler. Böylece klasmanda da Gaziantep'in hemen arkasına yerleştiler. Ve tehlike çizgisinin temsilcisi olarak, Ankaragücü'yle 1-1 berabere kalan Sivas'la araya beş puanlık bir mesafe koydular.

Ankaragücü'nün galibiyet hasreti yedi haftaya ulaştı. Kendi evlerinde, öne de geçtiler ama **Sivasspor** daha derli toplu bir oyunla beraberliği kurtardı.

Gençlerbirliği 1-0 geri düştüğü son iki maçı frikiklerle kurtarıp bir puanı almıştı. Konya'da da geri düştüler. Bu sefer kornerden yakaladılar. Ama 85'te ikinciye yediler. Bu golden sonra kendi yarı alanlarında oyuncu bırakmayacak kadar fütursuz bir yeniden beraberlik arayışı sırasında **Konyaspor**'un kaçırdığı goller haftanın en ilginç –eğlenceli- görüntüleriydi.

can@iletisim.com.tr

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzde seksen Trabzon şampiyon

Can Belge 15.12.2010

 Yüzde seksen Trabzon şampiyon **Trabzonspor** ilk yarı liderliğini bir hafta önceden garantiledi. Bu ciddi bir durum: 16 maçta 12 galibiyet gibi sağlam bir temeli var; ve uzun vadede, müspet –ve istisnai- “seriler yakalayan” rakiplerle dahi aranın açılmasına dayanıyor.

Büyükşehir, Trabzon’un beşinci İstanbullu kurbanı oldu. İstanbul’dan 15 tam puan, İstanbul’a Bizans gözüyle bakan Trabzonluyu kuşkusuz mest etmiştir. Fakat bunun bir de muhasebe defteri var: Beş İstanbullunun kendi aralarındaki 20 maçta karşılıklı verdikleri puana Trabzon’a verdiklerini de eklerseniz, bütün bu verilene de Trabzon’un artı hanesine koyarsanız* mevcut tablo ortaya çıkar. Buna ekleyecek iki şey var: 1- Trabzon ilk yarıyı lider bitirdiği beş sezonun dördünde şampiyon oldu. 2- İlk yarıyı lider bitirip şampiyon olamadığı tek sezon, teknik direktör Şenol Güneş’ti.

Üçbüyük saltanatın bu sezon her ferdiyle çuvalлады ikinci haftayı geride bıraktık. Hepsi de 2-0’la bertaraf oluyordu az kalsın; Fenerbahçe son saniyede tek golü bulup simetriyi bozdu. Bu da Fenerbahçe’nin diğerlerinden biraz daha iyi olmasıyla açıklansın.

Peki, en acısı hangisi?

Fenerbahçe düzelttiği grafiğiyle iyiden iyiye liderlik hevesine kapılmıştı. Beş haftada dört galibiyetle çıktı **Ankaragücü**’nün karşısına. Ankaragücü’nün ligde son galibiyeti yedi hafta evvel Galatasaray’a (ama son galibiyeti kupada, yine Fenerbahçe’ye) karşı... Ankaragücü 10 kişiyle geride kaldı. Buna karşılık, dört kişinin arasında bir tek Sestak’la golü bulacak mahareti de sergiledi. Fener ise Niang’ın kaçırdıklarına yanacak.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gençlerin haftası

Can Belge 21.12.2010

 Gençlerin haftası İlk devreyi Trabzonspor’un avantajıyla kapadık. Fakat son hafta, oldukça denk geçen maçlar içinde, rakibine gücünü kabul ettiren tek takım **Bursaspor**’du.

Şampiyonlar Ligi yükü kalkınca Bursa rahatlamış sanki. **Gençlerbirliği**’ni Ankara’da 5-1 yendiler. Ertuğrul Sağlam’ın arayıp da bulamadığı maç senaryosu, erken öne geçip Sercan’ı kullanabileceği senaryo. Gençlerbirliği beraberliği tutamayınca Bursa’nın kontrataklarına maruz kaldı. Sercan da böylece Sağlam’ın gözünde işlevsel hale geldi ve 83 dakika sahada yer aldı. Ve haftanın en güzel gollerinden birini attı. Kendine özgü dripling ve adam geçme özelliklerini Tanjuvari bir gol vuruşuyla (Neuchâtel maçının dördüncü golü) taçlandırdı.

Bursaspor dışında bu hafta net bir üstünlük kurabilen yok. **Trabzonspor**'un 3-0'lık **Karabükspor** galibiyeti son dakikalarda, Karabük'lü Engin'in kendi kalesine attığı golle mümkün oldu. Aynı şekilde **Kayserispor** da kâğıt üstünün kolay maçında **Bucaspor**'u son dakikalara sıkışan iki golle yenebildi. **Eskişehirspor**'un 2-0'ı Batuhan'ın makyavelist golüyle ve **Kasımpaşaspor**'un çok kaçırmasıyla mümkün oldu.

Galatasaray'la Fenerbahçe 1-0'lık galibiyetleri zor aldılar. Manisa da İBB'yi 1-0 yenerken İBB'nin kaçırdıkları dikkat çekti. Diğer iki maç ise berabere bitti.

Galatasaray'da Hagi'nin sürprizlerinden bahsetmek lazım. Konya'da Neill'ı (golde katkısı vardı) sağ beke, Hakan Balta'yı orta sahaya almış (muhteşem bir asist yaptı). Serdar Özkan'a (idare etti) bir şans daha tanımış. İyileşen Çağlar sol beke geçmiş (maçın en iyilerindendi). Ve en önemlisi, forvete de genç Anıl'ı koymuş. Anıl, kolay hücum edemeyen Galatasaray'da topla ve pozisyon içinde çok sık görünmedi. Buna karşılık, üç etkili gol pası ve maçın tek golünü atarak "talihli" bir başlangıç yaptı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlk hafta İstanbul avantajlı

Can Belge 26.01.2011

 İlk hafta İstanbul avantajlı Fenerbahçe gibi bir aktörün devreye girmemesine rağmen çok hareketli bir transfer dönemi geçirdik. 60'ın üzerinde yeni imza var; bunların yarısından fazlası Süperlig'e ilk defa geliyor.

Transferin şampiyonu deyince, bu ara dönemde Bucaspor, Konyaspor, Ankaragücü, Gençlerbirliği ve Sivas öne çıkıyor. Bunlar altıdan fazla futbolcuya imza attıranlar. Ne tesadüf, hepsi sonuncu Kasımpaşa'nın üstünde dizi halde durmaktalar. Bir de Galatasaray var. O da yedinci sırada.

Fakat futbol meydanında ilk hafta itibariyle **Beşiktaş**'la Kayserispor'u önde görüyoruz. Az ama öz imzadan yana tavır koyan bu iki takım sahaya da kalite farklarını yansıttılar. Beşiktaş malûm, ligin en kaliteli kadrosuna sahip. Canı isterse Ernst'i oynatmayabiliyor misal. **Bucaspor**'u beş golle darmadağın ettiler ve zirvede puan kaybı yaşayan iki takıma yaklaştılar.

Kayserispor da müthiş başladı. **İBB**'ye üç attılar peşinen. Fakat bir tereddüt var: İBB kadrosu komple yanlış ayakkabıyla çıkmış, Beşinci dakikadan itibaren sırayla ayakkabı değiştirmeye başladılar ve takriben 25 dakika kadar pratik olarak sahada dokuz ilâ 10 personelle mevcudiyet gösterdiler. İlk gol tıpkı İstanbul'daki ilk maçta olduğu gibi, Cihan'ın kenarda olduğu sırada geldi. Ayrıca, golde topu yeni transfer Amrabat getirdi, tamam, ama Vinicius'un kendi kalesine vurduğu topun direktten dönmesi ve yine Ekrem Eksioğlu'nun kendi kalesine tamamlaması İBB'nin bu golü var etmekte Kayseri'den çok daha arzulu olduğunu gösteriyor. Amrabat genel olarak çok etkiliydi. Hani Quaresma'dan bir eksiği, ikide bir makas pas atmaması herhalde. Yoksa o da tribün oyuncusu. Asıl Selim Teber'i tebrik etmek lazım Kayseri'de.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

17'de 16 olur mu

Can Belge 02.02.2011

Yolun yarısında dokuz puan geriye düşen Fenerbahçe kendi tarzına aykırı bir hareket planı izliyor. Bunun neticesi diye kestirip atamayız belki ama, dokuz puanlık fark iki haftada dörde indi.

Bildiğimiz Fenerbahçe eserd; hakemleri ve rakipleri hedef alan yönetici demeçlerinden geçilmezdi, Aykut Kocaman zinhar orada duramazdı, Ronaldinho başta, dört yabancı gelir, beş oyuncu gönderilirdi. Ama öyle yapmıyor artık Fenerbahçe. Bu tavrı Demirören'in önderliğinde, **Beşiktaş**'ta görüyoruz daha ziyade.

Güçlü olduğu varsayılan kadrosuyla 14 puan geride kalan siyah-beyazlılar üç yeni kalburüstü isim ve zaruri bir "17'de 17" gayesiyle girdiler ikinci devreye. Beş gollü Buca galibiyeti bu hayale bir realizm de kazandırdı. Ama işte ikinci hafta, **İstanbul Belediye** Schuster'in "pasif" diye adlandırdığı başka bir realiteyi hatırlattı. Pasif Belediye çözülmedi, 10 kornere maruz kaldı, kazandığı tek kornere Cenk'e yine "unutmak" zorunda kalacağı bir gol attı. İkinci yarıda kontrataklarla sonuca gitti; ve farkı kaçırdı. Abdullah Avcı da Shuster'e mukabelesinde, Avrupa'da başarılar dileyerek verdi mesajını.

Fenerbahçe-Trabzon maçı, Fenerbahçe'nin bu ilkesel değişimiyle ayakta kaldığını gösteriyor. Uyum içinde hareket eden oturmuş bir kadro, enerjisi ve fizik kondisyonuyla da şampiyonluktaki en büyük rakibine üstünlük sağladı. Fakat dörde inen fark hâlâ Fenerbahçe için ciddi bir engel. Artık iki takımın fikstürleri birbirini bağlamıyor ve Trabzon düşüş sürecinden çıkarsa, kalan haftalarda en az Fenerbahçe kadar puan toplayabilecek kaliteye sahip.

Peki, bu düşüş süreci kalıcı olur mu? Kenetlenmiş takım havası dağılıyor mu? İlk yarıdaki özgüven nerede? Burak'ın protesto edilmesi önemli.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sade futbol-rüküş futbol

Can Belge 08.02.2011

 Sade futbol-rüküş futbol Ligin zirvesi hâlâ iki Anadolu kulübünün elinde. Ama her geçen hafta Fenerbahçe'nin ayak seslerini daha yakından duyuyorlar. Ve galiba Trabzonspor bu ayak seslerinin stresiyle oynayamıyor.

İkinci yarının üçüncü haftasını da galibiyetsiz geçtiler ve potansiyel dokuz puanın yedisini alamadılar. Maalesef, **Trabzonspor**'a ilk yarıda onca maçı kazandıran ortasaha destekli üretkenlik ikinci yarıda yok. Üç maçta tek gol atabildiler. **Antalyaspor** karşısında da Burak'ın bir pozisyonu dışında, Trabzon'un gole çok yaklaştığını söylemek zor.

Şenol Güneş ilk yarıda alınan puanların, yarattıkları beklentiyle, şimdi kendilerine rakip olduğunu söylüyor. Evet, böyle tuhaf rakipler üretiyor Trabzon, kendi kendine. Şimdi üst üste iki deplasmana çıkacaklar. Ardından da Kayserispor ve Beşiktaş maçları var. Bu dört hafta Trabzon için çok kritik.

Fenerbahçe ise şaşırtıcı bir sakinlik içersinde: Bu hafta **Manisa**'da 55'te geri düştüler, telaş yapmadan maçı aldılar. Bütün mevkiler birer müessese gibi çalışıyor Fenerbahçe'de. Bireysel kabiliyet kısmen geri planda. Gösteriş yok, iş ciddiye var. **Beşiktaş** bunun aksi. Orada her mevkide bir yıldız var. Gösteriş diz boyu. Alex'in, misal, geriden oyunu açan sade pasları dikkat çekiyor, Quaresma'nın rüküş makasları... Gerçi kendi makaslanmış olsa gerek, **Karabükspor** maçına kenarda başladı. 1-1'ken oyuna girdikten sonra da makasa falan kalkmadı ama vermediği paslarla yine etkinliğini takıma ve sonuca değil, tribüne yönelik kullandı.

İki deplasman kotaran Fenerbahçe üçte üç yaparken, Beşiktaş ikisini İnönü'de geçirdiği üç haftayı tek galibiyetle bitirdi. Ama bunca laf, Beşiktaş şampiyonluktan koptu demek için değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş derbiye yetişemedi.

Can Belge 16.02.2011

 Beşiktaş derbiye yetişemedi. Bu haftanın mesajı, şampiyonluk yarışında üç aday kaldı. Kayserispor, Fenerbahçe karşısında hem yetersiz oyun becerisi hem aldığı yenilgiyle bu yarış sürdürmeyeceğini gösterdi. 17'de 17'nin müellifi Beşiktaş'ın da havluyu bu hafta attığı söylenebilir.

Fakat öte yandan, üç "elit"e indirgediğimiz halde şampiyon adaylarımızın hiçbir futbol falan oynamıyorlar. Kayseri karşısında Fenerbahçe'nin tek iyi tarafı takım savunması. Sivas'ı 3-2 yenen Trabzon'un iyi tarafı yok. Grosicki-Burak düellosuna dönen maçı, 2-2'nin santrasında Sivaslılar uyuyunca, Trabzon kazandı. Yoksa o maç dönmezdi. Bu kadar zor döndürülen bir maçın 92. dakikasında hâlâ rakibe net pozisyon veren bir takım Trabzon.

Bursa Eskişehir karşısında erkenden piyango bir gol bulduğu halde hiçbir varlık gösteremedi. Hatta Eskişehir Batuhan kerametiyle kendi hücumdayken kırmızı kart görüp Bursa'ya altın fırsatlar sunduğu halde, skoru da koruyamadı. Bursaspor'un etkinlik gösterebildiği tek bölüm, yine bir kırmızı kart vesilesiyle Ozan İpek'ten kurtulduğu ve Volkan'ın oyunda olduğu son 10 dakika. Bursa Volkan'la barışmanın bir yolunu bulmalı gibi geliyor bana.

Bu futbol düzeyinde, Beşiktaş'ın ne olsa şansı olur diye düşünüyordum. Hatta, geçen hafta, "arada bir kazaya uğramazsa" kaderini Fenerbahçe maçında çizme şansına sahip, demiştim. Ama uğradı! Ankaragücü'ne de 1-0 yenildi ve 4'te 3 yaptı. Guti, Quaresma yoktu ama, bunlar da bahane olamaz. Çok ağır bir kazaya uğradı ve ligden koptu. İbrahim Üzülmüş soyunma odasında yaptıkları nedeniyle takımdan kovuldu. Fenerbahçe maçının favorisi hâlâ onlar, ama artık, kazansalar ne olacak?

Ankaragücü zirveye oynayan takımlara kök söktürdü bu sezon.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'dan umudu kesmeyin

Can Belge 23.02.2011

 Trabzon'dan umudu kesmeyin **Beşiktaş** derbide kadro kalitesinden kaynaklanan farkı nadiren ortaya koyabildiği maçlardan birini oynadı. İlk dakikalarda yediği baskı ve şanssız gol sanki bütünüyle bir özgüven eksikliğinin tezahürüydü; Quaresma'nın arkasında yıprana yıprana kırmızı kartın eşiğine gelen Ekrem'in muazzam golüyle ve Guti'nin kumandasında orta sahada top çevirme becerisiyle maça geri döndü, özgüvenini pekiştirdi ve maçın mutlak hâkimi oldu. 2-1'i yakaladı. Üçüncüyü inatla atamadı. Herşey lehine giderken bir anda, fol yok, yumurta yokken hem skor avantajından, hem sayısal dengeden sırt çevirdi. Topsuz alanda bir penaltı ve kırmızı kart... Maç 4-2 Fenerbahçe lehine bitti.

Fenerbahçe'nin üstünlük kuramadığı bazı derbileri böyle spektaküler skorlarla kazandığı vâkidir. Geçtiğimiz haftaki söylemden devamla; zirve elitinin Fenerbahçe unsuru bu haftayı da oynadığı topla değil, aldığı skorla kâr hanesine yazdı.

Ama burada özel bir paragraf olmak zorunda: Sonuçta, kendi ne sakarlıklar yaparsa yapsın, karşınızda sizi yenmeye koşullu bir rakip var. Alex, o rakibin zaafalarını tesbit etmek ve üstüne gitmek konusundaki sezgisel becerisini, fiziksel yeterliliğiyle birleştirebildiğinde müthiş bir silah haline geliyor. Önceki günkü maçı rahatça almaya doğru giden Beşiktaş Ferrari'nin ihanetine rağmen, Alex diye bir varlık olmasa, istediği skoru alabilirdi.

Bursaspor haftalardır alarm veriyordu ama herhalde **Gaziantepspor** maçından kendi evlerinde 4-1'lik bir yenilgiyle çıkacaklarını tahmin edemezdik. Bu 4-1, maçı görmeyende şu hissi uyandırır: Bursa maçı almak için yüklendikçe geride boşluklar verdi ve Gaziantep bu boşlukları değerlendirdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zirve hemzemin oldu

Can Belge 02.03.2011

 Zirve hemzemin oldu "Zirveyi biz belirleriz," sözünün somutlandığı bir durum: Kayserispor üç hafta içinde Trabzonspor'u zirveden alıp Fenerbahçe'yi oraya yerleştirdi.

Fakat durum tabii hiçbir zaman bir klişeyle açıklanamaz. Ligin ilk yarısını **Trabzonspor**'un dokuz puan gerisinde bitiren **Fenerbahçe** iki de derbi gördüğü altı (ilk yarının son maçıyla birlikte yedi) haftalık periyotta hiç puan kaybetmeyerek o noktaya geldi.

Fenerbahçe'nin en büyük avantajı, takım savunmasına destek vermeyen oyuncu istihdamını, Alex sayesinde asgaride tutabilmesi. Alex ofansif bir kalabalığa muhtaç olmaksızın pozisyon ve gol üretebiliyor. Böylece Fenerbahçe risksiz bir hücum olanağına kavuşuyor. Bu anlamda çok kıymetli bir silah Alex. Beşiktaş 35 dereceden kaleye vuran karizmatik oyuncularla ceza sahasındaki 5 diğer oyuncusunu harcayadursun, Alex demarke olabilen tek arkadaşını golle burun buruna getirecek hizmeti sağlayabiliyor. Yahut işte, Kasımpaşa maçında olduğu gibi bir frikikle işi bitirebiliyor.

Kayserispor beraberliği sonrası Şenol Güneş'in de dediği gibi, **Trabzonspor** gol bulmak için riskli bir dizilişe muhtaç: Burak, Jaja, Umut, Alenzinho, Yattara gibi savunması zayıf bir gruptan en az dört kişiyi birarada

oynatıyor ve epeydir –bilhassa özgüveni patlama yapalı beri- performansı düşen kaleci Onur’un da etkisiyle, gol yemeden bir maç bitiremiyor. Bu altı haftalık süreçte Trabzon dokuz gol yedi, Fenerbahçe üç.

Böylece iki takım 23. hafta sonunda aynı puanda buluştular. Üç puan arkadan da **Bursaspor** geliyor. Son dönemde düşen grafiğiyle Bursaspor şampiyon adaylarından ziyade, Kayserispor’la mücadele edecek gibi bir görüntü oluşmuştu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ligin içinde ligler

Can Belge 09.03.2011

 Ligin içinde ligler **Yirmi dördüncü haftanın sonunda ligin beş gruba ayrıldığı söylenebilir.** Tabii bunlar uzun vadede genleşecek, bozulacak, dağılacak. Takımların son dönem form grafiklerini izleyerek ileriki şekilleniş hakkında da belki tahminde bulunabiliriz.

Şu anki durumda, **tepedeki üç takım şampiyonluk ve Şampiyonlar Ligi mücadelesi grubundalar.** Trabzonspor evinde aldığı kötü sonuçları deplasmanlarda telafi ederek, konumunu koruyor. Bu hafta, uzun süre bir kişi eksik oynadığı Beşiktaş deplasmanında da kazanarak grafiğindeki doğrulmayı destekler bir görüntü çizdi. Savunmada da daha iyiydi. **Beşiktaş**’ı eksik kalarak deplasmanda yenmek kuşkusuz takıma özgüven kazandıracak. **Trabzonspor**’u sezon sonuna kadar bu grubun içinde göreceğimizi tahmin edebiliriz.

Fenerbahçe zaten artık hiç puan kaybetmiyor. Kar-kış takılmadılar, **Gençlerbirliği**’ni Ankara’da 4-2 yenip üst üste sekizinci galibiyeti aldılar. Hatta, arada Ankaragücü kazasını saymazsak 12 maçta 11 galibiyetle, diyelim Galatasaray’ın toplam puanını bu kısa süreçte topladılar.

Buna karşılık **Bursaspor**’un son dönem yenebildiği tek takım Bucaspor. Her geçen hafta, Bursaspor’un üstteki ikiliyle arası biraz daha açılıyor. Bu hafta evlerinde **İBB**’yle 1-1 berabere kalarak farkın biraz daha açılmasına mani olamadılar. Ve evvela makul bir rotasyon gibi görünen değişken kadro uygulaması, artık, özellikle de devre arası transferlerinin kadroya eklenmesiyle, “öyle olmadı, bir de böyle deneyelim” ciliğe dönüşüyor. Ama bakıyoruz, böyle de olmuyor.

Bir sonraki lig, dört ve beşinci sıraların mücadelesini veriyor: Buraya iki puandaş, Kayserispor’la Gaziantepspor talipler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu başkanlarla lig bitmez

Can Belge 15.03.2011

Hakem sezonunu açtık nihayet. Yıldırım Demirören'in 3. geleneksel sempozyumu tüm yurttta coşkuyla kutlandı. Peşinden Sadri Şener'le Trabzon geldi. Fenerbahçe de devreye girdi.

Ne olacak, hakem hataları mı bitecek böyle? Hayır, bu konuşmalarla sadece müstakbel yanlışların üzerinde tehlikeli bir algı oluşacak. Şimdiden görüyoruz, bütün maçlarda seyirci hakem aleyhine dönmüş vaziyette, oran buran oynuyor diye tempo tutuyor. En sıradan pozisyonlar bile seyircinin kafasını karıştırıyor. Bu, gün gelecek, konuşanın da aleyhine olacak. Ve kim olursa şampiyon, yine üstünde şaibenin lekesi kalacak.

Zirve ligi iki takımlı kaldı gibi: Trabzon'la Fenerbahçe saha dışına da taşıdıkları yarıştta Bursaspor'u ekarte etmiş görünüyorlar. İkisi de Bank Asya'ya doğru hızla uzaklaşan iki rakibi ağırladılar bu hafta. Gerçi Trabzon cezası nedeniyle Kasımpaşa'yı İsmet Paşa'da misafir etti. 1-0'lık sıkıntılı bir galibiyetle yetindi. Gol yine Jaja'dan. Kim ne derse desin, bu sezonun en ışıltılı oyuncularından biri oldu Jaja.

Fenerbahçe Konya karşısında çok parlak olmamakla birlikte, ne olursa olsun daha emniyetli bir görüntü sergiledi, 2-0 kazandı. Fakat söylemek lazım, o emniyet hali Fenerbahçe'den mi kaynaklanıyor, Konya'dan mı belli değildi. Sahada her yanıla aciz bir Konyaspor vardı. Futbolcular ve Yılmaz Vural da, bunu ifade ettiler.

Sonuç olarak, 7 puanlık bir mesafede, bu iki takım baş başa kaldılar. Artık meydan onların. Trabzon daha keyifli, Fenerbahçe daha emniyetli bir futbol kimliği sergiliyor. Trabzon estetiğe, Fenerbahçe fiziğe bel bağlıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rekabetin hası Avrupa yarışında

Can Belge 23.03.2011

 Rekabetin hası Avrupa yarışında Penaltı atışının golcü açısından klişe bir tasviri vardır: kale küçüldükçe küçülür, kaleci büyüdüğü büyür. Galatasaray takımı, Fenerbahçe maçlarına hep bu psikolojiyle çıkıyor sanki. Arzusu, hevesi, coşkusu, endişesi, paniğiyle duygusal bir insan evladı. Fenerbahçe ise "serin" bir karakter.

Bu halin bir sonucu, gol kolay yenen, zor atılan bir şey haline geliyor. Galatasaray ilk golü bulduğu halde ikincisi için her türlü mücadeleyi verirken, soğukkanlı Fenerbahçe hiç kendini bozmadan maçı 2-1 kazanmayı başardı. Şansı da yaver gitti, gitmedi değil. Ama sanki şansın dahi yanında olacağına dair elinde bir belge varmış gibi, yenik durum paniği yaşamadan, sakın sakın maçı aldı.

Öbür tarafta, Gençlerbirliği karşısında benzer dakikalarda geri düşen ve aynı skorla maçı kurtaran Trabzonspor'un bunu başarmak için verdiği kavgaya, mücadele bambaşkaydı. 100. gol lanetiyle boğuşan Umut'la, her türlü engeli zorlanmadan aşan Fenerbahçe'ye rakip olma gayreti içindeki telaşlı Trabzonspor arasında anlamlı bir benzerlik var. Neticede, Manisa'da olduğu gibi, bu maçta da Trabzonspor'u son dakikada hedefine ulaştıran, takımın en "serin" oyuncusu Alenzinho oldu.

Bursaspor kendi sahasında dostu Ankaragücü'ne de takılınca -üst üste üçüncü beraberlik- üsttekilerle fark 9 puana çıktı. Bunun diğer tarafı, aşağıyla da 5 puana düştü. Isırmayan futboluyla Bursa yavaş yavaş şampiyon etiketini unutturmaya başladı. Artık sezonun başlarında olduğu gibi, rakipleri ürkek çıkmıyorlar Bursa'nın karşısına. Ve bu kadar az üreten bir takımda Miller'a da yazık oluyor sanki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş dakikada değişir bütün işler

Can Belge 06.04.2011

 Beş dakikada değişir bütün işler Fenerbahçe'nin Trabzonspor'u müthiş bir baskı altına alan galibiyetler serisi bu hafta Kadıköy'de, Bursa karşısında sona erdi. Bir gün önce Konya karşısına çıkan Trabzon, bu hediyeği öngöremediği için yine baskı ve stres altında ancak 1-0 yenebildiği Konya maçıyla yeniden zirveye yerleşti.

Ufukta rekoru gören Fenerbahçe için evde kaybedilen iki puan kuşkusuz hayal kırıklığı vesilesi. Ama Bursa'nın inadı da sebepsiz değil: Bu maçtan puansız ayrılmaları durumunda mevcut üçüncülüklerini korumaktan başka bir gayeleri kalmayacaktı ligde. Şimdi hâlâ Şampiyonlar Ligi'ne bir ucundan tutunuyorlar. İyi oynadılar. İlk yarıda Volkan Şen ve Ali Tandoğan'lı sağ kanadı etkili kullanıp öne geçme fırsatları yakaladılar. İkinci yarıda Fenerbahçe'nin baskısına da iyi direndiler ve klasik bir "yenemiyorsan yenilme" ikramiyesi aldılar.

Ama kaymağı tabii Trabzon'a kaldı. Konya galibiyeti (17 Aralık'tan beri Avni Aker'de ilk galibiyet) zirveyi getirdiği gibi, tek golü Umut'un atması da bir başka sıkıntıyı alıp götürdü: O da artık 100'ler kulübünde.

İkinci devrenin başından beri puan farkı dediğimiz kavram hep Fenerbahçe'nin lehine hareket etmişti. Fenerbahçe bu süreçte, içinde Galatasaray, Beşiktaş ve Trabzon'un da olduğu 10 takımı üst üste yendi ve farkı sıfır noktasına kadar getirip, averajla üstüne bile çıktı. İlk defa fark Trabzon'un lehine değişiyor. Haftaya iki takım da deplasmanda: Fener Eskişehir'e, Trabzon Galatasaray'a gidiyor. Ama geniş anlamda fikstür biraz daha Fenerbahçe'nin lehine görünüyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon ve Fener'in bilekleri bükülmüyor

Can Belge 13.04.2011

 Trabzon ve Fener'in bilekleri bükülmüyor Zirve adayları için kritik bir hafta; zorlu denecek deplasmanlar: Fenerbahçe Eskişehir'de, Trabzon Galatasaray'a konuk. Evinde Antalya'yı ağırlayan Bursaspor ise, 9 puana varan bir hasılat rüyasında... Hesap tutarsa, bunu haftaya Trabzon'da pekiştirecek!

Ama işler saha içine farklı yansıdı: Cuma akşamı arz-ı endam eden Bursa, daha yolun başında su koyverdi. İki kere öne geçme fırsatı bulan yeşil-beyazlılar, en iyi yaptıkları işi yapamadılar ve üstünlüğü koruyamadıkları gibi, üçüncü golü de yiyerek 3-2 mağlup oldular. Evdeki hesap çarşıya uymadı, Bursa daha rakiplerini görmeden havluyu atmış oldu.

Fenerbahçe Eskişehir'de 1-0 geri düşse de, 90 dakikayı 3-1'lik bir galibiyetle bitirdi. Bu daha çok Trabzon cenahını üzen bir neticeydi artık. Galatasaray maçına yine beklentileri karşılanmamış, endişeli ve stresli bir ruh haliyle çıktılar. Üstelik Galatasaray kendi sıkletinde olmakla birlikte, iyi günündeydi. Sonuna, daha doğrusu Kazım atılana kadar (dk. 75) gün yüzü göstermediler Trabzon'a. Bundan sonra Jaja'nın ara pasında Burak çıktı sahneye (dk. 81) ve Trabzon da bu zorlu haftayı derin bir oh çekerek geride bıraktı.

Artık Bursa'yı ayırdık. Trabzon'un 14 puan gerisinde kaldılar. Fakat bu yarıştan kopmuş olmak da Bursalı futbolculara zihinsel bir tatil imkânı vermiyor. Gaziantep, 3-2'lik Ankaragücü galibiyetiyle Bursa'nın 3 puan gerisine geldi. Haftaya bir Trabzon-Bursa maçı görünüyor. Bir de Fenerbahçe-Gaziantep... Dört beklentili takımın ilginç bir kombinasyonu. Cenk Tosun (iki müthiş gol daha attı bu hafta) ve Olcan Adın'la (onun da bir golü var) Gaziantep tehlikeli bir rakip Fenerbahçe için. Ama asıl Bursa, çok beğendiğim Miller ve bu hafta siftah eden Altidore'la, daha ziyade, şampiyonluk stresini kendi atmış, rakibi külliye yüklenmişken, Trabzon için çok tehlikeli bir rakip.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Santos'un yumruğu Trabzon'u yıkamadı

Can Belge 20.04.2011

 Santos'un yumruğu Trabzon'u yıkamadı Şampiyon adaylarımız anlaşılan son haftalarda ahaliden iyice uzaklaşıp tenhada hesaplaşmak istiyor. Bu haftaki sonuçlarla, bu ikiliyi lig kalabalığından hayli uzakta ayırt edebiliyoruz.

Fenerbahçe Gaziantepspor karşısında bu sezonki en zor galibiyetlerinden birini aldı. 101 dakika süren maçta tek gol 94'te geldi. Böyle bir gol, gecike gecike diyelim 94 dakika Fenerbahçe taraftarını kalp hastası ediyorsa, geldiği andan itibaren de gidip Trabzonspor'un üstüne oturuyor. 90 artıyı saymaya başlayınca iyice umutlanan Trabzonlular muhtemelen şampiyonluğu da ufukta gördüler. Sonra o gol balyoz gibi indi.

Fakat ikinci yarı başından beri baskıyı kaldıramıyor dediğimiz **Trabzonspor** cenahı bu kez camia olarak iyi bir sınav verdi, serin kaldı. Son dakika golünün psikolojik travmasını yaşamadı. **Bursaspor**'un yalnızca savunmasına karşı belki güçlük çektiler, Volkan'dan başka tehdit kabul etmediler; golü de erken bulup (yine Burak marifetiyle) zirvedeki yerlerine geçtiler.

Trabzon son altı haftada, hepsi tek farklı altı galibiyet çıkardı. Fenerbahçe son 13 maçta 12 galibiyetle ve yenilgisizlikle takdire şayan. Bursaspor ise altı haftadır kazanamıyor: ve bu süreçte sadece dört gol atabildi. Gaziantep'in gelişle artık üçüncülüğün de garantisi yok, Kayseri'nin, Beşiktaş'ın atağı ihtimali nedeniyle UEFA'nın da garantisi yok. Paraşütsüz düşüş halindeler: Şampiyonluk hevesi, demek Avrupa Kupalarıyla telafi ve teselli edilemiyor.

Peki, gidişat nereye? Gaziantep dördüncülüğü garantiliyor sanki. Üçüncülük için Bursa'ya göre moral avantajı var: Bursa için üçüncülük tatmin edici bir hedef değil, Gaziantep için öyle.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayata dönüş operasyonu

Can Belge 27.04.2011

 Hayata dönüş operasyonu Fenerbahçe'nin 3-0'dan 4-3'e getirdiği Gaziantepspor maçı 2001 yılında, 29. haftada oynanmıştı. Bu sene, 30. hafta yine öyle bir maç izledik: Buca 3-1 öne geçtiğinde dakika 53'tü. O kaşındırıcı penaltı düdüğü çaldığında ise 59... O ivmeyle, Fenerbahçe beşe kadar yürüdü.

Olan Trabzonspor taraftarına oluyor. Geçtiğimiz hafta 94'te gelen galibiyet, bu hafta 3-1'den geri dönüş... Tam, ula oldu bu sefer derken, yıkılıyorlar. Ali Koç söyledi zaten, bu tür bir galibiyet rakibin de psikolojisini bozmuş, daha müspet olmuştur.

Trabzon halkı 27 yıldır şampiyonluk bekliyor. 96'da avuçlarından Fenerbahçe'ye kaçan bir şampiyonluk hikâyesi var ki, mimarlarından biri o zaman da Aykut Kocaman'dı. Yakın geçmişte şampiyonluğa en yaklaştıkları sene 2005; o sene de Fenerbahçe'ye kaptırmışlardı (taraftarların Cem Papila'nın aleyhine yürüyüş düzenledikleri sezon).

Bu sezon, yarım yılda dokuz puan farkı koyunca yine bir şampiyonluk yürüyüşü başladı. Fener'den azade, Bursa'yla, Kayseri'yle, kol kola gideceklerdi. Ama ikinci yarıyl işler tersine döndü, hepsi döküldü, Fenerbahçe dokuz puan farkı kapadı, Trabzon'u yakaladı ve geçti. Bir kez daha, şampiyonluğa göz koyan Trabzon için en büyük tehdit haline geldi.

Trabzonspor bu hafta **Eskişehirspor**'la 0-0 berabere kaldı. Çok çabaladı ama aldığı risklerle galibiyeti kaçırmaktan çok yenilgiden kurtulduğu söylenebilir (çabalayan bir takımın içinde Yattara gibi bir unsur bulunması, başlı başına bir çelişki muhakkak). Aslında Eskişehir deplasmanı söz konusu olduğu için, beraberlik iyi skor. Ama azalan süre ve Fenerbahçe'nin önüne geleni yenmesi, ümitsizliği artırıyor. Muhtemelen Buca'dan da bir ümitleri yoktu ama maç 3-1'e gelince el mecbur.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ava giden avlanır

Can Belge 14.09.2011

Futbolu diğer oyunlardan farklı kılan özelliklerden biri, maçın başladığı gibi bitebilmesi. Başlangıç skoru olan 0-0 çoğunlukla iki taraftan biri için, maçın neticesi olarak da cazip bir skor, diğeri için ise değil. Ve futbol, skoru değiştirmek için acele eden takımlara pek de iyi davranmıyor son yıllarda.

Yine en şaşıaalı kadroları kuran Galatasaray ve Beşiktaş tüm heveslerine rağmen dirençli rakiplerini açamadıkları gibi mağlup olmaktan da kurtulamadılar.

Galatasaray'ı yıllardır bir gel-git içinde görüyoruz. Cesaretli ve saldırgan bir kadro ve bir teknik direktör başlıyor sezona, sonunda üç ön liberolu muhafazakâr bir sistemle bitiriyor.

Hüsranla geçen birkaç sezondan sonra yine kadrosunu rengârenk yapılandırmış, Fatih Terim'i getirmiş, meydan okuyan bir Galatasaray... Yirmi beş dakikalık görüntü o minvalde, Galatasaray rakibini boğuyor. Fakat 25'ten sonra Abdullah Avcı'nın yörüngesine oturdu, yavaş yavaş silikleşti, eksik kalan her teşebbüs bir **İBB** kontrası olarak etkili olmaya başladı. Sonunda gol de geldi.

Terim riskleri arttırdı, ama ne kadar çırpınsa İBB'nin akademik oyununun içinde eriyip gitmekten kurtulamadı. Ve tipik bir 2-0'la, Fatih Terim de Abdullah Avcı'yla tanışmış oldu.

Beşiktaş'ı Eskişehir'de bekleyen senaryo da farklı değildi: Skoru bozacak kalibrede oyuncular savunmaya yardımcı olmayıp hücumda da uyumsuz bir tablo çizince, Beşiktaş'ı 25 dakikalık bir süre için olsun etkili göremedik. Quaresma, Simao, Almeida **Eskişehirspor** müdafaasının arasında kayboldu. Golü Eskişehir buldu. Beşiktaş bir şans golü bulup tam 45'te 1-1'i yakaladığı halde, yine 80 sonrası bir golle (Batuhan!) 2-1 kaybetti.

Bazı beraberlikler vardır, 5-0 kazanmaktan daha değerlidir

Eskişehir iyiydi, İBB daha iyiydi. Fakat bir de **Manisaspor** vardı. **Trabzonspor**'la müthiş bir rekabete giriştiler. Trabzon Manisa'nın da açık oynaması sayesinde golü buldu. Promise'nin atılmasıyla da şartlar tamamen Trabzon'un lehine döndü.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

3-1 çeşitlemeleri

Can Belge 21.09.2011

Beşiktaş'la Galatasaray'ın bu haftaki senaryoları karbon kopya gibi. İkisi de ilk yarıda skor avantajını yakaladılar. İkinci yarıda sürpriz gollerle 1-1'e düşüp dirençli rakipleri karşısında sıkıntı yaşadılar. Ancak son bölümlerde ikişer gol atarak maçlarını 3-1 kazandılar.

Galatasaray-Samsunspor maçı tipik bir büyük-küçük karşılaşmasıydı. Samsun Galatasaray kalesine 54. dakikaya kadar zahmet etmedi. Şansı vardı, ilk teşrifinde gol ikram ettiler (tepsiye Gökhan Zan tutuyordu). Mustafa Sarp hayli ağır kaldığı pozisyonda Melo'nun yardımıyla golü atabildi. Fakat hocası, belirgin bir hırsıyla oynayan Sarp'ı 60'ta oyundan aldı. Terim de Elmander'le Sercan'ı oyuna sokunca denge tamamen Galatasaray'ın lehine bozuldu. Galatasaray ilk galibiyetini aldı, fakat zor kazanılmış bir galibiyetti, bunu da not edelim.

Aynı şablon Beşiktaş için de geçerli... Burada, Ankaragücü'ne golü ikram eden Cenk'ti. "Unutan iyileşir" diye diye kaleciliğin temel unsurlarını unuttu sanki bu genç kaleci. Ankaragücü o golün verdiği cesaretle havaya girdi, futbolcuların direnci müthiş arttı ve Beşiktaş kalan bölümde çok zorlandı. Golleri de 80'den sonra bulabildi. İki gol atan Sidnei'ye dikkat çekmezsek olmaz. Ama onların da bu ilk galibiyeti zor kazanılmış bir galibiyetti...

Fenerbahçe'yle Bursaspor'un 3-1'lerinde de senaryo benzerlikleri vardı: Hem Fenerbahçe hem de Bursaspor deplasmanda, erken yedikleri gollerle geriye düştükleri maçları 3-1 kazanmayı başardılar.

Fenerbahçe'nin sihirle kazanılmış gibi duran her zaferinin altından çıkan isim Alex. Bu değişmiyor. Olcan'ın müthiş frikik golünden sonra Fenerbahçe'nin işi hakikaten çok zorlaştı Antep'te. Maçın gidişatı da öyleydi. Alex muhtemelen gol beklenmeyecek pozisyonlarda sahne aldı, iki gol attı. 2-1'i yapmanın rahatlığıyla bir de penaltı kaçırdı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Topsuz Oyun

Can Belge 22.09.2011

Ahmet Çakar'ın 17 yıl sonra bizlerle paylaştığı anı hakikaten ilginç. Biliyorsunuz, Galatasaray mihmandarı Sami Çölgeçen'in **Galatasaray-Manchester United maçının hakemi Roethlisberger'in Galatasaray tarafından satın alındığını** söylediğini nakletmişti. Şimdiye kadar sadece işin özünü söylemişti, olayın detaylı seyrini daha yeni, *Beyaz TV*'de anlattı, aşağıda kısaca yazacağım.

Ancak burada tuhaf olan Galatasaray'ın Ahmet Çakar'a dava açması. Benim anladığım kadarıyla Çakar bir iddiada bulunmuyor. 17 sene evvelki bir iddiayı, sahibinin yalancısı olduğunu da vurgulayarak, naklediyor. Burada dava açılması gereken kişi olsa olsa, eski Galatasaray mihmandarı, Federasyon görevlisi Sami Çölgeçen olmalı. Zira, Çakar ve program ekibinin iddiasına göre Sami Çölgeçen'e herhangi bir biçimde ulaşamıyor. Dolayısıyla, anlattığı hikâyenin doğruluğu, bizzat hikâyenin müellifine danışılarak sorgulanamıyor. Belki bir dava açılması durumunda Sami Çölgeçen de ortaya çıkmak ve bir şeyler anlatmak lütfunda bulunur.

Hikâyeye bakalım kısaca. **Ahmet Çakar olayı Sami Çölgeçen'in ağzından anlatıyor:** Roethlisberger'in günlük programında yanında bulunan Sami Çölgeçen en son akşam yemeğini de birlikte yedikten sonra gece yarısı, tecrübeli hakemi oteline bırakıyor. Tam ayrılacaklarken **Roethlisberger Çölgeçen'i odasına çağırıyor ve orada, bu maçın Galatasaray ve Türkiye için önemini bildiğini, 150.000 dolarlık bir meblağ karşılığında yardımcı olabileceğini söylüyor –yani teklif Roethlisberger'den geliyor.**

Çölgeçen gecenin o saatinde başkan Alp Yalman'ı arayıp durumu bildiriyor, **Alp Yalman da "yardımcı olmak mühim bir kavram, 300.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Ya İBB play-off'a kalırsa

Can Belge 28.09.2011

Play-off sistemi en çok kimi sevindirir diye bir soru olsa, bunun cevabı İBB olabilir. Tabii kalabilmesi kaydıyla... Çünkü orada en sevdiği rakipleriyle oynayacak. En iyi sezon başlangıçlarını yapmalarının ardında bu ihtiras yatıyor olabilir.

Aslında İBB ilginç bir konu: Futbolun taraftar/medya yönünü ciddi bir şekilde tartışmaya açmasını beklerim. Çünkü İBB bu ülkede hiç yapılmayan bir şeyi yapıyor. En büyük önceliği istikrara veriyor. Futbolda istikrar denen şeyi imkânsız hale getiren de en başta taraftar/medya baskısı herhalde. İBB, taraftar ve medyadan azade kurtarılmış bir bölgede, yıllardır savuna geldiğimiz futbol aklıyla çalışıyor ve semeresini aldığını da herkes kabul ediyor.

Elbette, başlangıç her şey demek değil. İBB belki bu çizgisini sürdüremeyecek, belki play-off'un dışında kalacak. Ama ne olursa olsun, kadro potansiyelinin üstünde bir sonuç almayı başaracak ve her sıkıntıda ilk tavizi istikrardan veren bunca kulüp varken asla küme düşme sıkıntısı yaşamayacak.

Bu hafta Manisa deplasmanından aldıkları 2-0'lık galibiyetle zirveye oturdular. Haftaya da ikinci sıradaki Fenerbahçe'ye konuk olacaklar. Webo 80'den önce gol atmayan bir futbolcu olarak, Manisa ise kırmızı kartsız ikinci devre oynayamayan bir takım olarak dikkat çekiyor.

Büyükler puan kaybetmedi

Dört büyüğün firesiz geçirdiği ender haftalardan birini yaşadık. **Trabzonspor** ilk galibiyetini aldı. Aslında maç Trabzon için bir kâbusu andırır şekilde başladı. İlk 10 dakikada Karabük belki sekiz şut çekti. Maç sonu istatistiklerinde de **Karabükspor** bu üstünlüğünü korudu fakat Burak Yılmaz denen fenomen golcünün hat-trick'iyle maçı 3-1 kazanan Trabzon oldu.

Beşiktaş da evinde **Antalyaspor** karşısında sıkıntılı bir galibiyet aldı. 10. dakikada penaltıdan attıkları golle maçı 1-0 bitirdiler ama, orta sayısından pas sayısına, topla oynama süresinde bile deplasman takımının belirgin bir üstünlüğü var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ligin zirvesi İstanbullu

Can Belge 05.10.2011

Haftanın maçı **Fenerbahçe-İBB**'ydi: İBB bir devre direndi, ikinci devre dağıldı. 3-0'dan sonra kendine geldi ama yetişemedi. Fener, maçı 4-2 kazandı. İBB de böylece yendiği Galatasaray'la yenildiği Fenerbahçe'nin arasında, ikinci sırada kaldı.

Fenerbahçe 12 Aralık 2010 tarihinden beri oynadığı 23 lig maçında 21 galibiyet, iki beraberlik aldı. Aykut Kocaman'ın kadrosu dağılsa da, sistemi sonuç veriyor, bunu kabul etmek gerek. Ama yine de işleri kolay değil. Fenerbahçe artık son demlerindeki Alex'in yaratıcılığına epeyce mahkûm etti kendini. Alex'in öne çıkamadığı maçlarda Fenerbahçe sıkıntı yaşar, puan kaybeder. Bu sefer de, mevzuu tersinden anlayan medya Fener'in kadro yapısını değil, Alex'i mahkûm eder.

Trabzonspor'un **Eskişehirspor** galibiyeti önemli. Trabzon henüz kırılğan bir kimlikle çıkıyor sahaya. Tamamen yenilmemeye odaklandığı Inter maçında şansı yaver gitti, maçı kazandı. Ama kazanmak niyetiyle başladığı Lille maçında "yenik" bir oyun sergiledi, bir kez daha şansıyla kurtuldu. Ligde de istediği gibi organize olamıyor, bunun sebebi de Alanzinho'nun beklenenden çok uzak olması. Adrian henüz adapte değil. Oyunu Zokora tutuyor, farkı tek başına Burak yaratıyor diyebiliriz. Ligde atılan yedi golün tamamında Burak imzası var. Bu nedenle Eskişehir gibi kuvvetli bir takımı deplasmanda 2-0 yenmeleri ciddi bir kazanç. Hem ayağa kalkmaya çalışırken yıkıcı bir darbe almamak açısından, hem de özgüven tesisiyle kırılğanlıktan çıkma sürecini hızlandırmak bakımından. Haftaya içerideki Ankaragücü maçı yükselişi sürdürmek açısından önemli bir avantaj.

Galatasaray bu sezon ilk deplasman galibiyetini **Ankaragücü** karşısında aldı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakemlerin gölgesinde bir lig

Can Belge 19.10.2011

Fenerbahçe'nin şike soruşturmasından sonra büründüğü mağduriyet maskesi hakemleri eziyor galiba.

Maçlarının neticelerini oyundan ziyade hakem hataları belirliyor. Her maçta irili ufaklı hatalar yapılıyor ama Fenerbahçe maçlarındaki hataların gölgesi uzun oluyor. Her hata yeni bir hatayı tetikliyor. Böylece yeni mağdurlar oluşuyor ligde. Onlar da bu baskı mekanizmasını kendi lehlerine çevirmeye çalışacaklardır. Gidişat hiç sağlıklı görünmüyor bana. Durumu idare ettiği inancındaki Federasyon ipleri büsbütün elinden kaçırabilir.

Mersin İdman Yurdu maçının asıl olayı kuşkusuz Özer'in 48 metreden attığı muhteşem gol. Onun dışında, sahadaki her unsurun meziyetlerinden çok hataları sonuçta etkili oldu. Bunun en bariz kanıtı, 2-1'lik deplasman galibiyetine rağmen Aykut Kocaman'ın maç sonunda futbolcularına karşı duyduğu şiddetli öfkedir.

Mersin tarafı da, Nobre'nin yokluğunda bile kontenjan nedeniyle kaleye geçiremediği yabancı kalecisiyle, hele mecburen oyuna girdikten sonra yaptıklarına bakınca, gurur duymuyor herhalde. İbrahim Kaş'ın kendini zorla attırması da –Zurita da istedi, hakemin yüreği yetmedi– bu hatalar zincirinin önemli halkalarıydı.

Galatasaray-Trabzon galip, Beşiktaş mağlup

Galatasaray enteresan bir takım oldu. Yüksek beceri isteyen işleri de yapabiliyorlar, en kolay işleri

beceremedikleri de oluyor. Bursa maçının ilk yarısındaki oyun için sezonun (hatta son yılların) en iyi

Galatasaray'ı yorumları yapıldı. İkinci yarıda ise **Bursaspor**'un oyununa mahkûm oldular. Önemli kontratak fırsatlarını çok basit pas hataları nedeniyle heba ettiler. 80'de yedikleri gol de akıl almaz bir beceriksizlik neticesinde geldi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Tertemiz bir lig' başlıyor

Can Belge 22.08.2012

 'Tertemiz bir lig' başlıyor Geçen yaz, bir teknik takip peşinden, ülkenin en ciddi şike soruşturması ve davası başladı. Birçok yönetici, menejer, futbolcu-hoca hapse girdi. Küme düşürmeler, puan silmeler gibi ciddi yaptırımlar söz konusu olduğu için ligin başlaması geciktirildi, ne yapılacağı düşünüldü, taşınıldı, sonunda bir şey yapılmamasına karar verilip lig başlatıldı. Ancak lige play off diye bir "tedbir" monte edildi.

Dava sürecinde başka tedbirler de icat edildi. Meclis üstüne düşen rolü oynadı. Yasalar değiştirildi, cezalar hafifletildi. Başbakan, "şahıslar yansın, kulüpler zarar görmesin," dedi. Adli sürecin sonuna yaklaşırken, sportif adalet, şikenin sahaya yansımadağına hükmedip kulüpleri akladı, şikeyle şampiyon olduğı iddia edilen takımın şampiyonluğunu tescil etti, ama birtakım şahıslara da "men" cezası verdi.

Buna karşılık, dava süreci, şikenin tespit edilmesiyle sona erdi. Mahkeme, şikeyi tespit ettiğini ilan ettiğı gün birinci şüpheliyi salıverdi, mahkeme tarafından şike yaptığı karara bağlanan takımın taraftarları sevinçten sokağa döküldü. Olup bitene "hukuk süreci" dendiğı için kafası karışanlar Kütahyalı'ya sevk edildi.

Sonuçta, bir sene içinde bu ülkenin futbolunda çok büyük şeyler olup, hiçbir şey olmadı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haysiyet mücadelesi her zaman prim yapar

Can Belge 29.08.2012

 Haysiyet mücadelesi her zaman prim yapar. Derbiler, başlamadan evvel psikolojik bir alan yaratırlar ve yarattıkları bu psikolojik alandan da etkilenirler. Beşiktaş'ın "iflas", Galatasaray'ın "rüya takım" kavramlarıyla aynı cümle içinde sık sık geçmesi bu derbinin psikolojik atmosferini, bu atmosfer de maçın seyrini epeyce belirledi.

Beşiktaş'ın ayakları yere basıyordu, Galatasaray biraz hayal aleminde geziyordu. Beşiktaş vurdukça Galatasaray'ın aklı başına geliyor, fakat kolayca cevap verince yeniden öbür aleme kayıyordu. Böylece, Beşiktaş üç defa öne geçti. Bu arada, Galatasaray'ın matah bir tehdit ihtiva etmediğini de idrak etti ve ikinci yarıda Galatasaray'ın bütün fiyakasını bozdu. Özgüvenini kazandı, oyunu kontrolüne aldı, Galatasaray'ı paniğe sevk etti. Galatasaray'ın üçüncü gole cevap verecek ne meziyeti ne gücü kalmıştı ki, son dakikalara denk gelen "tuhaf" bir penaltı Beşiktaş'ı tarihî bir zaferden mahrum etti. Dedik ki, derbinin seyrini kendi psikolojik alanı büyük ölçüde belirler. Ama nihayetinde, sonucu, çoğunlukla ya futbolcular, ya da hakem belirler. Şöyle bağlayabiliriz: Maçtan önceki psikolojiyle sonucu bir arada düşününce, 3-3 Beşiktaş'ta bir galibiyet, Galatasaray'da ise bir mağlubiyet havası estirmeliydi, halbuki tam tersi oldu.

Fenerbahçe'de ciddi bir dönüşüm söz konusu. Aykut Kocaman 100 yıllık yıldız futbolcuya dayalı sistemin yerine "kurumsal verimliğı" getirmeye çalışıyor. Dolayısıyla Alex tartışmalarının yaşanmasında şaşılacak bir şey yok.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oynuyoruz kendi aramızda

Can Belge 04.09.2012

 Oynuyoruz kendi aramızda Hafta içi Avrupa Kupaları maceramıza şahit olduk. Gole ihtiyaç duyan Trabzon'la, yememeye ihtiyaç duyan Bursa'nın maçları yine yakaran spikerlerimizi eli boş bıraktı: Trabzon gol bulamadı, elendi; Bursa dört gol yedi, elendi. Bunları birleştiresek, kendimizi daha iyi anlar, liginin durumunu kavrayabiliriz. Gol atamayan, ama yiyebilen takımlardan kurulu bir lig...

İyi kötü bir defans anlayışı öğretilmiş. Bu, Türkiye Ligi'nde oynayan bir takımın hücum kapasitesinin altından gelmeye yetiyor. O zaman nasıl gol oluyor? Hocalar söylüyor işte, kolay gol yedik, bireysel hata... Evet, çok ciddi hatalar yapılıyor, ciddi bir baskı yokken de bu hatalar yapılıyor. Gol öyle oluyor.

Yoksa kimse, Vitesse'in Bursaspor'a yaptığı gibi, gol atmak için baskı kurmuyor, varyasyon yapmıyor, bin dereden su getirmiyor.

Haftanın açılışı **Gençlerbirliği- Orduspor** maçı, Allah kimseyi izlemek zorunda bırakmasın... maç esnasında, Hector Cuper kendi takımının bu oyununa nasıl tahammül ediyor diye Hoca için kaygılanırken, maç sonu demecinde öğreniyorum ki Hoca oyundan memnun. 1-0 mağlup olan Gençlerbirliği'nin hocası Fuat Çapa da memnun!

Eskişehir'e 3-1 mağlup olan **Mersin'in** hocası Nurullah Sağlam diyor ki: "Hiçbir takım istediği hazırlık dönemini geçiremedi, iyi takımlarla hazırlık maçı yapamadı. O nedenle takımlar oturmadı. Birkaç hafta sonunda düzelecektir."

Acaba neyi kastediyor? Daha uyumlu, daha üretken, daha istekli bir hücum anlayışının oturacağını mı? Hiç zannetmiyorum. Muhtemelen hataların daha aza indiği, daha geçirimsiz bir savunma becerisini kastediyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lig asıl şimdi başlıyor

Can Belge 19.09.2012

Milli maç arası ligin hâl ve gidişatını değiştirdi: Deplasman takımlarının lehine olan skorlar ev sahiplerine döndü, beraberlikler ortadan kalktı ve gol sayısında büyük bir artış var. Büyükler dördüncü haftayı kayıpsız geçtiler.

Fenerbahçe ve Trabzonspor içeride oynadıkları hâlde, epey zorlandılar. **Trabzonspor'un Sivas** karşısında zorlanması daha beklenir bir şeydi. Hatta, sıkıntılı bir oluşum sürecinden geçtikleri düşünülürse, bu maçı kazanmaları sürpriz bile sayılabilir, zira Sivas sezona çok iyi başladı. İki tarafın da oyundan düşmediği maçta, Halil'in sıradışı vole golü Trabzon'a çok değerli bir üç puan getirdi.

Fenerbahçe'nin Mersin'i ancak son dakikada, bir Baroni füzesiyle yenebilmesi ise şaşırtıcıydı.

Kocaman bir türlü kredi toplayamıyor. Aziz Yıldırım ne kadar bastırsa, "Fenerbahçe Ruhü" Aykut Hoca'yla uyuşmuyor. Hoca'nın istemediği ama "Fenerbahçe Ruhü"nun ve medyanın istediği oyunculara ürettiği alternatifler sakatlanıp meydanı devamlı onlara bırakırsa ve kötü giden maçları da devamlı onlar kurtarırsa, Aykut Hoca'nın Aziz Yıldırım desteğiyle yapmaya çalıştığı devrim, romantik bir hayal olmaktan öteye gidemeyecek.

Bu sezon taraftarından daha aşağı hedeflere rıza isteyen ve "fedâ" kavramı etrafında birleşen **Beşiktaş**, doludizgin gidiyor: Bu haftaki 3-0'lık **Elazığ** galibiyetiyle, üst üste üçüncü defa üç gol attı, ikinci defa gol yemedi. Şöyle bir doğru yola girdikleri söylenebilir: Fernandes, vaktiyle çeşitli işler için istihdam edilen oyuncuların tamamının yaptığını tek başına yapıyor. Böylece arkası toplanacak oyuncu sayısı bire düşüyor. Zaten Fernandes de savunmayı bütünüyle unutan bir oyuncu değil.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kasımpaşa neyin peşinde

Can Belge 26.09.2012

Kasımpaşa neyin peşinde Sezonun ilk haftasında **Ersun Yanal**'ın kellesini istedi taraftar. Neyse ki Eskişehir acele etmedi, takım ve sonuçlardaki nispi düzelmeye şimdilik yerini koruyor hoca. **Bülent Uygun** dibe vurdu, toplumumuzdaki makbuliyeti nedeniyle özel bir kredisi vardır, daha geç tükenmeye başlar. Duruyor yerinde. **Şota** daha sezon başlamadan giderdi de, çok şükür Kayserispor gibi uzun vadeli düşünen bir takımda çalışıyor, o da duruyor hâlâ. İnandırması güç ama **Aykut Kocaman**'la **Skibbe** bile duruyorlar.

Ve fakat bu sezon Süper Lig'e yükselen ve beşinci haftayı ikinci sırada kapatan Kasımpaşa'nın hocası **Metin Diyadin** gönderildi.

Kasımpaşa bir proje takımı. Diyadin'i neticeye bağlı sebeplerden göndermediklerini tahmin edebiliyoruz. Kovulmasının sebebi, rivayete göre, yönetimin baskısına rağmen **Garcia**'yı oynatmaması.

Bu da, projeyi daha ilk adımda sulandırıyor. Teknik direktör değil maşa isteyen bir yönetimin yapacağı projeden hayır mı gelir? Bari Ordu'dan **Hector Cuper**'i istesinler, fazla uzatmadan.

Çünkü ilginç bir durum var: Metin Diyadin 2010-2011 sezonunda, bitime yedi hafta kala **Uğur Tütüneker**'in yerine Orduspor'a gelmiş ve takımı altıncı sıradan play-off'a sokup oradan da Süper Lig'e taşımıştı. Süper Lig'e iyi başladı ama daha sonra, üst üste gelen yenilgiler nedeniyle kovuldu, yerine Hector Cuper getirildi. Bu arada Kasımpaşa Uğur Tütüneker'i takımın başına getirmişti. Yine bitime yedi hafta kala, bu sefer Kasımpaşa Tütüneker'i kovup Diyadin'i getirdi. Diyadin takımı dördüncü sıradan play-off'a, oradan Süper Lig'e taşıdı. Bu sezona da gayet iyi başladı. Ve kovuldu.

Böylece, "değişim" mevsimini de açmış oldu. Arkası çorap söküşü gibi gelir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süper Lig toz duman oldu

Can Belge 03.10.2012

Süper Lig toz duman oldu Çok kalabalık bir hafta oldu. Büyükler kaybettiklerinde bir deprem etkisi yaşanır, bu hafta üçü de yenildi. Dolayısıyla ortalık karıştı.

Galatasaray'ın yenilgisiyle açıldı hafta. Fakat çaktırmadan ya da alenen gözünü bu kayba dikenlerin hiçbiri açılan yoldan yürüyemedi. Müzesinde şampiyonluk kupası bulunan beş takım bu hafta ancak iki puan toplayabildi. Böylece Galatasaray'ı takip eden eski şampiyonların en iyisini ancak altıncı sırada bulabiliyoruz.

Fenerbahçe'nin kendine göre bir tarzı vardır. Mesela, sıkıntılı dönemlerden makul bir çalkantıyla geçemez. İlle tozu dumana katması, dikkat çekmesi lazımdır. Bir nevi, tökezlemektense yıkılmayı tercih eder. Şimdi de, biraz soğukkanlı ve mesafeli bir bakışla "geçer canım," deyip geçebileceğimiz sıkıntılarından bir dev bomba üretmiş vaziyette. Ve elbette, gündem yine Fenerbahçe'nin.

Güven veren bir futbol oynayarak başladı aslında **Fenerbahçe**. Lig ve UEFA yolunda caydırıcı bir kaybı olmadığı bir yana, en travmatik sonuçları doğuran Marsilya maçında 60. dakikaya kadar oynadığı futbol, takımın potansiyeli açısından bayağı umut vericiydi. Son 30 dakikada olanlardan sonra bir daha toparlanamadı. Aykut Kocaman da dağıldı. Bu hafta **Kasımpaşa** yenilgisi bardağı taşırdı.

Bütün unsurlar ayrıştı. Taraftar hocaya sırtını döndü. Kocaman istifa etti, başkan onu tuttu, Alex'i göndermek zorunda kaldı. Böylece futbolcular arasında da muhtemel bir ayrışmanın önü açıldı. Yani düğmeye basıldı Fenerbahçe'de, gümbür gümbür devam eder bu süreç.

Sezon başlamadan favori gösterilen **Galatasaray**, şu âna kadar vaat ettiği seviyeye gelemedi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüzgâra güven olmaz

Can Belge 09.10.2012

 Rüzgâra güven olmaz Süper Lig'de rüzgâr çabuk dönüyor bu mevsim. Neyin ne olacağı belli değil. Fırtınalar bir anda duruyor, esintiler bir anda uçurmaya başlıyor.

Bir derbi vardı bu hafta: **Fenerbahçe-Beşiktaş**. Kadın ve çocuk seyirciler önünde oynadı. Tribündeki atmosferin sahaya nasıl yansıdığını gösteren bir maçtı. Sahadaki gerilim seviyesi hiçbir anda derbi normallerine ulaşmadı. Fenerbahçe 3-0 kazandı.

Fenerbahçe malum, badireli bir dönemden geçiyor. Adı Alex krizi olsa da, aslında Aykut Kocaman'la medya arasında bu kriz. Medya genellikle, Fenerbahçe teknik direktörü arzu ettiği kadroyu kurmazsa devreye girer. Teknik direktörle futbolcuyu, teknik direktörle yöneticiyi karşı karşıya getirip krizi arka planda yönetir ve taraftarı tavır almaya zorlar. Ve genellikle yönetim, taraftarı karşısına almamak adına teknik direktörü yollar.

Fenerbahçe'nin bu süreçten fayda sağladığı vaki değildir ama, yönetim genellikle, "hocanın arkasındayız" teranesiyle en fazla iki hafta dayanabilir, sonunda arkasında durduğu hocayı yollamak zorunda kalır.

Fenerbahçe şimdi bu süreçte yine. Aykut Hoca'nın arkasındalar. Fakat bu kez, Aziz Yıldırım farklı bir ruh hâlinde. Aykut Kocaman'la uzun vadeli bir planı var ve bu planı önemsiyor. Dolayısıyla, anlaşılan, Aykut Kocaman'la birlikte gitmeyi de göze alıyor.

Bu arada rüzgâr da döndü, **Fenerbahçe** medyanın eline koz veren skorları bıraktı, hafta içi deplasmanda aldığı 4-2'lik Mönchengladbach galibiyetine bir de 3-0'lık derbi zaferini ekledi. Şimdi muhtemelen medya kendi içinde homurdanacak, Fenerbahçe yoluna bakacak. Ama bu savaş bir kere başladığına göre, her kötü skor

Fenerbahçe’de bir çalkantiya sebep olacak. Sırada Bursa deplasmanı var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yürek hoplatan beraberlikler

Can Belge 24.10.2012

 Yürek hoplatan beraberlikler Hafta içi Almanya’yla İsveç oldukça istisnai bir maça imza attılar. Almanya 4-0 öne geçti, İsveç ikinci yarıda 4-4 yaptı. Biz de bunu Batı’nın iyi taraflarından saydık belli ki. Kendi ligimizde uygulamaya çalıştık.

Cuma günü **Gençlerbirliği** liderlik arzusuyla çıktığı maçta **Galatasaray** karşısında 2-0 öne geçti. Galatasaray ikinci yarıda 2-2’yi yakaladı, Gençlerbirliği bir daha öne geçti, Galatasaray son dakikada bir daha yakaladı.

Ertesi gün ligin dibine çakılan **Elazığspor**, yine liderlik arzusundaki **Orduspor** karşısında 2-0 öne geçti, Ordu ikinci yarıda 2-2’yi buldu.

Ve pazar günü de, Batı’dan ziyade Orduspor’u örnek almayı alışkanlık hâline getiren **Kasımpaşa, Mersin** karşısında 2-0 geri düştüğü maçı 90. dakikadan sonra attığı iki golle kurtardı.

Yani, beraberlik gibi, duyguları uyarıcı niteliği en düşük olan futbol neticesi, bu hafta kendi şovunu yaptı. Berabere biten maçlar bir tarafta büyük coşku, bir tarafta derin bir keder oluşturdu.

Sadece üç takımın galibiyet mutluluğu yaşadığı bir hafta, elbette onlar için kazançlı geçti. Başta Antalya geliyor. Birkaç hafta evvel taraftarın istifaya davet ettiği Mehmet Özdilek’le **Antalyaspor** bu sezon tarihinin en iyi başlangıcını yapmış. Bu haftada **Sivas’ı** 4-2 yendiler ve bir anda ikinci sıraya fırladılar. Bu durumda, Antalya taraftarının istifası beklenebilir.

Eskişehir ligin en gevşek takımlarından **Karabük’ü** 5-2 yendi. Onlar da yedinci sıraya çıktılar. Eskişehir’in hocası Ersun Yanal’ın da birkaç hafta evvel istifaya davet edilen hocalar arasında olmasına tesadüf mü diyelim? Eskişehir çok güzel bir top oynadı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Antalya Kadıköy’ü karıştırdı

Can Belge 31.10.2012

 Antalya Kadıköy’ü karıştırdı Ligin dördte birini geride bıraktık. Bu hafta, Ordu’nun da yenilmesiyle, ligde namağlup takım kalmadı. Bir “**nagalip**” var hâlâ; **Elazığspor**. Bir de “**naberabere**” var: o da **Antalyaspor**.

Geçen haftaki yazıda, gol yemedikleri için bu ligde başarılı olacaklarını öngördüğüm dört takım, Ordu, Fenerbahçe, Trabzon ve İBB, sağ olsunlar hemen lafı duyar duymaz sanki, dördü birden yenilerek ve tam dokuz gol yiyerek, tavırlarını belli ettiler. Hep bana karşı işler bunlar!

Aslında **Ordu** yenileceğinin sinyallerini veriyordu. Geçen hafta 2-0'dan döndürdükleri maçtan sonra Cuper en kötü futbollarını oynadıklarını ifade etmişti. Bu hafta **Antep** karşısında da varlık gösteremediler. Erken yedikleri gol, en iyi yaptıkları oyunu tutma fırsatını ellerinden aldı ve Hasan Kabze'siz nafile gol arayışları alışkın oldukları oyun dengesini iyice bozdu. Sekiz haftada yedi gol yiyen takım Antep'ten üç gol yedi.

Antalya'dan üç gol yiyen **Fenerbahçe** de bu maça kadar sadece beş gol yemişti. Fakat çok başarılı bir Antalyaspor'la karşılaştıklarını söylemek lazım. Kendi kendine gol yeme hastalığını sadece ikinci yarının ilk on dakikasında yaşadılar, onun dışında her yönüyle mükemmele yakın bir takım oyunu sergilediler. Fenerbahçe'nin Antalya'ya gol atması için gerçekten Türkiye Ligi standartlarının üstüne çıkması gerekiyordu, ancak belli ki bunu yapmaya hazırlıklı değildi takım. Hiç beraberliği olmayan Antalya ligin en çok kazanan takımı.

Antalya, lig tarihinde ilk kez Fenerbahçe'yi İstanbul'da yeniyor. Diğer tarafta **Bursa** da **Trabzon**'u ilk kez Trabzon'da yendi bu hafta. Trabzon-Bursa maçı, iki takımın da dikkate değer bir şey yapmadığı bir maçı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Samet, Ersun ve Mehmet

Can Belge 07.11.2012

 Samet, Ersun ve Mehmet Sezon başıyla bugünü kıyaslayınca, üç teknik direktörün çizgisi dikkat çekici: **Samet Aybaba**, **Ersun Yanal** ve **Mehmet Özdilek**. Üçü de, taraftarın burun kıvrıldığı, istifaya davet etmek için ilk falsosunu beklediği hocalardı. Kredisiz başlamışlardı işe. Bugün itibarıyla elbette ileriye kastetmiyorum üçü için sezonun en başarılı teknik direktörleri demek yanlış olmaz.

Yanal'ın **Eskişehirspor**'u şu anda Galatasaray'dan sonra ligin en çok gol atan takımı. Bu tesadüf değil; hücumda en üretken, en zengin alternatifli oyunu oynayan takım oldukları söylenebilir. Bu hafta da **Gaziantepspor**'u yerle yeksan ettiler (4-0). Bütün takım göz kamaştırırken Alper Potuk'la Necati'nin uyumlu ve yardımlaşmalı futbolu ayrıca göz okşadı. Yanal hakkında yıllardır, sezona iyi başlayıp götüremediği söylenir durur. Bu sezona kötü başlamasını hayrın alâmeti mi sayacağız o zaman?

Mehmet Özdilek'in takımı bu sezon, aslında, Fenerbahçe maçı dışında beni çok etkilemedi. Fakat netice de elbette futbolun gözardı edilemeyecek bir yanı. Ve **Antalyaspor**, bütün lig 21 puanlı Galatasaray'ın bir kol mesafesi gerisinde kurulurken bunu kabullenmeyip Galatasaray'a yetişerek takdiri hak ediyor. Bu haftaki **Trabzon** maçı, onların bu hadlerini aşan çıkışlarını durduracak bir barikat gibi görünüyordu. Öyle de oluyordu az kalsın. Trabzon'un erken öne geçtiği maçta Antalya 85'ten sonra bulduğu iki golle kaderini döndürdü ve bu zorlu haftayı kayıpsız kapattı.

Yedinci sırada duran **Beşiktaş**'a normal şartlarda başarılı diyemeyiz. Ama bu sezon özel bir sezon onlar için. Ve sıralamadaki konum bir yana, ben Beşiktaş'ı oynadığı futbol nedeniyle en başarılı takımlar arasında sayıyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mesafeler kısalıyor

Can Belge 13.11.2012

 Mesafeler kısalıyor Galatasaray'la Antalyaspor'un beraberlikleri ligin zirvesindeki boşluğu aldı: Fenerbahçe bir maçlık (üç puan) mesafeye geldi. İki maç mesafeye bakınca, Beşiktaş'la Trabzon'u da dâhil eden dokuzuncu sıraya kadar inebiliyoruz. Aşağıda da Karabük'ün galibiyeti, düşme potasının çitasını yükseltecek gibi görünüyor.

Antalya, Kasımpaşa deplasmanında bu sezonki ilk beraberliğini aldı. Kasımpaşa tarafı yönetim protestolarıyla meşgul olduğu bir ortamda mücadele etti. Antalya yine beni etkilemeyen, ama şimdilik sonuç almakta fayda gördüğü futbolunu oynadı. Maç 0-0 berabere bitecekken, iki penaltıyla 1-1 bitti. Son dakikalarda galibiyete erişir gibi olup kaçırın Antalyalı futbolcular, doğurabilen kazanın ölmesine şaşırılmış bir ruh hâliyle sahayı terk ettiler.

Galatasaray da **Mersin**'de, benzer bir sıkıntı yaşadı. Etkileyici olmamakla birlikte, rakibine hâkim ve sonuç alabilecek bir futbol oynadı. Birkaç fırsat yakaladı, rakibine ise hiç fırsat tanımadı. Öne de geçti. Ama Nbre'nin Galatasaray'a ille bir gol atacağını biliyoruz, demek ki kazanmaları için iki gol bulmaları gerekiyordu. Onu atamayınca, Mersin puanı kaptı.

Fenerbahçe'de hava bir kez daha değişti. Bunu sık sık yaşıyoruz. Zira medyada ve dolayısıyla taraftar arasında çok ciddi bir Aykut Hoca düşmanlığı var. Dolayısıyla Fenerbahçe'nin üst üste iki kötü sonuç almasıyla edebiyat başlıyor, Aykut Hoca'yı da maç sonu demeçlerinde perişan hâlde izliyoruz. Fakat yine olduğu gibi, bir Avrupa zaferi, iki lig galibiyeti üst üste geliyor ve devran dönüyor, bağrıışanlar susuyor, Aykut Hoca özgüvenli ve öğretici tavrıyla beliriyor bu sefer. Akhisar'dan sonra **Ordu** galibiyetiyle, Fenerbahçe zirveye de yaklaştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Heyecanı kaldıramayacaksak oynamayalım

Can Belge 21.11.2012

 Heyecanı kaldıramayacaksak oynamayalım Bu hafta özellikle Beşiktaş ve Karabük, hatta Trabzon, ligin gidişatına değişik bir yön verdiler. Üç takım, maçlarını kazanarak sırf kendi işlerini görmediler, diğer takımlara da yeniden hedef tayin ettirdiler. 12. hafta tablosuna baktığımızda, neredeyse ligin tamamı şampiyonluk potasında. Ve aynı zamanda, bu takımların çoğu potansiyel düşme adayı.

Haftalardır hiçbir hamle yapamayan, yerinde saydığı bile şüpheli **Bursaspor** meselâ, bu haftaki 3-0'lık **Mersin** galibiyetiyle bir anda bütün kayıplarını telafi etmiş görünüyor. Dokuzuncu sıradalar, zirveye beş, düşme hattına yedi puan mesafedeler. Haftaya Antalya'yla içeride oynayacaklar. İki yana da savrulabilirler.

Krize girdi girecek bir çizgide ilerleyen **Trabzonspor**, bu hafta **Ordu**'yu deplasmanda yendi ve Galatasaray'ın üç puan gerisine yerleşti. Galatasaray'la da daha oynamadı üstelik, yense onu da geçecek. Fakat oyun kalitesi olarak, Ordu gibi neredeyse bir senedir evinde yenilmeyen bir takımı yendiği hâlde, iyi gözükmemeye devam ediyor. Ordu da öyle, hem yarışın içinde, hem koptu kopacak...

Gençlerbirliği keza, bir ileri iki geri derken, 12 hafta sonunda hâlâ zirve adayları arasında. Bu haftaki 1-1'lik **Sivas** beraberliği aslında iki takımı da üst grubun içinde tuttu. Sivas 11. sırada. Zirveye de, düşme hattına da altı puan mesafede duruyor.

Mesut Bakkal'la helva kıvamından yoğunlaşmaya geçen **Karabük**, "rüya takım"ların bile açamayacağı bir duvar hâline gelmiş. **Galatasaray**'ı Telekom'da 3-1 yendiler ve bir anda 12. sıraya fırladıkları gibi, hâlâ zirvede duran Galatasaray'ın da sadece yedi puan gerisine geldiler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bozmayın Beşiktaş'ın havasını

Can Belge 28.11.2012

 Bozmayın Beşiktaş'ın havasını Sıradışı bir durum var: Avrupa kupalarında iki takımımız son iki maçlarını kazandılar. Bu demek ki üst üste dört galibiyet yazdık ülke puanımıza! Ve şubatta Avrupa maçı oynamayı garantiledi iki takımımız. Bu sıradışı durumun bizim lige yansması da, Avrupa dönüşü, ligde de kazanmaları oldu.

Galatasaray Elazığ'daydı bu hafta. Son derece durgundu takım. İkinci yarıda, Yekta'nın, geleli beri ilk resmî golüyle öne geçti. Öne geçtikten sonra ancak oyunda da bir üstünlük kurmayı beceremedi. Fakat buna rağmen, Fatih Terim'in "berabere kalmayı becermek" ironisi, son dakikada bir kez daha gerçekleşiyordu: dörde iki yakaladıkları ve Emre Çolak'ın kaçırdığı golden bir dakika sonra, 90. dakikada, bir penaltı ve kaleciye kırmızı kartla yüz yüze geldiklerinde, Terim'in oyuncu değiştirme hakkı da kalmamıştı. Melo penaltıyı kurtararak bu maçı tarihe geçecekler arasına soktu; Emre Çolak da, hocasının dudaklarından dökülen sözlerle kurtuldu bu meseleden.

Fenerbahçe ise **Gençlerbirliği**'ni ağırlıyordu. Onlar da son derece durgun başladılar. Gençlerbirliği müdafaasının cengâver yıldızı Aykut'un bu sezonki dördüncü golüyle geriye de düştüler. Ama Sow'un golüyle, soyunma odasına önde girme fırsatı bulamadı Gençler. İkinci yarıda üstünlüğünü kabul ettiren Fenerbahçe maçı 4-1 kazandı.

Antalya, haftayı çok zorlu bir deplasmanda geçirdiği için, bir adım geri düştü; **Bursa**'da, Bursa'yla 1-1 berabere kalarak... Fakat tabii, lig lügatinde bu bir puan asla bir kayıp addedilmez, üstelik geriye düştüğü bir Timsah Arena'da aldığı puan, Antalyaspor'u zirve yarışının içinde tuttu, demek daha doğru olur. Bir kayıptan bahsedeceksek, bunu Bursaspor'a yazmak gerekir.

Beşiktaş ata yiye zirveye sokulmaya devam ediyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalabalığın arasında Beşiktaş dikkat çekiyor

Can Belge 05.12.2012

 Kalabalığın arasında Beşiktaş dikkat çekiyor Ligin neredeyse yarısını tamamladık ama hâlâ ortam başlangıç havasında. Çünkü lig bir türlü tasnif olmuyor, takımların hedefleri netleşmiyor. Bugün ligin ortasında duran takımlar nisanda Avrupa kupalarına mı meyledecek, yoksa kümede kalma mücadelesine mi, kestirmek zor.

Bunun başlıca sebebi Galatasaray'la Fenerbahçe'nin performansları. İki takım da, şampiyonluk çitasını alıp müstakil bir ortama taşımaktan acizler. Hâlâ kalabalığın içinde yarışıyorlar. Kendi çıtalarını yükseltemedikleri gibi, ligin en dibindeki takımlara, lüzumunda iç sahada puan ya da puanlar verdikleri için, koptu kopacak dediğimiz takımlar da bir anda lige tutunup kümede kalma çitasını yükseltiyorlar. Fakat bu rehavetle, çitanın başkasının elinde yükseldiğini görüp peşinden koşmak zorunda kalmaları yakındır. Öyle görünüyor ki, bu hafta Ordu deplasmanından da üç puanla dönen Beşiktaş kimseyi beklemeyecek.

14. hafta itibariyle, lider Galatasaray'la Trabzon'a kadar yedi takım dört puanlık bir mesafeye sıkışmışlar. Bursa'dan Karabük'e kadarki sekiz takım da, dört puanlık mesafeye toplanmışlar.

Sona kalan üç takım da bir puanlık alanda duruyorlar. Saydığım üç grup, üçer puanlık boşluklarla birbirlerinden ayrıldıklarına göre, şimdilik ligin tasnifini bu boşluklara göre yapabiliriz.

Zirvede, Galatasaray'la Fenerbahçe yine durakladılar. Bu fırsatı kullananlar ise Antalya, Trabzon ve Beşiktaş oldu. Beşiktaş üçüncü sıraya yükseldi ve Galatasaray-Fenerbahçe maçını en az bu iki takım kadar iştahla beklemeye başladı.

Galatasaray Burak geleli beri bireysel bir takım oldu sanki: Takım oyunu eksildi, kişiler ön plana çıkma savaşı veriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbi öncesi taraflar bir adım öne çıktı

Can Belge 11.12.2012

 Derbi öncesi taraflar bir adım öne çıktı Antalya'nın maçı yağmura takılıp ertelenince, büyük derbi öncesi Galatasaray'la Fenerbahçe ilk iki sıraya dizilmiş oldular. Peşlerine de, derbinin baştan galibi Beşiktaş yerleşti.

İki büyük takımı benzer bir senaryo kurgusuyla izledik bu hafta. **Galatasaray Sivas'ta**, aslında normal grafiğinin gösterdiği verilere göre kazanamaması gereken bir maçta, 45. saniyede Umut Bulut'un, şahsi repertuarında hiç bulunmayan istisnai bir golle öne geçti. Bu, Sarı-kırmızılıları aralık ayının Sivas'ında, 0-0'ı bozmak uğruna risk alıp gol yollarında helak olma müşkülâtından kurtaracakken, Erman'ın golüyle bakir duruma geri dönüldü. Fakat Sivas bu 1-1 avantajına da sahip çıkamadı. Galatasaray Burak'la 2-1, ikinci yarıda da tekrar Umut'la 3-1 yaparak zirvedeki yerini korudu.

Fenerbahçe de İBB karşısında Baroni'nin sihirli şutlarından biriyle öne geçtiğinde dakikalar henüz beşi gösteriyordu. Fakat onlar da bu avantajı koruyamadılar. Kısa bir süre içinde, Webo beraberliği getirdi. Fenerbahçe'nin 1-1'den kurtulması, kendi evinde oynadığı hâlde, Galatasaray'a nispetle daha zor oldu. Ancak 80. dakikada, bir korner vasıtasıyla, Bekir'le bulabildiler galibiyet golünü.

Bekir'in ma sonu demecinde, yarım kalmış bir cümle içinde, bir durum tesbiti vardı: ma içinde çok tepki gösterdikleri, maçtan sonra televizyondan bakınca bazen haksız olduklarını gördükleri... Cümle bitmiyor ama, durum belli: hakeme çok aşırı tepki gösteriyor Fenerli futbolcular. Ve bunların çoğunda haksızlar. Aykut Kocaman'ın ma yorumu da hakemi hedef alıyordu yine. Böyle giriyoruz işte kutsal derbi haftasına. Bugüne kadar başkaları vardı, bugün Aykut Kocaman var, değışen bir şey yok.

Beşiktaş Eskişehir karşısında, hakikaten acemiliğinin kurbanı oldu. 2-0'ı yakaladı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray istatistikleri değıştiriyor

Can Belge 19.12.2012

 Galatasaray istatistikleri değıştiriyor Derbilerin büyüğü özelliklerinden biri, gerçeklik hakkındaki algıyı 90 dakikalık bir süre içinde tersyüz edebilmeleridir. Her şeyi tozpembe gören kişi, 90 dakika sonra kendini zifirî bir çaresizliğin içinde bulabilir.

Derbilerin favorisi olmaz denir. Bu derin felsefenin mantığı uzantısı, tazmin ve telafi zamanı varsa şayet, derbi neticesinin de bir belirleyiciliğı olmamasını gerektirir. Hakikat başka bir kulvarda çizilecektir, ama derbi haftasında her şeyi belirleyen oymuş gibi davranmak âdettendir.

Galatasaray'ın 2-1'lik galibiyeti, grafiğı inişte seyreden Galatasaray'da bütün dertleri bitirdi, şahane bir takım oldu. Sonuncudan sadece beş gol az yemiş şahane bir takım! **Fenerbahçe** bu sezon sadece bir (1) defa iki galibiyeti üst üste getirmişti: Akhisar ve Ordu! Oysa Avrupa maçlarının da katkısıyla, onlar da şahaneydiler. Şimdi berbatlar.

Biz de bozmayalım âdeti. Fatih terim'in "önemli maçları kazanmayı öğreniyoruz" tesbitini vurgulayarak, Galatasaray'daki ümitvar görüntünün altını çizelim. Elbette lig, bir tanıma göre önemsiz maçlar silsilesidir, ama madem öğrenme yoluna girmiş sarı-kırmızılılar, önemsiz maçları da kazanmaya başlayacaklardır kuşkusuz. Ve Fenerbahçe maçlarının iç karartan istatistiklerini değıştirmek bile, bir kazançtır Galatasaraylı için.

Galatasaray zirvede kendine ferah bir alan yarattı. Aşağıda ise Akhisar, Mersin'e 2-1 yenilerek benzer bir boşluğun içinde kaldı. Arada kalan 16 takım hâlâ köprü kuyruğundaymış gibi itiş kakış ilerliyor. İkinci Beşiktaş'la 17. Mersin'in arasındaki puan farkı sadece 12! Ve Mersin bu hafta, nihayet kazanmışken, Nurullah Sağlam'la yollarını ayırdı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sihirli değnek

Can Belge 25.12.2012

 Sihirli değnek Ligin ilk devresini bitirdik. **Fenerbahçe**'nin evinde yenildiği hafta **Trabzon** deplasmanından bir puanla dönen **Galatasaray**'ı huzurlu bir tatil bekliyor. Hiçbir iddia ortaya koymadığı hâlde zirveye **Fenerbahçe**'den yakın bir yerde duran **Beşiktaş** da huzurlu bir tatil yapacak. Akranları bu kadar huzurluysa, **Fenerbahçe**'yi kara günler bekliyor demektir.

Evet, yenilgisiz geçen altı hafta, alınan 14 puan, Avrupa'daki başarı derken hepsi iki haftada unutuldu: **Galatasaray** ve **Karabük** yenilgileriyle, kulüp yine dağıldı (bu sezon üçüncü defa). **Aykut Kocaman** istifa etti, **Aziz Yıldırım** ikinci defa reddetti. Araya böyle girdi **Fenerbahçe** (üç kulvarda yarış devam ediyor, hatırlatalım).

F. Bahçe'nin yenilgisiyle **G. Saray Trabzon**'a nispeten rahat geldi. Fakat kötü bir maç oldu: **Fatih Terim Burak**'tan pas bekleyenlere lüzum olmadığını anlayıp onları çıkardı. Trabzon'un gol atmamasına odaklandı. Son bölümde zorlanmakla birlikte istediğini aldı. Maç 0-0 bitti. **Galatasaray**'a gol atamamış olmak, **Trabzon**'un gol sıkıntısının boyutları hakkında ciddiye alınması gerekir bir göstergedir.

Ve **Beşiktaş**: iki haftalık beraberlik serisini **Kayseri** karşısında bozdu ve üç gollü klasiklerine bir tane daha ekledi. **Antalya**'nın eksik maçına da yaslanarak, devreyi ikinci sırada bitirdi. Üstelik, **Fernandes**'ten başka yıldız olmadığı söylenen takım haftalardır **Fernandes**'ten yoksun oynuyor.

Ligin 10. haftasında **Ersun Yanal**, **Mehmet Özdelek** ve **Samet Aybaba**'yı cımbızlamıştık. Sadece ligdeki başarıları değil, istenmeyen adam olarak işe başlamak da bu üç hocanın ortak paydasıydı. Bu üçlüye, yarışa sonradan katılan **Mesut Bakkal**'ı da eklemeliyiz:

Mazur gösterilmek istenen bir teknik direktörün yapabileceklerinin sınırını göstermek için icat edilmiş klişedir: "Elinde sihirli değnek yok!" Ligin en dağınık ve dirençsiz takımını aldı, yedi haftada beş galibiyetle düşme hattından sekizinci sıraya taşıdı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etkisiz eleman mı yutan eleman mı

Can Belge 23.01.2013

 Etkisiz eleman mı yutan eleman mı Ligin ikinci yarısı, ilk yarıdaki puan tablosunu altüst edebilecek sinyallerle başladığı hâlde, neticede ilk yarının bire bir kopyası olmaktan öteye gidemedi. Düşüştekiler düşmeye, çıkıştakiler çıkmaya devam etti.

Galatasaray'ın bir Sneijder ortamı var. Hollandalı yıldız İtalya'daki evinde televizyon seyrederken gaza gelip havaalanına karşılamaya koşan taraftarlar, el'an Galatasaray için ter döken futbolcuları seyretmek için maçlara ne kadar gidiyorlardır, kimbilir! Bütün bunlar yeni bir Quaresma yaratmak için sanki... Bir de Aysal'la Terim'in eleman savaşı var. Terim'in **Kasımpaşa** maçı sonrası yaptığı konuşmanın yazılı metni, "Galatasaray'dan büyük yoktur" lafları falan, belli ki hocayı, maçın kendisinden daha çok uğraştırmış. Bu arada maç kaynadı tabii. Tamamen arka planda kalan mevcut futbolcu grubunun Kasımpaşa karşısındaki silikliğine şaşmamak gerek, bu koşullarda.

Devreyi Aykut Kocaman'ın istifasıyla kapatan **Fenerbahçe**, Aykut Kocaman önderliğinde başladığı ikinci yarıda da çizgisini değiştirmemiş oldu: Kendi evinde, **Elazığ** karşısında 2-0 geriden, beraberliği son dakikada kurtardı.

İçeride Karabük yenilgisiyle bitirmişlerdi devreyi. İkinci yarıyı yine içeride Elazığ yenilgisiyle açmalarına ramak kaldı. Bu ikisini üst üste kaldıramaz normal koşullarda Fenerbahçe. Herhalde bir bomba transfer de orada patlayacak!

Zirve için adı geçen diğer takımlar da Galatasaray'ı üzmediler. Sezonun flaş takımı **Antalya**, galiba sezonun flaş transferine takıldı: **Gençlerbirliği** ara transferde aldığı Vleminckx'in dört golüyle, Antalya'yı Antalya'da 5-3 yendi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray gürültüsü

Can Belge 30.01.2013

 Galatasaray gürültüsü Futbol gündeminin sürmenaj olduğu günlerden geçiyoruz. İkinci yarıyı başladı, lakin ara transfer dönemi de devam ediyor. Takımlar bir yandan sahada mücadele ederken, diğer yandan transfer bombaları patlıyor. **Şenol Güneş**, **Ertuğrul Sağlam** gibi ağır toplar istifa ediyor, bu arada da, kırmızı kartlısından bir derbi oynanıyor.

Daha da fenası olabilirdi...

Cenk Tosun meselâ: Bugün daha da büyük bir karmaşanın içinde değilsek, kısmen onun sayesinde. **Gaziantep Fenerbahçe**'yi tuş edecekken vermediği bir pasla hayatın akışını değiştirdi. Fenerbahçe maçı 1-0'dan çevirip 2-1 aldı. Cenk o pası verse, o maç muhtemelen 2-0'dan başlayarak her türlü skandal sonuca meyilli bir seyir izleyecekti. Ve elbette, hem Karabük hem Elazığ maçlarını kenara yazan anti-Aykut cephe bu üçüncü hezimetle ayağa fırlayacaktı.

Ama galibiyet gergin ipleri ne kadar gevşetti, tartışılır: Semih'in galibiyette rol oynaması (payının takım oyununun payından daha fazla olduğu aşikâr) Fener ortamını germek için birebirdir. Aykut Hoca bununla da uğraşsın, müstahak. Ayrıca, derbiyi Galatasaray'ın kazanması, kamuoyu oluşturan transferleri Galatasaray'ın yapması, her zaman bir gerginlik sebebidir o cenahta.

Galatasaray bana sorarsanız, bütün bu gürültü patırtı içinde sezonun en önemli galibiyetini aldı.

Fenerbahçe başarısız olacağını sezdiği zaman, kibrinden muhtemelen, bir kendi kendini imha süreci başlatır. Öyle bir hava var yine. Antalya "buraya kadar," dedi, geri dönüyor. Trabzon, Bursa, yapamadı. Bir tek **Beşiktaş** vardı, şampiyonluk yarışında Galatasaray'ı tedirgin edecek.

O yüzden bu maç önemliydi. Erken vakitte, sinsice ligin düğümünü çözen ve arada gürültüye giden bir maç...

Trabzon ve Bursa şampiyon adayları arasında sayılmaktan memnun değillerdi bu sezon. Hayli düşük bir profil sergiledikleri hâlde, zirve bir türlü alıp başını gitmiyor diye devamlı bir umut parçacığı gide gele, psikolojik olarak yıprandılar. Aslında hâlâ matematiksel olarak çok vaatkâr bir konumdalar. Ama sahadaki futbol, sezon başından beri belki bir iki istisna maç dışında, hiç ümit vermedi.

Bu psikolojik yıpranmanın sonunda bu ligin bence tartışmasız en başarılı iki teknik direktörü, Şenol Güneş'le Ertuğrul Sağlam'ı attı vücut. Kan değişikliği kısa vadede bir canlanma yaratırsa yaratır, ama bu sezon bu iki

takım, artık iflah olmaz muhtemelen.

Devre arası, en çok Gençlerbirliği'yle Kasımpaşa'ya yaramış: İki de altı puanla başladılar. **Kasımpaşa** lideri devirmişti, bu hafta da **Karabük**'ü 3-0'la geçti. Karabük'ün Afrika Kupası nedeniyle eksiği çok, ama geri kalanların da ayaklarının biraz yere basması gerekiyormuş demek.

Gençlerbirliği de **Akhisar**'ı yenerek yeniden Avrupa mücadelesi verenlerin arasına sızdı. Bu sezon, en azından düşme korkusu yaşamamak gibi bir rahatlığı var Gençlerbirliklilerin.

Avrupa mücadelesinde yer bulmayı kesin hedef koymuş **Eskişehir** de bu hafta kazandı. Ancak, erkenden 10 kişi kalan **Ordu** karşısında, hâlâ güzel günlerinin çok uzağında. Necati'nin iki penaltıdan çıkarabildiği tek golle kazandılar. Orduspor'un rakibine ümit vermeyen savunmasını tebrik edeceğiz elbette. Fakat iki şerh var: Çaresiz kaldıklarında güreş tutmaya kalkmayacaklar (iki güreşçi de soyunma odasını boyladı) ve bir zahmet, karşı kaleye de gidecekler.

Antalya şampiyonluk hayaline tutunarak epeyce bir süre işgal etmişti üst sıraları. Şimdi sert bir düşüş içinde: Akhisar ve Gençlerbirliği'nden sonra bu hafta da **Kayseri**'ye 2-0 yenildi. Antalya'nın tutunduğu dal, evet biraz çürüktü. Belki Antalya'nın Avrupa hedefi, Kayseri'nin hedefi kadar gerçekçi değildi. Çünkü Kayseri, basbayağı can havliyle küme mücadelesi veren bir takım hâline geldi.

Şakası yok, Fenerbahçe'ye maçı veren Gaziantep meselâ, Mersin ve Elazığ'dan gelen direniş haberlerinin fos çıkmasına duacı. Yoksa Cenk'in vermediği pas sadece bu maçı değil, 1990 senesinden beri devam eden başka bir hikâyeyi de başka bir yöne döndürebilir.

Zira aşağıda, Mersin ve Elazığ ikinci yarıya çok sert girdiler. İki de geçen hafta, çok zorlu deplasmanlardan istisna galibiyetler çıkaracakken, son dakika golleriyle berabere kalmışlardı. Ama peşini bırakmadılar. **Elazığ** bu hafta **Trabzon**'u, **Mersin** de **Sivas**'ı üçer golle geçti ve üstteki boşluğun havasını aldılar. Şimdi, Gaziantep'i, Ordu'yu, Kayseri'yi, Sivas'ı, bir maç menzilde görüyorlar. Beş dakikada değişir bütün işler.

Herkesin dip dibe dizildiği ligde, yukarıdaki Galatasaray gibi, aşağıda da bir istisna var: Akhisar, hiç çalkalanmadan, sessiz sakin gidiyor. Bu hafta da, yine dirençliyidiler ama Gençler'e yenildiler. Hamza Hamzaoğlu ilk defa ceketini şöyle bir çıkartacak oldu, Cüneyt Çakır hemen dikildi tepesine. Özür dileyip oturdu yerine. Nasıl olsa bizde centilmen, kendine centilmenim diyen oluyor. İki maçta bir tribüne gönderilse bile...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umut fakirin ekmeği

Can Belge 05.02.2013

 Umut fakirin ekmeği Puanların, ligin zirvesinde kümelenmek yerine, takımların tamamına aşağı yukarı eşit dağıldığı bir sezon geçiriyoruz. Dolayısıyla, futbol jargonumuzda "seri yakalamak" diye tabir ettiğimiz şey, bu sezon altın değerinde.

Antalyaspor bir kez beşli seri yakaladı. Ondan sonraki 10 maçında sadece üç kez kazanabildiği hâlde, işte ikinci sırada duruyor. **Karabük** düşme hattındayken dörtlü bir seri yakaladı ve UEFA adayı hâline geldi.

Galatasaray, **Beşiktaş** ve **Kasımpaşa**'nın da birer üçlüsü var. Bu beş seri dışında, bu sezon ikiye geçen kimse olmadı. **Fenerbahçe** meselâ, 20 haftada sadece bir kere iki galibiyeti üst üste getirebildi.

Bu açıdan bakıldığında, dört beş maçlık bir seri yakalamak kaydıyla, her takım gelip ligin zirvesine oturabilir. Fakat kimsede o heyecan görünmüyor. Ligin tepesindeki Galatasaray durup bekliyor ama gelen giden yok. Bu hafta kaçan üç penaltı bile, sanki bu isteksizliğin simgesi.

Beşiktaş bu sezon evinde ikinci defa 2-0'dan puan veriyor. İlki Eskişehir maçıydı ve Beşiktaş'ın 16 puan topladığı altı haftalık müthiş grafiğini bıçak gibi kesen maç olmuştu: O haftadan sonraki beş haftada ise tek bir galibiyet alabildiler.

Bu hafta, büyüklerin korkulu rüyası hâline gelen **Karabük**'e takıldı **Beşiktaş**. Fakat bu seferki frustrasyon duygusu daha ağır oldu. Zira 2-0'dan hemen sonra, Karabük 60'ta 10 kişi de kaldı. Buna rağmen, başta LuaLua'nın azmiyle, maça tutundular ve bir kişi eksik, yarım saatte 2-0'dan 2-2'yi yakaladılar. Bu kayıp, sezon başından beri takımıyla büyük bir aşk yaşayan taraftara ağır geldi ve ilk defa tribünden homurtular yükseldi.

Skoru 2-0 yapan golden sonra, LuaLua'ya topu santraya koşturtan inanç, **Sivas** yenilgisinden sonra soyunma odasına inen Aziz Yıldırım'da da var. **Fenerbahçe** son beş haftada üçüncü yenilgisini alıyor. İkisi iç sahada, diğeri de Galatasaray'a karşı. Normal koşullarda bu performans Fenerbahçe'yi darmadağın edecek bir mekanizmanın devreye girmesi için yeter de artar. Ama Aziz Yıldırım o mekanizmaya direniyor. Bu performansta bir teknik direktörün Fenerbahçe'den kovulmaması için herhalde dünyanın tersine dönmesi gerekirdi. Ama Aziz Yıldırım, Fenerbahçe'yi dönüştürmek istiyor. Ve bir yandan da, üç galibiyeti üst üste getiren bir takımın bu ligde neler yapabileceğini görüyor. Galatasaray'ın Şampiyonlar Ligi'nde yıpranacağını, yeni transferlerin olumlu katkısından çok olumsuz katkısı olabileceğini hesap ediyor. LuaLua, İnönü'de, 10 kişi mücadele eden takımını 2-0'dan 2-2'ye taşıyarak, imkânsız başardı. Aziz Yıldırım da umudunu koruyor.

Galatasaray Bursa'dan alınacak puanı aldı. Her ne kadar iki puan kaybetmiş gibi görünse de, bu hafta Galatasaray'ı bir kez daha, kaybedenler arasında en kazançlı sayabiliriz. Galatasaray, imkânsız başarıya motivasyonu ile bilenen rakiplerinin aksine, daha dingin bir ortamda mücadele ediyor. Fatih Terim biraz fazla kendine oynayan Burak'a ayar çekmek için yıldız oyuncuya kesik atabiliyor, bütün transferlerini ilk maçtan 11'e dolduran Fener'in aksine Sneijder'i yavaş yavaş hazırlayabiliyor meselâ. Bunlar, Galatasaray'ın bu yarıştaki somut avantajları.

Antalya İBB'yi 1-0 yenerek üç haftalık yenilgi serisini kırdı ve yeniden ikinci sıraya yükseldi. Galatasaray'la aradaki farkı da dörde düşürdü. Tam bu eşikte işte, Galatasaray maçı da gelip çattı. Haftaya Arena'dalar. Kazanırlarsa, lig yeniden kördüğüm olur. Son dört haftada 10 puan toplayan İBB için bu, telafi edilebilir bir kayıp. Bu arada Eduardo bu sezon dördüncü kez penaltı kurtardı.

Elazığspor deplasmanda **Kasımpaşa**'yla 0-0 berabere kalarak, rakibinin ikinci yarıdaki yükselişine son verdi. Bu arada, kendisi için de kritik bir deplasman puanı yazdırmış oldu. Tuhaf bir şekilde Elazığ'la Mersin, küme düşme hattında peş peşe duran bu iki takım, ikinci yarı başlayalı beri birbirlerini taklit ediyorlar. **Mersin de Eskişehir** deplasmanından aynı skorla bir puanı çıkardı. İki takım da, ikinci yarıdaki üçer maçında beşer puan toplayarak, aynı süreçte tek puan alan Gaziantep'e yetiştiler.

Gaziantep ise bu haftayı, Tolunay'lı **Trabzon**'da 4-1'lik bir hezimetle geçirdi. Fakat Trabzon kalecisi Onur'un maçın yıldızı olduğu bilgisi dâhilinde değerlendirmek lazım bu skoru.

Akhisar günden güne umudunu yitiriyor. **Kayseri** maçı çok kritik bir maçtı. Öne geçmeyi başardılar. Bir golleri de maalesef sayılmadı. Sonunda Kayseri maçı çevirdi ve kendi paçasını kurtarıırken Akhisar'ı da iyice karanlığa gömdü. Ne yapsın Hamza Hoca, bir şey de diyemiyor, bari Kenan'a biraz pas vermeyi öğretsin.

Gençlerbirliği- Ordu maçını Gençlerbirliği kazansa, hem Ordu hem Gençler için ligin ateşi son derece yükselecekti. Tersi olunca, iki takım da orta bölgelere doğru birbirlerine yaklaşmış ve sakin bir ortamda kalmış oldular.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'a rakip lazım

Can Belge 20.02.2013

 Galatasaray'a rakip lazım **Drogba**'yı **Sneijder**'e katık ettiğinizde, Sneijder'in de tadı değişiyor: Hâliyle, **Galatasaray**'ın da... **Selçuk** ve **Hamit** de ayak uydurunca, Galatasaray topa hükmetmeye başlıyor. Akhisar hafife alınmamalı. Topu Akhisar'ın o cengâver direniş hattının arasında gezdirmek öyle kolay iş değil. Akhisar maçı, bütünü itibariyle belki bir başarı hikâyesi olarak okunamaz Galatasaray açısından. Ama o hikâyenin potansiyel işaretlerini görebiliriz.

Altı puanlık fark devam ediyor. Bir yandan da, herkes dökülmeye başladı: Antalya, Kasımpaşa, Eskişehir, Trabzon, başka mecralara girdiler. Galatasaray'ın menzilinde bir Fenerbahçe, bir de Beşiktaş kaldı. Bu ikisi de, iki hafta sonra İnönü'de çarpışacak. Galatasaray bu arada yürürse, lig hakikaten kopacak. Onun için, Beşiktaş'la Fenerbahçe'nin bu dönemki performansları önemli.

Yakın zamana kadar daha büyük bir tehdit gibi görünen **Beşiktaş**, maalesef Galatasaray'a yenildiğinden beri sallanıyor: Bu hafta da, içeride **Gaziantep**'le berabere kaldı.

Beşiktaş İnönü'de beşinci defa, öne geçtiği bir maçı berabere bitiriyor. Daha önce Bursa, Eskişehir, İBB ve Karabük maçlarında bu sıkıntıyı yaşamıştı. Evinde önde oynamanın avantajına rakibin eksik kalması da ekleniyor ama ne çare: sağlam duramıyor genç kadro. Neden panikliyorlar? Bunu futbol medyamız bize açıklayacak.

Bir havası vardı Beşiktaş'ın; onu "takviye" ettiler. "Feda"nın yerine "şampiyonluk" geldi. Şimdi durum bu...

Fenerbahçe ise bu hafta **Trabzon**'da, peş peşe gelen tuhaf rastlantılar sayesinde kolay bir galibiyet aldı. Böylece, her şeyden evvel Trabzon'u ligin dibine gönderdi. Trabzon'un üç deplasmanlı dört haftalık fikstürü şöyle: Mersin (D)- Kasımpaşa (D)- Beşiktaş- Bursa (D)!

Diğer taraftan, Fenerbahçe silkelenmemiş oldu: Son altı haftada içeride puan kaybedilen üç maça karşılık, üç deplasman galibiyeti Fenerbahçe'yi ayakta tutuyor. Böylece, **Aykut Hoca**'yı istifaya kadar götüren dağılma süreci bir kez daha geride bırakıldı. Belki **Emre**'nin dönüşü bir yapıştırıcı vazifesi gördü. Ama Trabzon maçında çizgiyi geçmediği varsayılan top ve **Bamba**'nın kendi kalesine golleri de, gözardı edilemez.

Herkes dökülüyor derken, **Bursa** yükselmeye başladı. **Ertuğrul Hoca**'dan sonra geçici bir coşku mu, yoksa **Hikmet Karaman**'ın tılsımı mı? Bu sezon ilk defa iki galibiyeti üst üste getiriyor Bursa: Karabük'ten sonra **Elazığ** (1-0). Gaziantep'ten kaçarak gelen Hikmet Karaman için görkemli bir başlangıç oldu; ama tam bu hafta: Gaziantep deplasmanı! Sert bir maç olmaya aday görüyorum.

Asıl can sıkıcı olan, düşme hattı yerinden hiç kıpırdayamadı bu hafta. Elazığ Bursa'ya, Akhisar Galatasaray'a yenildi. Mersin de Gençlerbirliği'ne yenildi (Gençlerbirliği, devamlı bir yarışa zorlayan takımların yolunu kesiyor. Buradan aldığı puanlarla kendisi bir yarışa ortak olur gibi olunca, puanları dağıtmaya başlıyor. Kolay iş değil,

Gençlerbirlikli olmak).

Mersin'de suratların asılmaya başladığına dair bir izlenimim var; **Nurullah Hoca**'dan sonra takımın dönüşeceğine dair bir umut vardı, sanırım bu umut yavaş yavaş yerini umutsuzluğa bırakmaya başladı. Elazığ bir yana, ikinci bir takımı daha geçmeleri lazım. Fakat kimseyi göze kestiremiyorlar. **Gençlerbirliği** de bastı gitti. Şimdi Trabzon var ellerinde: Haftaya, ölüm kalım maçı gibi...

Ligin dar alanda cereyan etmesinden kaynaklanan yükseliş piyangolarından biri, Karabük'ten sonra **Kayseri**'ye vurdu. Dört haftadır yenilmeyen ve 10 puan toplayan Kayseri kendini 9. sırada buldu. Şimdi iki hafta içerideler, bunları da kazansalar, aniden, asgari UEFA adayı hâline gelecekler. Bu hafta deplasmanda **Eskişehir**'i 3-0 yendiler.

Eskişehir gol atamadıkça risk alan, risk aldıkça patlayan bir takım. Üstelik, kapalı takımları açmak gibi bir mahareti de yok, ancak açık rakip bulursa oynuyor. Dolayısıyla alanı iyi daraltan ve kontraya çıkabilen takımlar Eskişehir'i dağıtabiliyorlar (üç hafta sonraki Karabük maçını merakla bekliyorum).

Antalya- Karabük golsüz berabere kaldılar. Antalya için iç sahada kayıp hanesine yazılacak bir maç. Ama çıkışı kadar inişi de hızlı olabilecek Karabük için önemli bir puan.

Kasımpaşa'nın tek gollü **Sivas** galibiyeti, bence çok kritik bir kazanç. Son derece zorlu bir altı hafta var önlerinde: beş şampiyonun dördü, Antalya ve Mersin deplasmanlarından müteşekkil bir korku tüneli. 33 puanla girince, nispeten rahat olacaklardır.

2-2 biten **Ordu- İBB** maçı, iki takımı da mutlu etmedi. Bugünkü koşullarda, bu iki takım, Elazığ- Mersin- Akhisar üçlüsünün Gaziantep'e alternatif bel bağladıkları takımlar. O bakımdan bu beraberlik, belki aday sayısının azalmaması açısından, düşme hattındakilerin işine geldi. **Hadi Korkmaz**'a bir şey demeyelim de, **Cuper**'in bu menzilde durması yakışıyor mu?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyüklerin hassasiyetini kim düşünecek

Can Belge 27.02.2013

Büyüklerin hassasiyetini kim düşünecek İlk yarının aksine, ikinci yarıda Büyüklerin puan kayıpları azaldı. Diğer takımlar aynı seyirde devam ettiği için puan farkı açılıyor. Böylece yavaş yavaş, Büyükler ayrı bir yola, diğerleri ayrı bir yola giriyor, diyebiliriz.

Büyüklerinki elbette, ucu şampiyonluğa varan bir yol. Bu kutsal yolda ilerleyenlerin, biliriz ki önlerinin kesilmesi âdetlere aykırıdır. Kendi başlarına engelleri aşacak güçleri olmadığında, ezelden beri, hakemler bu yolda yürüyenin yanında olmuştur. Haddini bilmeyene bildirmiştir vs.

Ama artık bazı şeyler değişiyor. Memleket her alanda benzer değişimler geçirirken, futbol dünyası da bundan azade olamazdı. Meselâ, hakemler, diyelim bazı hakemler, büyük takımlar kendi evlerindeyken bile taraftar baskısına boyun eğmeden, çanak tutulan penaltıların tuzağına düşmüyorlar, istekleri yerine getirilmiyor diye futbol kurallarını eğmeye çalışanları tribüne gönderebiliyorlar. Ama bunu, kâh Fenerbahçe-Kasımpaşa maçında olduğu gibi, son dakikalara kadar, kâh Galatasaray-Ordu maçında olduğu gibi sonuna kadar yapabiliyorlar.

Tabii göze batıyor: Alışmışız, üç atlama bir penaltı olacak, orta sahada döverek topu alabileceksin, rakibe penaltı verilmeyecek, verilirse, faiziyle geri alınacak... Bunlar olmayınca, taraftar da, yönetici de, teknik direktör de, futbolcu da, maçı anlatan da, yorumlayan da ayağını yanlış yere basıyor.

Böyle bir süreçte, futbolda da biri çıkıp sormalıydı elbette: Peki Büyüklerin hassasiyeti ne olacak?

Galatasaray'la Fenerbahçe'nin maçları benziyordu bu hafta. İki takım da evlerinde ilk yarıyı yenik kapatıp ikinci yarı iki farklı kazanacak skorlara ulaştılar. **Galatasaray**, futbol literatüründe daha ziyade amatör liglerde yaşanan bir garabeti en üst seviyeye taşıyarak tarihe geçti: bereket, Şampiyonlar Ligi'nde yapmadılar. Muslera'nın degajı Selçuk'a çarpıp aşırma bir seyirle kendi kalesine girdi. Üstüne bir penaltı ve 2-0 geride bitirdi ilk yarıyı. İkinci yarıda Drogba ve Sneijder'den verim almaya başladı. Sneijder'in golü muhteşemdi. Ama iki gol atan Burak Drogba'nın, son golü atan Selçuk da Sneijder'in gölgesinde kalmadılar. Bu, Galatasaray'ın kadro ahengi açısından çok önemli.

Fenerbahçe ise ilk dakikada penaltıdan yediği gole ancak Sow'la Baroni'nin oyuna girdiği 60. dakikadan sonra cevap verebildi. Beraberlik golünü buldu ve hayli tehditkâr bir baskı kurdu. Ama galibiyet golünü ancak 90'da, pek ikna edici olmayan bir penaltıyla buldu. **Kasımpaşa** kalecisinin teşrif ettiği bir kornerin kontrasında da üçüncü golü...

Bu arada **Beşiktaş** da, **Sivas** gibi çetin bir deplasmanda olmasına ve rakibi eksik kalmasına rağmen, takibi bırakmadı. Eksik rakipler malum, Beşiktaş'ın kâbusu... Sivas dengeyi rakibine kaptırmadan oyunu götürüyordu ama eksik kaldıktan sonra çıkarken kaptırdıkları bir topla golü yediler.

Haftanın maçı (1): Beşiktaş-Fenerbahçe.

Galatasaray-Eskişehir deplasmanında takılırsa, bu maçın galibi Galatasaray'a çok ciddi rakip olur. Galatasaray kazanırsa, bu maçın mağlubu şampiyonluğu unutmak zorunda kalabilir!

Birinci yolu biraz uzun yazdım, diğerlerine az yer kaldı: En kritik maçlardan biri **Mersin-Trabzon**'du. Mersin evinde yense iki takım arasındaki fark üçe inecekti. Mersin için umut, Trabzon için bambaşka hesaplar demek olacaktı. Trabzon 1-0 kazandı. **Akhisar**'ın **Karabük**'ü deplasmanda 2-0 yenmesiyle, Mersin son sıraya düştü, Akhisar aylardır ilk defa bir sıra yükseldi. Bu arada **Elazığ** da **Antalya**'yı 2-1 yenerek kritik puanlar kazandı.

Düşme hattında iki haftadır süren ölgünlüğün geçmesi sevindirici. Ama bu arada, bu hareketlenmeden kendine pay çıkartamayan Mersin için çanlar çok kuvvetli çalmaya başladı (Nurullah Hoca Akhisar'ı yenip istifa etmişti, Bulak döneminde yedi maçta tek galibiyet var).

Haftanın maçı (2): Akhisar-Elazığ!

İlginç bir maç da **Antep-Bursa**'ydı. Hikmet Karaman için, başlamadan evvel bile sıkıntılı bir maç olsa gerek. Ayrıca sıkıntılı geçti ve sıkıntılı bitti. Antep 2-1 kazanarak eski teknik direktörüne yeni takımında ilk mağlubiyetini yaşattı.

Kayseri beş haftadır müthiş. Bu hafta da **Gençlerbirliği**'ni 1-0 yenerek bu periyottaki kazançlarını 13 puana çıkardılar, sekizinci sıraya kadar yükseldiler. Salih ve Sefa bu sezonun dikkat çeken iki oyuncusu. Bakalım yeni bir Kayseri-İstanbul savaşına sebep olacaklar mı!

Ve **Eses-İBB** beraberliği: Yanal'ın takımı geri düştü. Beraberliği yakaladıktan sonra 10 kişi kaldı ama Erkan Zengin'le öne geçmeyi de başardı. Mamafih, bir son dakika penaltısı da onları vurdu, beraberlikle yetindiler. Eskişehir rahat ama, İBB'nin Elazığ'la arasındaki puan üçe düştü: Gençlerbirliği deplasmanındalar bu hafta. Cuper'in Ordu'su da bu arada, düşme hattına en yakın takım durumuna geldi. Haftaya Karabük'ü ağırılıyorlar.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakemler kader tayin edici olmasın

Can Belge 06.03.2013

 Hakemler de övölmeye gelmiyor: Cesaret, kuşkusuz hakemlik özellikleri arasında önemli bir yere sahip. Hakemlerimizin, tribün ve büyük takım baskısına karşı daha cesur olmaları, işin iyi tarafı. Fakat neticede, işin özü doğru karar vermek. Bu haftaki maçlara bakınca, kaygıya kapılmamak mümkün değil.

Zira bu hafta oynanan maçlarda, neticeye etki eden bir hakem hatasının olmadığı maç neredeyse yok. Ve lig olağanüstü bir duruma geldi. 11-16 arası altı takım iki puanlık bir mesafeye sıkışmışlar. 16'da kalan düşecek! Tesadüfe bakın ki, önümüzdeki hafta 16 (**Elazığ**) 11'i (**Ordu**) ağırılıyor. Bu hafta hakem hatalarından canları yanan **Mersin** ve **Akhisar**, kırılma noktasına geldiler. İkisi de teslim bayrağını çekmek üzereler. **Elazığ** maçında bir penaltısı, kalecinin kırmızı kartıyla birlikte gümeye giden **Akhisar** 15. **Gaziantep**'e konuk oluyor. Ve bu son derece kritik maçın **Gaziantep** ayağı da bu haftaki 5-2'lik **Antalya** yenilgisini hakem hatalarına, yanlış bir penaltıya bağlamış bir takım. Ezcümle, önümüzdeki hafta, hakemler tarafından mağdur edildiklerine inanan iki takım, ölüm kalım mücadelesi verecekler.

Mersin İdman Yurdu Kayseri'de hakemden ziyade top toplayıcı çocuklarla boğuştu. Çocuklar hakemin yetki alanı dışında kaldığı için, kırmızı kartı gören Culio oldu. Ama ayrıca verilmeyen bir (belki iki) penaltıyla, onlar da hem can havliyle, hem de en ufak hatada maraza çıkarmaya teşne bir ruh hâlinde çıkacaklar **Kasımpaşa** maçına.

Fenerbahçe-Beşiktaş derbisinde Fenerbahçe'nin verilmeyen bir golü, Beşiktaş'ın golü öncesinde yanlış bir faul düdüğü dikkat çekiyor. **Gençlerbirliği**'nin verilmeyen bir penaltısı Zec'e kırmızı karta mâl oldu. Bursa'da **Sivas**'ın verilmeyen bir golü var, vb.

Elbette, hakemlerin kusurları da, sahadaki herhangi bir futbolcudan fazla değil. Ama bu kadar aleni hataların bu kadar bollukta olduğu da sık görölen bir şey değil (dolayısıyla tikel hatalardan mesul hakemleri, bütün tablonun sorumlusu olarak göstermemeliyiz). Bir düzelme olacağını umalım. Çünkü bu lig ortamı, fazla hakem hatası kaldıracak gibi görünmüyor.

Gelelim karşılaşmalara: **Galatasaray** yeni transferleriyle **Eskişehir**'de gümlledi: 0-0. Alınan bir puan elbette kazanç. Fakat hiçbir şey oynayamayan bir takım sözkonusu. Aşağıdan biraz baskı gelse, oluşacak panik havasıyla Galatasaray daha çok ikramda bulunabilir. Ama derbi maçtan da Galatasaray'ın istediği sonuç çıktı galiba (en azından istemediği sonuç çıkmadı).

Fenerbahçe iyi başladığı oyunun sonunu getiremedi: **Beşiktaş** üstündeki tutukluğu ve güvensizliği attıkça o deli cesur bindirmelerini yapmaya başladı. Yediği golün altından kalkmayı bilip öne de geçti ama fazla sürmedi. 2-2 seyreden oyun, sona doğru, her şeye açık bir hâle geldi: Fenerbahçe bunu daha iyi değerlendirir diye

düşünüyordum ama onlar da risk alınca, son saniyede, santraya bile vakit bırakmayan kontratak golü geldi Beşiktaş'ın.

Bu durumda: Galatasaray artık altı puan değil, beş puan farkla lider. Ama takipçisi de Fenerbahçe değil, Beşiktaş. Yedi puan geride kalan Fenerbahçe için, sezon istatistikleri, ikinciliği artık daha geçerli bir hedef olarak gösteriyor. Beşiktaş'ın da elbette, ikincilikle şampiyonluk arasında âkil bir tercih yaparken, belki eldeki bulgurun kıymetini de aklından çıkarmaması gerekiyor...

Büyüklerden gayrı, ilginç bir görüntü mevcut ligde. Bir grup var ki, kazandığı bir maçla Avrupa Ligi potasına girip, kaybettiği ilk maçta da düşme korkusu yaşamaya başlayabiliyor: **Eskişehir, Kasımpaşa, Bursa, Antalya, Kayserispor...**

Bu takımların çoğu, bu hafta aldıkları skorlarla epey soluklandılar. Ama **Eskişehir**'le **Gençlerbirliği** için durum devam ediyor. İkisi de, hem Avrupa Ligi'ne aday, hem de düşme tehlikesini bütünüyle bertaraf etmiş sayılamazlar...

Bir de, **Akhisar**'ı yenerek yüreklenen **Elazığ**'ın tehdit ettiği bölgede, altı takımlık bir gurup var (Bu hafta **Kasımpaşa**'ya 2-0 yenilen **Trabzon** da bunlardan biri).

Ordu (Karabükspor'u 3-2 yendi) 29 puanda, **Karabük** 29 puanda, **Sivas** (Bursa'ya 1-0 yenildi) 29 puanda, **İBB** (Gençlerle 0-0 berabere kaldı) 28 puanda, **Gaziantep** (Antalya'ya 5-2 yenildi) 28 puanda ve **Elazığ** 27 puanda. **Trabzon** da 30 puanla, Elazığ'ın sadece üç puan önünde...

Kalan bölümde, hakemlerin işini zorlaştıracak olan da daha ziyade bu bölge takımlarının maçları.

Diğer taraftan, bir **Kayseri** hikâyesi var, bir buçuk aydır. Altı hafta evvel **Mersin**'den sadece üç puan önde, (**Elazığ**'dan 1) 15. sırada duran Kayseri, beş galibiyet bir beraberlik aldığı bu sürecin sonunda 35 puanla Avrupa Ligi adayı hâline geldi (artık Mersin'in 13 puan önünde).

Evvelce yine, altı haftada düşme hattının göbeğinden Avrupa adayları arasına fırlayan **Karabük**'ün beş haftada yeniden ciddi risk altına girmesi, bu ligin gerçeği... **Elazığ** mesela, iki-üç haftalık bir seri yakalasa, aşağısı öyle bir karışır ki!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakemler aldı ipleri ellerine

Can Belge 13.03.2013

 Hakemlerin cesaretli maç yönetimini övdüğümünden beri, hakem faciaları ardı ardına gelmeye başladı. Tıpkı iyi dediğim takımın derhal çökmesi, kötü dediğim takımın coşması gibi...

Bu hafta **Galatasaray- Gençlerbirliği** maçının son dakikasındaki penaltı kararı hakikaten utanç vericiydi; dişe dokunur bir baskı bile yokken, düpedüz hakemin işgüzarlığı, belki kraldan çok kralcılığıydı. Bereket, adaleti tek başına hakem temsil etmiyordu, penaltı kaçtı. Galatasaray kendi evinde 1-0 yenildi.

Ama öyle bir penaltı, kuşkusuz penaltının aleni mağduru Gençlerbirliği'nden çok gizli mağduru Fenerbahçe'yi galeyana getirecekti. **Fenerbahçe- Bursa** maçının devre arasında, Aziz Yıldırım'dan ayar alan Tolga Özkalfa, hem faul hem ofsayt olan bir golü, yardımcısının itirazına rağmen vererek, Fenerbahçe'nin galibiyetinin önünü açtı. Fenerbahçe açılan yoldan 4-1'e yürüdü.

Ve **Beşiktaş**'ın **Trabzon**'daki 0-0'lık beraberliğiyle, zirve yeniden şekillendi: Galatasaray'ın avantajı dört puana düştü. Beşiktaş'la Fenerbahçe ise aynı puanda buluştular. Önümüzdeki hafta Beşiktaş Kasımpaşa'yı ağırlıyor. Fenerbahçe Antalya deplasmanına, Galatasaray ise Eskişehir deplasmanına gidiyor.

Hakem kararlarının gölgesinde kalan maçlar şunu söylüyor bana: Galatasaray yeni transferler geleli beri, dağınık bir şekle büründü. Takım bütünlüğü bozuldu. Oyununu dayatarak değil, yıldızlarından birinin ani iş bitiriciliğiyle maç kazanıyor, kazanırsa... Gençlerbirliği maçında nispeten iyi giden takımı, muhtemelen geciken golün paniğiyle kenardan vurulan neşter bozdu. Yani Galatasaray'da kenar yönetim de sorunun bir parçası.

Fenerbahçe daha disiplinli ve müşterek hareket eden bir takım görüntüsüne sahip. Galatasaray'daki ani parlamalardan yoksun olmakla birlikte, takım olarak bu eksiği giderip reaksiyon kabiliyetleriyle üstüne de çıkıyorlar. Galatasaray eğer yıldızların kapisine kalmış bu dağınıklıktan uyumlu bir takım çıkaramazsa, dört puanlık fark, kalan dokuz haftada Galatasaray'a yetmeyebilir. Ama bu hamleyi yapacak adam da başlı başına bir yıldız edasında, sonuçta.

Diğer tarafta, son derece anti-medyatik eşkâline rağmen Aykut Kocaman hem tutarlı bir takım yönetimi sergiliyor, hem de Fenerbahçe'nin mağduriyeti masallarına kapılmadığı sürece bayağı akıllı mesajlar veriyor.

Beşiktaş'ı **Trabzon** karşısında bu sezon ilk kez, sonuç kaygılı futbol oynarken gördük. Onları buraya getiren de, yolda kazalara uğramalarına sebep olan da amatör futbol ruhlarıydı. Belli ki artık oynayıp da kaybetmektense, oynamadan kazanma dünyasına geçmek zorunda hissediyorlar kendilerini. Bu taraf onları açmaz bence. İlk kez bir Beşiktaş maçını uyuklayarak seyrettik bu hafta.

Aşağıya gelirse: **Gençlerbirliği** bu hayati galibiyetle 34 puana yükselerek düşme hattının bir maçlık menziline çıktı. Ama haftanın olayı, herhalde **Elazığ**'ın **Ordu**'yu 1-0 yenmesiydi. Bu galibiyet Elazığ'ın 23 hafta süren mahpus hayatını sona erdirdi. Baharla birlikte, açık havaya çıkıp derin bir soluk aldılar.

Yine çok kritik bir maç: **Akhisar**, **Antep** deplasmanında son 10 dakikaya 2-0 önde girdi. Yok olan bütün ümitleri yeniden canlandıracak bir neticeydi bu. Ama Antep'in son on dakikadaki baskısı karşısında, beraberliğe şükredecek hâlde çıktılar sahadan. Bir puan, Akhisar'ı öldürmediyse, daha süründürecek gibi... Antep ise Elazığ'ın yerine düşme hattına girmiş oldu. Şimdi, Elazığ'a yenilen Ordu'yla aynı puandalar. Aralarındaki averajın bile çok mühim olduğu bu dünyada, haftaya Ordu'da bu iki takım karşı karşıya geliyor (ilk maç Gaziantep 3-0 kazanmıştı).

Mersin, Nurullah Hoca'dan ayrılmakla doğru yapmamıştı. Giray Bulak seçimi bu ayrılık kararından da kötüydü. Ve bu hafta yapılan Hakan Kutlu tercihi, bana sorarsanız Mersin'in kümede kalma şansını tamamen bitirdi. İçerideki 1-1'lik **Kasımpaşa** beraberliği de bu şans fiilen iyice azalttı zaten. Bu hafta İBB'yle İstanbul'da, önüne son bir fırsat daha geliyor Mersin'in... Akhisar ise, Sivas'ı ağırlıyor. Bu maçları kazanamazlarsa, düşecek iki takımın adlarını yazabiliriz yavaş yavaş...

Yani öyle görünüyor ki 29-32 puan arasındaki yedi takım, küme düşen son takım olmamak için olağanüstü bir mücadele verecekler. Fakat bence hâlâ, bu mücadeleyi bu yedi takımla sınırlı tutamayız. Sivasspor'la Gençlerbirliği arasındaki bir puanlık boşluğu saymazsak, puan cetveli 16. sıradaki Antep'ten dördüncü sıradaki Kasımpaşa'ya kadar sıkışık düzen gidiyor. 29'dan 37'ye, sadece sekiz puan var...

Ve bu grubun merkezinde, **Trabzonspor** dikkat çekiyor. Tolunay Hoca hedef olarak kupayı koydu. Elbette, şampiyonluk şansı kalmayınca, lig ikinci plana itiliyor. Hâlbuki Anadolu'nun birçok takımı yakinen bilir ki, lig mücadelesi asıl, düşme çizgisi yöresinde kızıdır. Trabzonspor'un kupaya odaklanıp ligi ikinci plana iterken bunu da düşünmesi gerekebilir. Zira, 1961'in de Federasyon'la anlaşması var, Süper Lig'e yükselmek bağlamında.

Benim ligim benim kararım

Can Belge 19.03.2013

 Benim ligim benim kararım Bardağın inceldiği yer ortaya çıkıyor nihayet. Lig, tam da orta yerinden ayrılıyor: İlk dokuz müspet hedeflerin peşinde, son dokuz ise menfi hedefin...

36 puanda bir baraj kuruldu. Bu hafta **Galatasaray**'a 3-1 yenilen **Kayserispor** bu barajın üstünde kalan son takım: Yedi hafta yenilmemiş, sadece iki gol yemiş Kayserispor, en yıldırıcı elemanı **Salih**'ten yoksun çıktı Galatasaray'ın karşısına. Ama tabii Galatasaray'ın karşısına olduğu kadar, **Maurinho**'nun da huzuruna çıktılar... Bunun, Avrupa'ya çeşitli vesilelerle gidip duran Galatasaray'dan ziyade Kayserili futbolcular açısından iştah açıcı bir fırsat olduğunu düşünmüştüm. Ama kıymetini Galatasaray bildi. Maurinho önemli adam, fazla vakti yoktur diye, Galatasaray ne yapacaksa erkenden yaptı. Kayseri maçtaki tek golünü bulduğunda ise Hoca çoktan gitmişti...

Galatasaray'da **Melo**'nun geçen sezonki hâline dönmesi ne kadar çok şeyi değiştiriyor, gördük. Takımın tutkalı gibi, bireylere ayrılmış kadroyu bütün hâle getiriyor.

Galatasaray'ın Kayseri deplasmanındaki hamlesine karşı **Fenerbahçe** de hazırlıksız değildi. Perşembe-pazar ritmini idare etmeyi öğrenen sarı-lacivertliler, bir büyük takım için Kayseri'ye nispeten daha çetin bir rakip olan **Antalya** deplasmanından 2-1'le çıktılar. Kayseri'nin aksine, Fenerbahçe **Salih**'inden yoksun değildi: genç oyuncu Avrupa'dan sonra ligde de ilk golüne kavuştu. Hem de, vaatkâr bir goldü bu! Böylece yine yılların tecrübesi spor ahkâmı ağabeylerinin ağzına "aman şımarmasa keşke" cümlelerini kondurmuş oldu.

Zirvede yara alan takım **Beşiktaş**'tı bu hafta. İnönü'de **Kasımpaşa**'ya 3-1 yenilerek uzağa düştüler. Galiba, Beşiktaş'taki sıkıntının kaynağı Fenerbahçe galibiyeti. O galibiyet şampiyonluk rüyasını elle tutulur bir cisme büründürünce takımın kimyası değişti. Sonucu umursamadan oynayan, amatör bir ruhla saldırdıkça saldıran takım, neticeye takılarak oynamaya başladı. Futbol işte; puan hedefine konsantre olunca, oyuna karşı duyarsızlaşırsınız. O zaman savunmayı da, hücumu da puan hesabının kurallarına göre yapmanız gerekir. Bu da başka bir iş, sonuçta...

Buraya kadar, müspet hedeflere koşan takımların adlarını andık sadece. Çünkü üç maç da ilk dokuzdaki takımları karşı karşıya getiriyordu. **Trabzon** galibiyetiyle Kasımpaşa'nın arkasındaki yerini koruyan **Bursa** da, **Hikmet Karaman** dönemindeki performansıya bu grubun yükselen değerlerinden biri. Buna karşılık **Eskişehir** bu hafta da **Elazığ**'a karşı evinde bir puanı bir son dakika penaltısıyla kurtardı belirgin düşüşünü sürdürüyor. Öne geçme fırsatı buldukları nadir maçlardan biriydi, bunu iyi kullanıp ikinci gol fırsatları da yakaladılar ama **Camara**'nın üst üste anlaşılmaz bencilliğiyle kaçan iki akıl almaz golden sonra maç döndü.

Bir de, yükselse mi düşse mi, bir türlü karar veremeyen **Gençlerbirliği**... **Karabük**'ü 2-1 yendiler ve 37 puanla üst grupta yer aldılar. Fakat Gençlerbirliği'nin müspet bir hedefi olabilir mi? Mümkün değil. Herhalde bu üst grup da şampiyon adayları ve Avrupa adayları olarak hizipleşirken Eskişehir'le Gençlerbirliği'ni dışarıda bırakacaklar.

El yakan dünya aşağısı. Tabii en çarpıcı durum **Trabzon**'unki: **Bursa** yenilgisiyle, artık fark iki puana kadar indi. Kent baskısı hissedilmeye başlıyor. Bu tribüne yansıyınca, iç saha maçları Trabzon için büsbütün zor bir hâle gelebilir. Bu durum, var olan kadroyu gayrete mi getirir, büsbütün mü sindirir, önümüzdeki dönemde göreceğiz. Antalya maçı kapıda...

Geçtiğimiz hafta Elazığ'ın yerine düşme hattına giren **Gaziantep** bu hafta **Orduspor**'u Ordu'da 3-2 yenerek kaçtı, şimdi Ordu kaldı orada. Ordu taraftarı muzafter Antep'i alkışlayarak uğurladı: Bu bir centilmenlik gösterisi olarak tarif edilmekle birlikte, aslında, Trabzon'daki gibi, takıma karşı bir tepkinin dışı vurumudur. Ve bu da Ordu için tehlikeli bir durumdur.

Haftanın en kârlı takımlarından biri **Mersin**'i 4-2 yenen **İBB**'ydi. Denebilir ki, Mersin İdman Yurdu artık kesin olarak havlu attı (**Hakan Kutlu** yerine, **Bahri Kaya** ve ekibine bir şans verselerdi keşke). İBB ise 32 puanla alt grubun en üstüne (10. sıraya) çıktı. Mersin gibi yıkılmak üzere duran **Akhisar**, kendi içinde birtakım badireler atlattığı **Sivas** maçını 2-1 kazanarak, bir haftayı daha ayakta geçti. Sivas 1-0 öndeyken Akhisar 10 kişi kalacaktı ama işte hakem hataları iki taraflı oluyor, bu kez de Akhisar'ın yanındaydı. Sivas 10 kişi kaldı. Buna karşın penaltı kaçtı. Yine de direnci kırılmadı Akhisar'ın, Önce 1-1 ve son dakikada 2-1 yapıp Sivas'a da bu gruptan kopup gitme fırsatı vermemiş oldular.

Elazığ Eskişehir deplasmanından bir puanı çıkarıp, açık havada ikinci haftasını doldurdu. Fakat üç yerine bir puan olunca bahar neşesi biraz kaçtı. **Yılmaz Vural**, kendi içinde yaşadığı son dakika stresini olduğu gibi takıma yüklüyor sanki. Bu kadar son dakika golü, başka türlü açıklanamaz çünkü!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taraftar baskısı altında futbol keyfi!

Can Belge 03.04.2013

Taraftar baskısı altında futbol keyfi! Düşme bloğunun gedikli ikilisi **Mersin** ve **Akhisar**: Akhisar Mersin'e göre, fazladan beş puanıyla, daha umutlu bir takım. Ama yine de aşması gereken altı puanlık hendek geleceğe köprü olmuyor. Bu iki takım bu hafta, puan kırıntısını İstanbul'un şampiyon avcılarının karşısında almaya çalıştı. İkisi de başarılı olamadı.

Kadıköy'de, oturmuş savunma düzeninin üstüne nihayet **Webo** ve **Saw**'la tehditkâr bir saldırı silahı da edinen **Fenerbahçe**, kuşkusuz **Akhisar**'ın boyunu aşan bir rakipti. İyi direndiler, fakat **Hamza** Hoca'larının dediği gibi, direnmekten öteye gidemediler. İkinci yarıda Webo-Saw ikilisi Akhisar'ın direniş hattını birer kez delmeyi başardı ve Akhisar şerefli bir yenilgiyle yetinmek zorunda kaldı.

Beş puan gerideki **Mersin** ise artık son zarını atacaktı. Evindeydi. Rakibi, çok daha kırılgan bir yapısı olan **Beşiktaş**'tı... Ama onlar da başarılı olamadılar. **Fernandes**'in golüne **Nobre** cevap verdi gerçi, ama tutamadı kendini, gitti kendi golüne de cevap verdi!

Beşiktaş'ın kırılgan yapısı dedik: ilk yarıda **Almeida**'nın sakatlanması (en az bir ay gitti), Fernandes'in attığı ve attırdığı gollere rağmen memnuniyetsizliğini gözlere sokması, bu yapıyı iyice belirginleştiriyor. Yine de, bu deplasman galibiyetiyle Beşiktaş Şampiyonlar Ligi takibini sürdürmeyi başardı. Olan Mersin'e oldu: Yedi hafta kala artık tek bir ihtimal var... Bütün maçlarını kazanırlarsa, ligde kalırlar.

Düşme hattının daimi ikilisine eşlik eden üçüncü, uzun bir süre Elazığspor'du. Ve dünya pespembeydi, diğer takımlar için. Ama Elazığ ayaklanıp orayı terk edeli beri pembe dünya karardı kimilerine. Önce Antep girdi oraya; fakat Ordu'yu yenip çıktı. Bu hafta, Eskişehir'i de 2-0 yendiler (lige pozitif katkı yapan ender yabancılardan **Medunjanin**'in golü ve performansıya). Böylece altı puanlık bir fark atıp rahatladılar.

Şimdi, evinde Antep'e yenilerek hatta giren **Orduspor** çıkamaz hâle geldi: Bu haftaki **Sivas** yenilgisiyle, durumu derinlik de kazandı (üç puan). **Cuper** istifasını verdi ama futbolcular hocalarının kalmasını istedi. İyi bir şey

tabii: Bu âni dayanışma seferberlik duygusu takımı azdırırsa Ordu da buradan çıkabilir (Haftaya Fenerbahçe maçı, muhtemelen Fenerbahçe için de daha zor bir hâle geldi şimdi).

Ordu çıkarsa, üç puanlık mesafede iki aday görünüyor: Çıktıktan sonra yükselişi sekteye uğrayan kıdemli Elazığ ve **Bülent Korkmaz**’ın İBB’si... **İBB** de bu hafta, puanı bir şampiyon adayı İstanbullu karşısında arayıp bulamayanlardandı. **Galatasaray**, **Drogba**’nın gelişiyle her türlü metamorfoz geçiren golcüsü **Burak Yılmaz**’ın iki golüyle zirvedeki yerini korudu. Korurken, uzun zamandır ilk kez oynadığı kompakt futbolla, Avrupa için de ümit verici sinyaller çıktı.

Elazığ ise **Gençlerbirliği** karşındaydı. Gençlerbirliği erken bir gol bularak, düşme korkusunu nihai olarak bertaraf etme fırsatını eline geçirdi. Fakat bu gol onları bozdu sanki. Maçın tamamını kapanarak oynarken, doğru dürüst karşı ataklara bile çıkamadılar. Elazığ kapasitesi elverdiği kadar yüklendi. 86’da emeğinin karşılığını kısmen aldı, 90’da direktten dönen top girseydi, sanki daha hakkaniyetli olacaktı. Bu beraberlik yine de, Elazığ’dan ziyade Gençler’in lehine oldu.

Düşme bölgesinin en spektaküler üyesi **Trabzon**, **Antalya** karşısında, sezonun başında kullanıp sonra unuttuğu yıldızları **Volkan** ve **Yasin**’in gollerıyla kazandı. Beş puanlık bir mesafe koydu ve rahatladı. Ama şurası ilginç: Eğer Trabzon’a düşme adayı diyorsak (öyleydi çünkü sadece iki puan fark vardı) ve Antalya’ya Avrupa adayı diyorsak (öyleydi çünkü birkaç hafta evvel üçüncü sıradaydı): bu sonuçla, ikisinin arasındaki fark, ikili averaj Trabzon’un lehine olmak üzere, sadece üç!

Trabzon’u bu sezon bir Avrupa adayı olarak göremeyiz hiç şüphesiz. Ama bu demek oluyor ki, Antalya hâlâ düşme riskinden bütünüyle muaf bir konumda değil.

Avrupa adaylığının derbisi **Kasımpaşa-Bursa** maçıydı: **Hikmet Karaman**’ın golü, sezon başında Gaziantep’teyken getirttiği **İbricic**’ten yemesi futbolun cilvesi mi oluyor?

1-0’ken son dakikada **Batalla** boş kaleye itemedi topu, döndü **Uche** attı ve Kasımpaşa bu maçı 2-0 kazanarak aynı puanda olduğu Bursa’ya üç puan fark ve ikili averaj yapmış oldu.

Altı haftalık performansıyla düşme hattından çıkıp Avrupa hayalleri görmeye başlayan **Kayseri**’ye cezayı **Karabük** kesti. Kayseri böylece, yine ara bir bölgede kalmış oldu, aşağıya da nispeten uzak, yukarıya da... Karabük ise bu maçı kazanamasa, Ordu’nun sadece bir puan önünde kalacaktı. Bu hayati galibiyete rağmen, Karabük’te mutlu bir hava tesis olmadı. Zira, **Mesut Bakkal**’ın da dediği gibi, bir çeşit taraftar, takıma huzur vermiyor.

Bunu Trabzon da yaşıyor, Sivas da yaşıyor, Fenerbahçe de yaşıyor, herkes yaşıyor. O çeşit taraftar Kasımpaşa-Bursa maçında olduğu gibi, rakip takımın başına da bela olabiliyor, kendi takımının başına da. Öyle, öncelikli bir durumu var taraftarın, önce kendi tatmin edilecek!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih Terim futboldan rol çalıyor

Can Belge 10.04.2013

 Fatih Terim futboldan rol çalıyor **Salih**’in yaptığı azımsanacak bir şey değil; rakip, hocasıyla yeni bir dayanışma süreci başlatan, kümede kalmak için seferber olup bu maça çok büyük önem vehmeden, evinde,

tarafı önünde her unsuruyla maça odaklanmış **Ordu... Galatasaray** yeri göğü birbirine katmış ve kendi maçını kazanıp farkı yedi puana çıkarmış... **Saw** yok, **Emre** yok, takım galibiyeti alacak oyunu dayatamıyor... Maç giderse lig de gidecek! İşte bu maçı çevirdi, medyanın “**akbil**”le antrenmana gidip geliyor diye sembolleştirdiği, 19 yaşındaki genç yıldız adayı **Salih Uçan**.

Eğer hakikaten futbolun kendisiyse sevdiğimiz şey, taraflı da olsak tarafsız da, içimiz rahat söyleyebiliriz: Budur haftanın olayı.

Fakat bizde haftanın olayı **Fatih Terim**.

Handiyse meziyetlerini aşacak nispette doğru düzgün bir maç yöneten **Süleyman Abay**’ın beğenmediği kararlarıyla zıvanadan çıkıp sözlü ve fiilî saldırı teşebbüsleri sonunda kendini tribünde buldu. Bu kadarına bile eyvallah denebilir (sahaya dalan taraftarlara davetiye çıkaranın bizzat kendisi olduğunu gözardı etmek kaydıyla). Dünyaya sadece kendi açısından bakabilen insanlar gibi, işine gelmeyen hakem kararlarını süzemedi, birikmişlik sonucu galeyana geldi der, merhamet edersiniz.

Asıl can sıkıcı olan işin orada kalmaması. Bir yandan **Galatasaray** kulübü camia olarak sözlü ve yazılı bildirilerle kendisine yapılan “**yol kesme**” operasyonlarını ihbar ederken, diğer yandan **Fatih Terim** de hem stat çıkışında, hem de televizyon istasyonu basan darbeci general gibi indiği yayıncı kuruluşun yayın stüdyosundan benzer ihbarlarda bulundu:

“**Galatasaray’ın yolu kesilmeye çalışılıyor.**”

“**Gizli gündem var.**”

“**Adalet herkese lazım.**”

“**İtibarsızlaştırılmaya çalışıyorum.**”

Dişe dokunur hakem hatası olmayan bir maçtan sonra söylenen sözler bunlar: Elbette bunların en ufak bir belgesi yok. Faillerin kimliğine dair de en ufak bir bilgi yok. Ne amaçla yapıldığına dair ikna edici bir açıklama falan kesinlikle yok. Suçlama var: Fatih Terim’e karşı hayalî kişilerce gerçekleştirilmiş hayalî bir eylem var. Eylem; **Fatih Terim’i itibarsızlaştırmak**. Neden böyle bir eyleme başvurulmuş? Çünkü kendisi çok büyük insan (bunu böyle alenen söylemeyecek kadar alçakgönüllü, sözlerinin arasına sıkıştırdığı deyişlerle ima edecek kadar bilge bir insan).

Kendisi gibi büyük insan olmayı başaramamış küçük insanların kendisine kurduğu komplolardan, hakemin daha önce kendisini atamadığı için duyduğu kompleksten bahsediyor. Kompleksi nerede arayacağını bilen insan için bütün bu gülünç tiyatronun anlamı bambaşka, aslında: önce **Aziz Yıldırım**, şimdi de **Fatih Terim**’in itibarsızlaştırdığı bir lig, bir şampiyonluk yarışı, bizimkisi.

Beşiktaş, bu hafta **Bursa**’ya 3-0 yenilerek, yarıştan düştü. Üçüncülüğü korumak da ciddi bir hedef olabilir gibi gözüküyor Kara Kartal adına: Bursa, Kasımpaşa gibi yükselerek gelen rakipler var çünkü.

Aşağıda hiç olmazsa, daha muteber bir yarış var, diyelim. En azından **Hamza Hamzaoğlu**’nun **Akhisar**’ı, kendi mücadelesi içinde, bambaşka bir tavırla, üslupla dikkat çekiyor (çekemiyor yahut!).

Bu hafta, yine bir **Gekas** golüyle **Trabzon**'u 1-0 yenerek **Orduspor**'u yakaladılar. Temiz havaya üç puan kaldı. Direniyorlar. Önümüzdeki hafta iki büyük maç var: Biri **Trabzon-Ordu**, diğeri **Elazığ-İBB**!

Karabük'ün de **Galatasaray**'la oynayacağını düşünürsek, aşağıdan gelmeye çalışan takımlar için önemli bir fırsat haftası diyebiliriz. **Ordu Trabzon**'u, **Akhisar Kasımpaşa**'yı yenerse, fark olduğu gibi erir, üstelik seçenekler de artar. Evet, kolay değil, ama direniş mücadelesinden bir umut ışığı çıkacaksa, o hafta bu haftadır.

Bu virajda önemli bir skor, **Karabük**'ten: **İBB** karşısında 2-0 geri düştüğü maçta 2-2'yle beraberliği kurtardı ve **İBB**'nin üstünde kalmayı başardı. Hâlâ birinci dereceden alarm bölgesinin dışında seyretmeyi başarıyor. Fakat önümüzdeki hafta **Galatasaray**'la başlayarak, zor da bir fikstürü var.

Kayserispor'a 4-1 yenilen **Elazığ**, henüz çizginin altına düşmediyse de, en yakın aday durumuna geri döndü. **Yılmaz** Hoca'nın takımları son dakika gollerinden mustariptirler. Bu sezon, takım düşme potasından erken çıktı. Bakarsınız son dakikada yeniden girer. Futbol 90 dakikaysa, lig de 34 haftadır, sonuçta.

Gençlerbirliği'nin iyi futbol örnekleri sunduğu ender haftalardan birini yaşadık. Ama puan ihtiyacı ağır basan **Gaziantep**'in direncini aşamadılar. İki defa öne geçmelerine rağmen 2-2 berabere kaldılar. Antep şimdi aşağıdaki grubun en tepesinde, rahat bir konumda.

Eskişehir yedi hafta aradan sonra **Sivas**'ı yenmeyi başardı (2-1). İkinci yarıda alabildikleri bu üçüncü galibiyet, takımı yedinci sırada tutmaya yetti. Hatta, **Kasımpaşa**'nın **Antalya**'ya yenilmesiyle, Avrupa umudu bile hâlâ devam ediyor.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atan galiptir

Can Belge 17.04.2013

 Atan galiptir Finişe doğru 1-0 olsun bizim olsun anlayışı en sadeleştirilmiş hayat felsefesi hâline gelir, normaldir.

Ama bunun tabelalara bu hafta olduğu gibi yansıması herhâlde kolay görülür bir şey değildir. **Dokuz maçın sekizi 1-0 bitti bu hafta**. Bir tek **Gençlerbirliği** beceremedi. 77 dakika önde götürdüğü maçta **Ramazan**'ın kendi kalesine attığı ilginç bir gol yüzünden **Sivas**'la 1-1 berabere kaldı.

Haftaya damga vuran maç, bence **Kasımpaşa-Akhisar** maçıydı, ligi iki ayrı bölgede etkiledi çünkü: Avrupa mücadelesi veren Kasımpaşa'nın son kurşunlarını atan Akhisar'ı kendi evinde yenmesi beklenirdi. Fakat Akhisar yine dirençli çıktı. Büyülü golcü **Gekas** da üstüne düşeni yapınca, 1-0 kazanan Akhisar oldu. Bu sonuç hem düşme hattını karıştırdı, hem de Avrupa adaylarının bölgesine yeni bir şekil verdi.

Bursa'nın **Mersin** deplasmanından çıkardığı 1-0'ın da etkisi iki yönlüydü: Bursa bu galibiyetle dördüncü sıraya çıktı ve Beşiktaş'ı tehdit etmeye başladı. Öte tarafta, sonuncu sıradaki Mersin, resmen değilse de, düştü diyebiliriz artık.

Üzücü olan, tek golün bu kadar kıymetli bir hâle geldiği bu final aşamasında, bahsi geçen iki maçta da gollerin ofsayttan atılmasıydı. Hakem performansları haftalardır belirgin bir düşüş içinde. Artık normal karşılamakla yükümlü olduğumuz hataların dışına çıkmaya başladılar. Bursa maçında golü atan **Pinto**, kalecinin dahi

önündeydi misal, üstelik öyle üç beş santim de değil... Ama asıl sarı kartlarda bir seri yakaladı hakemler: Geçen haftaki **“olaylı”** Galatasaray maçının başarılı hakemi **Süleyman Abay, Gençlerbirliği’**nde sarı kartı yanlış oyuncuya gösterdi. Böylece **Tosiç** ikinci sarı kartla atılmaktan kurtuldu. Sarı kart görecektir futbolcunun ezel ebed tepkisi itiraz etmek olurken, **Zec’in** sarı kartı bana göster diye ısrar etmesi bile uyandırmadı Hoca’yı. Ayrıca, aynı futbolcuya iki kez sarı kart çıkaran da vardı, sarı kartını yanına almayı unutan da...

Neyse... Akhisar’ın galibiyeti düşme hattını dönüştürdü diyorduk: **Trabzon’un Ordu’yu, Elazığ’ın da İBB’yi** 1-0 yendiği maçlar mağlup tarafların sıkıntısını iyice arttırdı: İki takım, biri Akhisar’ın hemen altında, diğeri hemen üstünde, son düzlükteki fikstürlerine bakıp umut ışığı görmek istiyorlar. (Bu arada **Ordu’da Cuper** bu sefer sahiden gitti. Kritik bir zamanlama... Hoca değişiminin yarattığı âni ve kısa vadeli canlanma bile, bu kadar sıkışık giden bir ligde, hayat kurtarabilir.)

Galip taraflar ise derin bir **“Oh!”** çektiler (**Trabzon’da Halil, Elazığ’da İvesa**, omuzlarda bu hafta). Ama bu **“Oh!”** hâlâ nihai kurtuluşun değil, hayati aşamalardan sadece birini aşmış olmanın ifadesi.

Zirvede Galatasaray ve Fenerbahçe galipler. **Galatasaray Karabük’ü Sneijder’in** golüyle geçti. **Fenerbahçe** ise **Eskişehir’i** Baroni’nin golüyle. Fenerbahçe birkaç haftadır, gayet kısır bir futbol oynuyor, pozisyon üretmeden gol bulup kazanıyor. Bu hafta Baroni’nin golü Fenerbahçe’nin kaleyi tutan ilk ve tek şutundan oldu. Daha önemli fırsatlar yaratan Eskişehir ise atamadı.

Galatasaray rakibine göre daha sakar bir takım görüntüsüne sahip olmakla birlikte, daha üretken bir futbol oynuyor. Fakat en uçta takılıyor. Yani **Burak’ın** olduğu yerde. Bazen sormadan edemiyorum: Galatasaray mı Burak’ın meziyetlerinden faydalıyor yoksa Burak mı Galatasaray’ınkilerden? Başka türlü diyecek olursak, Burak **Saw’un** yerine Fener’de olsa burada attığı kadarını bırakın, Saw’un attığı kadar gol atabilir miydi acaba?

Galatasaray’da bir de frikik meselesi var: Frikik kullanacak oyuncu, önce kullanabilmek için bir mücadele vermek zorunda kalıyor. Ve topu aldıktan sonra da, diğer frikikçilerin baskısı altında kullanmak zorunda kalıyor. Yani yüksek stres hâlinde atış kullanıyor. Galatasaray **Selçuk’un** tekelinde frikikten en çok gol bulan takımken, yeni adaylar geleli beri tek bir gol atamaması, istatistiksel ispat değilse nedir?

Galatasaray’la Fenerbahçe’nin galibiyetlerine Bursa’nın galibiyeti ve Kasımpaşa’nın yenilgisi de eklenince, nispeten önemsiz görünen **Beşiktaş-Antalya** maçı da stresli maçlar arasına girdi: Beşiktaş’ın Şampiyonlar Ligi ümidi azalırken, Avrupa Ligi pabucunun da ucuz olmadığı ortaya çıktı. Buna karşılık, Beşiktaş’ı yenmek koşuluyla, Antalya’nın da Avrupa umudu yeniden canlandı. Kazanan Beşiktaş olunca, Antalya yarıştan düştü, Beşiktaş ise en kötü dördüncülükteki yerini epeyce sağlama aldı.

Son haftalarda aldığı başarılı sonuçlarla düşme tehlikesini geride bırakan **Gaziantep** kendi evinde **Kayseri’ye** yenildi. Böylece Kayseri de Avrupa yarışının içinde kaldı. Antep ise, **Gençlerbirliği** karşısında haftanın tek beraberliğine imza atan **Sivas’la** aynı puanda (36), kalan beş haftada bulacağı üç ya da dört puanla kurtulacak olmanın rahatlığı içinde.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bak şu Gençler’in yaptığına

Can Belge 24.04.2013

Futbolu taktik, teknik, diziliş, bireysel yetenek, bireysel hata üzerinden analiz edersiniz. Teknik yönetim de belirli verilere bakarak bir kadro kurar, bu kadroyu etkin bir taktikle oynatmaya çalışır vb. Fakat bütün bu

bilimsel kisvenin dışında, oyuna ve sonuca etki eden onlarca değişken vardır. Bunlardan biri, belki en klişesi, istek, arzudur.

Fenerbahçe haftalardır şevksiz ama disiplinli bir oyunla kazanıyordu. Disiplinle rakibi kontrol edip, bireysel bir çıkışla sonuç alıyordu. Ama Lig- Kupa- Avrupa derken konsantrasyon dağınıklığı da yaşayan takım bu hafta **Gençlerbirliği** deplasmanında erken bir golle geri düştü. Prosedür işlememişti, ekstra bir şeyler yapmak icap ediyordu. Şampiyonluğu alıp götürecek denli kritik bir karşılaşmada, futbolcuların daha arzulu, saldırgan bir ruh hâline bürünmesini beklersiniz; ama olmadı. Fenerbahçe göz göre göre, kılını kıpırdatmadan, maçı verdi ve belki henüz garantiye alamadığı bir UEFA finali uğuruna, şampiyonluğu Galatasaray'a bıraktı.

Bu manzara karşısında, **Aykut Kocaman** da Fenerbahçe taraftarı kadar çaresizdi. Muhtemelen devre arasında futbolculara sordu: **"Canlanmanız için benim de Fatih Terim gibi kenarda 'çıldırım' mı lazım?"**

Bu soruya medyamız cevap verse, muhtemelen cevap **"evet"** olurdu. Ezelden beri kenarda sakın sakın oturan hocayı sevmez. Âkil adamı sevmez, genellikle.

Aykut Kocaman bunu pek takmıyor, duruşunu bozmuyor. Gençlerbirliği maçında da olağandışı bir durum algısı yaratmadı, rutin değişikliklerini yaptı, bekledi... Ama takım kıpırdamadı. Dakikalar teker teker geçti, taraftar tırnaklarını yerken sahada bir panik havası bile belirmedi...

Sonuçta takım battı. Saha kenarındaki sakın duruşunu bozmayan Aykut Hoca, âkil adamlığını bozalı ise çok olmuştı: Saldırı içeren ama tam telaffuz olunmayan birtakım imâlarla, şampiyonluğu verdiği Galatasaray'a sataşarak, o da takımıyla birlikte battı.

Can simidi, yakalayabilirse, UEFA finali artık. Başka bir şey kurtarmaz onu.

Fenerbahçe'nin çetin cevize çattığı hafta **Galatasaray Elazığ** karşısında fazla kolay bir maç oynadı; ileri uçta kabiliyetsizlik çeşitlemeleri sunmasa, abartılı bir skor elde edebilirdi. Elazığ, **Drogba, Burak, Hamit, Yekta** ve **Selçuk**'la gelen Galatasaray'ı tek adamla karşılamaya çalışıyordu. 3-1 bitti maç.

Böylece fark yedi puana çıktı. Galatasaray haftaya nispeten rahatlayan Gaziantep'e konuk olacak, sonra da Sivas'ı ağırlayacak. Bu iki maçı kazanırsa, 33. hafta Kadıköy'e şampiyon olarak gelmesi sözkonusu. Gördüğünüz gibi, el üstünde tuttuğumuz, her gün tozunu alıp cilaladığımız derbimiz, Gençlerin bir çarpmasıyla tuzla buz oldu.

Aşağıda, Akhisar yükselen değer olmaya devam ederken Ordu da Mersin'le birlikte ayrılık hazırlıklarına başladı: **Cevat Güler** yönetiminde, **Ordu** kendi evinde **Kasımpaşa**'ya 2-0 yenildi bu hafta. Elazığ'ın altı puan gerisinde kaldığı gibi, ikili averaj olarak da geride olduğu için, farkı yedi puan olarak okumak gerek. Yani, dört hafta kala bir mucize gerçekleşmezse, bir önceki sezon gelen Samsun- Mersin- Ordu üçlüsünden geriye bir şey kalmayacak...

Aşağıdaki heyecanı sürdüren takım **Akhisar**: Bu hafta, yine **Gekas**'ın katkılarıyla, **Beşiktaş**'ı 4-1 yenerek büyük ses getirdiler. İlk golü atan Gekas, çökertici etkisi olabilecek beraberlik golünden sonra ikinci golü de atarak çok büyük bir hizmet verdi. Sonradan kaçırdığı penaltının zararı ancak kendi **hat trick**'ine oldu. Takım üç ve dördü bularak maçı rahat bir şekilde kazandı. Böylece aylar sonra düşme hattından da çıktı (bir dönemin en kuvvetli düşme adayları Akhisar, Elazığ ve Karabük üçlüsü böylece külliye bölgeyi terk etmiş oldular).

Bölgenin yeni sakinleri Mersin ve Ordu'nun yanına, bu hafta iç sahada aldığı 3-1'lik **Gaziantep** yenilgisiyle **İBB** katıldı. Henüz umutsuzluk raddesinde değiller ama Fenerbahçe, Trabzon, Kasımpaşa gibi çok dişli rakipler var kalan dört haftada.

Gaziantep İBB galibiyetiyle 37 puana ulaşır epeyce rahatladı. Aynı şekilde, **Mersin**'i 1-0 yenerek resmen düşüren **Karabük** de 37 puana geldi. **Kayseri** deplasmanından 1-1'lik beraberlik çıkaran **Sivas** da 37 puanlı üçüncü takım. İşte 33 puanlı İBB için, önümüzdeki hafta oynanacak Sivas maçı bu nedenle çok önemli.

Bursa, Hikmet Karaman geleli beri epey değişti. Ertuğrul Sağlam'la 10 beraberlik alan Timsahlar, yeni hocalarıyla hiç berabere kalmadılar, üç yenilgi yedi galibiyetle 30. haftada Beşiktaş'ı yakaladılar. Kalan haftalarda, ligin bu bölgesinde, Beşiktaş, Kasımpaşa ve Bursa arasında çok çetin bir Avrupa rekabeti yaşanacak. Kayseri ve bu haftaki galibiyetiyle 43 puana ulaşan Gençlerbirliği de, sürpriz peşinde, bu üçlünden ikisinin takılmasını bekleyecekler. Pazartesi günü **Trabzon**'un **Eskişehir**'i yenmesiyle (1-0), Avrupa'yı hedefleyebilecek başka takım kalmadı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biletler sahiplerini buluyor

Can Belge 30.04.2013

31. hafta, birçok sorunun cevabını veren hafta oldu. Hani kesin cevap vermediklerini bile, en azından ima etmiş oldu.

Gaziantep deplasmanı **Galatasaray**'ın şampiyonluk için **Fenerbahçe**'ye son bir umut verip vermeyeceğini gösterecekti; vermedi. Gerçi oynadığı futbol kendi taraftarına da umut verecek gibi değildi ama neticenin her şeyden (en azından Hatice'den) daha önemli hâle geldiği şu günlerde herhalde onlar da **Burak**'ın tek golüyle gelen galibiyetle mutlu oldular.

"Burak'ın tek golü" **Galatasaray**'la ilgili bir şeyler anlatan bir ifade sanki: Kendisinin gol atması dışında hiçbir oyuna, olasılığa, seçeneğe destek vermeyen, ama en nihayetinde attığı gollerle **Galatasaray**'ı taşıyor görünen Burak, yine gayet verimsiz götürdüğü maçta **Galatasaray**'a bu hayati üç puanı getiren futbolcu oldu, kâğıt üstünde.

Öte yanda, isteksiz olmak için daha geçerli sebepleri olan **Fenerbahçe**, **Kayseri**'yi ağırlıyordu. **Benfica**'dan alınan ümitvar sonuç, **Kayseri** maçı kadrosunun **Benfica**'yla oynanacak rövanş maçına göre belirlenmesine sebep olmuştu. Kritik adamlar kenarda dinleniyordu. **Kayseri** öne geçti. **Aykut Hoca** devre arasında **Galatasaray**'ın henüz maçını kazanacak skoru elde etmemiş olduğu haberini almış olmalı ki, ikinci devreye aslarıyla başladı. **Fenerbahçe** da daha istekli ve etkili bir oyunla, bir de son dakika penaltısıyla, 2-1 kazandı. Fakat kötü haber **Antep**'ten geldi...

Böylece zirvedeki yedi puanlık fark değişmedi. Ama sadece üç hafta kaldı. Şampiyon kim olacak sorusuna kesin cevap vermek için **Galatasaray**'a önümüzdeki hafta evinde **Sivas**'ı yenmek yetiyor artık. Bunu yaparsa, bir sonraki hafta Kadıköy'e şampiyon olarak gidecek. O zaman tabii, **Fenerbahçe** taraftarı **Galatasaray**'ı alkışlamalı mı, alkışlamamalı mı, bu tartışma açılacak demektir. Bu da, bir ton âkil söz dinleyeceğiz anlamına geliyor.

Mersin'in düştüğü daha önceden belli olmuştu, bu hafta **Beşiktaş**'a 2-0 yenilen **Ordu**'nun da, **Akhisar**'ın **Bursa** deplasmanından 1-1'lik beraberlikle dönmesiyle, düşmesi neredeyse kesinleşti. Belirsizliğini koruyan ise,

düşecek üçüncü takım. Yükselişini sürdüren **Akhisar** yine bir **Gekas** golü sayesinde Bursa'dan aldığı beraberlikle farkı üç puana çıkardı. Şu anki görüntüye göre, en kuvvetli ihtimal **İBB. Sivas** deplasmanından aldıkları 4-1'lik yenilgi de, bir pes etmişliğin ifadesi gibiydi. Kalan üç hafta **Fenerbahçe, Trabzon** ve **Kasımpaşa**'yla oynamak zorundalar. **Bülent Korkmaz**'ın "mucizeseverliği" tek umutları artık...

İBB'yi yenen **Sivas** büsbütün rahatladı bu hafta. Asıl, **Karabük**'ü 1-0 yenen **Elazığ** (son dört galibiyeti ve toplam dokuz galibiyetinin altısı 1-0) için, bu haftanın bir bayram haftası olması beklenir. Evet, kümede kalmaları resmiyet kazanmış değil ama alınacak bir üç puan bu resmiyeti getirir. Önümüzdeki hafta da, ligue bir işi kalmayan **Mersin** maçı duruyor hedefte.

İBB'nin bir mucizeye kalkışmasından tedirginlik duyacak takımlar olsa olsa **Akhisar**'la **Karabük** olabilir. Fakat **Akhisar**'ın da fikstüründe bir avantaj gizli. Bu hafta **Antalya** deplasmanında yenilse bile, son iki hafta **Mersin** ve **Ordu**'yla oynayacak. **Karabük**'ü ise **Gaziantep, Sivas** ve **Fenerbahçe** bekliyor.

Avrupa yolcularına gelirsek... Henüz kesinleşmediyse de, adaylar netleşti: Bir kere, **Şampiyonlar Ligi** için, **Fenerbahçe** de **Galatasaray**'ın yanındaki yerini sağlamlaştırdı. **Beşiktaş**, 2-0'lık **Ordu** galibiyetiyle **Akhisar**'a takılan **Bursa**'yı geçti. **Fenerbahçe**'den umduğu haber gelmeyince, **UEFA**'ya kaldı gibi görünüyor. Bunu kendi galibiyetinden çok evinde 1-0 öne geçtiği hâlde **Eskişehir**'e 2-1 yenilen **Kasımpaşa**'ya borçlu. **Kasımpaşa** bu yenilgiyle **Beşiktaş**'ın altı puan gerisinde kaldı. Kalan maçları da hayli sert görünüyor (**Gençlerbirliği, Kayseri, İBB**). **Bursa**'nın da dört puan gerisinde, bu fikstürle rakiplerini aşmaları zor. İki **UEFA** yolcusu için **Beşiktaş, Bursa** ve **Kasımpaşa**'dan başka da aday kalmadı.

Trabzon'un 2-0'lık **Gençlerbirliği** galibiyeti ligin kaderi bakımından önemli bir sonuç olmasa da, **Trabzon**'un gidişatı açısından önemli. Son üç haftada üç galibiyet aldılar ve ligin harekete imkân veren sıkışık nizamından faydalanıp aniden yedinci sıraya yükseldiler. Bu da şu demek oluyor, küme düşme çizgisine temas edip durdukları bu korkunç sezonda sadece iki galibiyet daha fazla almış olsalardı, şimdi **UEFA** için hem **Bursa**'yı, hem de **Beşiktaş**'ı en yakından tehdit eden takım olacaktı.

Bu arada, **Rizespor**'la **Kayseri Erciyesspor**'un **Süper Lig**'e yükselişleri de kesinleşti bu hafta. Her ikisi de, yakın tarihte bu ligde yer almış takımlar. Umalım, **Samsun, Mersin, Ordu** üçlüsü gibi, azami iki sezonda eşyalarını toplayıp gitmesinler (Bu sezon başında gelenlerden **Elazığ** ve **Akhisar** ilk sezonu son anda kurtardılar gibi görünüyor, ama asıl tehlike gelecek sezon tabii).

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolun iklimleri

Can Belge 07.05.2013

Elbette, futbol sezonunun mevsimlerle birlikte uzayıp gidişini, karla kaplı çimlerin üstünde yuvarlanan turuncu topun baharla birlikte beyazlamasını, top beyaza döndükçe doğanın rengârenk açışını anlatacak şair ben değilim.

Bir koca sezon, bütün takımları puan cetvelinde bir yerlere serpiştiriyor ve her takım, aynı mevsimde başka bir iklimi yaşayabiliyor, onu diyor.

İstanbul'da, aynı yakada, aynı saatte iki maç: Bir tarafta, Avrupa'dan elenmenin, finali ucu ucuna kaçırmış olmanın moral yıkıntısıyla **Fenerbahçe**, ligde de umudu kalmamış, kümede kalma mücadelesinin tam göbeğindeki **İBB**'nin karşısına çıkıyor. Sessiz, hüznü bir ortam... Diğer tarafta şampiyonluk bayramı alınacak tek bir galibiyete kalmış **Galatasaray** hınca hınç dolu tribünlerin coşkusu önünde, nispeten rahat bir **Sivasspor**'u karşılıyor.

Gönülsüz **Fenerbahçe** hayat memat mücadelesi veren **İBB** karşısında direnemiyor, daha kamçılayıcı kaygıları olan İBB 2-0 kazanıyor ve sessizliğin çöküntüsü altında son derece kıymetli bir üç puan alıyor. Diğer tarafta **Galatasaray** daha gevşek bir **Sivas** karşısında aşırma toplarla, topuk paslarıyla, her türlü görsel şıklıkla hem futbol ziyafeti çekiyor, hem golleri sıralıyor ve İBB sayesinde artık ihtiyacı kalmayan üç puanı alıp kelimenin tam anlamıyla bir bayram yaşıyor.

Galatasaraylı futbolcular sevinçlerini 60 bin kişiyle birlikte yaşarken, İBB'li futbolcuların karşılıklı tezahürat yaptığı tribünün nüfusu galiba futbolcular kadar etmiyor. Sivaslı yenilgiyi pek umursamıyor, Fenerli ise kederle sahayı terk ediyor...

Evet, Galatasaray bayramını yaşadı ama lig daha bitmedi.

Kederli **Fenerbahçe**, **UEFA** finali ve şampiyonluktan gönülsüz de olsa artık vazgeçtiğine alışmaya çalışırken, şimdi gelecek seneki **Şampiyonlar Ligi** de tehlikeye girdi. **Eskişehir**'i 2-1 yenen **Beşiktaş**, hatta **Orduspor**'u 4-2 yenen **Bursaspor**, Fenerbahçe'nin kalan iki haftada kaybedeceği maçlara odaklanmış, bir Şampiyonlar Ligi mucizesi çıkartabilir miyiz, diye bekliyorlar. Hakikaten, bunu başarabilmek her iki takım için de olağanüstü bir başarı olur. O nedenle, kıymeti bir anda dibe vuran derbimiz, hiç olmazsa taraflardan biri için hâlâ önemli bir puan değeri taşıyor. Ama bu kez, iki takım tam da aynı anda, aynı sahada iki ayrı iklim yaşayacaklar. Ve **Aykut Kocaman** önden bildirdi: **"Galatasaray alkışlanmayacak"**, Türkiye henüz buna hazır değil...

Kalan maçlarını oynarken bir yandan baharın da kokusunu duyacak takımlar var elbet: Bu hafta 0-0 berabere kalan **Gençlerbirliği** ve **Kasımpaşa** mesela. Gençlerbirliği için artık bütün mesele **Vleminckx**'in bonservisi. Galiba gelişmeler de olumlu. Son yıllarda bu mevsimi devamlı diken üstünde geçiren Gençler taraftarı bu sezon baharın tadını çıkarabilecek yani. Süper Lig'deki ilk sezonunu ne olursa olsun başarıyla idrak eden Kasımpaşa tarafı, acaba hâlâ inceden bir Avrupa umudu taşıyor mu?

Kayserispor bu sezon uzunca bir süre düşme bölgesinde dolaştı. Önceleri "biz buraların takımı değiliz, düzeliriz" rahatlığı vardı ama iş teknik direktör değiştirmeye vardığına göre, bir telaş başlamıştı.

Trabzonspor'un da keza, zaman zaman düşme çizgisinin çekim alanına girdiği dönemler oldu. İki takımın bu haftaki maçını Kayseri 2-1 kazandı. Bunun hakkaniyetli bir netice olduğunu düşünüyorum. Kayserispor, futbolunu en beğendiğim takımlardan biri. Baharın tadını çıkarsınlar. Lige artık puan hesabı kalmayan Trabzon mutluluğu çok yukarıda aradığı için biraz daha stresli olmayı hak ediyor. Ateşle barut, bir yerde...

Akhisar'ı ağırlayan **Antalyaspor** yenilse sıkıntıya düşebilirdi. En azından, şu anda düşme çizginde duran Akhisar'ın sadece iki puan önünde olurdu. Dolayısıyla haftanın en stresli maçlarından biriydi. Akhisar Antalya'nın 2-0'ına mucizevî bir cevap verdi, 2-2'yi buldu. Hâl böyleyken, üçüncü golü de attı fakat çizgi üzerinde topa gereksiz yere dokunan oyuncu nedeniyle ofsayda düştü. Sonra Antalya'nın golü geldi, Akhisar çözüldü: 4-3.

Bununla da kalmadı, İBB'nin kazanmasıyla Akhisar yeniden çizginin altına indi. Kalan maçları ilginç: Haftalar önce düşüşü kesinleşen Mersin'le, bu hafta Bursa'ya yenilerek düşüşü kesinleşen Ordu... Çok önemli bir avantaj

gibi görünüyor, zira iki rakibi de, bahar tatilinde!

İBB ve Akhisar'a en yakın takım, evinde **Gaziantep**'e 2-0 yenilen **Karabük** artık. Karabük, **Bakkal** döneminde kendini olağanüstü geliştirip, futbol oynamaya başladığı hâlde, sezon boyu taraftarıyla anlaşılmaz sorunlar yaşadı. Puan kayıplarında yuhalandı, beraberlikler bile hoş görülmedi. Sonunda, yine bu noktaya geldi takım. Galiba kalan dönemde canı en sıkılacak takımlardan biri Karabük.

Bir de **Elazığ** var tabii: **Yılmaz Vural**'ın başarı hikâyelerine eklenecek bir durak daha. Sıfır galibiyetle aldığı takımı, çok büyük mucizeler olmazsa, ligde tutmayı başardı. Herhalde, bu hafta **Mersin**'e attıkları ikinci gol, kurtuluşun resmileştiği andı. Yılmaz Hoca da o golde tutamadı kendini, yardımcısının üstüne atladı... Bazısı öyledir, kıpır kıpır olur baharda.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkes seviniyorsa bu kavga neden

Can Belge 15.05.2013

Sezon sonunda şampiyon kim olursa olsun, **Fenerbahçe** de bir sevinir. Bu sezon öngörülen programda bir aksama oldu. Normal şartlarda şampiyon, 33. hafta derbisinden sonra "**açıklanacaktı**", şampiyonluk kutlamaları derbiden sonra yapılacaktı. **Galatasaray**'ın şampiyonluğu önceden ilan edilince, derbi maçın kendi özgül ağırlığından başka bir önemi kalmadı. En azından Galatasaray için.

Dolayısıyla maç sonunda sevinen tarafın 2-1 kazanan Fenerbahçe olması doğal. Hatta, bu galibiyetle **Şampiyonlar Ligi**'ni garantilemiş olmaları bu sevinci daha da anlaşılır kılıyor. Ama Galatasaraylı futbolcular da sevindi. Eğer Kadıköy'de bir sevinç gösterisi yapmaktıysa amaç, bunu 90 dakikanın önünde de yapabilirlerdi. Kendilerine fazla güvendiler, yenilgiyi kutlamak zorunda kaldılar. Meğer ki gizli hedefleri provokasyon yapmak olsun. Provoke olmaya bağımlı bir milletsek, hedef bu olmasa da sonucun böyle olacağı belli değil mi?

Derbinin sonucu, yurdun diğer ucundaki **Trabzon**'da da bir sevinç yarattı. Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ni garantilemesiyle, kupa finalinden **UEFA**'ya yürümeyi garantilemiş oldular. Trabzon için, bu fazlaca sıkıntılı sezonun kayda değer tesellisi.

Elbette, rekabet dünyasında mantıken, bu kadar sevinene bir de üzülen gerekir. O yük de **Beşiktaş**'a kaldı. **İnönü**'ye veda eden mahzun Beşiktaşlılar, 3-0'lık keyifli **Gençlerbirliği** galibiyetinden sonra umutla derbiye odaklandılar, feda sezonundan mucize bir şampiyonlar ligi çıkar mı diye. Olmadı. 2-1'lik sonuca Trabzon, Fenerbahçe ve Galatasaray sevinirken, Beşiktaşlılar üzüldü...

Evet, anlaşılan Fenerbahçe-Galatasaray derbisinin "**sonucuyla**" ilgilenmeyen tek takım, Galatasaray'dı. Sonuç kaygısı kalmayınca, başka birtakım kaygılar öne çıkabiliyor. Mesela olası bir galibiyetin pay mülkiyetini tekeline alma kaygısı: 15 haftadır oynamayan **Elmander**'i (yabancı sınırı nedeniyle **Dani**'yi kesip **Gökhan Zan**'ı oynatma pahasına) sahaya süren **Fatih Terim**, yenilince, "**kurt hoca**" mertebesini kaçırmış oldu, imparatorluğa devam ediyor.

Genel anlamda bakarsak, Şampiyonlar Ligi'ndeki başarısı ve lig şampiyonluğu nedeniyle Galatasaray mutlu. Fenerbahçe, şampiyonluğu kaçırmakla birlikte, Şampiyonlar Ligi hedefine Galatasaray'ı yenerek ulaştığı ve Avrupa'da yarı final oynayıp kupada bir kez daha finale geldiği için mutlu. Bu sıkıntılı sezonu üçüncü sırada bitirip Avrupa biletini kapatan Beşiktaş mutlu; ligde hüsrana yaşayan Trabzon kupada finale çıkarak UEFA'yı garantilediği için mutlu. Ve nihayet, başkanını kaybetme üzüntüsü yaşayan **Bursa** da, son tahlilde Avrupa'ya

gitmeyi başardığı için mutlu. Herkes mutluydu, sormak lazım o zaman, adam öldürmeye varan bu canhıraş kavgaya neden?

Neyse... Sevinenler bitmiyor: **Karabük**'ü 2-1 yenen **Sivas**, kümede kalışını resmîleştirdi. Fakat maç sonu demecinde **Rıza Hoca** Sivas'a başarılar diledi. Hâlbuki "gidiyor musun" sorusuna da "evet" demedi!

Gaziantep'le **Elazığ** 1-1 berabere kalarak, kümede kalmayı birlikte kutladılar.

Ve **Mersin**'i 1-0 yenen **Akhisar**... Bu hafta bir kez daha düşme hattından çıktılar. Takımın buraya gelmesi bir mucizeyse, artık son hafta yeniden çizginin altına düşmesi daha da büyük bir mucize olur. Ve bu altın galibiyeti getiren tek golde yine **Gekas**'ın imzası var. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Gekas ligin en verimli futbolcusu. Kazandırdığı puanların yanı sıra, parayı da unutmamak lazım. Akhisar ligin açık ara en düşük maliyetli kadrosuyla (**Ordu**, **Mersin** ve **İBB**'nin 30 milyon avro dolaylarındaki kadrolarına karşılık 12,5 milyon avro) 39 puan toplayarak (belki 42 olacak) müthiş bir iş yaptı. Bu puanların maddi getirisi, kulübün gelecek sezonki kadro maliyetini de karşılayacak.

Madem bu maliyet hesabına değindik, **Akhisar**'a yakın tek takım **Elazığ**'ı (13,5 milyon avro) ve kuşkusuz **Yılmaz Vural**'ı da tebrik etmek gerek.

Ya gerçekten üzülenler? Akhisar, son hafta Ordu deplasmanına düşme stresinden tamamen muaf çıkmayacak ama, muhtemelen 90 dakikaların sonunda düşen, **İBB-Karabük** ikilisinden biri olacak: İBB bu hafta **Trabzon**'a 4-3 yenilerek ipleri elinden kaçırdı. Haftaya, **Kasımpaşa** maçını kazansa bile, **Karabük**'ün en az berabere kalmasını ya da **Akhisar**'ın yenilmesini beklemek zorunda. **Sivas**'a 2-1 yenilen Karabük ise, son maçını kazanırsa, ligde kalmayı garantileyecek. Fakat Karabük'ün son maçı da **Fenerbahçe**'yle.

İyi tarafından bakalım: Haftaya, bu iki takımdan biri de sevinecek...

Sezonun ilginç grafiklerinden biri **Şota**'nın: Ayrıldığında (altıncı hafta) **Kayserispor** dört puanla 17. sıradaydı. Şota, yedinci hafta dördüncü sıradaki **Kasımpaşa**'nın başına geçti. Ve bu hafta Kayserispor Kasımpaşa'yı deplasmanda 2-1 yenerek rakibinin üstüne çıkmayı başardı. Elan **Kayseri** beş, Kasımpaşa ise aldınıcı sırada duruyor. Sevinmek istiyorsan, Şota'dan uzak dur, diyebilir miyiz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hamza Hamzaoğlu, Yılmaz Vural ve Prosinecki

Can Belge 21.05.2013

Ligi hedefler bağlamında geçen hafta tamamlamıştık aşağı yukarı. Son haftaya sarkan tek bir soru vardı; düşecek son takım: **İBB** oldu.

Diğer adaylar **Karabük** ve **Akhisar** maçlarını kazandıkları için İBB **Kasımpaşa**'yı yense de düşecekti. Ama maçların seyri esnasında İBB öne geçtiği, Karabük yenik duruma düştüğü için, kırmızı çizginin altı ve üstündeki takımların yer değiştirmesine bağlı bir heyecan yaşadık. Hatta, ilk yarılar bittiğinde düşen takım cetvelde Karabükspor olarak görünüyordu.

Mesut Bakkal'la yollarını ayıran Karabük önemli bir başarı gösterdi. **Fenerbahçe**'ye karşı geriden gelip öne

geçti. Fenerbahçe'nin beraberliği yakalamasına rağmen de yıkılmadı ve 3-2 kazandı (Fenerbahçe'yi iki maçta da yenmiş oldu bu sezon).

Diğer tarafta beraberliğe razı Akhisar **Ordu**'yu deplasmanda 2-0 yendi. Nasıl olduysa, **Gekas**'ın gollerine ihtiyaç duymadan!

İBB ise ilk dakikalarda öne geçmesine rağmen Kasımpaşa'ya 2-1 yenilerek düşmüş oldu.

Bu sezonun ilk yarısında üç teknik adam (ve tabii üç takım) öne çıkmıştı: **Samet Aybaba**, **Ersun Yanal** ve **Mehmet Özdilek**. Üçü de, yarattıkları beklentiyle ikinci yarıda baş edemedi ve taraftar homurtuları arasında bitirdi sezonu (oysa bence nihai olarak da başarıyla tamamladılar ligi). Bu arada başka isimler öne çıktı.

Birincisi **Hamza Hamzaoğlu**: Akhisar hayli içine kapanık bir takım olarak başladı sezona. Tehditkâr bir hâli yoktu, üstüne gelenle boğuşuyor, yoksa sesini çıkarmıyordu. Biri ilk yarının ilk haftası, biri son haftası, biri de tam ortası olmak üzere üç galibiyet alabilmiş, ligin dibine çökmüştü. İkinci yarıda transfer edilen Gekas'la korkulan bir takım hâline geldi: **Beşiktaş**'a dört attı, sekiz galibiyet aldı ve ligde kaldı. Hamza Hamzaoğlu bu arada, düşmenin kaçınılmaz hâle geldiğinin sanıldığı günlerde bile dış etkenlere isyan etmedi. Lig ortalamasının 20 milyon avro altında bir maliyete kurulan takımı, takım oyunu artı Gekas formülüyle, hedefe ulaştırdı. Parayı çarçur etmemek akıllı bir yönetim politikası olabilir ama, takım küme düşerse, bu politika da küme düşerdi. Hamza Hamzaoğlu büyük bir iş başardı.

İkincisi **Yılmaz Vural**: Elazığ'a sekizinci hafta geldiğinde, takımın sadece üç beraberliği, yani üç puanı vardı. Kalan 26 haftada 10 galibiyet almayı başardı. Yılmaz Hoca Hamza Hamzaoğlu gibi sakın durabilen bir kenar adamı değil. Hopladı zıpladı, bağırdı çağırdı. Ama sonuç olarak onun da rakibine, yahut hakemlere, dış etmenlere söven, suçlayan bir yapısı yoktur. Yılmaz Hoca yüzünü buruşturur ve kötü şansa çatar, sitem eder.

Elazığ da ligin düşük bütçeli ekiplerindendi. Onlar da ikinci sene için yatırım yapacak birikimi topladılar. Fakat Yılmaz Hoca burada bıraktı. Her zamanki gibi, bir misyon adamı olarak geldi, takımı düşme hattından çıkarıp kurtardı ve yalnız bir kovboy edasıyla, batan güneşe doğru uzaklaştı.

Üçüncüsü **Prosinecki**: 15. sırada alınan bir takımı beşinci sıraya taşımak dünyanın her yerinde büyük bir başarıdır, bunu teslim edeceğiz elbette. **Kayserispor**'u düşme hattından alıp Avrupa Kupaları'nın eşliğine getirdi. Ayrıca, bence seyretmesi en zevkli takımı da oluşturdu. Bir soru işareti varsa, o da takımı **Şota**'dan devralmasıdır. Şota'nın ki öyle bir başarı öyküsü ki: **Kayserispor**'u 15. sırada bırakıp dördüncü sıradaki Kasımpaşa'nın başına geçti. Ve ligi Kayserispor'un altında bitirdi. Belki biraz bu tezat, Prosinecki'yi olduğundan başarılı gösterdi.

Dolayısıyla bu sezonun kötüler arasında ilk sırada, ligi altıncı sırada bitirdiği hâlde, hem Avrupa potansiyeli olan Kayseri'yi dibe çöktettiği, hem de Kasımpaşa'yı aldığı noktadan aşağıda bıraktığı için mecburen Şota'yı sayacağız (son derece sevdiğim bir adam olduğu hâlde).

İBB'yi 14. sırada alıp 16. sırada bırakan ve küme düşüren **Bülent Korkmaz**'ı da, rahat rahat bu sezonun kötüler arasında sayabiliriz. Onu, tartışmasız bir Süper Lig hocası olarak bize dayatan birikimini belki artık sorgularız biraz.

Ordu'da, onca futbol tecrübesiyle getirtilen **Cuper**, büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Hiçbir hücum zenginliği üretmemesi bir yana, lige bir şey katacak, takımını ayarştıracak bir savunma anlayışı da kuramadı. Büyük hedefleri olan **Orduspor**, çok kötü bir futbol oynayarak küme düştü. Onu da kötüler arasına yazacağız.

İyi denebilir kadrosuna rağmen küme düşen **Mersin**'de vebali bir teknik direktörün boynuna asmak kolay değil. **Nurullah Sağlam**'la başladılar. Ki kendisi takımı lige çıkartıp geçtiğimiz sezon da ligde tutan hocaydı. **Giray Bulak**'lı bir dönem geçirdiler ve en son, **Hakan Kutlu**'yla bitirdiler. Bu süreçlerin hiçbirinde takımın çehresi değişmedi. Demek ki kurulan kadro, pahalı olmakla birlikte, iyi düşünülmemiştir. Hakan Kutlu'yu kurtarmak pahasına, Mersin'de asıl hatayı yönetime mal etmek gerekiyor galiba.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)